

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\COOK Robin\Cook_R-Kořeny zla.pdb

PDB Name: Kořeny zla
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.5.2007
Modification Date: 25.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Robin Cook

Kořeny zla

Copyright (C) 1990 by Robin Cook. All rights reserved
Translation (C) 1994 by Jana Pacnerová
Jacket photo (C) 1994 Martin Klimo Jacket design (C) 1994 Viera Fabianová Czech edition (C) 1994 by Ikar

Toto dílo je zcela fiktivní.

Postavy a události popsané v této knize jsou imaginární a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať už živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Z anglického originálu Harmful Intent (The Berkley Publishing Group, New York 1990) přeložila Jana Pacnerová
Redigovala Olga Mavridisová Fotografie na obálce Martin Klimo Obálku navrhla Viera Fabianová Technická
redaktorka Renáta Hrabušická Vydalo nakladatelství Ikar Praha, spol. s r. o., v roce 1994 jako svou 29. publikaci AA
22,41. VA 22,87

Vytiskly Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica

Věnováno opět Audrey Cookové, mé báječné matce

"Ze všeho nejdřív pobijeme všechny právníky. "
- Jindřich VI., část II.

PODĚKOVÁNÍ

Jako u všech svých projektů jsem i zde značně těžil ze zkušenosti a odbornosti svých přátel, kolegů a přátel mých
přatel. Protože příběh spojuje dvě profese, je pochopitelné, že jeho prvním zdrojem byli profesionálové. Ti, jimž bych
obzvlášť rád poděkoval, jsou:

LÉKAŘI:

Tom Cook Chuck Karpas Slan Kessler

ADVOKÁTI:

Joe Cox Victoria Hoová Leslie McClellanová

SODCE

Tom Trettis ŠKOLENÁ TERAPEUTKA:

Jean Reedsová Ti všichni mi velkoryse obětovali mnohé hodiny svého drahocenného času.

ROBIN COOK 5

PROLOG

9. září 1988 11:45

Boston, Massachusetts

Od prvních stahů, které začaly toho dne kolem půl jedenácté dopoledne, si byla Patty Owenová jistá, že je to ono. Bála

se, že až to přijde, nedokáže rozeznat kontrakce signalizující začátek porodních bolestí od drobných kopnutí a celkového nepohodlí posledního trimestru těhotenství. Její obavy se však ukázaly jako bezpředmětné - svíjivý, bolestivý tlak, který zakoušela, byl úplně jiný než cokoliv, co kdy poznala. Byl jí známý jen v tom smyslu, že byl tak klasicky učebnicový co do povahy a pravidelnosti. Každých dvacet minut, jako podle hodinek, pocítila Patty bodavou bolest v kříži. V intervalech mezi tím bolest vymizela, jen aby opět vzplanula. Navzdory stupňujícímu se utrpení, které teprve začínala pociťovat, nedokázala Patty potlačit letmý úsměv. Věděla, že se malý Mark hlásí na svět. Ve snaze zůstat klidná hledala Patty v rozházených papírech na stole v kuchyni telefonní číslo hotelu, které jí dal Clark včera odpoledne. Byl by se téhle služební cestě nejraději vyhnul, protože Patty už se blížil termín, ale banka mu nedala na vybranou. Jeho šéf trval na tom, aby dotáhl až do konce závěrečné kolo vyjednávání, které by mělo uzavřít obchod, na němž pracoval tři měsíce. Ti dva spolu nakonec uzavřeli kompromis, že bez ohledu na stav jednání bude Clark pryč jen dva dny. Stejně se mu nechtělo odjet, ale aspoň že bude zpátky celý týden před Pattyiným porodem.. Patty našla číslo hotelu. Vytočila je a přivětivá hotelová telefonistka ji propojila do Clarkova pokoje. Když se neozval po druhém zazvonění, věděla Patty, že Clark už odešel na schůzku. Jen pro jistotu nechala telefon zazvonit ještě pětkrát v naději, že je Clark ve sprše a náhle se udýchaně ozve. Zoufale chtěla slyšet jeho uklidňující hlas. Zatímco telefon zvonil, potřásla Patty hlavou, aby potlačila slzy. Jakkoliv byla totiž šťastná, že je poprvé v životě těhotná, sužovala ji od začátku mlhavá předtucha, že se stane něco zlého. Když přišel Clark domů se zprávou, že bude muset odjet z města v tak kritickém okamžiku, měla Patty dojem, že se její tušení potvrdilo. Po všech těch Lamazeovských přednáškách a cvičeních, které spolu absolvovali, to bude muset zvládnout sama. Clark ji ujišťoval, že si dělá přehnané starosti, což je přirozené, a on bude zpátky dávno před porodem. Na linku se vrátila hotelová spojovatelka a zeptala se Patty, jestli chce nechat vzkaz. Patty jí řekla, aby jí manžel co nejdříve zavolal. Nechala jí číslo do bostonské nemocnice Memorial. Věděla, že tak strohý vzkaz musí Clarka rozčítit, ale aspoň mu poslouží, aby mohl okamžitě odjet. Potom zavolala Patty do ordinace doktora Ralpha Simariana. Doktorův dunivý, rozjařený hlas rozptýlil okamžitě její obavy. Řekl, ať jí Clark zaveze do "Memorialky", jak nazýval bostonskou nemocnici Memorial, a ohlásí ji na příjmu. On tam za ní dorazí během několika hodin. Také jí vysvětlil že při dvacetiminutových intervalech má ještě spoustu času.

6

Doktore Simariane," řekla Patty, " když už chtěl doktor zavěsit. "Clark " není ve městě, je na služební cestě. Přijedu sama. "Ten si to uměl načasovat!" zasmál se doktor Simarian. "Typický mužský Rád se pobaví a pak zmizí, když mu hrozí trošku práce. "On si myslel, že to bude až za týden," vysvětlovala Patty s pocitem, že musí Clarka hájit. Ona na něj směla být našťavaná, ale nikdo jiný ne. "To byl jen vtip," řekl doktor Simarian. "Určitě bude zdrcený, že u toho nebude. Až se vrátí, budeme mít pro něj malé překvapení. A vy se nenechte ani trošku vyplašit. Všechno bude fajn. Máte jak se dostat do nemocnice " Patty prohlásila, že má souseda, který jí slibil odvézt pro případ, že by v době Clarkovy nepřítomnosti došlo k nějakým překvapením. "Doktore Simariane," dodala Patty váhavě, "když tady můj partner na Lamazea není, jsem asi vážně moc nervózní, než abych to absolvovala. Nechci udělat nic, co by dítětku ublížilo, ale jestli myslíte, že bych mohla mít tu anestezii, jak jsme o ní debatovali. . ." "Žádný problém," řekl doktor Simarian, aniž by ji nechal domluvit. "Nezatěžujte si svou hezskou hlavičku těmihle podrobnostmi. Všechno zařídím. Okamžitě tam zavolám a řeknu jim, že chcete epidurálku, platí?" Patty doktoru Simarianovi poděkovala a zavěsila právě včas, aby se kousla do rtu, když cítila začátek další kontrakce. Není důvod k obavám, řekla si přísně. Má ještě spoustu času, aby to stihla do nemocnice. Doktor Simarian má všechno pod palcem. Věděla, že dítětko je zdravé. Trvala na ultrazvuku a amniocentéze, i když ji doktor Simarian prohlašoval za zbytečnou, protože Patty bylo teprve čtyřiaadvacet. Patty se svou zlověstnou předtuchou a upřímnou starostí však na tom trvala. Výsledky testů byly mimořádně povzbudivé: dítě, které čeká, je zdravý, normální chlapec. Do týdne poté, co dostali výsledky testů, Patty s Clarkem vymalovali dětský pokoj modře a rozhodovali o jménech, až se nakonec shodli na Markovi. Celkem vzato nebylo důvodů očekávat něco jiného než normální porod a normálního novorozence. Patty se otočila s úmyslem vyndat si zabalenou tašku ze skříně v ložnici a všimla si dramatické změny počasí venku. Jasně zářivé slunce, které proudilo arkýřem, zakryl tmavý mrak, přivátý náhle od západu, až se v pokoji skoro setmělo. Při vzdáleném zarachocení hromu přejel Patty po páteři mráz. Patty nebyla od přírody pověřivá, takže odmítla brát tu bouřku jako osudové znamení. Došla ke gauči v obývacím pokoji a sedla si. Pomyslela si, že zavolá souseda, hned jak stah skončí. Tak budou skoro v nemocnici, než ten další začne. Když se bolest dostávala do crescenda, vytrácela se i sebedůvěra, kterou jí vdechl doktor Simarian. Úzkost se vkradla do Pattyiných myšlenek současně s náhlým závanem větru, který vtrhl do dvorka, ohnul břízy a přinesl s sebou první kapky deště. Patty se otrásla. Už aby to měla všechno za sebou. Nebyla snad pověřivá, ale bála se. Všechny ty náhody

7

- tahle bouřka, Clarkova služební cesta, porodní bolesti o týden dřív - byly proti ní. Jak Patty čekala, až bude moci zatelefonovat sousedovi, vyřinuly se jí po tvářích slzy. Kéž by se jen tolik nebála!

"No sláva," prohodil doktor Jeffrey Rhodes sarkasticky, když se podíval na hlavní rozpis v anesteziologické ordinaci. Objevil se nový případ:

Patty Owenová, porod se specifickým požadavkem na epidurální anestezii.

Jeffrey potřásl hlavou, věděl náramně dobře, že je momentálně jediný anesteziolog na dosah. Všichni ostatní, kdo měli dnes službu, byli u případů. Jeffrey zavolal do porodního sálu, aby zjistil pacientčin stav, a dozvěděl se, že není naspěch, protože ta žena se ještě neobjevila na příjmu.

"Nějaké komplikace, o kterých bych měl vědět?" zeptal se Jeffrey.

Skoro se bál, co uslyší. Dneska se mu nějak nic nedařilo.

"Vypadá to na rutinu," řekla sestra. "Primipara. Čtyřadvacet. Zdravá."

"Kdo ji přijímá?"

"Simarian," odpověděla sestra. Jeffrey slíbil, že za chvíli přijde, a zavěsil. Simarian, uvažoval Jeffrey to je čajíček. Ten chlápek byl technicky vzato prima, ale Jeffreymu připadal jeho blahosklonný přístup k pacientům poněkud protivný. Díkybohu, že to není Braxton nebo Hicks. Chtěl, aby šel případ hladce a pokud možno rychle - kdyby to byl některý z těch dvou druhých, nebylo by tomu tak.

Vyšel z anesteziologické ordinace a zamířil hlavní chodbou kolem rozpisu služeb, čínorodým ruchem, který tu panoval. Za pár minut měla nastoupit noční služba - střídání stráží nevyhnutelně rozvířilo přechodný chaos.

Jeffrey prošel dvojími lítačkami chirurgického sálu a strhl masku, která mu visela zplihle na hrudi, zavěšená na elastických páscích. Hodil ji s úlevou do pytle na špinavé prádlo - dýchal skrz ni už šest hodin.

Na chirurgii bzučel hovor personálu nastupujícího do služby. Jeffrey jej ignoroval a prošel do šatny, kde byl stejný nával. Zastavil se před zrcadlem, zvědavý, jestli vypadá tak špatně, jak se cítí. Vypadal. Oči jako by mu ustoupily, tak byly zapadlé. Pod nimi měl tmavé stíny půlměsícového tvaru. I Jeffreyho knír vypadal zplihle a zuboženě, ačkoliv co mohl čekat jiného, když ho měl šest hodin v jednom kuse pod chirurgickou maskou.

Jako většina lékařů bojujících s chronickou hypochondrií, vyvolanou studiem medicíny, upadal Jeffrey často do druhého extrému - popíral nebo ignoroval každý symptom choroby nebo známku vyčerpání, dokud nehrozilo, že se zhroutí. Dnešek nebyl výjimkou. Od okamžiku, kdy se v šest ráno probudil, mu bylo strašně. Ačkoliv už měl několik dní pocit, že to s ním jde z kopce, zpočátku ty závratě a mrazení připisoval něčemu, co snědl včera večer. Když během dopoledne přišlo několik záchvatů nausey, obvinil z nich Jeffrey hbitě přemíru vypité kávy. A když se po obědě dostavila bolest hlavy a průjem, přišel je polévce, kterou si dal na oběd v nemocniční kantýně.

8

Teprve když uviděl v zrcadle chirurgické šatny svůj strhaný obraz, přiznal si Jeffrey konečně, že je nemocný.

Pravděpodobně se o něj pokouší chřipka, která poslední měsíc obchází nemocnicí. Přiložil si vnitřní plochu zápěstí k čelu, aby si zhruba odhadl teplotu. Nebylo pochyb, čelo bylo horké.

Jeffrey odstoupil od umývadla ke své skřínce, vděčný, že má den skoro za sebou. Představa postele byla ta nejsvědňější vidina, kterou si dokázal vyvolat.

Sedl si na lavičku, lhostejný ke klábosícímu davu, a začal vytáčet kombinaci svého zámku. Bylo mu hůř než kdy dříve. V žaludku mu nepříjemně škundalo, vnitřnosti se mu svíjely. Z mučivých křečí mu nad obočím vyskakovaly perličky potu. Pokud ho někdo nezastoupí, bude ve službě ještě několik hodin.

Jeffrey vytočil poslední číslo a otevřel skříňku. Sáhł do úhledně uspořádaného vnitřku a vyndal skleničku opiové tinktury, staré medicíny, kterou mu dávala matka, když byl dítě. Maminka mu soustavně diagnostikovala buď zácpu, nebo průjem. Teprve na střední škole Jeffrey pochopil, že ty diagnózy byly jen záminkou, jak do něj vnutit matčin milovaný všelék. Postupem času začal Jeffrey důvěřovat opiové tinktuře, na rozdíl od diagnostických schopností své matky. Vždycky míval lahvičku po ruce.

Odšrouboval víčko, zaklonil hlavu a napil se. Otřel si ústa a všiml si, že vedle něj sedí sanitář a pozoruje každý jeho pohyb.

"Chcete si cvaknout?" zeptal se Jeffrey, zazubil se a přistrčil mu lahvičku. "Náramný pití."

Muž na něj vrhl znechucený pohled, vstal a odešel.

Jeffrey zavrtěl hlavou nad jeho nedostatkem smyslu pro humor. Podle té reakce by jeden řekl, že mu nabídl jed.

Nezvykle pomalu se Jeffrey svlékal. Chvilku si masíroval spánky, pak se zvedl a šel do sprchy. Namydlil se, opláchl a stál pět minut pod spuštěnou sprchou, než vyšel a rázně se osušil. Učesal si vlnité, pískově hnědé vlasy, oblékl se do čistého operačního úboru, nasadil si čistou masku a čistou čapku. Teď mu bylo podstatně lépe. Až na občasné zaškundání zřejmě začalo spolupracovat i jeho zažívací ústrojí - aspoň momentálně.

Jeffrey zamířil přes chirurgickou odpočívárnu chodbou k operačním sálům a prošel spojovacími dveřmi k porodnici. Vypadalo to tu příjemně, jinak než v přísně utilitárně vykachlikovaných operačních sálech.

Individuální porodní sály nemusely být tak sterilní, jak porodnice, tak hekární byly vymalované pastelovými barvami, se zarámovanými impresionistickými tisky na stěnách. Na oknech visely dokonce i záclony. Celkově to působilo spíš jako hotel než velká městská nemocnice.

Jeffrey šel k hlavnímu pultu a zeptal se na svou pacientku.

Patty Owenová je na patnáctce," hlásila vysoká hezká černoška. Jmenovala se Monica Carverová a dožírala nad

sestrami, které měly noční službu.
Jeffrey se opřel o stůl, vděčný za okamžik odpočinku. "Jak je jí?" .ptal se.

9

"Docela fajn," řekla Monica. "Ale ještě to chvíli potrvá. Kontrakce nemá silné ani časté a je dilatovaná teprve na čtyři centimetry."

Jeffrey přikývl. Byl by raději, kdyby už to bylo v pokročilejším stadiu.

Bylo standardní praxí počkat, až se pacientka dilatuje na šest centimetrů, než se aplikuje epidurálka. Monica podala Jeffreymu Pattyinu kartu.

Rychle ji prolétl. Moc tam toho nebylo. Ta žena je zřejmě zdravá. Aspoň to bylo dobré.

"Potlachám si s ní," prohlásil Jeffrey, "pak se vrátím na operační."

Kdyby se něco změnilo, dejte mi avízo."

"Jasná věc," zvolala Monica vesele.

Jeffrey zamířil k pokoji číslo patnáct. Asi v půli chodby se dostavila další křeč ve střevech. Musel se zastavit a opřít o stěnu, než polevila. To je ale otrava, pomyslel si. Když mu bylo dost dobře, pokračoval k pokoji patnáct a zaklepal.

Příjemný hlas ho pozval dál.

"Jsem doktor Jeffrey Rhodes," představil se Jeffrey a napřáhl ruku k pozdravu. "Váš anesteziolog."

Patty Owenová se chýtila podané ruky. Dlaň měla vlhkou, prsty studené. Vypadala podstatně mladší než na čtyřicet. Vlasy měla plavé a oči doširoka rozevřené jako bezmocné dítě. Jeffrey poznal, že se žena bojí.

"To jsem ráda, že jste tady!" řekla Patty, nepouštějíc jeho dlaň. "Chci vám rovnou říct, že jsem zbabělec. Doopravdy nesnáším moc dobře bolest."

"Určitě vám pomůžeme," ujistil ji Jeffrey konejšivě.

"Chci epidurálku," řekla Patty. "Můj doktor tvrdil, že ji můžu dostat."

"Chápu," přikývl Jeffrey, "ať je po vašem. Všechno bude fajn. Tady v Memorialu máme spoustu porodů. Postaráme se o vás dobře, a až bude po všem, budete se divit, proč jste se poprvé tak bála."

"Vážně?" zeptala se Patty.

"Kdybychom neměli tolik spokojených zákazníků, myslíte, že by se tolik žen vracelo podruhé, potřetí nebo i počtvrté?" Patty se slabě pousmála.

Jeffrey s ní strávil ještě čtvrt hodiny, vyptával se jí na zdravotní stav a na alergie.

Projevil jí účast, když mu řekla, že manžel odjel na služební cestu z města.

Její obeznámenost s epidurální anestezii ho překvapila. Svěřila mu, že o ní nejen četla, ale její sestra ji měla u dvou porodů. Jeffrey vysvětlil, proč jí nedá epidurálku okamžitě. Když jí nabídl prozatím trochu demerolu, Patty se uklidnila. Než od ní odešel, připomněl jí Jeffrey, že všechny drogy, které dostane ona, dostane i dítě. Pak jí zopakoval, že není důvod ke starostem - je v dobrých rukou.

Vyšel z Pattyiny čekárny a pocítil další křeče ve střevech. Jeffrey si uvědomil, že bude muset podniknout nějaké drastičtější kroky proti vlastním symptomům, jestli má zvládnout Pattyin porod. Navzdory opiové tinktuře se cítil čím dál tím hůř.

Vrátil se spojovacími dveřmi na operační oddělení a zamířil k anesteziologickému přístěnku vedle operačního sálu, kde trávil většinu dne.

10

Místnost byla prázdná a pravděpodobně ji do zítřejšího rána nikdo nepoužije. Jeffrey se rozhlédl vpravo vlevo chodbou podél sálů, jestli je vzduch čistý, a zatáhl závěs. Ačkoliv si konečně přiznával, že je mu zle, nehodlal to přiznat nikomu jinému.

Ze zásuvky svého anesteziologického přístroje Narcomed III vyndal Jeffrey tenkou intravenózní jehlu a infuzní soupravu. Sundal z police láhev Ringerova roztoku Lactate IV a strhl kryt z gumové čepičky. Energicky zastrčil do láhve kanylu a zavěsil ji na čtvrtou příčku anesteziologického přístroje. Prohnal tekutinu trubičkou, až v ní nebyly žádné vzduchové bublinky, pak zavřel plastický kohoutek.

Jeffrey měl na mysli trik, který se naučil jako stážista. Tehdy on a jeho kolegové, zvláště stážisté na chirurgii, odmítali stonat ze strachu, že by o něco přišli. Když měli chřipku nebo symptomy podobné těm, které teď zakoušel Jeffrey, prostě přeskočili čas načerpáním litru intravenózní tekutiny. Výsledek byl téměř zaručený, což svědčilo o tom, že většinu chřipkových příznaků zavinuje dehydratace. S litrem Ringerova laktátu kolujícího v žilách nebylo těžké cítit se lépe. Byla to už léta, co Jeffrey naposled použil kapačku. Doufal jen, že účinky budou stejně silné, jako když býval stážistou. Ted' mu bylo dvaadvacet a těžko se mu věřilo, že naposled tenhle prostředek použil skoro před dvaceti lety.

Jeffrey už už chtěl zabodnout jehlu, když někdo odsunul závěs u alkovny.

Jeffrey vzhledl do překvapené tváře Reginy Vinsonové, jedné z nočních sester.

"Ach," vykřikla Regina. "Promiňte."

"Nic se neděje," začal Jeffrey, ale Regina zmizela stejně rychle, jako se objevila. Když už ho nečekaně nachytala při činu, byl by ji Jeffrey docela rád požádal, aby mu pomohla připojit kanylu k jehle, jakmile si ji vbodne do žíly. Natáhl se, odtáhl záclonu v naději, že ji ještě chytne, ale Regina už byla daleko v davu na chodbě. Spustil závěs zpátky. Bez ní to zvládne taky.

Jakmile byla kanyla připojena, otevřel kohoutek. Skoro hned pocítil chladivou tekutinu, jak mu rychle proudila do paže.

Než větší část obsahu láhve vytekla, byla Jeffreyho paže na dotek chladná. Když vytáhl jehlu, přiložil si na místo vpichu tampón namočený v alkoholu a ohnul loket, aby jej udržel na místě. Hodil obal od kapačky do koše na odpadky a vstal.

Okamžik počkal, aby viděl, jak mu bude. Závrat' a bolest hlavy zmizely úplně. Stejně tak nausea. Potěšen rychlými výsledky odtáhl Jeffrey závěs a zamířil zpět do šatny. Jen zaživací ústrojí mu ještě dělalo potíže.

Večerní služba už nastoupila a denní byla na odchodu. Šatna byla plná veselých lidí. Většina sprch byla obsazená. Jeffrey nejprve použil toaletu.

Pak vyndal opiovou tinkturu a ještě jednou si lokl. Otrásl se nad tou chutí a zauvažoval, proč je tak trpká. Odhodil prázdnou lahvičku do koše na odpadky. Pak se podruhé osprchoval a znovu převlékl.

Když vyšel do chirurgické odpočívárny, cítil se skoro jako člověk. Měl v úmyslu si tak na půl hodiny sednout a přečíst noviny, ale než mohl začít, ozvalo se mu v kapse pípátko. Číslo poznal. Byla to porodnice.

11

"Paní Owenová se po vás ptá," oznámila mu Monica Carverová, když tam zatelefonoval.

"Jak je jí?" zeptal se Jeffrey.

"Ale fajn," řekla Monica. "Trochu se bojí, ale nechtěla ani analgetika, když má teď kontrakce častější. Je někde mezi pěti a šesti centimetry."

"Perfektní," zajásal Jeffrey. Potěšilo ho to. "Hned tam budu."

Cestou na porodnici se Jeffrey zastavil v anesteziologické ordinaci, aby se podíval na rozpis večerních úkolů. Jak očekával, všichni byli zaměstnáni u nově přijatých případů. Vzal kus křídý a připsal, že kdykoli bude někdo volný, má ho přijít zastoupit na porodnici.

Když Jeffrey dorazil do čekárny číslo patnáct, měla Patty právě stah.

Byla u ní zkušená porodní asistentka a obě ženy fungovaly jako sehraný tým. Patty se na čele perlily kapičky potu. Oči měla pevně zavřené a oběma rukama svírala sestřinu ruku. Na břiše měla upevněný gumový monitor sledující postup porodních bolestí současně se srdečními funkcemi plodu.

"A, můj bílý rytíř v modrém," hlesla Patty, když bolest polevila a ona otevřela oči a uviděla Jeffreyho stát v nohách postele. Usmála se.

"Dala byste si epidurálku?" navrhl Jeffrey.

"A jak!" odpověděla Patty.

Všechno vybavení, které Jeffrey potřeboval, bylo na vozíku, který si přivezl s sebou. Nasadil pacientce manžetu na měření krevního tlaku, sundal jí z břicha gumový monitor a pomohl obrátit se na bok. Rukama v rukavicích jí potřel záda antiseptickým roztokem.

"Nejdřív vám dám lokální anestezii, o které jsme mluvili," prohodil Jeffrey, když připravoval injekci. Vbodl tenkou jehličku Patty do křížové krajiny. Tak se jí ulevilo, že sebou ani necukla.

Pak vzal jehlu z táčku s potřebami na epidurálku a ujistil se, že je pátrací jehla na místě. Oběma rukama pak vtlačil jehlu Patty do zad, zasouval ji zvolna, ale odhodlaně, až si byl jistý, že dosáhla k ligamentóznímu povrchu spinálního kanálu. Vytáhl pátrací jehlu a připojil k ní prázdnou skleněnou stříkačku. Jeffrey zlehka zatlačil na píst stříkačky. Pociťoval odpor a zkušene se vrátil k posouvání jehly. Náhle odpor na píst ustal. Jeffrey byl rádveděl, že je v epidurálním prostoru.

"Je to dobré?" zeptal se Jeffrey, když skleněnou stříkačkou natahovalkušební dávku dvou kubíků sterilní vody obsahující malé množství epiiefrinu.

"Už jste hotový?" zeptala se Patty.

"Ne docela," řekl Jeffrey. "Ještě chvílečku." Injikovalkušební dávku okamžitě zkontroloval Patty krevní tlak a pulz. Nic se nezměnilo. Kdyby byla jehla v krevním oběhu, byl by se Patty jako reakce na epinefrin okamžitě zrychlil tep.

Teď teprve uchopil Jeffrey malý epidurální katetr. Nacvičeným pohybem jej zavedl do jehly.

"Mám nějaký divný pocit v noze," řekla Patty nervózně.

Jeffrey přestal posouvat katetr. Byl jen asi centimetr za špičkou jehly.

Zeptal se Patty, jaký je to pocit, a pak jí vysvětlil, že je běžné, dotkneli se

12

epidurální katetr periferních nervů, které kříží epidurální prostor. To by mohlo způsobovat její pocity. Když parestézie ustoupila, Jeffrey opatrně posunul katetr o dalšího půldruhého centimetru. Patty si nestěžovala.

Konečně Jeffrey jehlu vytáhl a nechal na jejím místě malý plastický katetr. Pak si připravil druhoukušební dávku dvou kubíků 0,25% roztoku markainu s epinefrinem. Po injikování této druhé dávky změnil Patty krevní tlak a vyzkoušel citlivost na dotek ve spodních končetinách. Když se nic nezměnilo ani po několika minutách, byl si Jeffrey absolutně jistý, že je katetr na správném místě. Nakonec injikoval terapeutickou dávku anestetika: pět kubíků 0,25% markainu. Pak vyjmul katetr.

"To je všechno," Jeffrey přelepil vpich sterilní náplastí. "Ale chci, abyste chvíli zůstala ležet na boku."

"Ale já nic necítím," stěžovala si Patty.

"O to právě jde," usmál se Jeffrey.

"Víte jistě, že to funguje?"

"Jen si počkejte na příští kontrakci," doporučil Jeffrey s důvěrou.

Jeffrey řekl porodní asistentce, jak často má Patty kontrolovat krevní tlak. Pak jí pomohl upevnit na původní místo monitor. Zůstal v pokoji přes Pattyinu další kontrakci, mezitím dokončil obvyklý puntíkářský záznam o anestezii. Patty

se cítila klidněji. Nepříjemnosti, které zakoušela, se mnohem zlepšily, přehnaně Jeffreymu děkovala. Když řekl Monice Carverové a porodní asistentce, kde bude, šel si Jeffrey lehnout do jedné setmělé prázdné hekárný. Bylo mu líp, ale rozhodně ne normálně. Měl dojem, že zavřel oči jen na pár minut a nechal se konejšit zvukem deště na okně; sám byl překvapen tím, jak rychle usíná. Mlhavě si uvědomoval, jak se dveře otevírají a zavírají, jak k němu nahlízejí různí lidé, nikdo ho však nevyrušil, až přišla Monica a jemně mu zatřásla ramenem. "Máme problém," řekla Monica. Jeffrey spustil nohy z postele a protřel si oči. "Co se děje?" "Simarian rozhodl udělat Patty Owenové císaře." "Tak brzo?" zeptal se Jeffrey. Podíval se na hodinky. Několikrát zamrkal. V místnosti byla větší tma než dříve. Pohled na hodinky ho překvapil, spal půldruhé hodiny. "Dítě má převrácenou polohu a nepostupuje," vysvětlila Monica. "Ale hlavní problém je v tom, že srdce dítěte se po každé kontrakci vrací k normálnímu rytmu pomalu." "Je načase udělat císaře," souhlasil Jeffrey a nejistě se zvedl. Počkal okamžik, než ho opustila mírná závrať. "Není vám nic?" zeptala se Monica. "Kdepak," řekl Jeffrey. Sedl si na židli, aby si nazul operační přezuvky. "Jak jsme na tom s časem?" "Simarian tu bude tak za dvacet minut," podotkla Monica, zkoumavě si prohlízejíc Jeffreyho tvář. "Děje se něco?" zeptal se Jeffrey. Prohrábl si prsty vlasy v obavě, že je má rozježené.

13

"PřiPadáte mi bledý," poznamenala Monica. "Možná Je tu málo světla." Déšť venku ještě zesílil. "Jak je Patty?" zeptal se Jeffrey. Zamířil do koupelny. "Bojí se," řekla Monica ode dveří. "Co se týče bolesti, je to dobré, ale možná byste jí mohl dát něco na uklidnění, aby se tolik nerozčilovala." Jeffrey přikývl a rozsvítil v koupelně. Nebyl nijak nadšen myšlenkou, že by měl dát Patty uklidňující prostředek, ale za daných okolností o tom uvažoval. "Postarejte se, ať je na kyslíku," přikázal Monice. "Jsem tam za moment." "Na kyslíku je," zavolala Monica přes rameno, když odcházela z pokoje. Jeffrey se prohlédl v zrcadle. Zdál se bledý. Pak si všiml ještě něčeho. Zorničky měl tak stažené, že vypadaly jako dvě tečky tužkou. Byly tak malé, že je sotva rozeznal. Žádný div, že mu dělalo potíže uvidět vedle v pokoji na hodinky. Jeffrey si našpíchal na obličej studenou vodu, pak si jej rázně osušil. To ho konečně probralo. Znovu se podíval na své zorničky. Ještě pořád byly miotické. Zhluboka se nadechl a slíbil si, že hned po tomhle porodu se vypraví domů a zalehne do postele. Přičísł si vlasy prsty a zamířil do pokoje číslo patnáct. Monica měla pravdu. Patty byla v rozpacích, vystrašená a nervózní z nadcházejícího císařského řezu. Brala selhání porodu osobně. Slzy jí vhrkly do očí, když znovu vyjadřovala hněv nad manželovou nepřítomností. Jeffreymu jí bylo líto a dal si hodně práce, aby ji ujistil, že všechno bude v pořádku a rozhodně za nic nemůže ona. Dal jí také 5 mg diazepamu o němž soudil, že bude mít na nenarozené dítě minimální účinky, pokud vůbec nějaké. Na Patty měl rychlý uklidňující efekt. "Budu při tom císaři spát?" zeptala se Patty. "Bude vám úplně dobře," prohodil Jeffrey, vyhýbaje se přímé odpovědi. "Jedním z velkých dobrodiní kontinuální epidurální anestezie je to, že ji teď můžeme zesílit, když to budeme potřebovat, aniž bychom nějak obtěžovali Patty mladší." "Je to kluk," řekla Patty. "Jmenuje se Mark." Slabě se usmála. Víčka jí trochu padala. Uklidňující prostředek jasně začínal účinkovat. Převoz z porodnice na operační sál proběhl bez incidentu. Jeffrey během krátké cesty přidržoval Patty kyslíkovou masku. Na operačním sále už věděli o rozhodnutí provést císařský řez. Než Patty přivezli, byl sál skoro připraven k proceduře. Instrumentářka už byla nachystaná, oblečená a připravovala nástroje. Další sestra pomohla zavést vozík na sál a přeložit Patty na operační stůl. Patty měla stále ještě fetální monitor, který prozatím nechali na místě. Jeffrey neznal personál večerní služby tak dobře a se sálovou sestrou dosud nespolupracoval. Na jmenovce stálo Sheila Dodenhoffová. "Budu potřebovat trochu 0,5% markainu," řekl Jeffrey Sheile, když přepojoval Patty z přenosné kyslíkové láhve na kyslík podávaný prostřednictvím anesteziologického přístroje Narcomed III. Pak znovu nasadil Patty na levou paži manžetu na měření krevního tlaku.

14

"Stoupá," mínila Sheila vesele. Jeffrey pracoval rychle, ale účelně. Zanášel každý úkon do svého zápisu hned, jak jej provedl. V ostrém kontrastu k většině ostatních lékařů se Jeffrey pyšnil svým skvěle čitelným rukopisem. Po upevnění vodičů EKG připojil Patty k levému ukazováčku oximetr.

Když se Sheila vrátila, nahrazoval právě Patty intravenózní katetr bezpečnější trubičkou. "Tumáte," podala Jeffreymu třicetikubíkovou skleněnou fíolu 0,5% markainu. Jeffrey vzal látku a jako vždy překontroloval nálepku. Postavil fíolu na anestetický přístroj. Ze zásuvky vyndal dvoukubíkovou ampulku spinálního 0,5% markainu s epinefrinem a natáhl jej do stříkačky. Potom přesunul Patty na pravý bok a injikoval dva kubíky do epidurálního katetru.

"Jak to jde?" zavolal burácivý hlas od dveří.

Jeffrey se otočil a uviděl doktora Simariana, přidržujícího si před obličejem masku, když nahlížel do otevřených dveří.

"Za minutu jsme připraveni," řekl Jeffrey.

"Jak nám tiká maličký?" zeptal se.

"Momentálně dobře," odpověděl Jeffrey.

"Převléknu se a spustíme to."

Dveře se zavřely. Jeffrey zmáčkl Patty rameno, zatímco jí zkoumal výsledky EKG a odečítal krevní tlak. "Je to dobrý?" zeptal se a odsunul jí kyslíkovou masku ke straně.

"Asi ano," přisvědčila.

"Chci, abyste mi hlásila všechno, co cítíte. Rozumíte?" řekl Jeffrey.

"Máte v nohách normální pocit?"

Patty přikývla. Jeffrey ji obešel a otestoval citlivost. Vrátil se k hlavě stolu a znovu překontroloval monitor - byl si jistý, že epidurální katetr se nepohnul a nepronikl ani do spinálního kanálu, ani do některé z těhotenstvím rozšířených Batesonových žil.

Spokojen, že je všechno v pořádku, zvedl Jeffrey fíolu markainu, kterou mu Sheila přinesla. Palcem sloupil víčko zapečetěné skleněné nádoby.

Ještě jednou překontroloval nálepku a natáhl dvanáct kubíků. Chtěl, aby se anestézie dostala alespoň k šestému, a ještě lépe ke čtvrtému hrudnímu obratli. Když markain vstříkoval, zavadil pohledem o Sheilu.

Stála vlevo od Jeffreyho a upřeně ho pozorovala.

"Děje se něco?" zeptal se Jeffrey.

Sheila ještě okamžik hleděla, pak se otočila na podpatku a beze slova odešla z operačního sálu. Jeffrey se ohlédl po instrumentáře, ale ta byla stále ještě zaměstnaná přípravami. Jeffrey pokrčil rameny. Dělo se něco, o čem nevěděl. Vrátil se k Patty a aplikoval markain. Pak uzavřel epidurální katetr a zamířil k hlavě stolu. Odložil stříkačku, zaznamenal si do zápisu čas a přesné množství podané látky. Mírné zrychlení pípání pulzu upoutalo jeho pohled k monitoru EKG. Pokud by mělo dojít k nějaké změně v rychlosti tepu, očekával Jeffrey mírné zpomalení po progresivní sympa-

15

tické blokádě. Místo toho tomu bylo naopak. Pattyin pulz jen uháněl. To byla první známka hrozící katastrofy. Jeffreyho první reakce byla spíš zvědavost než úlek. Ve svých analytických schopnostech šátral po logickém vysvětlení toho, čeho byl svědkem.

Pohlédl na odečet krevního tlaku a pak na oximetr LED. Obojí bylo v pořádku. Vrátil se pohledem k EKG. Pulz se neustále zrychloval a dokonce, což bylo ještě znepokojivější, srdce bilo ektopicky, nepravidelně. Za daných okolností to nebylo dobré znamení.

Jeffrey těžce polkl, jak mu strach sevřel hrdlo. Uplynulo teprve pár vteřin od chvíle, kdy injikoval markain. Mohl se snad dostat do žily navzdory výsledku zkoušky malou dávkou? Jeffrey už za své kariéry jednu nepříznivou reakci na lokální anestezii zažil. Byl to pekelný zážitek.

Frekvence ektopického srdečního rytmu narůstala. Proč se tep zrychluje a proč ten nepravidelný rytmus? Pokud dávka anestetika vnikla do žily, proč neklesá krevní tlak? Jeffrey nemohl na tyto otázky nalézt okamžitou odpověď, ale jeho lékařský šestý smysl, zrozený léty zkušeností, mu v hlavě rozezněl poplašné zvonky. Dělo se něco abnormálního.

Něco, co Jeffrey nedokázal vysvětlit, tím méně pochopit.

"Mně není dobře," řekla Patty a obrátila hlavu, aby mohla promluvit po straně zpod masky.

Jeffrey pohlédl do Pattyiny tváře. Viděl, že je opět zastřená strachem.

"Copak je?" zeptal se, zmatený těmi bleskurychlými událostmi. Dotkl se jejího ramene.

"Je mi divně," vzdychla Patty.

"Jak divně?" Jeffrey se vrátil pohledem k monitorům. Vždycky tu byl strach z alergie na lokální anestetikum, ačkoliv alergická reakce dvě hodiny po první dávce se zdála poněkud opožděná. Všiml si, že krevní tlak lehce stoupl.

"Áááá!" vykřikla Patty.

Jeffrey přelétl očima k její tváři. Pattyiny rysy se stáhly v děsivé grimase. "Copak je, Patty?" otázal se Jeffrey.

"Bolí mě břicho," podařilo se Patty chraptivě procedit mezi zaťatými zuby. "Nahore, pod žebry. Je to jiné než porodní bolesti. Prosím..." Hlas jí odumřel.

Patty se začala na stole svíjet, přitáhla nohy k tělu. Objevila se Sheila se svalnatým ošetřovatelem, který ji pomáhal přidržet.

Krevní tlak, který mírně stoupl, teď začal klesat. "Podložte jí pravou stranu," zaječel Jeffrey, vyndal ze zásuvky efedrin a připravoval injekci.

V duchu počítal, o kolik jí klesne krevní tlak, než aplikuje látku na jeho zvednutí. Ještě pořád neměl zdání, co se děje, a byl by raději nic nedělat, než bude přesně vědět, s čím se potýká.

Bublavý zvuk upoutal jeho pozornost zpět k Pattyinu obličejí. Stáhl jí kyslíkovou masku. K jeho překvapení a hrůze slinila jako vzteklý pes.

Současně výrazně slzela. Slzy jí crčely po tváři. Mokřý kašel zvěstoval, že se jí také vytváří narůstající množství tracheo-bronchiálních sekretů.

16

Jeffrey zůstal naprosto profesionální. Byl školen na to, aby se dokázal vypořádat s tímto typem nouzové situace. Myšlenky mu uháněly kupředu, shrnoval informace, tvořil hypotézy a pak je zamítal. Mezitím se hleděl vypořádat se symptomy ohrožujícími život. Nejprve odsál Patty nasopharynx, potom aplikoval intravenózně atropin a po něm efedrin. Znovu Patty odsál hleny a vstříkl druhou dávku atropinu. Sekrece se zpomalily, krevní tlak se ustálil, okysličení zůstávalo normální, ale Jeffrey stále ještě neznal příčinu. Napadala ho všehovšudy alergická reakce na markain. Pozoroval EKG v naději, že atropin snad bude mít pozitivní účinky na nepravidelný tep. Ten však zůstal nepravidelný. Vlastně se stal ještě nepravidelnějším, když se Patty zrychlil pulz. Jeffrey připravil čtyřmiligramovou dávku propranololu, ale než ji mohl aplikovat, všiml si svalových křečí, které stahovaly Pattyin obličej do série zdánlivě nekontrolovaných škubnutí a stahů.

Křeče se rychle rozšířily do ostatních svalů, až se jí celé tělo zmítalo klonickými záškuby.

"Drž ji, Trente!" křikla Sheila na ošetřovatele. "Chyť ji nohy!"

Jeffrey vstříkl propranolol a EKG začal registrovat další bizarní změny, na nichž největší obavy budilo rozptýlení elektrického vodivého systému srdce.

Patty vyzvrátila zelenou tekutinu, kterou Jeffrey rychle odsál. Pohlédl na odečet oximetru. Ještě to bylo dobré. Pak spustil poplach fetální monitor: srdce dítěte se zpomalovalo. Než mohl někdo zareagovat stihl Patty velký záchvat křečí. Údy se jí šíleně rozlétly všemi směry, pak se jí záda vyklenula v úzkostlivé hyperextenzi.

"Co se sakra děje?" vykřikl Simarian, když vrazil do dveří.

"Markain!" zvolal Jeffrey. "Má nějakou hroznou reakci." Jeffrey neměl čas na pracné vysvětlování, natahoval 75 mg sukcinylocholinu.

"Ježíši Kriste!" zaječel Simarian a doběhl ke stolu, aby pomohl Patty přidržovat.

Jeffrey aplikoval sukcinylocholin a další dávku diazepam. Byl vděčný, že z opatrnosti vyměnil nitrožilku za bezpečnější.

Zvukové znamení oximetru začalo klesat v pouhé pípání, jak se Patty přestala okysličovat.

Jeffrey jí znovu pročistil dýchací cesty a pokusil se ji vzpamatovat čistým kyslíkem.

Pattyiny křečovitě pohyby se zpomalily, jak záúčinkoval sukcinylocholin.

Jeffrey zasunul trubičku do endotrachea, zkontroloval její postavení a spustil důkladný přívod kyslíku. Zvuk oximetru se okamžitě vrátil na vyšší tón. Fetální monitor však nadále vysílal poplašná znamení. Srdce dítěte zpomalovalo a tempo nestouplo.

"Musíme dostat dítě!" zaječel Simarian. Popadl z jednoho postranního stolku sterilní rukavice a rychle si je navlékal.

Jeffrey stále ještě sledoval krevní tlak, který začal opět klesat. Dal Patty další dávku efedrinu. Krevní tlak začal znovu stoupat. Pohlédl na EKGs propranololem se nezměnil. Pak k Jeffreyho hrůze přímo před jeho očima se křivka EKG rozložila do nesmyslné fibrilace. Pattyino srdce přestalo bít.

17

"Zástava!" zařval Jeffrey. Krevní tlak klesl na nulu. Poplašná znamení EKG i oximetru začala ostře vrískat.

"Bože můj!" zaječel Simarian. Kvapně rouškoval pacientku. Přikročil ke stolu a zahájil externí masáž srdce stlačováním Pattyiny hrudi. Přišla ošetřovatelka z anesteziologie. Rozběhla se rovnou k Jeffreyemu.

Obsah kyslíku v Pattyině krvi se mírně zvýšil. "Protišok!" nařídil Jeffrey.

Simarian vzal od jedné sestry defibrilátor. Upevnil jej k Pattyině obnažené hrudi. Všichni ucoupli od operačního stolu. Simarian stiskl knoflík.

Protože byla Patty paralyzována sukcinylocholinem, byl účinek elektrického proudu znatelný jen na obrazovce EKG. Fibrilace zmizela, když se ale fosforeskující puntík vrátil, neukazoval normální tep srdce. Místo toho bylo vidět úplně hladkou čáru jen s několika menšími záchvěvy.

"Začněte znovu s masáží!" nařídil Jeffrey. Upíral pohled na EKG.

Nemohl uvěřit, že tu není žádná elektrická aktivita. Svalnatý ošetřovatel vystřídal Simariana a začal Patty stlačovat hrud' s dobrými výsledky.

Fetální monitor ještě zněl. Tep dítěte byl příliš pomalý. "Musíme dostat dítě!" vyštěkl znovu Simarian. Převlékl si rukavice a kvapně bral od instrumentářky další roušky. Umístil je co nejlépe, navzdory masáží srdce. Popadl ze stolku s nástroji skalpel a dal se do práce. Rozsáhlou vertikální incizí rozevřel Patty podbřišek. Při sníženém krevním tlaku tu bylo velmi slabé krvácení. Na scéně se objevil pediatr, připraven převzít dítě.

Jeffrey nadále věnoval svou pozornost Patty. Odsával ji a překvapilo ho množství sekretů i po dvou dávkách atropinu. Zkontroloval Patty zorničky a potěšilo ho, že nejsou rozšířené. Vlastně ho překvapilo, že jsou jako špendlíkové hlavičky. Za soustavného okysličování se Jeffrey rozhodl ustoupit od aplikace dalších drog do Pattyina systému, dokud nebude dítě na světě. Stručně vysvětlil sestře z anesteziologie, co se stalo.

"Myslíte, že je to reakce na markain?" zeptala se.

"Nic jiného mě nenapadá," přiznal Jeffrey.

V následující minutě vytáhli z Pattyina břicha mlčící, modré, nehybné dítě. Po přestřižení pupeční šňůry je rychle předali čekajícímu pediatrovi.

Spěchal s novorozencem k jednotce péče o nemluvnata, kde už dítě obklopil vlastní resuscitační tým. Sestra z

anesteziologie se ke skupině přidala.

"Ten EKG se mi nelíbí," mumlal si Jeffrey pro sebe, když aplikoval kapsli epinephrinu. Podíval se na EKG. Žádná reakce. Zkusil tedy další dávku atropinu. Nic. Vyčerpaně natáhl vzorek krve z žíly a poslal jej do laboratoře k rozboru. Ted Overstreet, jeden z kardiochirurgů, který před chvílí dokončil bypass, vešel a stoupl si vedle Jeffreyho. Když mu Jeffrey vysvětlil situaci, navrhl mu Overstreet pacientku otevřít.

Anesteziologická sestra se vrátila a hlásila, že dítě není v dobrém stavu.

"Apgar má jenom tři," řekla. "Dýchá a srdce mu bije, ale špatně. A svalový tonus nemá dobrý. Vlastně je ochrnutý."

18

"Jak to?" zeptal se Jeffrey. Bránil se návalu deprese.

"Levá noha se mu pohybuje fajn, ale pravá ne. Pravá je úplně ochablá.

S rukama je to přesně naopak."

Jeffrey zavrtěl hlavou. Dítě zřejmě v děloze trpělo nedostatkem kyslíku a teď mělo poškozený mozek. Bylo to krušné poznání, ale nebyl čas utápět se v lítosti. Teď byla jeho prvořadou starostí Patty a jak jí nastartovat srdce.

Přišel výsledek z laboratoře. Patty měla pH 7,28. Za daných okolností, pomyslel si Jeffrey, je to náramně dobré. Pak aplikoval dávku kalcia.

Minuty se vlekly jako hodiny, všichni pozorovali EKG a čekali na nějaké známky života, nějakou reakci na léčbu.

Monitor však ukazoval tísnivě rovnou čáru.

Ošetřovatel pokračoval ve stlačování hrudi a ventilátor nadále plnil Patty plíce čistým kyslíkem. Panenky jí zůstávaly miotické, což napovídalo, že mozek dostává kyslíku dost, ale srdce je elektricky i mechanicky v klidu. Jeffrey opakoval všechny učebnicové procedury, ale bezvýsledně.

Zkusil dokonce i elektrošok defibrilátorem nastaveným na 400 joulů.

Jakmile pediatr stabilizoval novorozence, odjela celá jednotka novorozenecké péče z operačního sálu i s houfem stážistů a sester. Malý Mark byl na cestě k jednotce intenzivní neonatální péče. Jeffrey se za ním podíval.

Bylo mu nanic. Smutně zavrtěl hlavou a vrátil se k Patty. Co dělat?

Jeffrey vzhlédl k Tedovi, který stál ještě vedle něj. Zeptal se Teda, co by se dalo dělat. Jeffrey byl zoufalý.

"Jak jsem řekl, asi bychom ji měli otevřít a zapracovat na srdci přímo.

V téhle chvíli není moc co ztratit."

Jeffrey se ještě okamžik díval na rovný EKG. Pak vzdychl. "Fajn.

Zkusíme to," řekl zdráhavě. Nic jiného ho nenapadlo a nechtěl se vzdát. Jak poznamenal Ted, nemají co ztratit. Stojí to za pokus.

Ted se oblékl a navlékl si rukavice ani ne za deset minut. Jakmile byl připraven, nařídil ošetřovateli ustát ve stlačování hrudi, aby ji mohl rychle zarouškovat a otevřít. Za pár vteřin držel v ruce Pattyino obnažené srdce.

Ted masíroval srdce rukama v rukavicích a dokonce aplikoval epinefrin přímo do levé komory. Když to nezaúčinkovalo, pokusil se rozběhnout srdce připojením vnitřních vodičů k srdeční stěně. Odrazilo se to na EKG, ale srdce samo nereagovalo.

Ted doporučoval vnitřní masáž srdce. "Nechci si hrát se slovíčky," podotkl za pár minut, "ale už mi to nejde od srdce.

Je po legraci, leda byste tu, hoši, někde měli schované srdce na transplantaci. Tohle už je dávno pryč."

Jeffrey věděl, že Ted nechce mluvit cynicky a jeho na pohled ležérní postoj je spíš obranný mechanismus než skutečný nedostatek soucitu, přece však to Jeffreyho namíchlo. Musel se ovládat, aby na něj verbálně nevyletěl.

Jakkoliv se vzdal, pokračoval Ted ve vnitřní masáži srdce. Jediný zvuk na operačním sále vycházel z monitoru zaznamenávajícího výboje pa-

19

cemakeru a tiché bzučení oximetru reagujícího na Tedovu vnitřní masáž.

Mlčení přerušil Simarian. "Souhlasím," řekl prostě. Stáhl si rukavice.

Ted pohlédl přes narychlo vztyčenou éterovou roušku na Jeffreyho.

Jeffrey přikývl. Ted přestal masírovat srdce a vyndal ruku z Pattyiny hrudi. "Promiň, řekl.

Jeffrey znovu kývl. Zhluboka se nadechl, pak vypnul ventilátor. Ohlédl se na žalostné zbytky Patty Owenové se surově rozevřenou hrudí a břichem. Byl to strašný pohled, takový, na který Jeffrey nadosmrtně nezapomene. Podlaha byla plná nádobek od léků a obalů.

Jeffrey se cítil zkrušeně a otupěle. Tohle byl nadir jeho profesionální kariéry. Byl už svědkem jiných tragédií, ale tahle byla nejhorší a nejnečekanější. Sklouzl očima k anestetickému přístroji. I ten byl pokrytý odpadky. Pod odpadky byl neúplný záznam o anestezii. Bude jej muset doplnit. V horečné snaze zachránit Patty na to neměl čas. Hledal poloprázdnou fíolu markainu, cítil k ní jakousi iracionální antipatii. Ačkoliv se to ve světle výsledků zkušební dávky zdálo nepravděpodobné, nemohl se ubránit dojmu, že u kořenů tragédie stála alergická reakce na drogu. Chtěl praštit tou fíolou o zeď, jen aby si ulevil ve svém zklamání. Samozřejmě věděl, že doopravdy tou fíolou praštit nemůže - na to se příliš ovládal. Ale nemohl ji mezi smetím najít.

"Sheilo," zavolal Jeffrey sálovou sestru, která začínala s úklidem, "co se stalo s tou fíolou markainu?"

Sheila se zastavila v práci a zamračila se na Jeffreyho. "Jak to mám vědět, když to nevíte vy?" odsekla vztekle.

Jeffrey přikývl a pak obrátil svou pozornost k odpojování Patty od monitorů. Dokázal pochopit Sheilin hněv. I on byl rozzlobený. Patty si nezasloužila takový osud. Jeffrey si však neuvědomoval, že Sheila se nezlobí na osud. Vztekala se na Jeffreyho. Po pravdě řečeno, zuřila.

20

Pondělí

15 května 1989 11:15

Paprsek zlatého ranního slunce pronikl oknem vysoko na stěně vlevo od Jeffreyho a rozkrojil soudní síň. Dopadl na dřevem obloženou stěnu za soudcovským stolem jako reflektor. Miliony droboučkových částiček prachu se v prudkém světle jiskřily a vířily. Už od samého začátku tohoto procesu byl Jeffrey ohromen teatrálností systému justice. Tohle však nebylo televizní drama všedního dne. Na tapetě byla Jeffreyho kariéra - celý jeho život.

Jeffrey zavřel oči a opřel se o stůl, hlavu podepřel dlaněmi. S lokty na stole si tvrdě promnul oči. Z toho napětí se div nezbláznil.

Zhluboka se nadechl a otevřel oči, napůl doufal, že scéna před ním nějakým zázrakem zmizí a on se probere z nejhoršího snu svého života.

Jenže to samozřejmě zlý sen nebyl. Jeffrey absolvoval druhý proces kvůli smrti Patty Owenové před osmi měsíci. Teď právě seděl v soudní síni uprostřed Bostonu a čekal, až porota rozhodne o jeho osudu stran obvinění z trestného činu. Jeffrey pohlédl přes hlavu svého právníka na shromážděný dav. Ozývalo se vzrušené, tiché brebentění hlasů, vyčkávací mumlání. Jeffrey odvrátil pohled, věděl, že všechny ty řeči se soustředí na něj. Mrzelo ho, že se nemá kam schovat. Připadal si naprosto pokořený veřejnou podívanou, která se tak rychle uspořádala. Celý jeho život se rozvrátil a zgruntu změnil. S kariérou to šlo z kopce. Měl pocit, že je zničený, a přece si připadal podivně otupělý.

Jeffrey vzdychl. Randolph Bingham, jeho právník, naléhal, aby se tvářil klidně a zvládnutě. To se snáz řekne, než udělá, zvláště teď. Po vši té žalosti, úzkosti a bezesných nocích se teď rozhodne. Porota dospěla k rozhodnutí.

Verdikt je na cestě.

Jeffrey si prohlédl Randolphův aristokratický profil. Ten člověk se mu za posledních osm ničivých měsíců stal otcem, i když byl jen o pět let starší než Jeffrey. Někdy měl Jeffrey pocit, že toho člověka skoro miluje, jindy měly jeho pocity blíž k zuřivosti a nenávisti. Ale vždycky měl důvěru ke schopnostem svého advokáta, aspoň až do této chvíle.

Při pohledu na tým obžaloby si Jeffrey pečlivě prohlédl prokurátora.

K tomu člověku měl zvláštní antipatii, zdálo se, že se chopil jeho případu jako dopravního prostředku ke své politické kariéře. Jeffrey dokázal ocenit přirozenou inteligenci toho člověka, ačkoliv jím začal během čtyřdenního procesu pohrdat. Teď však, když viděl prokurátora v živém rozhovoru s jeho asistentem, si Jeffrey uvědomil, že k tomu člověku pociťuje podivný nedostatek jakýchkoli emocí. Pro něj byla celá ta záležitost jen práce, nic víc, nic méně.

Jeffrey sklouzl očima za prokurátora, směrem k prázdné lavici poroty.

Během procesu Jeffreyho paralyzovalo vědomí, že těch dvanáct cizích lidí drží jeho osud ve svých rukou. Nikdy dřív nezažil takovou bezmocnost. Až do této epizody žil Jeffrey v iluzi, že o svém osudu rozhoduje převážně sám. Tento proces mu dokázal, jak se mýlil.

21

Porota uvažovala dva dny plné úzkostlivého očekávání a - pro Jeffreyho - dvě bezesné noci. Teď čekali, až se vrátí do soudní síně. Jeffrey znovu uvažoval, jsou-li dva dny dohadování poroty dobrým, nebo špatným znamením. Randolph se svým protivně konzervativním chováním nespekuloval. Jeffrey měl pocit, že ten člověk by měl radši lhát, jen aby mu poskytl pár hodin relativního klidu.

Navzdory dobré vůli zdržet se nervózních pohybů si Jeffrey začal přihlázovat kníř. Když si uvědomil, co dělá, sepnul ruce a položil je na stůl před sebou.

Podíval se přes levé rameno a zahlédl Carol, svou nastávající ex-manželku. Hlavu měla sklopenou. Četla. Jeffrey stočil pohled zpět k prázdné lavici poroty. Mohlo by ho rozčilovat, že je tak klidná, že dovede v této chvíli číst, ale nevadilo mu to. Místo toho byl Jeffrey vděčný, že tu je a že mu poskytla všechnu podporu, jaké byla schopná.

Koneckonců ještě před- tím, než začal tenhle soudní zlý sen, už oba dospěli ke společnému rozhodnutí, že se rozejdou.

Když se před osmi lety vzali, nezdálo se důležité, že je Carol mimořádně společenská a ráda odchází z domu, zatímco on měl sklony opačné. Jeffreymu také nevadilo, že Carol nechce mít rodinu, než si vybuduje kariéru v bankovníctví, aspoň pokud Jeffrey nezjistil, že její představa znamená odkládání donekonečna. A teď měla namířeno na západ, do Los Angeles.

Jeffrey by se dokázal smířit se stěhováním do Kalifornie, ale co se týkalo rodinných záležitostí, ty mu vadily. S léty chtěl dítě víc a víc.

Pohled na to jak se Caroliny naděje a ctižádosti posunují úplně jiným směrem, ho rozesmutnil, ale proti ní nic neměl. Jeffrey myšlenku na rozvod nejprve potlačoval, ale nakonec se vzdal. Nějak se prostě nikdy neměli vzít. Když se však objevily Jeffreyho právní problémy, Carol přívětivě nabídla, že domácí neshody odloží, dokud se nevyřeší Jeffreyho právní obtíže.

Jeffrey znovu vzdychl, hlasitěji než předtím. Randolph se na něj nesouhlasně zamračil, ale Jeffrey mu se nezdálo, že by v téhle chvíli záleželo na vnějším dojmu. Kdykoli Jeffrey uvažoval o sledu událostí, zmocňovala se ho závrať. Všechno se to semlelo tak rychle. Po katastrofální smrti Patty Owenové se zakrátko dostavilo obvinění ze zanedbání povinné péče. V současném sudičském klimatu Jeffreyho soudní pře nijak nepřekvapila, leda snad ta rychlost.

Od začátku Randolph Jeffreyho varoval, že půjde o těžký případ. Jeffrey neměl ani zdání, jak těžký. To bylo těsně předtím, než ho v Memorialu suspendovali. Tehdy se takové jednání zdálo svévolné a nepřiměřené zlomyslné.

Rozhodně to nebyl ten druh podpory nebo projev důvěry, v jaký Jeffrey doufal. Ani Jeffrey, ani Randolph neměli zdání o důvodech suspendování. Jeffrey chtěl něco podniknout proti Memorialu za jejich protiprávní jednání, ale Randolph mu radil, aby zůstal zticha. Měl zato, že se záležitost lépe vyřeší po ukončení soudního řízení stran zanedbání povinné péče.

Suspendování však bylo jen předzvěstí horších nesnází, které teprve měly přijít. Právní zástupce ve věci zanedbání povinné péče byl mladý

22

agresivní chlapík jménem Matthew Davidson od firmy ze St. Louis, specializované na pře ve věcech zanedbání povinné péče. Byl také ve spojení s malou advokátní kanceláří v Massachusetts. Podal trestní oznámení na Jeffreyho, Simariana, Overstreeta, nemocnici a dokonce na Arolen Pharmaceuticals, firmu, která vyráběla markain. Jeffrey ještě nikdy dříve nebyl obviněn ze zanedbání povinné péče. Randolph mu musel vysvětlovat, že tohle je přístup "brokovnice". Sudiči obviní každého s "nabitou prkenicí", ať už existují důkazy o přímé souvislosti s údajným případem zanedbání povinné péče, nebo ne.

Být jedním z mnoha zpočátku poskytovalo Jeffreymu určitou útěchu, ale dlouho to netrvalo. Rychle se ukázalo, že Jeffrey v tom zůstane sám.

Pamatoval si na ten okamžik zlomu, jako by to bylo včera. Stalo se to během jeho vlastní výpovědi na počátku občanskoprávního sporu ve věci zanedbání povinné péče. Byl první ze žalovaných, který měl vypovídat.

Davidson kladl otázky stran různých nedůležitých okolností, když náhle přitlačil.

"Doktore," řekl Davidson, obrátil svou hubenou, hezkou tvář k Jeffreymu a pejorativně titul zdůraznil. Přistoupil přímo ke stanovišti pro svědky a přiblížil obličej na několik centimetrů od Jeffreyho. Měl na sobě bezvadně ušitý tmavý proužkovaný oblek se světle levandulovou košilí a tmavomodrou vázankou. Voněl drahou kolínskou. "Byl jste někdy závislý na drogách?"

"Námítka!" zvolal Randolph a vstal.

Jeffrey měl pocit, že přihlíží scéně z nějakého dramatu, ne kapitole vlastního života. Randolph zdůvodňoval svou námítku: "Tato otázka nesouvisí s předmětem sporu. Advokát protistrany se snaží mého klienta znevážit."

"Nikoliv," opáčil Davidson. "Tato záležitost je mimořádně úzce spjata s okolnostmi daného případu, jak vyplývá z výpovědi následujících svědků."

Několik okamžiků panovalo v nabitě soudní síni ticho. Příklad vzbuzoval pozornost. Lidé stáli i podél stěn.

Soudce byl mohutný černoch jménem Wilson. Postrčil si brýle v tlustých černých obroučkách výš ke kořeni nosu.

Konečně si odkašlal. "Jestli mě chcete oblafnout, pane Davidsons, nevyváznete z toho lacino."

"Rozhodně bych vás nechtěl oblafnout, Vaše Ctihodnosti."

"Námítka se zamítá," řekl soudce Wilson. Kývl na Davidsona. "Můžete pokračovat."

"Děkuji," řekl Davidson a obrátil svou pozornost zpět k Jeffreymu.

"Mám vám zopakovat otázku, doktore?" zeptal se.

"Ne," opáčil Jeffrey. Otázku si pamatoval dost dobře. Pohlédl na Randolpha, ale ten si něco psal na žlutém soudním stolku. Jeffrey oplatil Davidsonovi upřený, podmračený pohled. Měl tušení, že se žene do nesnází. "Ano, kdysi jsem měl menší problém s drogami," řekl zvládnutým přiznal. Bylo to staré tajemství, o kterém nikdy netušil, že vypluje na hladinu, zvlášť ne u soudu. Připomněl si je nedávno, když musel vyplňovat

23

povinný formulář k obnovení povolení k provozování lékařské praxe ve státě Massachusetts. Přesto však měl zato, že informace je důvěrná.

"Pověděli byste porotě, na jaké droze jste byl závislý," zeptal se Davidson a odstoupil od Jeffreyho, jako by byl příliš odpuzován, než aby zůstal v jeho těsné blízkosti déle, než je nezbytně nutné.

"Na morfiu," řekl Jeffrey skoro vzdorovitě. "Bylo to před pěti lety. Měl jsem potíže s bolestmi v zádech po těžké nehodě při jízdě na kole."

Koutkem oka zahlédl Jeffrey, jak si Randolph škrábe pravé obočí. To bylo předem domluvené gesto, signalizující, že si má Jeffrey nechat věc pro sebe a nedávat žádné informace. Jeffrey ho však ignoroval. Měl vztek, že vytáhli tenhle irrelevantní kousek jeho minulosti. Cítil nutkání vysvětlovat a bránit se. Rozhodně nebyl drogově závislý ani v té nejbujnější fantazii.

"Jak dlouho trval váš návyk?" zeptal se Davidson.

Ani neměšic," odsekl Jeffrey. "Byla to situace, kdy se nedalo rozeznat mezi potřebou a touhou."

"Chápu," řekl Davidson a zvedl obočí v dramatickém gestu pochopení.

"Tak jste to vysvětloval sám sobě?"

"Tak mi to vysvětlil můj terapeut," odpálil Jeffrey. Viděl, jak se Randolph opět drbe jako šílený, ale Jeffrey ho dál

ignoroval. "Nehoda na kole mě potkala v období prohlubujícího se napětí v rodině. Chirurg-ortopéd mi předepsal morfium. Přesvědčil jsem sám sebe, že je potřebuji déle, než byla ve skutečnosti pravda. Ale za pár týdnů jsem si uvědomil, co se děje, vzal jsem si nemocenskou a dobrovolně jsem se šel léčit. A také jsem navštívil manželskou poradnu, mohl bych dodat."

"Během těch týdnů jste prováděl anestezii, když. . ." Davidson se odmlčel, jako by se snažil vymyslet jak svou otázku formulovat, " . . . když jste byl pod vlivem drog?"

"Námítka," zvolal Randolph. "Tahle linie výsledku je absurdní. Je to jen a jen nactiutrhání."

Soudce sklonil hlavu a podíval se přes brýle, které mu sklouzly na špičku nosu. "Pane Davidsons," řekl blahovlnně, "vracíme se k téže věci. Věřím, že máte k tomuhle zjevnému exkurzu nějaký dobrý důvod."

"Samozřejmě, Vaše Ctihodnosti," řekl Davidson. "Máme v úmyslu prokázat, že tato výpověď má přímý vztah k projednávanému případu."

"Námítka se zamítá," řekl soudce. "Pokračujte."

Davidson se obrátil zpět k Jeffreymu a opakoval otázku. Zdálo se, že vychutnává spojení "pod vlivem".

Jeffrey se na právníka zamračil. Jediná věc v jeho životě, kterou si byl absolutně jistý, byl jeho smysl pro profesionální odpovědnost, kompetentnost a pečlivost. Skutečnost že tenhle člověk naznačuje něco jiného, jej rozzuřila. "Nikdy jsem neohrozil pacienta," odešel Jeffrey.

"Na to jsem se neptal," opáčil Davidson.

Randolph vstal a řekl: "Vaše Ctihodnosti, rád bych promluvil s protistranou."

"Jak si přejete," řekl soudce.

Randolph i Davidson přistoupili k soudci. Randolph byl zjevně popu-

24

zen. Mluvil chraptivým šepem. I když byl Jeffrey jen tři metry od nich, neslyšel hovor jasně, ačkoliv zaslechl několikrát slovo "odročit". Nakonec se soudce opřel do křesla a pohlédl na něj.

"Doktore Rhodesi," řekl, "váš advokát si zřejmě myslí, že potřebujete odpočinek. Je to pravda?"

"Nepotřebuju odpočívat," vyštěkl Jeffrey hněvivě.

Randolph zklamaně rozhodil rukama.

"Dobrá," svolil soudce. "Pak pokračujeme ve výslechu, pane Davidsons, abychom se mohli jít naobědvat."

"Dobře, doktore," řekl Davidson. "Dával jste někdy anestezii pod vlivem morfia?"

"Možná jednou nebo dvakrát. začal Jeffrey, "ale - "

"Ano, nebo ne, doktore přerušil ho Davidson. "Prostě ano nebo ne, nic jiného po vás nechci."

"Námítka," zvolal Randolph. "Žalobce nenechává svědka odpovědět na otázku."

"Přesně naopak," ozval se Davidson. "Je to prostá otázka a já na ni hledám prostou odpověď. Buď ano, nebo ne."

"Zamítá se," řekl soudce. "Svědka bude mít možnost rozvést odpověď při křížovém výslechu. Prosím, odpovězte na otázku, doktore Rhodesi."

"Ano," řekl Jeffrey. Cítil, jak se v něm vaří krev. Chtělo se mu sáhnout po advokátovi žalující strany a uškrtit ho.

"Od doby, kdy jste se léčil se závislosti na morfiu," začal Davidson, odcházeje od Jeffreyho. Zdůraznil slova

"závislost" a "morfium", pak se odmlčel. Zastavil se poblíž boxu poroty a dodal: ". . . bral jste ještě někdy morfium?"

"Ne," zvolal Jeffrey důrazně.

"Bral jste morfium toho dne, kdy jste aplikoval anestezii nebohé Patty Owenové?"

"Absolutně ne," řekl Jeffrey.

"Víte to jistě, doktore Rhodesi?"

"Ano!" zařval Jeffrey.

"Žádné další otázky," řekl Davidson a vrátil se na své místo.

Randolph dělal při křížovém výslechu, co mohl, zdůrazňoval, že problém závislosti byl malý a krátkodobý a že Jeffrey nikdy nebral víc než terapeutickou dávku. Kromě toho se Jeffrey dobrovolně léčil, byl prohlášen za vyléčeného a nebyl podroben žádnému disciplinárnímu řízení. Navzdory těmto ujištěním však Jeffrey i Randolph cítili, že případ dostal smrtelný zásah.

V té chvíli Jeffreyho přitáhl zpět k přítomnosti náhlý příchod uniformovaného soudního zřízence u dveří místnosti poroty. Tep se mu zrychlil.

Pomyslel si, že se ohlásí příchod poroty. Soudní zřízenec však přešel ke dveřím do soudcovy pracovny a zmizel.

Jeffreyho myšlenky se vrátily zpět k řízení o zanedbání povinné péče.

Věren svému slovu stran relevantnosti, vrátil se Davidson k otázce návyku při další výpovědi, která byla naprosto neočekávaná, navzdory

25

písemným výpovědím. První překvapení přišlo v podobě Reginy Vinsonové.

Po obvyklých úvodních otázkách se jí Davidson zeptal, jestli viděla doktora Jeffreyho Rhodese v osudný den smrti Patty Owenové.

"Ano," přikývla Regina, pohled upřený na Jeffreyho.

Jeffrey Reginu mlhavě znal jako jednu z nočních sester na operačním sále. Nevzpomínal si, že by ji viděl v den, kdy Patty zemřela.

"Kde byl doktor Rhodes, když jste ho viděla?" zeptal se Davidson.

"Byl v anesteziologickém přístěnku u operačního sálu jedenáct," odpověděla Regina, nepřestávajíc upírat oči na Jeffreyho.

Jeffrey měl opět tušení, že do jeho případu vstupuje cosi podezřelého, ale netušil, co to bude. Vzpomněl si, že pracoval na sále číslo jedenáct skoro celý den. Randolph se k němu naklonil a zeptal se tlumeně: "Kam míří?"

"Nemám zdání," zašeptal Jeffrey, neschopen přerušit kontakt pohledů s ošetřovatelkou. Rozčílovalo ho, že u té ženy rozpoznával skutečné nepřátelství.

"Viděl vás doktor Rhodes?" zeptal se Davidson.

"Ano," odpověděla Regina.

Zničehonic si Jeffrey vzpomněl. V duchu spatřil její užaslou tvář, když odsunula závěs. Skutečnost, že byl toho osudného dne nemocný, bylo něco vedlejšího v porovnání s hlavním problémem - tak vedlejšího, že to zapomněl Randolphovi povědět. Uvažoval o tom, ale bál se mu to říct.

Tehdy považoval své chování za důkaz své oddanosti povolání a sebeobětavosti. Teď už si tím nebyl tak jistý. Takže to nikdy nikomu neřekl. Natáhl se po Randolphově paži, ale už bylo pozdě.

Davidson se podíval po porotcích, přejel pohledem jednoho po druhém a nadechl se k další otázce: "Bylo na tom něco divného, když byl doktor Rhodes v přístěnku operačního sálu jedenáct?"

"Ano," odpověděla Regina. "Závěs byl zatažený a operační sál jedenáct nebyl v provozu."

Davidson nespustil oči z porotců. Pak ji vyzval: "Prosím, povězte soudu, co dělal doktor Rhodes v anesteziologickém přístěnku prázdného operačního sálu za zataženým závěsem."

"Píchal si," řekla Regina hněvivě. "Dával si intravenózní injekci."

Soudní síň zčeřilo rozčilené mumlání. Randolph se obrátil k Jeffreyemu se šokovaným výrazem. Jeffrey provinile zavrtěl hlavou. "Mohu to vysvětlit," řekl nepřesvědčivě.

Davidson pokračoval a: "Co jste udělala potom, co jste viděla, jak si doktor Rhodes píchá?"

"Šla jsem k vrchní sestře, která zavolala šéfa anesteziologie," řekla Regina. "Naneštěstí se nepodařilo primáře anesteziologie sehnat dřív než po tragédii."

Vzápětí po Reginině ničivé výpovědi se Randolphovi podařilo dosáhnout odročení. Když byl s Jeffreyem o samotě, chtěl vědět všechno o té "píchací" epizodě. Jeffrey se přiznal, že mu osudného dne bylo zle, a řekl,

26

že nikdo jiný než on nebyl při porodu k dispozici. Vysvětlil všechno, co dělal, aby se udržel schopný práce, včetně toho, že si dal kapačku a vzal utišující prostředek.

"Co ještě jste mi neřekl?" otázal se Randolph vztekle.

"To je všechno," řekl Jeffrey.

"Proč jste mi to neřekl dřív?" vyštěkl Randolph.

Jeffrey zavrtěl hlavou. Po pravdě řečeno si nebyl sám sebou docela jistý.

"Nevím," řekl. "Nikdy jsem rád nepřiznával, že jsem nemocný, ani sám sobě, tím spíš někomu jinému. Taková je většina doktorů. Možná to patří k naší obraně proti tomu, že jsme pořád mezi nemocnými. Rádi si myslíme, že jsme nezranitelní."

"Nechci po vás žádné úvahy," Randolph skoro řval. "Ty si schovejte pro Novoanglický lékařský časopis. Chci vědět, proč vy jste neřekl mně, svému advokátovi, že vás dotyčného rána viděli, jak si pícháte."

"Nejspíš jsem se bál vám to říct," připustil Jeffrey. "Udělal jsem pro Patty Owenovou všechno, co se dalo. Kdokoli si může přečíst záznam a prověřit jej. To poslední, co se mi chtělo přiznat, bylo, že lze pochybovat o mé vrcholné formě. Možná jsem se bál, že byste mě nebránil s takovým nasazením, kdybyste si myslel, že jsem snad vinen."

"Ježíši Kriste!" zvolal Randolph.

Později, po návratu do soudní síně, se při křížovém výslechu Randolph snažil zachránit co se dalo. Zdůraznil skutečnost, že Regina nevěděla, jestli si Jeffrey aplikuje drogu nebo si jen nasazuje kapačku, aby se rehydroval.

Davidson však ještě neskončil. Předvolal na stanoviště svědků Sheilu Dodenhoffovou. A přesně jako Regina, i ona se při své výpovědi na Jeffreyho mračila.

"Slečno Dodenhoffová," zazpíval Davidson, "jako sálová sestra při tragédii paní Owenové - všimla jste si něčeho podivného na odpůrci, doktoru Rhodesovi?"

"Ano," přisvědčila Sheila triumfálně.

"Pověděla byste, prosím, soudu, čeho jste si všimla?" Davidson zjevně ten okamžik vychutnával.

"Všimla jsem si, že má zúžené zorničky," podotkla Sheila. "Všimla jsem si toho, protože má tak modré oči. Vlastně jsem mu zorničky sotva vůbec viděla."

Davidsonův další svědek byl světoznámý oftalmolog z New Yorku, který napsal vyčerpávající dílo o funkci zornice. Po výčtu jeho eminentních znalostí požádal Davidson doktora, aby uvedl, která nejběžnější droga způsobuje stažení zorniček na velikost špendlíkových hlaviček - miosis, jak doktor raději tento stav nazýval.

"Myslíte systémovou drogu, nebo oční kapky?" zeptal se oftalmolog.

"Systémovou drogu," řekl Davidson.

"Morfium," prohlásil oftalmolog sebejistě. Pak přednesl nesrozumitelnou přednášku, Davidson ho však přerušil a předal svědka Randolphovi.

Jak se proces vlekl dál, snažil se Randolph napravovat škody sdělením,

27

že si Jeffrey vzal utišující lék proti průjmu. Protože součástí léku byla opiová tinktura a protože opium obsahuje morfin, přednesl tvrzení, že utišující lék způsobil Jeffreyho zúžené zorničky. Vysvětlil také, že si Jeffrey vzal kapačku proti symptomům chřipky, které často způsobuje dehydratace. Bylo však zřejmé, že tohle vysvětlení porota nevzala, zvláště ne poté, co Davidson přivedl na stanoviště svědků dobře známého a váženého internistu.

"Povězte mi, doktore," řekl Davidson horlivě, "je běžné, aby si lékaři dávali kapačky, jak se tady tvrdilo o doktoru Rhodesovi?"

"Ne," opáčil internista. "Slyšel jsem nějaké řeči o tom, že to udělal nějaký praštěný stážista na chirurgii, ale i kdyby to byla pravda, rozhodně to není běžná praxe."

Závěrečný úder procesu přišel, když Davidson předvolal na stanoviště svědků Marvinu Hicklemana. Byl to jeden ze zřízenců na operačním sále.

"Pane Hicklemane," řekl Davidson. "Uklízel jste operační sál číslo patnáct po případu Patty Owenové?"

"Ano," přikývl Marvin.

"Pokud vím, našel jste něco v příruční přihrádce po straně anesteziologického přístroje. Můžete říci soudu, co jste tam našel?"

Marvin si odkašlal. "Našel jsem prázdnou fíolu od markainu."

"Jaká koncentrace byla na té fíole?" zeptal se Davidson.

"Bylo tam 0,75 %," řekl Marvin.

Jeffrey se naklonil a pošeptal Randolphovi: "Používal jsem 0,5%. Tím jsem si jist."

Jako by to uslyšel, zeptal se Davidson Hicklemana: "Našel jste nějaké fíoly od 0,5%?"

"Ne," řekl Marvin. "Nenašel."

Při křížovém výslechu se Randolph pokusil Marvinovu výpověď zpochybnit, ale tím to jen ještě zhoršil. "Pane Hicklemane, prohledáváte vždycky smetí, když uklízíte na operačním sále a kontrolujete koncentraci na různých nádobkách od léčiv?"

"Kdepak!"

"Ale tentokrát jste to udělal."

"Jo!"

"Můžete nám povědět, proč?"

"Vrchní sestra mě o to požádala."

Závěrečnou ránu z milosti zasadil doktor Leonard Simon z New Yorku, renomovaný anesteziolog, kterého znal i Jeffrey. Davidson šel rovnou k věci.

"Doktore Simone. Doporučuje se 0,75% markain k porodnické epidurální anestezii?"

"Absolutně ne, řekl doktor Simon. "Vlastně je to kontraindikace."

Upozornění je jasně napsáno na obale. To ví každý anesteziolog."

"Můžete nám říci, proč je tu kontraindikace v porodnictví?"

"Bylo zjištěno, že tu a tam způsobuje vážné reakce."

"Jaké reakce, doktore"

28

"Otravu centrálního nervového systému."

"Znamená to křeče, doktore "Ano, je známo že může způsobit křeče."

"Co ještě?"

"Srdeční toxicitu."

"To znamená." ?"

"Aritmii, srdeční zástavu."

"A tyto reakce byly v některých případech smrtelné?"

"Je to tak," řekl doktor Simon a zatloukl tak poslední hřebík do Jeffreyho rakve.

Výsledkem bylo, že Jeffrey a nikdo jiný než Jeffrey byl shledán vinným zanedbáním povinné péče. Simarian, Overstreet, nemocnice a farmaceutická společnost byli ze žaloby vypuštěni. Porota stanovila odškodné Patty Owenové na jedenáct milionů dolarů - o devět milionů víc, než byla Jeffreyho pojistka proti zanedbání povinné péče.

Na konci procesu byl Davidson otevřeně zklamán, že odvedl tak dobrou práci na zničení Jeffreyho. Protože ostatní žalovaní i se svými penězi byli shledáni nevinými, byla tu jen malá možnost, že se nasbírá víc, než co pokryje pojistka, i kdyby Jeffreyho obstavili příjmy na celý zbytek života.

Pro Jeffreyho byl výsledek ničivý, o nic méně osobně než profesionálně.

Celá jeho představa o sobě i o vlastní ceně byla založena na smyslu pro odpovědnost, oddanost a sebeobětování.

Proces a nález poroty ji zničil.

Začal dokonce i pochybovat o sobě. Možná že náhodou použil markain 0,75 %.

Jeffrey mohl být v depresi, ale neměl čas se jí poddat. Nad košatými novinovými zprávami o tom, jak Jeffrey "operoval pod vlivem drog", a bujarým protidrogovým sentimentem tisku pocítil okresní zástupce povinnost podat trestní oznámení. Jeffrey tomu naprosto nemohl uvěřit, ale byl obžalován z vraždy druhého stupně. A teď čekal na výrok poroty.

Jeffreyho rozjímání opět přerušil uniformovaný soudní zřízenec, který se znovu vynořil z pracovny soudce a proklouzl

zpět do místnosti poroty. Proč to takhle protahují? Pro Jeffreyho to byla muka. Pronásledoval ho až příliš skutečný pocit dějů, protože čtyřdenní trestní řízení se příliš nelišilo od předcházejícího civilního procesu. Jenže tentokrát byly sázky vyšší.

Ztráta peněz, i když je neměl, byla jedna věc. Vyhledka na odsouzení v trestní věci-a vězení byla něco úplně jiného. Jeffrey vpravdě nevěřil, že by vydržel žít za mřížemi. Jestli to byla vina racionálního strachu nebo iracionální fobie, to nevěděl. Bez ohledu na to řekl Carol, že raději stráví zbytek života v jiné zemi, než aby šel do vězení.

Jeffrey zvedl oči k prázdnému stolu soudce. Před dvěma dny obvinila soudkyně porotu, než se odešla poradit, z podjatosti. Některá z jejích slov zněla Jeffreyemu v mysli a rozvířovala jeho obavy.

"Členové poroty," řekla soudkyně Janice Maloneyová, "než shledáte obžalovaného doktora Jeffreyho Rhodese vinným z vraždy druhého stupně, musí státní zástupce prokázat mimo jakoukoli rozumnou pochybnost, že smrt Patty Owenové byla způsobena činem obžalovaného, který

29

byl nevyhnutelně nebezpečný jiné osobě a byl spáchán z nedbalosti, bez ohledu na lidský život. Čin je ,nevyhnutelně nebezpečný a ,spáchán z nedbalosti, pokud je to čin, o němž si osoba trestně odpovědná může být poměrně jistá, že může jinou osobu zabít nebo jí způsobit těžké ublížení na zdraví. O takový čin se také jedná, je-li spáchán ze zlé vůle, nenávisti nebo škodlivého úmyslu."

Jeffreyemu připadalo, že výsledek případu závisí na tom, zda porota uvěří, že si vzal morfium nebo ne. Kdyby tomu uvěřili, pak by shledali, že jednal ve škodlivém úmyslu. Aspoň tak by to Jeffrey bral, kdyby byl jedním z porotců. Koneckonců, anestezie byla vždycky nevyhnutelně nebezpečná. Jediné, co ji odlišovalo od trestného činu, bylo obecné právní vědomí a souhlas operovaného.

Slova soudkyně k porotě, která Jeffreyho nejvíc vyděsila, se však týkala otázky trestu. Soudkyně informovala porotu, že i uznání viny z méně společensky nebezpečného zabití by jí ukládalo povinnost odsoudit Jeffreyho minimálně na tři roky do vězení.

Tři roky! Jeffrey se začal potit a současně pocíťovat chlad. Otřel si čelo a prsty měl vlhké.

"Povstaňte!" zvolal soudní zřízenec, který právě vyšel z místnosti poroty. Pak ustoupil stranou. Všichni v soudní síni se zvedli. Mnozí natahovali krky v naději, že přečtou výrok z tváří porotců, když se objevili.

Jeffrey, zaujatý svými myšlenkami, byl strohým ohlášením soudního zřízence vyveden z rovnováhy. Reagoval přehnaně, vymrštil se příliš prudce. Na okamžik pocítil závrat a musel se opřít o stolec u lavice obžalovaných.

Když porotci vstoupili, žádný z nich se na Jeffreyho nepodíval. Je to dobré, nebo špatné znamení? Jeffrey se chtěl zeptat Randolpha, ale bál se.

"Její Ctihodnost, soudkyně Janice Maloneyová," zvolal soudní zřízenec, když se soudkyně vynořila ze své pracovny a zasedla na své místo. Uspořádala si věci na stole před sebou, odsunula karafu s vodou ke straně.

Byla to hubená žena s výraznými očima.

"Můžete usednout," zvolal soudní zřízenec. "Členové poroty, prosím, zůstaňte stát."

Jeffrey usedl, stále ještě nespouštěl z očí porotu. Nikdo z nich se na něj nepodíval, skutečnost, která ho čím dál tím víc rozčillovala. Jeffrey zaostril pohled na bělovlasou babičkovskou postavu, která stála vlevo na kraji přední řady. Při procesu se často dívala jeho směrem. Jeffreyemu říkala intuice, že k němu cítí nějaké zvláštní sympatie. Teď ale ne. Ruce měla sepnuté před tělem, oči sklopené.

Soudní zapisovatel si nasadil brýle. Seděl u stolu hned pod lavicí obžalovaných napravo. Přímě před sebou měl soudní rejstřík.

"Nechť obžalovaný povstane čelem k porotě," řekl zapisovatel.

Jeffrey znovu vstal. Tentokrát pomalu. Teď se na něj všichni porotci dívali. Jejich tváře zůstaly jako z kamene. Jeffrey cítil, jak mu v uších buší tep.

"Paní předsedkyně," vyvolal zapisovatel. Předsedkyně byla hezká žena ke čtyřicítce, která vypadala profesionálně.

"Shodla se porota na výroku?"

30

"Ano," řekla předsedkyně.

"Sluho, převezměte prosím výrok od předsedkyně," nařídil zapisovatel.

Soudní zřízenec k ní přistoupil a vzal z jejích rukou na pohled prázdný list papíru. Pak podal list soudkyni.

Soudkyně zápis přečetla, zaklonila přitom hlavu, aby mohla číst bifokálními skly. Dala si načas, kývla, pak předala papír zapisovateli, který povstal, aby jej převzal.

Zdalo se, že i zapisovatel si váhá. Jeffrey cítil, jak ho výrazně dopaluje všechno to zbytečné odkládání, když tam tak stál čelem k bezvýrazným porotcům. Soud ho zlobil, dožíral ho ten archaický protokol. Srdce mu teď bilo rychleji a dlaně se mu potily. V hrudi ho páliło.

Zapisovatel si odkašlal a obrátil se k porotě. "Jak zní váš výrok, paní předsedkyně, je obžalovaný vinen nebo nevinen ve smyslu obžaloby spácháním vraždy druhého stupně?"

Jeffrey cítil, jak se mu třesou nohy. Levou rukou se opřel o kraj lavice obžalovaných. Nebyl zvlášť zbožný, ale zjistil, že teď se modlí. Prosím tě, Bože. . .

"Vinen!" zvolala předsedkyně jasným, zvučným hlasem.

Jeffrey pocítil, jak se mu podlamují nohy a soudní síň jako by se mu rozplývala před očima. Chytil se pravíci stolu, aby

neupadl. Cítil, jak ho Randolph chytil za pravou paži.

"Tohle je teprve první kolo," zašeptal mu Randolph do ucha. "Odvoláme se, stejně jako u civilního soudu."

Zapisovatel pohlédl na Jeffreyho a Randolpha, jako by se chtěl přesvědčit, že tu jsou, pak se obrátil zpět k porotě a řekl: "Paní předsedkyně a členové poroty, potvrďte svůj výrok, jak jej soud zaznamenal. Porotci pod přísahou shledali obžalovaného vinným ve smyslu obžaloby. Je tomu tak, paní předsedkyně?"

"Ano," přisvědčila předsedkyně.

"Je tomu tak, členové poroty?" zeptal se zapisovatel.

"Ano," odpověděli porotci unisono.

Zapisovatel obrátil svou pozornost ke knihám, zatímco soudkyně začala propouštět porotu. Poděkovala jí za čas a péči, kterou případu věnovala, přičemž pochválila, jak dostáli své úloze ve dvousetleté justiční tradici.

Jeffrey ztěžka dosedl, připadal si otupělý, byla mu zima. Randolph mu něco říkal, připomínal, že soudkyně neměla nikdy připustit, aby se projednávala otázka jeho drogového problému.

"Kromě toho," řekl Randolph, sklonil se a pohlédl Jeffreyemu přímo do očí, "jsou všechna svědectví z doslechu. Nebyl tu ani jeden jasný důkaz, že jste si vzal morfium. Ani jeden!"

Jeffrey však neposlouchal. Důsledky tohoto rozsudku na něj příliš těžce dolehly. Hluboko uvnitř si uvědomoval, že navzdory všem svým obavám nikdy vlastně nevěřil; že bude odsouzen - prostě proto, že nebyl vinen.

Ještě nikdy neměl co do činění s právním systémem a vždycky věřil, že "pravda vyjde najevo", kdyby byl někdy neprávem obviněn. Ta víra však byla falešná. Teď půjde do vězení.

31

Vězení! Jako by chtěl zdůraznit jeho osud, přišel mu soudní zřízenec nasadit železka. Jeffrey dokázal jen nevěřicně přihlížet. Zíral na naleštěný povrch náramků. Bylo to, jako by ho ta pouta změnila ve zločince, odsouzeného ještě víc než výrok poroty.

Randolph něco povzbudivého mumlal. Soudkyně ještě stále děkovala porotě. Jeffrey nic z toho neslyšel. Cítil, jak na něj padá deprese jako olověný kryt. S depresí zápolil pocit paniky z nevyhnutelné klaustrofobie. Představa že bude zamčen v malé místnosti, evokovala děsivé představy z dob, kdy ho jako malé dítě starší bratr chytil mezi dvě přikrývky a on se bál udušení.

"Vaše Ctihodnosti," ozval se státní zástupce, jakmile porota odešla.

Vstal. "Státní zastupitelství žádá rozsudek."

"Zamítá se," prohlásila soudkyně. "Soud bude jednat o trestu až po povinném prošetření přezkumným oddělením. Kdy to bude, pane Lewisi?"

Zapisovatel zalistoval diářem. "7. července by to šlo."

"Tak 7. července," souhlasila soudkyně.

"Státní zastupitelství ve vši účtě požaduje odmítnout propuštění na kauci nebo značné zvýšení kaucí," řekl státní zástupce. "Podle názoru státního zastupitelství by se měla kauce zvýšit z 50 000 minimálně na 500 000 dolarů."

"Dobře, pane státní zástupce," řekla soudkyně, "poslechneme si vaše argumenty."

Státní zástupce vystoupil zpoza svého stolu před soudkyni. "Závažnost činu spolu s výrokem poroty vyžaduje značnou kauci. Slyšel jsem také, že by doktor Jeffrey Rhodes raději utekl, než čelil trestu stanovenému soudem."

Soudkyně se obrátila k Randolphovi. Randolph vstal. "Vaše Ctihodnosti," začal, "rád bych soudu zdůraznil, že můj klient má značné vazby ke společnosti. Vždy se choval odpovědně. Má čistý trestní rejstřík. Vlastně byl příkladným členem společnosti, produktivním a dbalým zákona. Mám pocit, že 50 000 dolarů je jako kauce víc než dost. 500 000 dolarů by byla přehnaná částka."

"Vyjádřil váš klient někdy úmysl vyhnout se trestu?" zeptala se soudkyně s pohledem přes brýle.

Randolph střelil pohledem po Jeffreyem. Jeffreyho pohled klesl k jeho rukám. Randolph se obrátil zpět k soudkyni a poznamenal: "Nevěřím, že by můj klient takovou věc řekl nebo na ni i jen pomyslel."

Soudkyně zvolna putovala pohledem z Randolpha na státního zástupce a nazpátek. Nakonec řekla: "Kauce stanovena na 500 000 dolarů v hotovosti." Pak pohlédla na Jeffreyho a dodala: "Doktore Rhodesi, jakožto odsouzenec nesmíte opustit stát Massachusetts. Je to jasné?"

Jeffrey mdle přikývl.

"Vaše Ctihodnosti...!" protestoval Randolph.

Soudkyně však jen jednou udeřila kladívkem a vstala, jednání jasně skončilo.

"Povstaňte!" vyštěkl soudní zřízenec.

32

Vířic talárem jako derviš, vyplula soudkyně Janice Maloneyová ze soudní síně a zmizela ve své pracovně. Soudní síň se rozezněla hovorem.

"Tudy, doktore Rhodesi," řekl soudní zřízenec stojící vedle Jeffreyho a ukázal směrem k postranním dveřím. Jeffrey vstal a potácel se kupředu.

Vrhl rychlý pohled směrem ke Carol. Smutně se na něj dívala.

Jeffreyho panika stoupala, když ho zavedli do místnosti zařízené prostým stolem a spartánskými dřevěnými židlemi.

Usedl na židli, kterou mu Randolph přistrčil. Ačkoliv se snažil ovládat, nedokázal zabránit svým rukám, aby se netřáslly.

Nemohl popadnout dech.

Randolph se ho snažil uklidnit. Byl dopálený na rozsudek a optimistický stran odvolání. V té chvíli přivedla eskorta do úzké místnosti Carol. Randolph ji poplácal po zádech slovy: "Promluvte si s ním. Já půjdu za ručitelem kvůli kauci."

Carol přikývla a pohlédla na Jeffreya. "Mrzí mě to," omlouvala se, když Randolph odešel z místnosti.

Jeffrey přikývl. Byla hodná, že stála při něm. V očích cítil slzy. Kousl se do rtu, aby se nerozplakal.

"To je taková nespravedlnost," vzdychla Carol a usedla vedle něj.

"Nemůžu jít do vězení," na víc se Jeffrey nezmohl. Zavrtěl hlavou.

"Pořád nemůžu uvěřit, že se to stalo."

"Randolph se odvolá," vzdychla Carol. "Ještě to neskončilo."

"Odvolá," usklíbl se Jeffrey znechuceně. "To bude zas totéž. Už jsem prohrál dva procesy. . ."

"Nebude to totéž," mínila Carol. "Důkazy budou hodnotit jen zkušení soudci, ne emocionální porota."

Randolph se vrátil od telefonu, aby řekl, že Michael Mosconi, ručitel kauce, je na cestě. Randolph a Carol se začali živě bavit o procesu odvolání. Jeffrey si dal lokty na stůl a navzdory železkům si opřel hlavu o ruce.

Myslel na svou lékařskou licenci, uvažoval, co se s ní stane v důsledku rozsudku. Bohužel měl o tom dost jasnou představu.

Michael Mosconi dorazil za chvíli i s aktovkou. Kancelář měl jen pár kroků od soudu, v přezdobené budově naproti vládnímu centru. Nebyl velký, ale hlavu měl ohromnou a skoro holou. Zbytky vlasů mu rostly v tmavém věnečku, sahajícím z týla k oběma uším. Několik pramínků tmavých vlasů si česal přímo přes holou kopuli v marné snaze ji aspoň minimálně zakrýt. Měl výrazné tmavé oči, které vypadaly, jako by neměly žádnou duhovku, jen zorničky. Byl podivně ustrojen do tmavomodrého polyesterového obleku s černou košilí a bílou kravatou.

Mosconi odložil aktovku na stůl, otevřel zámečky a vyndal pořadač s Jeffreym jménem.

"Fajn," řekl, usedl ke stolu a otevřel desky. "O kolik zvedli kauci."

Složil už původních 50 000 dolarů a vybral 5 000 za své služby.

"O 450 000," řekl Randolph.

Mosconi hvízdal mezi zuby, zarazil se v rozkládání papírů. "Za koho vás mají, za Veřejného nepřítele č. 1?" Ani Randolph, ani Jeffrey neměli pocit že by zdvořilost vyžadovala, aby mu odpověděli.

33

Mosconi obrátil svou pozornost zpět ke svému papírování, nijak se ho nedotklo, že klient nereagoval. Zařídil si už omezení převodu nemovitosti na dům Jeffreya a Carol v Marbleheadu, když se skládala první kauce; zajistil si tak právo na přednostní uspokojení své pohledávky z případného prodeje domu. Dům měl úředně odhadnutou cenu 800 000 dolarů, s hypotékou málo přes 300 000. "No, jestli to není náhoda," řekl. "Budu moci složit kauci dalších 450 000 dolarů, za které se mi zaručíte tím vaším zámečkem v Marbleheadu. Co vy na to?"

Jeffrey přikývl. Carol pokrčila rameny.

Když Mosconi začal vyplňovat papíry, řekl: "Pak je tu samozřejmě ta maličkost s mým honorářem, který v tomto případě bude činit 45 000

dolarů. To budu chtít v hotovosti."

"Takovou hotovost nemám," řekl Jeffrey.

Mosconi vzhledl od vyplňování formuláře.

"Ale určitě si ji můžete sehnat," vložil se Randolph.

"Nejspíš," kývl Jeffrey. Padala na něj další deprese.

"Buď ano, nebo ne," řekl Mosconi. "Já to nedělám pro radost."

"Seženu to," slíbil Jeffrey.

"Normálně požaduji honorář předem," dodal Mosconi. "Ale když jste ten doktor. . ." Zasmál se. "Řekněme, že jsem zvyklý jednat s poněkud odlišnou klientelou. Že jste to ale vy, vezmu od vás šek. Ale jenom pokud seženete ty peníze a budete je mít na kontě, řekněme, zítra touhle dobou.

Je to možné?"

"Nevím."

"Jestli nevíte, tak budete muset zůstat ve vazbě, dokud neseženete peníze," řekl Mosconi.

"Seženu je," řekl Jeffrey. Myšlenka i jen na pouhých několik nocí ve vězení byla neúnosná.

"Máte u sebe šek zptal se Mosconi.

Jeffrey přikývl.

Mosconi se vrátil k vyplňování formuláře. "Doufám, že chápete, doktore, že vám dělám velkou laskavost, jestliže od vás беру šek. Moje společnost by to neviděla ráda, takže to bude jen mezi námi. Tak budete mít ty peníze na účtě do čtyřadvaceti hodin?"

"Obstarám je dnes odpoledne," řekl Jeffrey.

"Výborně," řekl Mosconi. Přistrčil papíry Jeffreymu. "Teď kdybyste to vy dva podepsali, já zaběhnu do soudní kanceláře a zařídím zbytek."

Jeffrey podepsal, aniž by četl, co podepisuje. Carol to pečlivě přečetla, pak podepsala. Vyndala Jeffreymu z kapsy saka šekovou knížku a podržela ji, než Jeffrey vyplnil šek na 45 000 dolarů. Mosconi vzal šek a vložil jej do aktovky. Pak vstal a zamířil ke dveřím. "Vrátím se," ujistil ji s potutelným úsměvem.

"Kouzelný chlapík," řekl Jeffrey. "Musí se takhle oblékat?"

"Prokázal vám laskavost," řekl Randolph. "Ale pravda je, že nemáte moc společného s tou spodinou, se kterou je

zvyklý jednat. Než se vrátí, měli bychom si asi promluvit o prošetření před rozsudkem a co to obnáší."

34

"Kdy napíšeme odvolání?" zeptal se Jeffrey "Okamžitě."

"A nechají mě na kauci venku až do odvolacího řízení?"

"S největší pravděpodobností," řekl Randolph povzbudivě.

"Díkybohu i za to málo," vzdychl Jeffrey.

Randolph pak vysvětlil otázku přešetření věci před rozsudkem a co by Jeffrey mohl očekávat od trestněprávních procedur. Nechtěl vidět Jeffreyho hůř demoralizovaného, než už byl, takže pečlivě zdůrazňoval slibnější aspekty odvolání. Jeffrey mu však náladu nezvedl.

"Musím přiznat, že mi nezbylo moc víry v tenhle právní systém," řekl Jeffrey.

"Musíš myslet pozitivně," odvětila Carol.

Jeffrey pohlédl na svou ženu a začal žasnout, jaký má na ni vzték.

Caroliny řeči o tom, že musí uvažovat pozitivně, mu za daných okolností šly nesmírně na nervy. Náhle si Jeffrey uvědomil, že má zlost na systém, zlost na osud, zlost na Carol, dokonce i zlost na svého advokáta.

"Všechno je v pořádku," vklouzl do dveří Mosconi.

Mával úředně vyhlížejícím dokumentem. "Kdybyste laskavě?" pokynul soudnímu zřízenci, aby odstranil Jeffreyemu pouta.

Jeffrey si s úlevou třel zápěstí, osvobozená z náramků. Ze všeho nejvíc se teď chtěl dostat ze soudní budovy. Vstal.

"Určitě vám nemusím připomínat těch 45 000 dolarů," pravil Mosconi.

"Jen nezapomeňte, že kvůli vám nesu kůži na trh."

"To oceňuju," řekl Jeffrey a snažil se, aby to znělo vděčně.

Vyšli z místnosti spolu, ačkoliv Michael Mosconi odpěchal opačným směrem, když se ocitli na chodbě.

Jeffrey nebyl nikdy tak vědomě potěšen čerstvým vzduchem s vůní oceánu, jako když vyšel ze soudní budovy na cihlami dlážděnou plazu.

Bylo jasné odpoledne uprostřed jara, nadýchané bílé obláčky křižovaly daleké modré nebe. Slunce hrálo, ale vzduch byl mrazivý. Bylo úžasné, jak hrozba vězení zostřila Jeffreyemu vnímání.

Randolph se omluvil na široké plaze před okázale moderní budovou Bostonské městské radnice. "Je mi líto, že to takhle dopadlo. Snažil jsem se."

"Já vím," řekl Jeffrey. "Taky vím, že jsem byl mizerný klient a hodně jsem vám to ztížil."

"Napíšeme odvolání. Ráno si o tom promluvíme. Na shledanou, Carol."

Carol zamávala, pak se s Jeffreyem dívala, jak Randolph kráčí směrem ke State Street, kde měl se svými partnery celé jedno poschodí jedné z novějších bostonských kancelářských věží. "Nevím, jestli ho mám milovat nebo nenávidět," řekl Jeffrey. "Nevím ani, jestli odvedl dobrou práci nebo ne, zvláště od té chvíle, co mě odsoudili."

"Já osobně si myslím, že nebyl dost energický," prohlásila Carol. Zamířila k parkovacím garážím.

"Ty nejdeš zpátky do práce?" zavolal za ní Jeffrey. Carol pracovala

35

v investiční bankovní firmě ve finanční čtvrti. To bylo opačným směrem.

"Vzala jsem si den volna," prohodila přes rameno. Zastavila se, když uviděla, že Jeffrey za ní nejde. "Nevěděla jsem, jak dlouho se budou dohadovat o verdiktu. Pojd', můžeš mě svézt k mému autu."

Jeffrey ji dohonil a prošli spolu kolem Městské radnice. "Jak seženeš do čtyřadvaceti hodin 45 000 dolarů?" zeptala se Carol a charakteristicky pohodila hlavou. Měla hezké, rovné, špinavě plavé vlasy, které nosila učešané tak, že jí soustavně vlály do obličeje.

Jeffrey pocítil, jak se v něm opět vzmáhá nelibost. Finance byly jedním z bolavých míst jejich manželství. Carol peníze ráda utrácela, Jeffrey rád šetřil. Když se vzali, byl Jeffreyho plat větší, takže Carol utrácela jeho peníze. Když začaly její příjmy stoupat, převáděla je všechny do svého investičního portfolia, zatímco Jeffreyho plat nadále sloužil k placení všech výdajů. Carol to zdůvodňovala tak, že kdyby nepracovala, stejně by z Jeffreyho platu hradili všechny náklady. Jeffrey neodpověděl na Carolinu otázku hned. Uvědomil si, že v tomto okamžiku směřuje jeho hněv na nesprávný cíl. Nezlobil se na ni. Všechny jejich staré finanční disputece odnesla voda a otázka, kde vzít 45 000

dolarů v hotovosti, byla upřímně miněná starost. Vzték měl na právní systém a právníky, kteří ho řídili. Jak mohou takoví právníci, jako státní zástupce nebo advokát žalující strany, sami se sebou vydržet, když tolik lžou? Ze spisu Jeffrey věděl, že nevěří vlastním prohlášením. Všechny Jeffreyho spory byly amorální procesy, v nichž se advokát protistrany neštítel ničeho, aby ospravedlnil nečestné způsoby boje.

Jeffrey usedl za volant svého vozu. Zhluboka se nadechl, aby zvládl svůj vzték, a obrátil se ke Carol. "Mám v plánu zvýšit hypotéku na dům v Marbleheadu. Vlastně bychom se cestou domů mohli stavět v bance."

"S tou půjčkou, co už jsme podepsali, myslím, že banka hypotéku nezvýší," mínila Carol. Byla v té věci tak trochu autoritou - tohle byla sféra její odbornosti.

"Proto tam chci jet hned," řekl Jeffrey. Nastartoval vůz a vyjel z garáže.

"Potrvá den nebo dva, než se jim ta půjčka dostane do computerů."

"Myslíš, že to musíš udělat?"

"Máš nějaký jiný nápad, jak bych do zítřka odpoledne sehnal 45 000 dolarů?" zeptal se Jeffrey.

"Asi ne."

Jeffrey věděl, že má tolik peněz ve svém investičním portfoliu, ale radši by si ukousl jazyk, než by ji o ně požádal.

"Sejdeme se v bance," řekla Carol, když vystupovala před garáží, kde měla zaparkované auto.

Jak Jeffrey řídil na sever přes Tobin Bridge, padlo na něj vyčerpání.

Jako by se musel vědomě namáhat, aby vůbec dýchal. Začal uvažovat, proč se obtěžuje se všemi těmi ceremoniemi.

Nestojí to za to. Zvlášť teď, když si byl jist, že ztratí lékařskou licenci. Nic než medicínu, přesněji řečeno anesteziologii, už neuměl. Až na manuální práci, jako třeba nosit

36

bedny v hokynářství, si nedokázal představit nic jiného, k čemu by měl kvalifikaci. Byl odsouzený, bezcenný, dvaadvacetiletý a nezaměstnaný budižkničemu středního věku.

Když Jeffrey dorazil do banky, zaparkoval, ale z auta nevystoupil.

Zhroutil se kupředu a opřel si čelo o volant. Možná by měl prostě na všechno zapomenout, jet domů a spát.

Když se dvířka u vedlejšího sedadla otevřela, Jeffrey se ani neobtěžoval vzhlednout.

"Není ti nic?" zeptala se Carol.

"Mám trochu depresi," řekl Jeffrey.

"No, to se dá pochopit. Ale než začneš být moc nemobilní, pojď vyřídit tu záležitost v bance."

"Ty jsi tak chápavá," ušklíbl se Jeffrey protivně.

"Jeden z nás musí být praktický," řekla Carol. "A já tě nechci vidět ve vězení. Jestli ty peníze nedostaneš na běžný účet, tak tam skončíš."

"Mám strašnou předtuchu, že tam skončím tak jako tak." S nejvyšším úsilím vystoupil z auta. Podíval se na Carol přes střechu vozu. "Jedna věc mi připadá zajímavá," dodal, "že já půjdu do vězení a ty do Los Angeles, ale nevím, kdo je na tom hůř."

"Náramná legrace," řekla Carol. Ulevilo se jí, že aspoň vtipkuje, i když se jí na tom nedařilo najít nic k smíchu.

Dudley Farnsworth byl ředitelem marbleheadské větve Jeffreyho banky. Před léty byl náhodou nízkým bankovním úředníkem bostonské větve banky, která vyřizovala Jeffreyho první půjčku na nemovitost.

Jeffrey byl tehdy stážistou na anesteziologii. Před čtrnácti lety koupil Jeffrey v Cambridgi dvoupatrový dům a Dudley zařizoval finanční záležitosti.

Dudley je hned uviděl, zavedl je dozadu do své soukromé kanceláře a usadil do kožených křesel proti svému psacímu stolu.

"Co pro vás mohu udělat?" zeptal se Dudley přívětivě. Byl stejně starý jako Jeffrey, ale vypadal se svými stříbro-bílými vlasy starší.

"Rádi bychom zvýšili hypotéku na náš dům," řekl Jeffrey.

"Jsem si jist, že to nebude problém," odpověděl Dudley. Šel ke kartotéce a vytáhl z ní složku. "Kolik peněz potřebujete?"

"Pětačtyřicet tisíc dolarů," řekl Jeffrey.

Dudley usedl a otevřel fascikl. "Není problém," pohlédl na čísla.

"Můžete dostat i víc, jestli chcete."

"Pětačtyřicet tisíc bude stačit. Ale potřebuju je do zítřka."

"Juj!" zvolal Dudley. "To bude těžké."

"Třeba byste mohl zařídit půjčku na domácí vybavení," navrhla Carol.

"Až pak bude hotová hypotéka, můžete z ní zaplatit půjčku."

Dudley kývl s obočím zvednutým. "To je nápad. Ale víte co, pojďme vyplnit formuláře na hypotéku. Uvidím, co se dá udělat. Když nebude hotová hypotéka, přijmu Carolin nápad. Můžete přijít zítra ráno?"

"Jestli vstanu z postele," vzdychl Jeffrey.

37

Dudley po něm střílel pohledem. Vycítil, že něco není v pořádku, ale byl příliš dobře vychovaný, než aby se vyptával. Když byla záležitost v bance uzavřena, vyšli Jeffrey a Carol ke svým vozům.

"Co kdybych zašla do obchodu a koupila něco dobrého k večeři?" navrhla Carol. "Na co bys měl chuť? Co třeba tvoje oblíbené grilované telecí kotlety?"

"Já nemám hlad."

"Teď třeba ne, ale později budeš."

"Pochybuj."

"Já tě znám, budeš mít hlad. Zastavím se v obchodě pro nějaké jídlo na večer. Tak co to bude?"

"Kup, co chceš," odpověděl Jeffrey. Nastoupil do svého auta. "Přitom, jak mi je, si nedokážu představit, že bych chtěl jíst."

Když Jeffrey dorazil domů, zajel do garáže a šel rovnou do svého pokoje. Poslední rok měli s Carol oddělené pokoje. Byl to Carolin nápad, ale Jeffrey byl sám překvapen, jak se mu ten nápad okamžitě zalíbil. To byla jedna z prvních

jasných známek, že jejich manželství není takové, jaké by mělo být.

Jeffrey za sebou zavřel dveře a zamkl je. Očima přešel po svých knihách a časopisech pečlivě urovnaných na policích podle velikosti. Teď je nějaký čas nebude potřebovat. Přistoupil ke knihovně, vytáhl Bromageovu Epidurální analgesii a mrštil jí o stěnu. Odloupla kousek omítky a spadla na zem. To gesto mu nijak nepomohlo. Vlastně v něm probudilo pocit viny a námaha ho vyčerpala ještě víc. Zvedl knihu, narovnal pár ohnutých stránek a pak ji zasunul zpátky na místo. Ze zvyku zarovnal hřbet s ostatními svazky.

Ztěžka usedl do ušáku u okna a prázdnýma očima se zadíval na hloh, jehož jarní květy už odkvétaly. Zaplavil ho smutek. Věděl, že musí setřást tuhle sebelítost, jestli má něčeho dosáhnout. Slyšel, jak Carolino auto zastavuje, pak bouchnutí dveří. Za pár minut tiše zaklepala na jeho dveře. Ignoroval to. Chtěl, aby si myslela, že usnul. Chtěl být sám. Jeffrey zápolil s prohlubujícím se pocitem viny. Tohle je snad nejhorší část odsouzení. S podkopanou sebedůvěrou si znovu dělal starosti, že se snad toho osudného dne při aplikaci anestezie zmýlil. Možná použil tu špatnou koncentraci. Možná byla smrt Patty Owenové jeho vina.

Hodiny mijely a Jeffreyho zaměstnaná mysl zápolila s narůstajícím pocitem vlastní bezcennosti. Všechno, co kdy udělal, se mu zdálo hloupé a nesmyslné. Selhal ve všem, jako anesteziolog i jako manžel. Nenapadala ho ani jedna věc, v níž by uspěl. Selhal dokonce i na nižší střední škole jako člen basketbalového mužstva.

Když slunce kleslo na západní obloze a dotklo se horizontu, měl Jeffrey pocit, že zapadá i nad jeho životem. Napadlo ho, že jen málo lidí si dovede představit, jak strašné důsledky má obvinění ze zanedbání povinné péče na emocionální i profesionální život praktického lékaře, zvláště když o takové zanedbání ve skutečnosti nešlo. I kdyby Jeffrey svou při vyhrál, věděl, že

38

se jeho život navždy změní. Prohra byla mnohem ničivější. A s penězi to nemělo co dělat.

Jeffrey pozoroval, jak se obloha mění z teplé červeně do studeně tmavomodré a stříbrné barvy, jak světlo pohasínalo a den umíral. Seděl v houstnoucím šeru a náhle dostal nápad. Není tak docela bezmocný.

Něco přece jen může udělat, aby ovlivnil svůj osud. Poprvé za celé týdny měl pocit, že mu o něco jde. Jeffrey se vymrštil z ušáku a šel ke skříni. Vytáhl z ní velký černý doktorský kufík a postavil jej na prádelník.

Z kufíku vyňal dvě malé lahvičky Ringerova intravenózního tekutého laktátu, dvě infuzní soupravy a jednu malou podkožní jehlu. Pak vyndal dvě fióly, v jedné byl succinylcholin, ve druhé morfium. Stříkačkou natáhl

75 mg succinylcholinu a vpravil jej do jedné z láhví s Ringerovým laktátem. Pak natáhl 75 mg morfia, koňskou dávku.

Jednou z výhod povolání anesteziologa bylo to, že Jeffrey znal neúčinnější způsob, jak spáchat sebevraždu. Jiní doktoři to neuměli, ačkoliv byli ve svých pokusech zpravidla úspěšnější než obecná veřejnost. Někteří se stříleli, špinavá metoda, která - dost kupodivu - nebyla vždy účinná. Jiní se předózovali léky, další metoda, která často nepřinesla kýžený výsledek. až moc často byli sebevrazi přistiženi včas a vypumpovali jim žaludek. Jindy injikovaná droga způsobila koma, ale ne smrt. Jeffrey se oťrásl při pomýšlení na děsivé následky.

Jeffrey cítil, jak ho deprese při práci částečně opustila. Bylo povzbuzující mít nějaký cíl. Sundal obraz, zavěšený nad hlavou postele, a na háček zavěsil obě láhve s kapačkou. Pak si sedl na pelest postele a vbodl si jehlu kapačky na hřbet levé ruky. Začal láhvi, obsahující jen roztok Ringerova laktátu. Láhev obsahující succinylcholin postavil na tu druhou, jen slabý modrý kohoutek jej odděloval od jejího smrtícího obsahu.

Opatrně, aby kapačku neshodil, si Jeffrey lehl naznak na postel. Měl v plánu vstříknout si obrovskou dávku morfia a pak otevřít kohoutek roztoku, obsahujícího succinylcholin. Morfium ho odnese do říše snů dřív, než mu koncentrovaný succinylcholin paralyzuje dýchací systém.

Bez ventilátoru zemře. Takhle to bylo prosté.

Jeffrey opatrně zastrčil jehlu stříkačky obsahující morfium do víčka kapačky, kterou měl zavedenou do hřbetu ruky. Právě když začínal vstříkovat narkotikum, ozvalo se tiché zaklepání na dveře.

Jeffrey obrátil oči v sloup. Ta Carol si tedy dovedla zvolit čas, kdy ho vyrušit. Zadržel injekci, ale na zaklepání nereagoval. Doufal, že odejde, když si bude myslet, že ještě spí. Místo toho zaklepala hlasitěji a pak ještě hlasitěji.

"Jeffreyi," zavolala. "Jeffrey Udělala jsem večeri."

Bylo krátké ticho, až si Jeffrey pomyslel, že se vzdala. Pak ale Jeffrey uslyšel, jak se knoflík dveří otáčí a dveře zarachotily o západku. "Jeffreyjsi v pořádku?"

Jeffrey se zhluboka nadechl. Věděl, že musí něco říci, jinak si bude dělat dost starostí na to, aby vyrazila dveře. To poslední, co chtěl, bylo, aby vtrhla dovnitř a uviděla kapačku.

39

"Je mi fajn," zavolal aspoň Jeffrey.

"Tak proč ses mi neozval?" otázala se Carol.

"Spal jsem."

"Proč máš zamčené dveře?" zeptala se Carol.

"Nejspíš jsem nechtěl být rušen," odpověděl Jeffrey s důraznou ironií.

"Udělala jsem večeri," řekla Carol.

"To je od tebe hezké, ale já stejně nemám hlad."

"Udělala jsem telecí kotlety, co máš rád. Myslím, že by ses měl najíst."

Prosím tě, Carol," řekl Jeffrey podrážděně, "nemám hlad."

"Tak pojď jíst kvůli mně. Prokaž mi tu laskavost."

Jeffrey šátravě odložil stříkačku s morfiem na noční stolek a vytáhl kapačku. Šel ke dveřím a otevřel je, ale ne tolik, aby Carol viděla dovnitř. "Poslouchej!" vyštěkl. "Už jsem ti říkal, že nemám hlad, a opakuju ti to znovu. Nechci jíst a nelíbí se mi, že se ve mně kvůli tomu snažíš probudit pocit viny, rozumíš?"

"Pojď, Jeffrey, já myslím, že bys neměl být sám. Už jsem si dala tu práci, že jsem nakoupila a uvařila. To nejmenší, co můžeš udělat, je jít to aspoň zkusit."

Jeffrey viděl, že s ní nehne. Když si něco umínila, nebyla z těch, co se dají snadno odradit.

"No dobře," vzdychl ztěžka. "Tak dobře."

"Co to máš s rukou?" zeptala se Carol, když si všimla kapky krve na jejím hřbetě.

"Nic," řekl Jeffrey. Drobné lži mu nikdy nešly. Pak dodal s ironií, kterou jen on dokázal ocenit: "Přežiju to. Věř mi, že to přežiju. Koukej, za minutu jsem dole."

"Slibuješ?"

"Slibuju."

Když Carol odešla, zamkl opět dveře, sundal láhve s kapačkou a schoval je do skříně, do svého koženého lékařského kufíku. Obaly z infuzních souprav a podkožní jehlu hodil do koše na odpadky v koupelně.

Carol si to umí načasovat, pomyslel si hrubě. Teprve když balil své zdravotnické potřeby, uvědomil si, jak už byl blízko. Říkal si, že by neměl podléhat zoufalství, aspoň ne, dokud nebyly vyčerpány všechny legální cesty. Až do posledního zvratu událostí Jeffrey nikdy vážně neuvažoval o sebevraždě. Vždycky ho trochu vyváděly z rovnováhy sebevraždy, o kterých se dozvěděl, ačkoliv intelektuálně dokázal pochopit hloubku zoufalství, která k nim vedla.

Dost kupodivu, nebo možná ani ne tak kupodivu, jediné sebevraždy, o kterých věděl, byly sebevraždy jiných lékařů, které dohnaly až k meznímu řešení motivy ne nepodobné motivům Jeffreyho. Zvláště si připomínal jednoho přítele:

Chrise Eversona. Nevzpomínal si přesně, kdy Chris zemřel, ale bylo to někdy během posledních dvou let.

Chris byl také anesteziolog. Před léty spolu s Jeffreyem stážovali v nemocnici. Chris by si pamatoval ty dny, kdy přehorliví rezidenti zaháněli příznaky chřipky Ringerovým laktátem. S tak palčivou naléhavostí mu

40

Chrise připomněla vzpomínka, že byl obviněn ze zanedbání povinné péče, protože jeden z jeho pacientů měl strašnou reakci na lokální anestetikum při epidurální anestezii.

Jeffrey zavřel oči a snažil se rozpomenout na detaily případu. Pokud si to dokázal vybavit, došlo u Chrisova pacienta k srdeční zástavě, hned jak Chris aplikoval zkušební dávku pouhých dvou kubíků. Ačkoliv se jim podařilo srdce opět uvést do chodu, skončil pacient jako kvadrilegik v polovičním komatu. Za týden po události byl Chris zažalován spolu s Valley Hospital a všemi ostatními, kdo byli i jen vzdáleně s příhodou spojeni. Zase ta známá strategie "plných prkenic".

Chris však k soudu nikdy nepřišel. Spáchal sebevraždu ještě dřív, než skončilo vyšetřování. A i když byla procedura anestezie prohlášena za bezvadnou, rozhodlo se nakonec ve prospěch žalobce. Výrovnání bylo tehdy stanoveno na nejvyšší částku v dějinách státu Massachusetts, pokud se týkalo zanedbání povinné péče. Za dobu, která následovala, si však Jeffrey dokázal vzpomenout nejméně na dvoje odškodné, které je převyšovalo.

Jeffrey si vzdáleně vzpomínal, jak reagoval, když se doslechl o Chrisově sebevraždě. Tehdy tomu nedokázal uvěřit: V té době, předtím, než byl sám zapleten do osidel právního systému, neměl ani zdání, co mohlo Chrise donutit k něčemu tak strašnému. Chris se těšil pověsti výtečného anesteziologa, doktora všech doktorů, jednoho z nejlepších. Nedávno se oženil s krásnou instrumentářkou, která pracovala ve Valley Hospital. Zdálo se, že mu všechno vychází. A pak zasáhla ta noční můra. . .

Tiché zaklepání vrátilo Jeffreyho do současnosti. Carol byla zase u dveří.

"Jeffrey!" zavolala. "Radši pojď, než to vystydne."

"Už jdu."

Ted' už věděl až moc dobře, čím Chris teprve začal procházet. Jeffreyho mrzelo, že s ním tehdy nezůstal ve styku. Měl být lepší kamarád. A i poté, co ten člověk skoncoval se životem, se Jeffrey zmohl všehovšudy na to, že mu šel na pohřeb. Nikdy ani nekontaktoval Kelly, Chrisovu ženu, i když na pohřbu si sliboval, že to udělá.

Takové chování se Jeffreyemu nepodobalo a teď se divil, proč si počínal tak necitelně. Jediná výmluva, která ho napadala, byla, že chtěl tu příhodu v mysli potlačit. Sebevražda kolegy, s nímž se Jeffrey mohl snadno ztotožnit, to byla hluboce rozčilující událost. Kdyby jí měl přímo čelit, bylo by to pro něj možná příliš náročné. Byl to ten druh osobních záležitostí, jímž se Jeffrey a lékaři vůbec naučili vyhýbat, zařadili si je do šuplíku "klinická nezúčastněnost".

Taková strašná ztráta, pomyslel si, když si vzpomněl na Chrise, jak ho naposled viděl, před celou tou tragédií. A kdyby ho Carol nevyrušila, nemysleli by si snad totéž jiní s úctou o něm?

Ne, pomyslel si Jeffrey vehementně, sebevražda není řešení. Rozhodně ještě ne. Jeffrey nesnášel falešnou sentimentalitu, ale dokud je život, dotud je naděje. A co se stalo po Chrisově sebevraždě? Když byl Chris mrtvý, nenašel se nikdo, kdo by ho bránil nebo očistil jeho jméno. Ke všemu

41

svému zoufalství a narůstající depresi Jeffrey ještě také zuřil na systém a proces, kterému se podařilo ho odsoudit, i když si počínal čestně a neudělal nic špatného. Dokázal by to skutečně vzdát, když ještě neudělal všechno pro očistění svého jména?

Jeffreyho rozhněvala už jen myšlenka na jeho případ. Pro všechny zúčastněné právníky včetně Randolpha to všechno mohla být jen běžná práce, ale pro Jeffreyho tedy ne. Tady se hrálo o jeho život. Jeho kariéru.

O všechno. Velká ironie byla, že v den tragédie Patty Owenové dělal Jeffrey všechno jen proto, aby jí pomohl. Vzal si kapačku i utišující lék jen proto, aby mohl provést práci, k níž měl kvalifikaci. Motivoval ho pocit odpovědnosti, a tohle byla odměna.

I v případě že by se někdy mohl vrátit k medicíně, obával se Jeffrey dlouhodobých účinků tohoto případu na každé lékařské rozhodnutí, které by kdy učinil. Jakou péči mohou lidé očekávat od doktorů, kteří jsou nuceni pracovat v atmosféře procesů pro zanedbání povinné péče a kteří musí ovládat své nejlepší instinkty a rozmyslet si každý krok? Jak jen vznikl takový systém? divil se Jeffrey. Rozhodně tu nešlo o eliminaci několika "špatných" doktorů, protože ti se ironií osudu jen zřídka dostali před soud. Všeovšudy zničili spoustu dobrých lékařů.

Jeffrey se umyl, než sešel dolů do kuchyně, a v myšlenkách zalétl k další vzpomínce, kterou v podvědomí potlačoval. Jeden z nejlepších a nejzapálenějších internistů, které kdy poznal, se zabil před pěti lety, téhož večera, kdy mu doručili trestní oznámení pro zanedbání povinné péče. Střelil se do úst kulovnicí. Ani nečekal, až začne vyšetřování, tím méně proces. Tehdy to byla pro Jeffreyho rozčilující záhada, protože každý věděl, že obvinění je neopodstatněné. Ten doktor vlastně, což byla ironie, zachránil člověku život. Jeffrey teď měl určitou představu o zdroji jeho zoufalství.

Když byl v koupelně hotov, vrátil se Jeffrey do své ložnice a oblékl si čisté kalhoty a košili. Otevřel dveře a ucítil jídlo, které Carol připravila.

Pořád ještě neměl hlad, ale bude se snažit. Zastavil se nad schodištěm a rozhodl se bojovat proti depresivním myšlenkám, které ho napadaly po celou dobu posledních událostí. S tímto odhodláním v mysli zamířil do kuchyně.

42

Úterý

16. května 1989. 9:12

Jeffrey se probudil s úlekem a užasl, kolik je hodin. Poprvé procítl kolem páté hodiny, překvapen, že sedí v ušáku u okna. Celý ztuhlý se svlékl a vlezl do postele přesvědčen, že už neusne.

Ale zřejmě usnul.

Rychle se osprchoval. Vyšel ze svého pokoje a hledal Carol. Jakžtakž se vyhrabal z hlubin deprese předchozího dne a toužil po kontaktu s nějakým člověkem a troše pochopení. Doufal, že Carol neodešla do práce, aniž by si s ním promluvila. Chtěl se omluvit za to, jak nedostatečně ocenil její snahu předchozího večera. Bylo to dobře, uvědomoval si to až teď, že ho vyrušila a že ho dopálila. Nevědomky ho zachránila před sebevraždou. Poprvé v životě na něj hněv zapůsobil pozitivně.

Jenže Carol už byla dávno pryč. O krabici obilných vloček na kuchyňském stole se opíral vzkaz. Stálo na něm, že ho nechtěla rušit, protože si určitě potřeboval odpočinout. Musela jít brzy do práce. Doufá, že to chápe.

Jeffrey si nasypal do misky obilniny a vyndal z ledničky mléko. Závídel Carol její práci. Mrzelo ho, že nemá práci, do které by se pustil. Když nic jiného, duševně by se zaměstnal. Taky by to mohlo pomoci jeho sebevědomí. Nikdy si plně neuvědomoval, jak dalece se svou prací seberealizuje.

Po návratu do svého pokoje zabalil Jeffrey potřeby ke kapačce do starých novin a vynesl je do popelnice v garáži. Nechtěl, aby je našla Carol. Měl divný pocit, když bral materiál do rukou. Značně ho znepokojovalo, že se vědomě a dobrovolně dostal tak blízko smrti.

Představa sebevraždy už Jeffreyho napadla dříve, ale vždycky jen v metaforickém kontextu a zpravidla spíš jako fantastický výmysl, jak se pomstít někomu, kdo ho podle jeho představ nějak citově zasáhl, jako třeba když v osmé třídě jeho děvče z rozmaru zaměřilo své city na Jeffreyho nejlepšího kamaráda. Včera večer to však bylo něco jiného a pomyšlení na to, že byl jen o vlásek vzdálen tomu, aby to skutečně udělal, mu působilo slabost v kolenou.

Jeffrey se vrátil do domu a uvažoval, jak by jeho sebevražda zapůsobila na jeho přátele a rodinu. Pro Carol by to pravděpodobně byla úleva.

Nemusela by se rozvádět. Uvažoval, jestli by někomu chyběl. Nejspíš ne...

"Krindypindy," zvolal Jeffrey, když si uvědomil směšnost svých myšlenek a vzpomněl si na svůj slib, že se bude bránit depresivním úvahám.

Copak se už nad smrtí bude utápět v komplexech a sebelítosti?

Nemohl se však zbavit pomyšlení na sebevraždu. Znovu uvažoval o Chrisi Eversonovi. Byla jeho sebevražda produktem akutní deprese, která ho zasáhla jako náhlá bouře, tak jako ji pocítil včera večer Jeffrey? Nebo ji nějaký čas plánoval? Ať to bylo jakkoliv, byla jeho smrt pro všechny strašnou ztrátou - pro rodinu, veřejnost i lékařskou profesi. Jeffrey se zastavil cestou do svého pokoje u okna v obýváku a zadíval se z něj nevidoucímá očima. Jeho situace už neznamenal žádnou ztrátu.

Z hlediska jeho pracovní výkonnosti odnětí lékařské licence a odchod

43

do vězení nepředstavovaly o nic větší újmu, než kdyby se mu podařilo spáchat sebevraždu. "Kruci!" zařval, popadl jeden polštář z gauče a několikrát do něj praštil pěstí. "Kruci, kruci, kruci!"

Jeffrey se rychle vzpamatoval a polštář vrátil na místo. Pak si zhrouceně sedl, kolena přitáhl k bradě. Propletl si prsty a lokty opřel o kolena a snažil se představit si sám sebe ve vězení. Byla to děsivá myšlenka. Jaké zesměšnění

spravedlnosti! Už ten proces o odškodné za zanedbání povinné péče stačil, aby mu vážně narušil a změnil život, ale tenhle trestněprávní nesmysl byl daleko horší, jako nasypat sůl do smrtelného zranění.

Jeffrey myslel na své kolegy v nemocnici a jiné přátele z řad lékařů.

Všichni ho nejdřív podporovali, aspoň dokud se věci nezačal zabývat trestní soud. Pak se Jeffrey mu vyhýbali, jako by měl nějakou infekční chorobu.

Jeffrey si připadal izolovaný a osamělý. A ze všeho nejvíce naštvaný.

"To prostě není fér!" procedil skrze zaťaté zuby.

Jako by ztratil soudnost, popadl Jeffrey jednu Carolinu křišťálovou tretku z příručního stolku a v okamžiku pustého zoufalství ji hodil se smrtelnou přesností do zaskleného příborníku, který viděl klenutým průchodem do jídelny.

Zvuk tříštěného skla ho probral.

"Uf - jej!" vzdychl Jeffrey, když si uvědomil, co udělal. Vstal a šel pro smetáček a lopatku. Než smetí odstranil, dospěl k okamžitému závěru: do vězení nepůjde! V žádném případě. Kašle na odvolací proces. Právnímu systému věřil asi tolik, co pohádce o Červené Karkulce.

Rozhodnutí přišlo s náhlostí a rázností, které v Jeffreyem zanechaly pocit radostného vzrušení. Podíval se na hodinky. Brzo otevře banka. Vzrušeně si šel do svého pokoje pro pas. Měl štěstí, že mu ho soud neodebral současně se zvýšením kaucí. Pak zavolal Pan Am. Dozvěděl se, že může jet do New Yorku, autobusem na Kennedyho letiště a pak let do Ria.

Vzhledem k množství leteckých společností měl bohatý výběr letů, z nichž mohl volit, včetně jednoho, který odlétal ve 23:45 a měl několik mezipřistání v exotických oblastech.

S pulzem zrychleným radostným očekáváním zavolal Jeffrey do banky a nechal si spojit Dudleyho. Snažil se ovládat svůj projev. Zeptal se, jak to vypadá s půjčkou.

"Žádný problém," prohlásil Dudley hrdě. "Stačilo zatahat za pár nitek a šlo to takhle." Jeffrey slyšel, jak luskl prsty na znamení toho, jak snadno to dokázal. "Kdy přijдете?" pokračoval Dudley. "Abych tady byl."

"Jsem tam hned," řekl Jeffrey a v duchu už si plánoval časový rozvrh.

Nejdůležitější je všechno správně načasovat. "Nic jiného na práci nemám.

"Rád bych dostal ty peníze v hotovosti."

"Děláte si legraci," nadhodil Dudley.

"Myslím to vážně," trval na svém Jeffrey.

"Je to kapku nezvyklé," řekl Dudley zdráhavě.

Jeffrey dosud o záležitosti moc nepřemýšlel, ale dovedl vycítit Dudleyho zdráhání. Uvědomil si, že bude muset vysvětlovat, pokud ty peníze bude doopravdy chtít, a on je rozhodně potřeboval. Do Jižní Ameriky nemohl cestovat s hrstí drobných.

44

"Dudley," začal Jeffrey, "jsem v rejži."

"To se mi moc nelíbí," míní Dudley.

"Není to to, co si myslíte. Žádný hazard, ani nic takového. Faktem je, že musím zaplatit kauci ručiteli. Nečetl jste v novinách o mých nesnázích?"

"Ne, nečetl," odpověděl Dudley, už zase přívětivě.

"Obvinili mě ze zanedbání povinné péče, takový tragický případ anestézie. Nebudu vás teď zatěžovat detaily. Potíž je, že potřebuju 45000

dolarů, abych zaplatil ručiteli, který za mě složil kauci. Prý to chce v hotovosti."

"Určitě bude pro něj přijatelný šek na doručitele."

"Poslechněte, Dudley, ten člověk mi řekl v hotovosti. Já mu slíbil hotovost. Co mu mám říct? Udělejte mi jednu laskavost. Neztěžujte mi to víc, než jak už to je."

Chvilí bylo ticho. Jeffrey měl dojem, že slyší Dudleyho povzdech.

"Stodolarovky?"

"Fajn," řekl Jeffrey. "Stovky jsou dokonalé." Uvažoval, kolik místa zabere čtyřistapadesát stodolarových bankovek.

"Připravím to," slíbil Dudley. "Jen doufám, že to nebudete nosit moc dlouho po kapsách."

"Jenom do Bostonu," řekl Jeffrey.

Potom zavěsil. Doufal, že Dudley nezavolá policii nebo se nebude snažit jeho historku ověřit. Ne že by to nesesedělo. Jeffrey však měl pocit, že čím méně na něj budou lidé myslet a vyptávat se, tím lépe, aspoň dokud v New Yorku nenasedne do letadla.

Jeffrey usedl k psacímu stolku a začal psát Carol, že si bere 45000

dolarů a ona že si může nechat všechno ostatní. Dopis však zněl neohrabaně. Kromě toho si při psaní uvědomil, že nechce nechat žádný důkaz svých úmyslů pro případ, že by je musel z nějakého důvodu odložit.

Zmačkal papír, přiložil k němu hořící zápalku a hodil jej do krbu. Místo psaní se rozhodl zavolat Carol odněkud z ciziny a promluvit s ní přímo.

Bude to osobnější než dopis. Taky to bude bezpečnější.

Další věc byla, co si vezme s sebou. Nechtěl se vláčet se spoustou zavazadel. Rozhodl se pro malý kufřík, který naplnil základním neformálním oblečením. Nečekal, že by Jižní Amerika vyžadovala nějakou velkou parádu. Když měl zabaleno všechno, co chtěl, musel si na kufr sednout, aby šel zavřít. Pak si dal ještě nějaké věci do aktovky, včetně toaletních potřeb a čistého spodního prádla.

Užuž chtěl zavřít skříň, když si všiml lékařského kufříku. Na okamžik zaváhal, uvažoval, co udělá, jestli se něco děsně pokazí. Pro všechny případy otevřel kufřík a vyndal kapačkovou soupravu, několik stříkaček, čtvrtlitr intravenózní tekutiny a fiólu succinylcholinu a morfia. Zabalil je do aktovky pod spodní prádlo. Nezamlouvala se mu myšlenka, že se ještě pořád zabývá úvahami o sebevraždě, takže si namluvil, že ty drogy jsou něco jako pojistná smlouva. Snad je nebude potřebovat, ale pro každý případ...

Jeffrey měl divný a trochu smutný pocit, když se rozhlédl po domě -

45

pravděpodobně už jej nikdy neuvidí. Prošel však z pokoje do pokoje a překvapilo ho, že není víc rozčilen. Tolik mu toho tady připomínalo dobré i špatné události z minula. Víc než co jiného si však Jeffrey dům spojoval se svým ztroskotaným manželstvím. A stejně jako svůj případ zanedbané povinné péče by byl i tohle raději nechal za sebou. Poprvé za celé měsíce pocítil, jak se do něj vlévá energie. Připadal si, jako by prožíval první den nového života. S kufrem v zavazadlovém prostoru auta a s aktovkou na sedadle vedle sebe vyjel Jeffrey z garáže, dálkovým ovládačem zavřel dveře a vyrazil.

Neohlížel se. První zastávka byla v bance, a když se k ní blížil, začal pociťovat úzkost. Jeho nový život začínal unikátně úmyslně plánoval porušení zákona podvedením soudu. Uvažoval, jestli se s tím vnitřně vypořádá.

Když zajížděl na bankovní parkoviště, byl velmi nervózní. V ústech mu vyschlo. Co jestli Dudley zavolal na policii kvůli jeho požadavku peněz na kauci v hotovosti? Nebylo třeba inteligence raketového vědce na to, aby si člověk spočítal, že Jeffrey plánuje s penězi možná něco jiného než je předat ručiteli.

Jeffrey okamžik seděl v zaparkovaném autě a sbíral odvalu. Pak popadl aktovku a přinutil se vstoupit do banky. V určitých ohledech si připadal jako bankovní lupič, i když peníze, po nichž prahl, technicky patřily jemu. Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil, pak šel ke služebnímu pultu a zeptal se po Dudleym.

Dudley mu přišel vstříc s úsměvem a řečným. Zavedl Jeffreyho dozadu, do své kanceláře, a pokynul mu ke křeslu. Soudě podle jeho chování neměl vůči Jeffreymu žádné podezření. Jeffreyho pozornost však byla dál ostrá jako břitva. Trásl se.

"Trochu kávy, nebo něco nealkoholického k pití?" nabídl Dudley.

Jeffrey usoudil, že se raději obejde bez kofeinu. Řekl Dudleymu, že by si dal džus. Považoval za nejlepší nějak si zaměstnat ruce. Dudley se usmál: "Jasná věc." Ten člověk byl tak srdečný, až se Jeffrey bál, že je to past.

"Vrátím se s hotovostí," podotkl Dudley, když podal Jeffreymu sklenici pomerančové šťávy. Vrátil se za pár minut s umazaným plátěným pytlíkem na peníze. Vysypal obsah na svůj psací stůl. Bylo to devět balíčků stodolarovek, v každém padesát bankovek. Jeffrey nikdy neviděl tolik peněz pohromadě. Byl čím dál nejistější.

"Dalo nám trochu práce, než jsme to tak rychle dali dohromady," prozradil mu Dudley.

"Oceňuju vaši snahu."

"Nejspíš si to budete chtít přepočítat," řekl Dudley, ale Jeffrey odmítl.

Dudley dal Jeffreymu podepsat příjemku peněz v hotovosti. "Víte určitě, že nechcete radši šek na doručitele?" zeptal se Dudley, když bral od Jeffreyho podepsaný papír. "Není bezpečné nosit u sebe tolik peněz na hotovosti. Mohl byste zavolat svému ručiteli, ať vás tady vyzvedne. A víte, šek na doručitele je stejně dobrý jako hotovost. Pak by mohl jít do jedné

46

z našich poboček v Bostonu a nechat si vyplatit hotovost, jestli o ni stojí. Pro vás by to bylo bezpečnější."

"Chtěl hotovost, tak mu dám hotovost," řekl Jeffrey. Byl vlastně dojat Dudleyho starostí. "Jeho kancelář není daleko," vysvětloval.

"A víte určitě, že si to nechcete přepočítat?"

Jeffreyho napětí začínalo přerůstat v podrážděnost, ale přinutil se k úsměvu. "Nemám čas. Měl jsem ty peníze dovézt do města před polednem. Už teď mám zpoždění. Kromě toho už s vámi obchoduju dost dlouho." Zabalil peníze do aktovky a vstal.

"Kdybych věděl, že si je nebudete chtít přepočítat, tak bych si byl z každého balíčku pár bankovek nechal," zasmál se Dudley.

Jeffrey spěchal k autu, aktovku hodil dovnitř a přepečlivě vyjel z parkoviště. Pokuta za překročení rychlosti, to by mu tak scházelo! Podíval se do zpětného zrcátka, aby se přesvědčil, že ho nikdo nesleduje. Zatím to, bylo dobré.

Jeffrey jel rovnou na letiště a zaparkoval na střeše centrální parkovací budovy. Parkovací lístek nechal v popelníčku auta. Až odněkud zavolá Carol, řekne jí, aby auto vyzvedla.

S aktovkou v jedné ruce a kufrem v druhé přistoupil Jeffrey k pokladně Pan Am. Snažil se chovat jako obchodník vracející se ze služební cesty, ale nervy měl napjaté, žaludek se mu svíjel. Pokud ho někdo poznal, bude vědět, že nechává propadnout kauci. A to mu zvláště kladli na srdce, aby neodjížděl ze státu Massachusetts.

Jeffreyho úzkost stoupala každou minutou, co čekal ve frontě na letenku. Když konečně přišel na řadu, koupil si letenku do New Yorku, k letu do Ria, a ještě jednu na tranzit ve 13.30. Agentka se ho snažila přesvědčit, že by bylo daleko snazší použít jednoho z odpoledních letů přímo na Kennedyho letiště. Pak by Jeffrey nemusel jezdit autobusem z LaGuardia na Kennedyho. Jeffrey však chtěl letět co nejdřív. Měl pocit, že čím dříve bude pryč z Bostonu, tím lépe.

Jeffrey odešel od pokladny a přistoupil k bezpečnostnímu rentgenu.

Hned za ním ledabyle postával státní policista v uniformě. Jeffrey se nezmohl na víc, než že se neotočil a neutekl.

Hned potom, co strčil aktovku a kufr na běžící pás a díval se, jak mizí ve stroji, se Jeffrey náhle vyděsil. Co ty stříkačky a ampule morfia? Co jestli se ukážou na rentgenu a on bude muset otevřít aktovku? Pak uvidí ty balíčky peněz! Co si pomyslí o vši té hotovosti?

Jeffreyho napadlo, že se pokusí sáhnout do rentgenu a vyškubne svou aktovku, ale už bylo pozdě. Pohlédl na ženu, zkoumající pohledem obrazovku. Tvář měla zvláštně ozářenou světlem, ale oči skelnaté nudou.

Jeffrey cítil, jak ho lidé, čekající za ním, slabě postrkují. Prošel detektorem kovů, celou dobu nespouštěje oči z policisty. Policista jeho pohled zachytil a usmál se. Jeffreymu se podařilo vrátit mu pokřivený úsměv. ohlédl se na ženu zkoumající obrazovku. Její prázdnou tvář jako by náhle něco zmátlo. Zastavila běžící pás a pokynula jiné ženě, aby se podívala na obrazovku.

47

V Jeffreyh hrklo. Ty dvě zkoumaly obsah jeho aktovky, který se objevil na obrazovce. Policista si toho ještě nevšiml. Jeffrey zahlédl, jak zívá.

Pak se běžící pás opět rozběhl. Aktovka vyjela ven, ale druhá žena přistoupila a položila na ni ruku.

"To je vaše?" zeptala se Jeffreyho.

Jeffrey zaváhal, ale nemohl popřít, že je jeho. Měl v ní pas.

"Ano," přiznal slabě.

"Vy tam máte nůžky?"

Jeffrey přikývl.

"Fajn," řekla a postrčila k němu aktovku.

Ohromen, ale s úlevou Jeffrey rychle odnesl své náležitosti na druhý konec čekací haly a usedl. Zvedl odložené noviny a schoval se za ně.

Pokud se necítil jako zločinec, když porota vynášela verdikt, cítil se tak nyní.

Jakmile vyvolávali jeho let, Jeffrey se k němu rychle hnal. Nemohl se dočkat, až bude v letadle. Jakmile byl na palubě, nemohl se zase dočkat, až zaujme své místo.

Jeffrey seděl dost blízko předku letadla. S kufrem v bezpečí v přihrádce nad hlavou a aktovkou vecpanou pod nohama se opřel dozadu a zavřel oči. Srdce mu pořád ještě bušilo, ale aspoň už se mohl pokusit uklidnit.

Musí to dokázat.

Bylo však těžké se zklidnit. Jak tak seděl v letadle, vážnost a nezvratnost toho, k čemu se právě chystal, na něj konečně začala doléhat. Až dosud nikdy nepřekročil žádný zákon. Jakmile však letadlo překročí hranici z Massachusetts do jiného státu, udělá to. A pak už nebude návratu.

Jeffrey se podíval na hodinky. Začal se potit. Bylo 13:27. Už jen tři minuty a dveře letadla se nepropustně uzamknou.

Pak odlet. Dělá dobře? Poprvé od té doby, co dnes ráno dospěl k rozhodnutí, pocítil Jeffrey skutečné pochyby.

Celoživotní zkušenost mluvila proti. Vždycky dodržoval zákon a vážil si autorit.

Jeffrey se začal celý třást. Nikdy nezažil tak mučivou nerozhodnost a zmatení mysli. Znovu se podíval na hodinky. Bylo 13:29. Letušky zavíraly všechny přihrádky nad sedadly a on měl strach, že se z toho bouchání zblázní. Dveře kokpitu se zavřely se zvukným cvaknutím. Všichni pasažéři už byli na svých sedadlech. Svým způsobem končil se životem, který znal odjakživa, stejně jistě, jako když včera večer uvolnil kohoutek kapačky.

Uvažoval, jak jeho útěk ovlivní odvolací řízení. Nebude pak vypadat provinileji? A jestli ho někdy dostanou, nebude ještě navíc zavřený za to, že uletěl? Copak chce vůbec dělat v Jižní Americe? Neumí španělsky ani portugalsky. Letmo ho zasáhla plná hrůza toho, co podnikal. To prostě nezvládne.

"Počkejte!" vykřikl Jeffrey, když uslyšel zvuk zavírajících se dveří letadla. Všechny oči se k němu obrátily. "Počkejte!

Musím ven!" Rozepnul si bezpečnostní pás, pak se pokusil vytrhnout zpod sedadla aktovku. Otevřela se a část obsahu, včetně balíčku stolarovek, vypadla. Kvapně nacpal věci zase zpátky, pak vytáhl kufr z přihrádky nad hlavou. Nikdo

48

nepromluvil. Všichni se ztrnulou zvědavostí pozorovali jeho paniku.

Jeffrey spěchal dopředu a narazil na letušku. "Musím ven!" opakoval.

Pot mu stékal po čele, zamlžoval mu vidění. Vypadal jako blázen. "Já jsem doktor," dodal, jako by na vysvětlenou. "Je to nutné."

"Fajn, fajn," řekla letuška klidně. Zabouchala na dveře, pak udělala okénkem gesto na letušku u vchodu, která pořád ještě stála na schůdcích z druhé strany. Dveře se otevřely, příliš pomalu na Jeffreyho vkus.

Jakmile byla cesta volná, vyrazil Jeffrey z letadla. Naštěstí se ho nikdo nevyptával na důvody odchodu. Seběhl po schůdcích. Dveře terminálu byly zavřené, ale nezamčené. Vyrazil přes nástupní prostor, ale daleko se nedostal. Letuška si ho zavolala k pultu.

"Vaše jméno, prosím?" zeptala se bezvýrazně.

Jeffrey zaváhal. Nechtěl to říci. Nechtěl vysvětlovat své chování úřadům.

"Nemohu vám vrátit letenku, pokud mi neřeknete své jméno," řekla letuška lehce dopáleně.

Jeffrey se vzdal a dostal zpátky letenku. Strčil ji kvapně do kapsy a vyrazil podél bezpečnostního rentgenu na pánský záchod. Musel se uklidnit. Byl uzlíček nervů. Položil zavazadlo a opřel se o kraj umývadla. Nenáviděl se za tu zbabělost,

nejdřív se sebevraždou, teď s odletem. V obou případech měl pořád ještě pocit, že se rozhodl správně, ale jakou měl teď možnost? Cítil, jak ho ohrožuje vracející se deprese, ale ubránil se jí.

Chris Everson měl alespoň kuráž vykonat vlastní rozhodnutí, i když třeba špatné. Jeffrey se opět proklínal, že mu nebyl lepším přítelem.

Kdyby tak věděl tehdy to, co teď, možná by toho člověka dokázal zachránit. Teď teprve měl představu o tom, čím Chris procházel. Jeffrey se nenáviděl za to, že mu nezavola, a že v tom přezírání pokračoval, když nezavola ani mladou vdovu Kelly.

Jeffrey si ošplouchl obličej ve studené vodě. Když se mu zčásti vrátila rovnováha, posbíral své věci a vyšel z umývárny. Navzdory letištnímu ruchu se cítil strašně sám a opuštěný. Myšlenka na návrat do prázdného domu ho tísnila. Nevěděl však, kam jinam by šel. Bezciálně zamířil ke krytému parkovišti.

Jeffrey dorazil k autu, dal si kufr do zavazadlového prostoru a aktovku na sedadlo vedle řidiče. Vsunul se za volant a seděl tam, tupě zíral před sebe a čekal na inspiraci.

Několik hodin tak seděl a probíral, kde všude selhal. Ještě nikdy na tom nebyl tak zle. S nutkavou myšlenkou na Chrise Eversona nakonec začal uvažovat, co se asi stalo s Kelly Eversonovou. Před Chrisovou smrtí se s ní třikrát nebo čtyřikrát sešel při různých společenských příležitostech. Pamatoval si dokonce, že se o ní několikrát lichotivě zmínil Carol. Carol tenkrát z toho vůbec neměla radost.

Jeffrey uvažoval, jestli Kelly ještě stále pracuje ve Valley Hospital a jestli ještě bydlí v Bostonu. Pamatoval si, že měřila asi stošedesát až stotřiašedesát centimetrů, byla štíhlá, atleticky stavěná. Vlasy měla hnědé s odleskem

49

červené a zlaté, nosila je dlouhé, sepnuté jednoduchou sponou. Nejvíce si ale pamatoval její auru. Byla v ní hravost, která se nádherně mísila se ženskou přívětivostí a opravdovostí, kvůli níž si ji každý okamžitě zamiloval.

Když se Jeffrey přenesl v myšlenkách od Chrise ke Kelly, napadlo ho, že ona by víc než kdo jiný chápala, čím teď Jeffrey prochází. Ztratila manžela kvůli otěsu, způsobenému obžalobou ze zanedbání povinné péče, takže by pravděpodobně dobře pochopila Jeffreyho emocionální vyprahlost. Možná by mu i poradila, jak se s ní vypořádat. A konečně by mu možná projevila trochu nezbytného soucitu. A když nic jiného, aspoň by ukonejšil své svědomí, když by konečně vykonal tu návštěvu, kterou si mlhavě plánoval.

Jeffrey se vrátil na terminál. U první telefonní budky, kterou potkal, vyhledal v telefonním seznamu Kelly Eversonovou. Zatajil dech, když přejížděl ukazováčkem po jménech. Zastavil se u K. C. Eversonové v Brookline. To vypadalo slibně. Vhodil minci a vytočil číslo. Telefon zazvonil jednou, dvakrát, pak potřetí. Už chtěl zavěsit, když někdo na druhém konci zvedl sluchátko. Ozval se veselý hlas.

Jeffrey si uvědomil, že vůbec neuvažoval o tom, jak začít. Překotně řekl haló a představil se. Byl si tak nejistý sám sebou, až se bál, že si ho nebude pamatovat, ale než se jí mohl něčím připomenout, uslyšel její nadšené: "Ahoj, Jeffrey!" Zdálo se, že je upřímně ráda, když ho slyší, a vůbec se nezdála překvapená.

"To mám radost, že jsi zavola," řekla. "Napadlo mě, že ti zavolám, když jsem četla o tvých právních problémech, ale prostě jsem se k tomu nemohla přimět. Bála jsem se, že se na mě třeba už ani nepamatuješ."

Bála se, že on si ji nebude pamatovat! Jeffrey ji ujistil, že takhle to není. Upřímně se omluvil, že ji nezavola dřív, jak sliboval.

"Nemusíš se omlouvat. Vím, že tragédie lidi zastraší, tak jako rakovina, nebo aspoň to tak bývalo. A vím, že doktorům bývá zatěžko vypořádat se se sebevraždou kolegy. Nečekala jsem, že zavoláš, ale došlo mi, že sis našel čas a přišel na pohřeb. Chris by byl rád, kdyby věděl, jak ti na něm záleželo. Skutečně si tě vážil. Jednou mi řekl, že tě považuje za nejlepšího anesteziologa, kterého zná. Takže jsem se cítila poctěná, když jsi přišel.

Pár z jeho ostatních přátel nepřišlo. Ale já to pochopila."

Jeffrey nevěděl, co říci. Kelly mu tady všechno odpouštěla, dokonce mu skládala komplimenty. A přece čím víc toho říkala, tím hůř se cítil. Nevěděl, jak zareagovat, takže změnil předmět hovoru. Řekl, že je rád, že ji zastihl doma.

"V tuhle dobu je to snadné. Zrovna jsem přišla z práce. Nejspíš víš, že už nepracuju ve Valley."

"Ne, to jsem nevěděl."

"Po Chrisově smrti jsem si myslela, že pro mě bude zdravější klima někde jinde," řekla Kelly. "Tak jsem se odstěhovala do města. Pracuju teď v St. Joe. Na intenzivní péči. Líbí se mi to víc než u rekonvalescentů.

Ty jsi nejspíš ještě v Boston Memorial?"

50

"Tak trochu," řekl Jeffrey vyhýbavě. Připadal si neohrabaně a nerozhodně. Bál se, že se s ním odmítne sejít. Konec konců, co mu dluží? Má svůj vlastní život. Ale když už se dostal takhle daleko, musí to zkusit.

"Kelly," pronesl nakonec, "napadlo mě, že bych se u tebe stavil na kus řeči."

"Kdybys myslel?" zeptala se Kelly bez zaváhání.

"Kdykoliv se ti to hodí. Já. . . mohl bych přijít hned, jestli nemáš moc práce."

"Ale jistě."

"Jestli se to nehodí, tak bych mohl. . ."

"Ne, ne! Mně to vyhovuje. Přijď sem rovnou," řekla Kelly, než stihl Jeffrey dokončit. Pak mu popsala, jak se k ní dostane.

Michael Mosconni měl Jeffreyho šek na psací mapě před sebou, když volal Owenu Shatterlymu v Bostonské Národní bance. Nemyslel si, že bude nervózní, ale v okamžiku, kdy vytáčet číslo, měl žaludek plný motýlů. Vzal osobní šek teprve jednou za celou svou kariéru kaučního ručitele.

Ta transakce dopadla dobře. Nepohořel. Ale Michael slyšel od svých kolegů děsivé historky. Samozřejmě, pokud by něco nevyšlo, spočíval Mosconniho největší problém v tom, že mu zaměstnavatelská společnost zakázala přijímat šeky. Když to Michael vysvětloval Jeffreymu, nevymýšlel si. Nevěděl, proč tak změknul. Na druhou stranu to byl unikátní případ. Ten chlap je doktor, pro krindáčka. A 45 000 dolarů honoráře dostane člověk jednou za uherský měsíc. Michael nechtěl přijít o případ ve prospěch konkurence. Takže svým způsobem nabídl lepší podmínky.

Bylo to samostatné rozhodnutí.

Někdo v bance vzal telefon, pak Michaela nechal čekat. Ze sluchátka proudila hudba. Michael bubnoval prsty o desku stolu. Byly skoro čtyři odpoledne. Nechtěl nic, než se ujistit, že doktorův šek je krytý, než ho deponuje. Shatterly byl starý kamarád - Michael věděl, že nebude problém to z něj dostat.

Když se Shatterly ozval, vysvětlil mu Michael, jakou informaci potřebuje. Víc říkat nemusel. Shatterly jen řekl:

"Momentik." Michael slyšel, jak ťuká do kláves počítače.

Na kolik je ten šek?" zeptal se Shatterly.

"Pětačtyřicet tisíců," odpověděl Michael.

Shatterly se zasmál. "Na kontě je jen třiadvacet dolarů a nějaké drobné."

Chvilí bylo ticho. Michael přestal bubnovat. V břišní dutině měl propadavý pocit. "Víš jistě, že tam dneska nikdo nic neuložil?" zeptal se.

"Žádných 45 000 dolarů," řekl Shatterly.

Michael zavěsil.

"Potíže?" pronesl Devlin O'Shea přes okraj starého časopisu Penthouse. Devlin byl velký chlap, vypadal spíš jako člen motocyklového gangu ze šedesátých let než bývalý bostonský policista. Z levého ušního lalůčku se mu houpal malý, zlatý maltézský křížek. Dokonce nosil vlasy

51

stažené do úhledného culíku. Kromě toho, že mu jeho zjev pomáhal při práci, byl to od něj trochu dlouhý nos úřadům, které už ho nemohly obtěžovat svými příkazy stran toho, jak se má oblékat. O'Shea vyhodili od policie poté, co byl obviněn z korupce.

Devlin si udělal pohodlí na vinylovém gauči naproti Michaelovu psacímu stolu. Měl na sobě oblečení, které se po odchodu od policie stalo jeho novou uniformou: denimovou bundu, seprané džínysy a černé kovbojské holínky.

Michael nic neřekl, což Devlinovi jako odpověď stačilo. "Můžu s něčím pomoci?" zeptal se Devlin.

Michael se na Devlina upřeně zadíval, zaznamenal jeho masivní předloktí, mřížovaná ozdobným tetováním. Devlinovi chyběl jeden přední zub, což mu dodávalo vzezření vytloukače hospod, jímž také příležitostně byl.

"Možná," řekl Michael. Začínal se mu rýsovat plán.

Devlin toho odpoledne zapadl do Mosconniho kanceláře, protože zrovna neměl práci. Naposled přivezl zpátky vraha, který nechal propadnout kauci a upláchl do Kanady. Devlin byl jedním z lovců lidí, jejichž služeb Michael využíval, když bylo zapotřebí.

Michael měl pocit, že Devlin je přesně ten člověk, kterého by měl poslat za Jeffreyem, aby mu připomněl jeho závazky.

Michael si pomyslel, že Devlin zapůsobí mnohem přesvědčivěji než on.

Michael se opřel ve své židli za psacím stolem dozadu a vysvětlil situaci.

Devlin odložil Penthouse a vstal. Měřil stotřidevadesát centimetrů a vážil stočtyřicet kilo. Klenuté břicho mu viselo přes velkou stříbrnou přezku opasku. Pod vrstvou tuku však bylo hodně svalstva.

"Jistě, promluví s ním," řekl Devlin.

"Buď milý," řekl Michael. "Jen ho přesvědč. Nezapomeň, je: to doktor.

Prostě jen nechci, aby na mě zapomněl."

"Já jsem vždycky milý," prohlásil Devlin. "Pozorný, způsobný, dobře vychovaný. V tom je mé kouzlo."

Devlin odešel z kanceláře, rád, že má něco na práci. Hrozně nerad se jen tak potloukal. Jediný problém byl v tom, že byl úkol málo lukrativní.

Ale těšil se na vyjížďku do Marbleheadu. Možná se stává v tom jejich italském restaurantu a pak si dojde na pár piv do svého oblíbeného baru v přístavu.

Kellyin dům byla půvabná, jednopatrová koloniální stavba s okny rozdělenými svislými příčlemi do tabulek. Byl natřen nabílo, s černými okenicemi. Dva komíny na obou koncích byly obezděny starými cihlami.

Vpravo od domu byla garáž na dvě auta, nalevo zastíněná veranda.

Jeffrey zastavil na ulici naproti domu a zajel k obrubníku. Prohlédl si dům okénkem z auta v naději, že nasbírá dost kuráže, aby přešel ulici a zazvonil. Překvapilo ho, že vidí tolik stromů tak blízko centra Bostonu. Dům byl obklopen útulným hájkem javorů, dubů a bříz.

Jak tam Jeffrey seděl, snažil se vymyslet, co řekne. Ještě nikdy nešel za

52

nikým domů hledat "soucit a pochopení". A pak tu pořád byla ta obava z odmítnutí, navzdory tomu, jak přívětivě

mluvila do telefonu. Kdyby nevěděl, že na něj čeká, nedokázal by se k tomu odhodlat.

Posbíral odvalu, přidal plyn a odbočil na Kellyinu příjezdovou cestu.

Vystoupil k předním dveřím s aktovkou v ruce. Cítil se s ní směšně - jako doktor nebyl zvyklý nosit aktovku - ale bál se nechat tolik peněz na hotovosti v autě.

Kelly otevřela dveře dřív, než stihl zazvonit. Měla na sobě černý trikot, růžové punčocháče a růžovou čelenku i zahřívací návleky. "Skoro každé odpoledne chodím na aerobic," vysvětlovala mu. Pak Jeffreyho mohutně objala. Skoro mu vhrkly slzy do očí, když si uvědomil, že si nevzpomíná, kdy ho naposled někdo objal. Trvalo mu okamžik, než se vzpamatoval a její objetí opětoval.

Ještě ho držela za paže, když se zaklonila, aby mu viděla do očí. Jeffrey byl o dobrých patnáct centimetrů vyšší než ona. "To jsem ráda, že jsi přišel," řekla. Okamžik se mu dívala do očí, pak dodala: "Pojď dál, pojď dál!" Vzala ho za ruku a zavedla dovnitř, dveře zavřela kopnutím nohy v ponožce.

Jeffrey se ocitl v široké chodbě s klenutými průchody do jídelny napravo a do obývacího pokoje nalevo. Byl tu malý stolek se stříbrným čajovým servisem. Na konci chodby, směrem k zadnímu traktu domu, se do prvního poschodí vinulo elegantní schodiště.

"Co trochu čaje?" nabídla Kelly.

"Nechci obtěžovat," řekl Jeffrey.

Kelly mlaskla jazykem. "Co tím myslíš, obtěžovat?" Vedla ho za ruku přes jídelnu do kuchyně. V zadní části domu s průchodem do kuchyně byl pohodlný obývací pokoj. Zdálo se, že byl dodatečně přistavěn. Za širokým arkýřovým oknem byla zahrada. Ta vypadala, jako by jí neuškodilo trochu víc péče. Uvnitř byl dům bez poskvrnky.

Kelly posadila Jeffreyho na gauč, potažený plátnem. Jeffrey odložil aktovku.

"Co s tou aktovkou?" zeptala se Kelly, když šla postavit vodu na vařič.

"Já myslela, že doktoři nosí malé černé kufíky když chodí po návštěvách k pacientům. Takhle vypadáš spíš jako pojišťovací agent." Zasmála se kříšťalovým smíchem, přistoupila k ledničce a vytáhla z mrazáku tvarohový koláč.

"Kdybys ti ukázal, co v té aktovce mám, tak bys nevěřila vlastním očím," řekl Jeffrey.

"Proč myslíš?"

Jeffrey neodpověděl, ale ona to mile nechala být. Vytáhla z odkapávače nad dřezem nůž a odřízla dva kusy koláče, které vložila do mikrovlnné trouby.

"Jsem ráda, že ses rozhodl přijít," olízla nůž. "Tvarohový koláč vyndávám, jen když mám společnost." Vložila do čajové konvice velký sáček s čajem a vyndala šálky.

Čajník začal divoce pískat. Kelly jej sundala s plamene a nalila vroucí

53

vodu do konvice. Všechno naskládala na podnos a odnesla to ke kávovému stolku před gaučem v obývacím pokoji. "Tak!" řekla, když jej postavila. "Zapomněla jsem na něco?" Kelly zkoumavě přehlídla podnos. "Ubrousky!" vykřikla a vrátila se do kuchyně. Když se vrátila, sedla si. Usmála se na Jeffreyho. "Vážně," opakovala, když nalévala čaj, "jsem ráda, že jsi přišel, a nejen kvůli tomu koláči". Jeffrey si uvědomil, že naposled jedl ráno vločkovou kaši. Koláč byl pochoutka.

"Chtěl jsi se mnou mluvit o něčem konkrétním?" zeptala se Kelly a postavila šálek s čajem.

Jeffrey obdivoval její upřímnost. Usnadňovala mu to.

"Pro začátek bych se nejspíš chtěl omluvit, že jsem se k Chrisovi nezachoval jako dobrý kamarád," začal Jeffrey. "Po tom, čím jsem prošel za posledních pár měsíců, si teprve uvědomuju, čím musel projít Chris. Tenkrát jsem o tom neměl ponětí."

"To nejspíš nikdo," řekla Kelly. "Ani já ne."

"Nechci v tobě probouzet bolestné vzpomínky," řekl Jeffrey, když uviděl, jak se Kellyin výraz změnil.

"Neboj se. Nakonec jsem se s tím vypořádala. Ale tím spíš jsem ti měla zavolat. Jak to snášíš?"

Jeffrey neočekával, že se konverzace tak rychle sveze na jeho nesnáze.

Jak on to snáší? Za posledních čtyřicet hodin se pokusil o sebevraždu a když to nevyšlo, pokusil se odjet ze země.

"Je to těžké," na víc se nezmohl.

Kelly ho vzala za ruku a stiskla ji. "Myslím, že lidé nemají ani zdání, co to je obvinění ze zanedbání povinné péče, a to nemluví o penězích."

"Víš to líp než většina ostatních," řekl Jeffrey. "Ty a Chris jste zaplatili nejvyšší cenu."

"Je to pravda, že půjdeš do vězení?" zeptala se Kelly.

Jeffrey vzdychl. "Vypadá to tak."

"To je absurdní!" řekla Kelly s vehemencí, která Jeffreyho překvapila.

"Odvoláme se, ale já už soudu moc nevěřím. Ted' už ne."

"Jak se z tebe stal obětní beránek?" zeptala se Kelly. "Co se stalo ostatním doktorům v nemocnici? Oni nebyli obviněni?"

"Všichni z toho vypadli," vysvětloval Jeffrey. "Měl jsem před pěti lety krátkodobý problém s morfiem. Běžná historka: předepsali mi ho na zranění zad, ke kterému jsem přišel při nehodě na kole. Při procesu prohlásili, že jsem si vzal morfiu krátce předtím, než jsem šel k případu. Pak někdo našel v přihrádce anesteziologického přístroje prázdnou fíolu od

0,75% markainu - a ten je u porodní anestezie kontraindikovaný. Nikdo nenašel fíolu od 0,5%."

"Ale tys přece nepoužil 0,75%, že ne?" zeptala se Kelly.

"Vždycky si kontroloju nálepky na lécích. Ale to je, takové reflexní chování, že si je těžko konkrétně zapamatuješ. Nemohu uvěřit, že bych použil 0,75%. Ale co můžu říct? Našli to, co našli."
"Hele," řekla Kelly. "Nezačínej pochybovat sám o sobě. To udělal Chris."

54

"To se snáz řekne, než udělá."
"Na co se používá 0,75% markain?" zeptala se Kelly.
"Jen na pár věcí," řekl Jeffrey. "Když chceš zvlášť dlouhodobě zablokovat malou oblast. Hodně se používá při oční chirurgii."
"Byly na tom sále, kde se stala ta tvoje nehoda, nějaké oční případy nebo nějaké jiné operace, na které by bylo potřeba 0,75% markain?"
Jeffrey se na okamžik zamyslel. Zavrtěl hlavou. "Neřekl bych, ale nevím to jistě."
"Možná by stálo za to se na to podívat," podotkla Kelly. "Nebylo by to možná zvlášť závažné z hlediska zákona, ale kdybys ten 0,75% markain dokázal vysvětlit aspoň sám sobě, hodně by ti to pomohlo vrátit sebevědomí. Vážně si myslím, že co se týče zanedbání povinné péče, měli by si doktoři dávat stejný pozor na svou sebeúctu, jako na přípravu svých vystoupení před soudem."
"To máš pravdu," souhlasil Jeffrey, ale stále ještě uvažoval o Kellyiných otázkách stran 0,75% markainu. Nemohl uvěřit, že nikoho nenapadlo zeptat se na případy před Patty Owenovou v tomtéž operačním sále. On si na to určitě nevzpomněl. Uvažoval, jak to vyšetří teď, když už nemá do nemocnice přístup jako kdysi.
"Když už mluvíme o sebeúctě, jak jsi na tom?" usmála se Kelly, ale Jeffrey poznal, že za zdánlivou lehkomyšlností je smrtelně vážná.
"Mám pocit, že mluvím s odborníkem," řekl Jeffrey. "Četla sis bokem v psychiatrii?"
"Ani ne Naneštěstí jsem se o důležitosti sebeúcty dozvěděla z toho špatného konce, z vlastní zkušenosti." Usrkla čaje. Na okamžik se pohroužila do vlastních smutných úvah, zadívala se arkýřovým oknem na přerostlou zahradu. Potom, stejně náhle, se z okamžitého transu vytrhla.
Pohlédla na Jeffreyho bez úsměvu. "Jsem přesvědčená, že to bylo nedostatečným sebevědomím, když Chris spáchal sebevraždu. Nemohl by to udělat, kdyby měl o sobě lepší mínění. To prostě vím. Nebyla to ta tragédie, co ho dohnalo do krajnosti. Rozhodně to nebyla jeho vina. Chris byl jako ty, v té věci se neměl proč cítit vinen. Byla to náhlá ztráta sebedůvěry poškození toho, co si myslel sám o sobě, to přinutilo Chrise, aby si vzal život.
Lidé nemají zdání, jak citliví jsou i ti nejuspěšnější doktoři na takové obvinění. Vlastně - čím lepší doktor, tím víc to bolí. Skutečnost, že je obvinění nepodložené, s tím nemá nic společného."
"To máš tedy pravdu," řekl Jeffrey. "Když jsem tehdy slyšel, že se Chris zabil, ohromilo mě to. Věděl jsem, co byl za člověka, jaký byl doktor. Teď už mě jeho sebevražda vůbec neohromuje. Z mé nynější pozice mě vlastně spíš překvapuje, že se jí nedopouští víc doktorů obviněných ze zanedbání povinné péče. Vlastně jsem se o ni sám včera večer pokusil."
"Pokusil o co?" zeptala se Kelly ostře. Věděla, co Jeffrey myslí, ale nechtěla tomu uvěřit.
Jeffrey vzdychl. Nedokázal se na ni dívat. "Včera večer jsem se pokusil spáchat sebevraždu," řekl prostě. "Byl jsem centimetr vzdálen od toho, co

55

udělal Chris. Víš, ten trik se sukcinylocholinem a morfiem. Už jsem měl puštěnou kapačku a vůbec."
Kelly upustila šálek s čajem. Prudce popadla Jeffreyho za ramena a zatřásla jím. Ten pohyb ho polekal. Zastihla ho naprosto nepřipraveného.
"Už to nikdy nezkoušej. Ani na to nemysli!"
Kelly se na něj divoce mračila, ještě pořád svírala jeho ramena. Nakonec Jeffrey zamumlal, že si nemusí dělat starosti, protože mu chybí odvaha, aby to provedl do konce.
Kelly jím opět zatřásla v reakci na jeho poznámku.
Jeffrey nevěděl, co má dělat, tím méně říci.
Kelly jím stále třásla, celá rozohněná. "Sebevražda není nic odvážného," řekla hněvivě.
"Přesně naopak. Je to zbabělost. A je to sobecké.
Ublíží to všem, kdo za tebou stojí, všem, kdo tě mají rádi. Chci, abys mi slíbil, že jestli si zas někdy vzpomeneš na sebevraždu, přijedeš okamžitě ke mně, bez ohledu na denní nebo noční dobu. Mysli na svou ženu. Z Chrisovy sebevraždy jsem měla takový pocit viny, že nemáš představu. Byla jsem úplně zdrcená. Měla jsem pocit, že jsem ho nějak zklamala. Teď už vím, že to nebyla pravda, ale jeho smrt je něco, přes co se zřejmě nikdy docela nedostanu."
"Carol a já se rozvádíme," vyhrkl Jeffrey.
Kellyin výraz změkl. "Kvůli tomu případu?"
Jeffrey zavrtěl hlavou. "Měli jsme to v plánu, ještě než to všechno začalo. Carol byla jen tak hodná, že to prozatím odložila."
"Ty chudáku," řekla Kelly. "Nedokážu si představit, že by měl člověk co dělat současně s obviněním ze zanedbání povinné péče a s rozvratem v manželství."
"Manželské problémy mi dělají starostí nejmíň," prohlásil Jeffrey.
"Myslím to vážně, když chci, abys mi slíbil, že mi zavoláš, než uděláš nějakou pitomost," řekla Kelly.

"Nemyslím . . .

"Slib!" trvala na svém Kelly.

"Dobře, slibuju," kapituloval Jeffrey.

Kelly spokojeně vstala a uklidila nepořádek, který nadělala, když upustila svůj šálek s čajem. Když zvedala kousky rozbitého porcelánu, řekla:

"Víc než co jiného mě mrzí, že jsem neměla nejmenší tušení o tom, co měl Chris v plánu. Jednu minutu to vypadalo, že je odhodlaný bojovat, mluvil o tom, že ta anestetická komplikace byla důsledkem kontaminantu v lokálce, a vzápětí byl mrtvý."

Jeffrey se díval, jak Kelly vyhazuje střepy porcelánu. Trvalo pár vteřin, než mu její poslední slova došla. Když se vrátila a znovu usedla, zeptal se Jeffrey: "Proč si Chris myslel, že v lokálním anestetiku něco bylo?"

Kelly pokrčila rameny. "Nemám ani tušení. Ale zdálo se, že byl tou možností upřímně rozrušen. Povzbuzovala jsem ho. Těsně předtím byl v depresi. V těžké depresi. Ten nápad se znečišťující látkou ho úplně nadchl. Strávil několik dní šťouráním v učebnicích farmakologie a fyziolo-

56

gie. Udělal si spousty poznámek. Pracoval na tom i tu noc, co... Já šla spát. Našla jsem ho druhý den ráno s kapačkou, láhev byla prázdná."

"To je hrůza," řekl Jeffrey.

"Byl to nejhorší zážitek mého života," přiznala Kelly.

Na okamžik Jeffrey Chrisovi záviděl, ne to, že se mu podařila sebevražda, zatímco Jeffrey selhal, ale protože po sobě zanechal někoho, kdo ho očividně tak hluboce miloval. Kdyby ho Jeffrey následoval, litoval by ho někdo tolik? Jeffrey se pokusil tu myšlenku setřást. Místo toho uvažoval o poznámce o kontaminantu v lokálním anestetiku. Byla to zvláštní myšlenka.

"Jakou znečišťující látku měl Chris na mysli?" zeptal se Jeffrey.

"Já vážně nevím," odpověděla Kelly. "Jsou to už dva roky a Chris se o tom nikdy moc nešířil. Aspoň ne přede mnou."

"Zmínila ses tehdy někomu o té teorii?"

"Právníkům. Proč?"

"Je to zajímavý nápad."

"Ještě mám Chrisovy poznámky," řekla Kelly. "Beze všeho si je můžeš prohlédnout, jestli chceš."

"Rád bych."

Kelly vstala a vedla Jeffreyho zpátky skrz kuchyni a jídelnu, přes chodbu a skrz obývací pokoj. Zastavila se u zavřených dveří.

"Měla bych ti to radši vysvětlit," řekla. "Tohle byla Chrisova pracovna."

Vím, že to nejspíš vůbec není rozumné, ale po Chrisově smrti jsem prostě zavřela do tohoto pokoje dveře a nechala všechno, jak to bylo. Neptej se mě, proč. Tehdy mi to všechno trochu usnadňovalo, jako by ho tady část ještě zůstala. Takže se připrav. Možná tam bude trochu prachu." Otevřela dveře a ustoupila stranou.

Jeffrey vkročil do pracovny. V kontrastu ke zbytku domu byla rozházená a zatuchlá. Všechno pokrývala tlustá vrstva prachu. Ze stropu viselo dokonce i pár pavučin. Okenice byly pevně zavřené. Na jedné zdi byla od země až ke stropu knihovna, plná svazků, které Jeffrey okamžitě poznal.

Většina z nich byly standardní odborné knihy o anestezii. Ostatní se zabývaly obecnějšími lékařskými problémy.

Uprostřed místnosti stál starý psací stůl, navršený papíry a knihami.

V koutě místnosti bylo starodávné křeslo, čalouněné černou kůží, která vyschla a popraskala. Vedle křesla stál vysoký sloupec knih.

Kelly se opírala o zárubeň s pažemi založenými, jako by se zdráhala vstoupit. "Je tu dost binec," řekla.

"Nevadí ti, když se tu porozhlédnu?" zeptal se Jeffrey. Cítil jistou spřízněnost se svým mrtvým kolegou, ale nechtěl urážet Kellyiny city.

"Jen si posluž. Jak jsem ti říkala, nakonec jsem se s Chrisovým odchodem vyrovnala. Už dost dlouho mám v úmyslu tenhle pokoj uklidit. Jen jsem se k tomu nedostala."

Jeffrey obešel stůl. Byla na něm lampa, rozsvítil ji. Nebyl pověřivý, nevěřil v nadpřirozeno. A přece jaksi pocítil, že se mu Chris snaží něco sdělit.

57

Na psací mapě stolu byla otevřena známá učebnice: Goodmanovy a Gillmanovy Farmakologické základy terapeutiky. Vedle ní ležela Klinická toxikologie. Vedle obou knih byla hromádka ručně psaných poznámek. Jeffrey se sklonil nad stůl a všiml si, že Goodman-Gillman je otevřen v místě pasáže o markainu. Potenciální negativní účinky byly tlustě podtrženy.

"Šlo v Chrisově případě taky o markain?" zeptal se Jeffrey.

"Ano," řekla Kelly. "Já myslela, že to víš."

"Vlastně ne," řekl Jeffrey. Neslyšel, které z lokálních anestetik Chris použil. Občasné komplikace byly u každého.

Jeffrey zvedl stoh poznámek. Skoro okamžitě pocítil šimrání v nose.

Kýchl.

Kelly si přiložila hřbet ruky k ústům, aby zakryla úsměv. "Já tě varovala, že tu možná bude prach."

Jeffrey znovu kýchl.

"Co kdyby sis vzal, co chceš, a můžeme se vrátit do obývacího," navrhla Kelly.

Uslazenýma očima si Jeffrey vybral knihy o farmakologii a toxikologii a spolu s poznámkami si je odnesl. Potřetí kýchl, když Kelly zavírala dveře pracovny.

Když se vrátili do kuchyně, přišla Kelly s návrhem. "Co kdybys tu zůstal na večer? Něco nám ukuchtím. Nebude to žádná lahůdka, ale bude to zdravé."

"Já myslel, že jdeš na aerobic," připomněl Jeffrey. Její nabídka ho potěšila, ale nechtěl ji obtěžovat víc než dosud.

"To můžu kdykoliv," řekla Kelly. "Kromě toho myslím, že potřebuješ trochu zvednout náladu."

"No, jestli ti to nevadí," řekl Jeffrey. Její laskavost ho ohromovala.

"Mě to těší," prohlásila Kelly. "Teď si udělej pohodlí na gauči. Zuj si boty, jestli chceš."

Jeffrey ji vzal za slovo. Usedl a rozložil knihy na kávovém stolku.

Chvilku se na ni díval, jak se otáčí po kuchyni, nakukuje do ledničky a do různých skříněk. Pak odkopl střevice, uvelebil se a začal se přehrabovat v Chrisových poznámkách. První věc, na kterou narazil, byl ručně psaný přehled anestetických komplikací v Chrisově tragickém případě.

"Doběhnu do krámu," ohlásila Kelly. "Nedej se rušit."

"Nechci být na obtíž," řekl Jeffrey a učinil pohyb, jako by chtěl vstát.

Ale nebyla to pravda. Hrozně se mu zamlouvalo, že se Kelly chce podstupovat kvůli němu takovou námahu.

"Nesmysl," odsekla Kelly. "Jsem zpátky coby dup."

Jeffrey si nebyl jist, jestli Kelly řekla nesmysl, protože prohlédla jeho drobnou lež nebo protože jí to nebylo zatěžko. V okamžiku byla pryč.

Jeffrey slyšel, jak v garáži startuje auto, vyjíždí a akceleruje ulicí.

Rozhlédl se po pohodlném obývacím a po kuchyni, rád, že se rozhodl Kelly zavolat. Kromě rozhodnutí nezabít se a neodletět to bylo za posledních čtyřicet hodin nejlepší rozhodnutí, které udělal.

58

Jeffrey se znovu uvelebil a obrátil svou pozornost k přehledu Chrisových anestetických komplikací.

Henry Noble, sedmapadesátiletý běloch, pohlaví mužské, přijat do Valley Hospital k totální prostatektomii z důvodů rakoviny. Dr.

Wallenstern požadoval soustavnou epidurální anestezii. Navštívil jsem muže večer před operací. Měl mírné obavy.

Těšil se dobrému zdraví. Kardiologický nálezn obsahoval normální EKG. Neurologický nálezn normální. Krevní tlak normální. Netrpěl alergiemi. Konkrétně neměl alergii na žádné léky. Roku 1977 absolvoval celkovou anestezii při operaci kýly bez problémů. Opakovaně měl lokální anestezii při dentálních zásazích, bez problémů. Vzhledem k úzkosti jsem naordinoval 10 mg diazepam perorálně, hodinu před odvozem na operaci. Následující den ráno ho přivezli v dobré náladě. Diazepam začal účinkovat dobře. Pacient byl mírně ospalý, ale dal se probudit. Byl odvezen do anesteziologického sálu a uložen na pravý bok. Epidurální punkce Touheyho jehlou č.18, bez problémů. Na 2 ccm lidokainu, použitého k zavedení epidurální jehly, nereagoval. Potvrzení epidurální lokace bylo provedeno 2 ccm sterilní vody s epinefrinem. Touheyho jehlou byl protažen tenkostěnný epidurální katetr. Pacient se vrátil do polohy naznak.

Pak byla z třicetimililitrové fioly připravena zkušební dávka 0,5% markainu. Tuto zkušební dávku jsem injikoval. Jakmile byla zkušební dávka aplikována, stěžoval si pacient na údajnou závrať, následovanou prudkými křečemi ve vnitřnostech. Tep se začal zvyšovat, ale ne v tom rozsahu, jaký by se dal očekávat, kdyby byla zkušební dávka omylem podána intravenózně. Pak se objevily celkové svalové stahy, napovídající o stavu hyperestezie. Přidalo se masivní slinění, příznak parasympatické reakce. Intravenózně byl podán atropin. Byly zaznamenány miotické zorničky.

Pacient měl grand mal; podal jsem intravenózně sukcynylcholin a valium. Pacient byl intubován a držen na kyslíku. Pak měl srdeční zástavu. Ukázalo se, že srdce je mimořádně odolné vůči lékům, ale nakonec se podařilo znovu dosáhnout sinusového rytmu.

Pacient byl stabilizován, ale vědomí se mu nevrátilo. Byl převezen na chirurgickou jednotku intenzivní péče, kde zůstal v komatu po dobu jednoho týdne, přičemž utrpěl opakovanou srdeční zástavu.

Bylo též zaznamenáno, že pacient měl v důsledku anestetické komplikace totální paralýzu, která zasáhla nejen míchu, ale i kranální nervy. Koncem týdne utrpěl pacient poslední srdeční zástavu, po níž se již srdce nepodařilo uvést do chodu.

Jeffrey vzhledl od poznámek. Při čtení Chrisovy strohé historie komplikace se mu znovu vybavila hrůza, kterou pociťoval, když zoufale bojoval

59

o záchranu Patty Owenové. Vzpomínka to byla tak živá, až se Jeffreymu zpotily ruce. Palčivosti jí dodávala ohromující podobnost těch dvou případů, nespočívající jen v dramatických křečích a srdečních zástavách. Jeffrey si s úžasnou jasností vzpomínal na okamžik, kdy uviděl Pattyino slinění a slzení. A kromě toho tu byla bolest v břiše a malé zorničky. Nic z těchto reakcí nepatřilo k obvyklým vedlejším účinkům lokální anestezie, ačkoliv ta dokázala způsobit u několika nešťastníků mimořádně široký rejstřík různých neurologických a kardiologických účinků.

Jeffrey prostudoval další stránku poznámek. Byla tam spousta slov napsaných energickým písmem. Dvě z nich byla "meskalin" a "nikotin".

Jeffrey si je pamatoval, většinou z dob studií na lékařské fakultě. Měly co dělat s funkcí autonomního nervového systému. Pak tu bylo spojení "nevratná vysoká blokáda páteře zahrnující kraniální nervy", následované řadou vykřičníků.

Jeffrey uslyšel, jak Kellyino auto zajíždí na příjezdovou cestu a vjíždí do garáže. Pohlédl na hodinky. Nakupovala rychle.

Následující část Chrisovy hromady papírů byla zpráva o NMR - nukleární magnetické rezonanci - Henryho Noblea během doby, kdy byl paralyzován a v komatu. Zaznamenané výsledky byly normální.

"Ahoj," zavolala Kelly ve dveřích vesele. "Stýskalo se ti?" Zasmála se a bouchla balíkem o kuchyňskou přepážku. Pak přistoupila zezadu ke gauči a podívala se Jeffreyemu přes rameno. "Co to všechno znamená?"

Ukázala na slova a věty, které Jeffrey četl.

"Nevím," přiznal Jeffrey. "Ale ty poznámky mě fascinují. Je tu tolik podobností mezi Chrisovým a mým případem. . . Nevím, co si o tom mám myslet."

"No, jsem ráda, že se to někomu trochu hodí," Kelly zamiřila zpátky do kuchyně. "Aspoň si nepřipadám jako takový blázen, že jsem to všechno schovávala."

"Já si vůbec nemyslím, že bys byla blázen, když jsi to schovala," řekl Jeffrey a otočil stránku. Byl to strojem psaný záznam o pitvě Henryho Noblea, kterou provedl soudní znalec. Chris podtrhl spojení "na mikroskopických řezech pozorovány degenerativní změny nervových výběžků" a připsal za ně řadu otazníků. Pak podtrhl spojení "toxikologie negativní" a zakončil je emfatickým vykřičníkem. Jeffreyemu to bylo záhadou.

Zbytek poznámek tvořily výpisky z článků, většinou z Goodmanovy a Gillmanovy knihy o farmakologii. Rychlý pohled Jeffreyemu napověděl, že se zabývaly především funkcí autonomního nervového systému. Rozhodl se, že se na to podívá později. Složil papíry a položil je na stůl, kde je zatížil dvěma lékařskými svazky.

Jeffrey přistoupil ke Kelly u kuchyňského dřezu. "S čím ti můžu pomoci?" zeptal se.

"Ty máš odpočívat," řekla Kelly, oplachující salát.

"Radši bych ti pomohl."

"Jak je líbo. Co kdybys zapálil vzadu na verandě grilík? Sirky jsou v šuplíku." Kelly mu ukázala listem salátu.

60

Jeffrey popadl krabičku zápalek a vyšel ven. Gril byl domácnostní, s propan-butanovým hořákem. Rychle pochopil, na jakém principu funguje, a zapálil jej, pak přiklopil kopuli.

Než se vrátil dovnitř, rozhlédl se Jeffrey po zanedbaném dvorku. Vysoká tráva byla svěže, jasně zelená. Toho jara hodně pršelo, takže všechna vegetace byla zvláště zdravá a bujná. Mezi stromy bylo vidět krajkové trsy kapradin. Jeffrey nevěřícně zavrtěl hlavou. Zdálo se skoro neuvěřitelné, že teprve včera večer bezmála spáchal sebevraždu. A ještě dnes odpoledne se pokusil uletět do Jižní Ameriky. A teď tady stál na verandě v Brookline a připravoval se jíst večeři z grilu s atraktivní, senzitivní, odzbrojivě otevřenou ženou. Vypadalo to až moc dobře na to, aby to byla pravda. Pak si Jeffrey otřeseně uvědomil svou situaci - zanedlouho bude nejspíš ve vězení.

Jeffrey se zhluboka nadechl chladného vzduchu pozdního odpoledne, vychutnával jeho čistotu. Pozoroval kosa, který tahal z vlhké hlíny žízlu.

Pak se vrátil dovnitř podívat se, s čím by ještě mohl pomoci.

Večeře byla výborná a povedla se. Navzdory všem okolnostem se Jeffreyemu podařilo strávit nesmírně příjemné chvíle. Konverzace s Kelly byla přirozená a snadná. Pověčeřeli marinované steaky z tuňáka, rýžový pilaf a míchaný salát. Kelly měla vzadu v ledničce schovanou láhev Chardonnay. Bylo studené a jiskrné. Jeffrey zjistil, že se poprvé za celé měsíce směje. To už samo o sobě byl ohromný úspěch.

S kávou a dalším mraženým tvarohovým koláčem se stáhli na plátěný gauč. Chrisovy poznámky a učebnice přivedly Jeffreyho zpět na vážnější myšlenky.

"Hrozně nerad připomínám nepříjemné záležitosti," řekl Jeffrey po odmlce v hovoru, "ale jak dopadl Chrisův případ?"

"Porota vyhověla návrhovateli. Placení odškodného se rozdělilo mezi nemocnici, Chrise a chirurga podle nějakého složitého vzorce. Myslím, že většinu z toho by pokryla Chrisova pojistka, ale nevím to jistě. Naštěstí byl tenhle dům jen na moje jméno, takže ho nemohli započítat do jeho majetku."

"Četl jsem přehled, který Chris napsal. Rozhodně tam nešlo o zanedbání povinné péče."

"U takových emocionálně pojatých případů," podotkla Kelly, "není vůbec důležité, jestli doopravdy jde nebo nejde o zanedbání povinné péče. Dobrý advokát návrhovatele dokáže vždycky přimět porotu, aby se ztotožnila s pacientem." Jeffrey přikývl. Naneštěstí to byla pravda. "Chci tě požádat o laskavost," řekl Jeffrey po krátké pauze. "Moc by ti vadilo, kdybys si tyhle poznámky vypůjčil?" Poplácal hromádku papírů.

"Ježíšmarjá, ne," odpověděla Kelly. "Jen si posluž. Můžu se zeptat, proč tě tak zajímají?"

"Připomínají mi pochybnosti, které mám o svém vlastním případě," řekl Jeffrey. "Byly tam určité mírné odchylky, které jsem si nedokázal vysvětlit."

61

Prekvapuje mě, že se tytéž nesrovnalosti objevily i v Chrisově případě. Na ten nápad se znečišťující látkou jsem nepřišel. Rád bych ještě párkrát ty jeho poznámky prošel. Není hned poznat, co měl na mysli. Kromě toho," dodal Jeffrey s úsměvem, "když si je půjčím, budu mít dobrou záminku, abych zas přišel."

"Žádnou záminku nepotřebuješ," řekla Kelly. "Kdykoliv jsi tady vítán."

Jeffrey odešel brzy po moučniku. Kelly ho doprovodila k autu. Jedli tak brzy, že bylo venku ještě světlo. Jeffrey jí vřele poděkoval za spontánní pohostinnost. "Nemáš zdání, jak mě tahle návštěva potěšila," prohlásil vážně.

Jeffrey nastoupil do svého auta i s aktovkou, obsahující nyní Chrisovy poznámky, a Kelly prostrčila hlavu otevřeným okénkem. "Nezapomeň na svůj slib!" upozornila ho. "Jestli na tebe přijdou nějaké hloupé myšlenky, ozvi se mi." "Nezapomenu," ujistil ji Jeffrey. Jel domů s tichým uspokojením. Pár hodin s Kelly mu značně zvedlo náladu. Za daných okolností ho ohromovalo, že dokázal reagovat tak normálním způsobem. Jenže věděl, že to má co dělat spíš s Kellynou psychikou než s jeho. Když zahrnul do ulice, kde bydlel, dotkl se Jeffrey své aktovky, zachytil ji, aby nespadla ze sedadla.

S rukou na ní si vzpomněl na její podivný obsah. Toaletní potřeby, spodní prádlo, 45 000 dolarů a hromada poznámek, sepsaných sebevrahem.

Ačkoliv nečekal, že najde v poznámkách něco převratného, dávalo mu pocit naděje už jen to, že je měl v rukou. Třeba se z Chrisových názorů dozví něco, na co sám nepřišel.

A ačkoliv mu bylo líto, že se musel rozloučit s Kelly, byl Jeffrey rád, že je tak brzy doma. Měl v plánu projít Chrisovy poznámky zevrubněji a vytáhnout pár vlastních knih, aby si v nich našel serióznější informace.

62

Úterý

16.KVěTNA 1989. 19:49

Jeffrey zastavil jen kousek od dveří garáže, vystoupil z auta a protáhl se.

Cítil vůni oceánu. Protože poloostrov Marblehead vybíhal do Atlantického oceánu, bylo tu odevšad blízko k vodě.

Jeffrey se naklonil zpátky do auta, přitáhl si aktovku a zvedl ji do vzduchu. Bouchl dvířky auta a vyrazil po schodech k přednímu vchodu.

Při chůzi si všimal krásy všude kolem sebe. Zpěvné ptactvo šílelo v jehličnanech na trávníku před domem a v dálce vriskali rackové. Řada rododendronů kvetla podél průčelí domu jásavými barvami. Jeffrey, v posledních měsících plně zaujat svými problémy, úplně propásl okouzlující přechod z bezbarvé novoanglické zimy do nádherného jara. Letos poprvé je nyní obdivoval. V myšlenkách se mu stále ještě odrážely účinky návštěvy u Kelly.

Když dorazil k předním dveřím, vzpomněl si Jeffrey na svůj kufr. Na okamžik zaváhal, pak usoudil, že si pro něj může dojít později. Odemkl si přední dveře a vstoupil.

Carol stála v předsíni, ruce v bok. Podle jejího výrazu poznal, že se zlobí. Pěkně vítám doma, pomyslel si Jeffrey. A jak ty ses měla? Odložil aktovku.

"Je skoro osm," řekla Carol s neskryvanou netrpělivostí.

"Čas celkem slušně vnímám."

"Kde jsi byl?"

Jeffrey si pověsil bundu. Carolino vyslýchání ho dopalovalo. Možná ji měl zavolat. Za starých časů by to byl udělal, ale tohle při nejlepší vůli nebyly staré časy.

"Já se tě taky neptám, kdes byla," odpověděl Jeffrey.

"Když mám přijít až skoro v osm večer, pokaždé zavolám," řekla Carol.

"To je prostě běžná zdvořilost."

"Nejspíš nejsem zdvořilý člověk." Byl příliš unavený, než aby se hádal.

Zvedl aktovku s úmyslem jít rovnou do svého pokoje. Boj s Carol ho nezajímal. Pak se ale zastavil. Objevil se velký muž, ležerně se opřel o veřeje dveří do kuchyně. Jeffrey si okamžitě všiml koňského ohonu, denimového oblečení, kovbojských holínek a tetování. V jednom uchu měl zlatou náušnici a v ruce držel láhev piva Kronenbourg.

Jeffrey tázavě pohlédl na Carol.

"Zatímco jsi dělal bůhvíco," odsekla Carol, "já jsem tady s tímhle čunětem. A to všechno kvůli tobě. Kde jsi byl?"

Jeffrey přešel očima z Carol na cizince a zase zpátky. Neměl tušení, co se děje. Cizinec mrkl a usmál se nad Caroliným nelichotivým označením, jako by to byl kompliment.

"Já bych taky rád věděl, kde jste byl, sportovče," připojil se ten vrahoun. "Kde jste nebyl, to už vím." Upil piva a usmál se. Choval se, jako by se dobře bavil.

"Kdo je ten člověk?" zeptal se Jeffrey Carol.

63

"Devlin O'Shea," sdělil mu cizinec. Odrazil se od veřejí a stoupl si za Carol. "Já a tady vaše pěkná panička na vás čekáme celý hodiny." Natáhl se, aby štípl Carol do tváře, ale srazila mu ruku. "Potvůrka." Zasmál se.

"Chci vědět, co se tu děje," požadoval Jeffrey.

"Pan O'Shea je okouzlujícím vyslancem pana Michaela Mosconiho," řekla Carol vztekle.

"Vyslancem?" otázal se Devlin. "Úú, to se mi líbí. To zní sexy."

"Byl jsi za Dudleyem v bance?" zeptala se Carol, ignorujíc Devlinna.

"Samozřejmě," řekl Jeffrey. Náhle si uvědomil, proč je tu Devlin.

"A co se stalo?" otázala se Carol.

"Jo, copak se stalo?" vmísil se Devlin. "Podle našich zdrojů nebyly uloženy žádné peníze, jak jste sliboval. To je směla."

"Byl tu problém. . ." zakoktal Jeffrey. Na takovou mezipřihru nebyl připravený.

"Jaký problém?" zeptal se Devlin přistoupil a několikrát naléhavě žduchl Jeffreyho ukazováčkem do hrudníku. Cítil, že nehraje na rovinu.

"Nějaké papírování," řekl Jeffrey ve snaze zbavit se Devlinova dotírání.

"Taková ta červená páska, co v bance vždycky dostanete."

Co když vám nevěřím?" zeptal se Devlin. Udeřil Jeffreyho otevřenou dlaní ze strany do hlavy.

Jeffreyho ruka vylétla k uchu. Rána ho pálila a ohromila. V uchu mu zvonilo.

"Nemůžete sem přijít a obtěžovat mě," prohlásil Jeffrey ve snaze vystupovat autoritativně.

"Ale ne?" podivil se Devlin přehnaně vysokým hlasem. Přehodil si pivo do pravé ruky a levičkou uhodil Jeffreyho z druhé strany. Jeho pohyb byl tak rychlý, že Jeffrey neměl čas zareagovat. Zapotácel se ke zdi, přikrčen před tou obludou.

"Dovolte, abych vám něco připomněl," řekl Devlin, shlížeje z výše na Jeffreyho. "Jste odsouzenec, kamaráde, a jediný důvod, proč nejste v tuhle chvíli ve vězení, je velkorysost pana Mosconioho."

"Carol!" zaječel Jeffrey. Cítil směs hrůzy a vzteku. "Zavolej policii!"

"Ha!" zasmál se Devlin s hlavou zakloněnou. "Zavolej policii! Vy to přeháníte, doktůrku. Na mou duši. Zákon mám za sebou já - ne vy. Jsem tady jako. . ." Devlin se odmlčel, pak se ohlédl na Carol. "Hej, pusino, jakže jste mi to říkala?"

"Vyslanec," řekla Carol v naději, že ho uchlácholí. Scéna ji rozčilovala, ale neměla tušení, co má dělat.

"Jak říká, já jsem vyslanec," opakoval Devlin a obrátil se zpátky k Jeffreymu. "Jsem vyslanec, který vám má připomenout váš obchod s panem Mosconim. Byl trochu zklamaný, když volal dneska odpoledne do banky. Co se stalo s penězi, které měly být na vašem šekovém kontu?"

"To byla chyba banky," opakoval Jeffrey. Doufal přísambůh, že se obr nepodívá do aktovky, kterou stále ještě držel. Kdyby viděl hotovost, uhádl by, že měl Jeffrey v plánu upláchnout. "Nějaké menší byrokratické zdržení, ale ráno budou peníze na účtu. Všechno papírování je hotovo."

64

"Netaháte mě za fusekli, že ne?" zeptal se Devlin. Cvrkl Jeffreyho do špičky nosu nehtem ukazováčku. Jeffrey sebou cukl. Měl pocit, jako by dostal do nosu žihadlo od včely.

"Ujistili mě, že už žádné problémy nebudou," tvrdil Jeffrey. Dotkl se špičky nosu a podíval se na prst. Očekával, že uvidí krev, ale nebyla tam.

"Takže peníze tam budou zítra ráno?"

"Nepochybně."

"No, v tom případě nejspíš půjdu," řekl Devlin. "Nemusím zdůrazňovat, že pokud se ty peníze neobjeví, vrátím se."

Devlin se odvrátil od Jeffreyho a přistoupil ke Carol. Podal jí pivo. "Díky za pitivo, zlato."

Vzala od něj láhev. Devlin opět gestem naznačil, že ji chce štípnout do tváře. Carol se pokusila mu dát facku, ale chytil ji za paži. "Vy jste teda divoška," zasmál se. Vytrhla se mu.

"Určitě vás oba mrzí, že už jdu," řekl Devlin u dveří. "Hrozně rád bych zůstal na večeři, ale támhle U Růženky na mě čeká parta jeptišek."

Chraptivě se zachechtal a zavřel za sebou dveře.

Několik vteřin se Jeffrey ani Carol nepohnuli. Slyšeli venku na ulici startovat a pak odjíždět auto. Ticho prolomila Carol.

"Co se stalo v bance?" otázala se. Zuřila. "Proč tam pro tebe neměli peníze?"

Jeffrey neodpověděl. Jen na svou ženu tupě zíral. Trásl se z opožděné reakce na Devlina. Rovnováha mezi hněvem a hrůzou se přiklonila k hrůze. Devlin byl ztělesněním Jeffreyho nejhorších obav, zvláště protože pochopil, že se mu neubrání a zákon ho před ním neochrání. Devlin byl přesně z těch lidí, kteří podle Jeffreyho představ zalidňovali věznice.

Jeffreyho překvapilo, že mu ten člověk nevyhrožoval zlomením kolenních česek. Navzdory svému irskému jménu vypadal jako vystřižený z mafie.

"Odpověz mi!" požadovala Carol. "Kde jsi byl?"

S aktovkou stále v ruce zamířil Jeffrey do svého pokoje. Chtěl být sám.

Vidina věznice, plné obyvatel na způsob Devlina, na něj závrtně doléhala jako zlý sen.

Carol ho popadla za paži. "Mluvím s tebou!" vyštěkla.

Jeffrey se zastavil a shlédl na Carolinu ruku, držící ho za rameno. "Pust' mě," řekl zvládnutým hlasem.

"Ne, dokud mi neodpovíš a neřekneš, kde jsi byl."

"Pust' mě," opakoval Jeffrey zlověstně.

Carol si to rozmyslela a pustila ho. Znovu zamířil ke svému pokoji.

Rychle vyrazila za ním. "Nejsi tady široko daleko jediný, kdo žije v napětí," zaječela na něj. "Myslím, že si zasloužím nějaké vysvětlení. Já tady musela to zvíře celé hodiny bavit."

Jeffrey se zastavil u svých dveří. "Promiň," řekl. To jí dlužil. Carol byla hned za ním.

"Myslím, že jsem celou tu dobu hodně chápavá," řekla Carol. "Teď chci vědět, co se dělo v té bance. Dudley včera říkal, že to půjde bez problémů."

"Povím ti to později." Potřeboval pár minut na uklidněnou.
"Já chci o tom mluvit teď," trvala na svém Carol.
Jeffrey otevřel své dveře a vstoupil do pokoje. Carol se pokusila vtlačit

65

dovnitř za ním, ale Jeffrey jí zablokoval cestu. "Později!" řekl hlasitěji, než měl v úmyslu. Zavřel jí dveře před nosem. Carol slyšela cvaknutí zámku.
Zabušila zoufale na dveře a rozplakala se. "Ty jsi nemožný! Nevím, proč jsem chtěla s rozvodem čekat. Tohle mám za všechno." Vzlykajíc kopl do dveří a rozběhla se chodbou ke svému pokoji.
Jeffrey praštil aktovkou na postel a pak usedl vedle ní. Nechtěl Carol takhle rozčítit, ale nemohl si pomoci. Jak jí mohl vysvětlovat, čím prošel, když mezi nimi už léta nedocházelo k žádné opravdové komunikaci?
Věděl, že jí dluží vysvětlení, ale nechtěl se jí svěřovat, dokud se nerozhodne, co udělá. Kdyby jí řekl, že má v rukou hotovost, přinutila by ho v první řadě peníze odvézt do banky. Jenže Jeffrey potřeboval nejdříve čas na rozmyšlenou. Protože už počtyřicáté si toho dne uvědomoval, že si není jist, co udělá.
Za okamžik vstal a šel do koupelny. Naplnil si sklenici vodou a držel ji při pití oběma rukama. Ještě se třásl vírem emocí. Podíval se na sebe do zrcadla. Na konci nosu měl škrábanec tam, kam ho Devlin zasáhl. Obě uši měl jasně rudé. Otrásl se, když si připomněl, jak bezbranný si před tím člověkem připadal.
Jeffrey se vrátil do ložnice a podíval se na aktovku. Otevřel zámečky, zvedl víko a odstrčil poznámky Chrise Eversona. Podíval se na úhledné balíčky stodolarových bankovek a zjistil, že ho mrzí, že nezůstal dnes odpoledne v letadle. Kdyby to udělal, byl by už na cestě do Ria a k nějakému novému životu. Cokoliv by bylo lepší než to, čím procházel nyní.
Příjemné okamžiky s Kelly, ohromná večeře, to vše jako by ho potkalo v nějakém jiném životě.
Jeffrey nahlédl na hodinky a všiml si, že je teprve málo po osmé.
Poslední linka Pan Am odlétá v půl desáté. Stihl by to, kdyby odjel brzo.
Vzpomněl si, jak strašně si připadal odpoledne v letadle. Dokázal by to zvládnout? Jeffrey se vrátil do koupelny a znovu si prohlédl planoucí uši a poškrábaný nos. Čeho ještě by byl muž jako Devlin schopný, kdyby spolu byli zavřeni v jedné místnosti den za dnem, celá léta?
Jeffrey se otočil a vrátil se k aktovce. Zavřel víko a zamkl ji. Pojede do Brazílie.

Když Devlin odešel z Rhodesova domu, byl pevně odhodlán dodržet svůj původní plán - dojít si na italské jídlo, potom do přístavu na pivo.
Když se ale vzdálil asi o tři bloky, přinutila ho intuice zajet ke kraji silnice. Před duševním zrakem si přehrával rozhovor, který měl s tím dobrým doktorem. Od okamžiku, kdy Jeffrey obvinil banku ze zdržení s penězi, věděl Devlin, že lže. Teď začal uvažovat, proč lhal. "Doktoři bručel Devlin. "Vždycky si myslí, že jsou chytřejší než všichni ostatní."
Devlin otočil auto do protisměru a vrátil se, kudy přijel. Chvilí křičoval kolem Rhodesova domu a snažil se rozhodnout, co dál. Asi blok za domem znovu otočil vůz a znovu minul dům. Tentokrát zpomalil. Našel místo k parkování a zajel na ně.

66

Jak on to viděl, byly tu dvě možnosti. Buď by se mohl vrátit zpátky do Rhodesova domu a zeptat se toho felčara, proč lže, anebo by mohl chvíli tiše posedět a počkat. Věděl, že toho člověka pořádně vyděsil. To měl taky v úmyslu. Lidé, kteří se kvůli něčemu cítili provinile, často reagovali na podobnou konfrontaci tím, že nakvap provedli nějakou nepředloženost.
Devlin se rozhodl počkat na Rhodese. Jestli se nic nestane tak asi do hodiny, půjde si něco sníst a pak se vrátí na návštěvu.
Devlin vypnul motor a skrčil se za volantem co nejniž. Přemýšlel o Jeffrey Rhodesevi, uvažoval, za co toho chlapa odsoudili. Mosconi mu to nepověděl. Devlinovi nepřípadal jako kriminální typ, ani jako bílá varianta.
Pár komárů rozptylovalo Devlinovu pozornost. Když vytáhl okénka, teplota uvnitř vozu stoupla. Devlin si začínal rozmyslet své plány. Právě když chtěl nastartovat vůz, uviděl pohyb na vzdáleném rohu garáže.
"Copak to tu máme?" pomyslel si a nahrbil se na sedadle.
Nejdřív Devlin nepoznával, kdo to je, jestli pán nebo paní. Pak Jeffrey obešel roh garáže a zamířil rovnou ke svému autu. Nesl aktovku a šel nějak přihrběně, jako by nechtěl, aby ho bylo z domu vidět.

Jeffrey nezavřel dveře auta ze strachu, že by to Carol mohla uslyšet, uvolnil ruční brzdu a nechal auto tiše klouzat po příjezdové cestě na ulici.
Pak teprve nastartoval motor a vyrazil. Natáhl krk, aby viděl na dům co nejdále, ale Carol se neobjevila. O blok dál pořádně zabouchl dvířka a připnul si bezpečnostní pás. Dostat se pryč bylo snazší, než si myslel.
Když se Jeffrey dostal na přečpanou Lynn Way s parkovišti u obchodů s ojetými auty a jásavými neónovými nápisy, začal se pomalu uklidňovat.
Ještě pořád byl poněkud otřesen Devlinovou návštěvou, ale úlevu mu přinášelo vědomí, že brzo nechá toho muže i hrozbu vězení daleko za sebou.
Jak se blížil k Loganovu mezinárodnímu letišti, začal pociťovat stejné pochybnosti jako ráno. Stačilo však, aby se dotkl

svých bolavých uší, a odhodlání se mu vrátilo. Tentokrát to musí dokončit, bez ohledu na své obavy, bez ohledu na úzkost.

Jeffrey mu zbývalo pár minut času, šel si tedy k pokladně nechat vyměnit letenku do Ria de Janeíra. Věděl, že tranzitní letenka ještě platí.

Nakonec byl noční let do Ria lacinější než odpolední a Jeffreymu vrátili slušnou částku peněz.

S letenkou v ústech, kufrem v jedné ruce a aktovkou v druhé spěchal k bezpečnostní kontrole. Výměna letenky mu trvala déle, než očekával.

Tenhle let nechtěl zmeškat.

Jeffrey šel rovnou k rentgenu a hodil kufr na pojízdný pás. Už už chtěl totéž provést s aktovkou, když ho někdo zezadu popadl za límec.

Jedete na dovolenou, doktore?" zeptal se Devlin se zlověstným úsměvem. Vytrhl Jeffreymu z úst letenku.

S Jeffreymu límcem v levé ruce otevřel Devlin složenou letenku a přečetl

67

si místo určení. Když uviděl Rio de Janeiro, řekl se širokým úsměvem:

"Bingo!" Už se viděl u jednoho z hráčských stolů ve Vegas. Teď byl v balíku.

Devlin si nacpal Jeffreymu letenku do kapsy denimové bundy, sáhl do zadní kapsy a vyndal železnou. Pár lidí, stojících za Jeffreym ve frontě na rentgen, zíralo s ústy dokořán otevřenými úžasem.

Známy pohled na pouta vytrhl Jeffreymu z ochrnutí. Náhlým, nečekaným pohybem švihl aktovkou prudkým obloukem, zaměřeným na Devlina.

Devlin, soustředěný na otevírání pout, měl obě ruce zaměstnané a úder neviděl.

Aktovka zasáhla Devlina do levého spánku, těsně nad uchem, a srazila ho z boku na rentgenový přístroj. Pouta zarachotila o podlahu.

Žena za rentgenem zavřískla. Uniformovaný státní policista vzhledl od sportovní stránky Herald. Jeffrey vyrazil jako králík, letěl zpátky k terminálu a k letenkovým pokladnám. Devlin se dotkl hlavy a podíval se na ruku, měl na ní krev.

Jeffreymu připadalo, že běží oranicí, jak se snažil proplést mezi pasažéry, některé minul, s jinými se srazil. Když dorazil na křižovatku letištní haly a příchodu k terminálu, ohlédl se k bezpečnostní kontrole. Viděl Devlina, jak ukazuje jeho směrem uniformovanému policistovi, který stál vedle něj. I jiní lidé se dívali za Jeffreym, hlavně ti, do kterých vrazil.

Před Jeffreym byl eskalátor, přivázející lidi ze spodního podlaží. Jeffrey na něj vběhl a prodíral se dolů, odstrkoval dopálené cestující z cesty zavazadlem. Na vstupním podlaží se přemílal dav lidí, protože před chvílí přistálo několik letadel. Jeffrey kličkoval mezi nově příchozími, proklouzl savazadlovým prostorem co nejrychleji a vyběhl elektronickými dveřmi na ulici.

Lapaje po dechu, zastavil se u obrubníku ve snaze rozhodnout se, kam dál. Věděl, že se musí okamžitě dostat z letiště.

Ale jak? V řadě stálo pár taxíků, jenže tu taky byla dlouhá fronta lidí, kteří na ně čekali. Jeffrey neměl mnoho času. Mohl přeběhnout ke krytému parkovišti a vzít si svoje auto, ale něco mu říkalo, že by vběhl do pasti. Devlin pravděpodobně ví, že tam je. Pravděpodobně sledoval Jeffreymu na letiště. Jak jinak by věděl, kde ho najde?

Když Jeffrey zvažoval své možnosti, přikodrcal se po silnici intraterminální autobus. Jeffrey nezaváhal ani okamžik, vběhl do ulice a postavil se mu přímo do cesty, přičemž divoce mával rukama.

Autobus zastavil, brzdy zaskřípaly. Řidič otevřel dveře. Když Jeffrey naskočil, řekl řidič: "Človče, vy jste buď blbec, nebo blázen, a já doufám, že spíš ten blbec, páč bych měl děsně nerad v autobuse cvoka." Nevěřicně zavrtěl hlavou, nastartoval autobus a šlápl na plyn.

Jeffrey se chytil tyče nad hlavou, aby udržel rovnováhu, a naklonil se, aby viděl z okénka. Zhlédl Devlina a policistu, jak si klestí cestu davem kolem karuselu se zavazadly. Jeffrey nedokázal uvěřit, že měl takové štěstí. Neviděli ho!

Jeffrey si sedl a položil si aktovku na klín. Ještě pořád zápasil s dechem.

68

Příští zastávka byla u centrálního terminálu, sloužícího Deltě, Spojeným a TWA. Tam Jeffrey vystupoval. Prokličkoval provozem k taxíkům. Jako prve tady čekalo značné množství lidí.

Jeffrey na okamžik zaváhal, probíral jednotlivé možnosti. Posbíral odvalu a vyrazil rovnou k dispečeru taxíků.

"Jsem doktor a potřebuju okamžitě taxi," řekl s veškerou autoritativností, na kterou se zmohl. Ani v nouzových situacích Jeffreya nevyužíval rád svého profesionálního statutu.

Muž s blokem v jedné ruce a špačkem tužky v druhé si prohlédl Jeffreymu od hlavy k patě. Beze slova ukázal na nejbližší taxík v řadě. Když se do něj Jeffrey hmul, někteří lidé ve frontě brblali.

Jeffrey zabouchl dveře taxíku. Řidič se na něj podíval do zpětného zrcátka. Byl to mladý chlapík s dlouhými kudrnatými vlasy. "Kam to bude?" zeptal se.

Jeffrey se přihnřbil a řekl mu, aby prostě jen odjel z letiště. Drožkář se obrátil a pohlédl Jeffreymu do očí.

"Já potřebuju vědět, kam jedu, človče!" vykřikl.

Dobře - do centra."

"Kam do centra?" zeptal se taxikář dopáleně.

"Rozhodnu se, až tam budeme," řekl Jeffrey, otočil se a vykoul z zadním okénkem. "Jen už jedte!"

"Ježíšmarjá!" zamumlal řidič a nevěřicně zavrtěl hlavou. Byl dvojnásob dopálený, že dostal tak krátké rito. Čekal u nástupního ostrůvku půl hodiny v naději, že pojede aspoň do Westonu. A k té krátké jízdě má ještě navrch pasažéra

podivína, nebo možná něco ještě horšího. Když míjeli policejní auto na druhém konci terminálu, ležel cestující natažený na zadním sedadle. Tak tohle přesně taxikář potřeboval: pošuka na útěku.

Jeffrey zvedal hlavu pomalu, i když taxikář musel být už pěkný kus za policejním vozem. Otočil se a vyhlédl zadním okénkem. Zdálo se, že je nikdo nesleduje. Rozhodně nebylo vidět záblesky světel ani slyšet sirénu.

Obrátil se tváří kupředu. Konečně padla noc. Před sebou viděl moře poskakujících koncových světel. Jeffrey se snažil pročistit si hlavu, aby dokázal zase myslet.

Udělal dobře? Reflexivně prchal. Devlin ho pochopitelně děsil, ale bylo na místě utéci, zvláště když tam byl policista? Jeffrey si v šoku vzpomněl, že mu Devlin sebral letenku, důkaz, že měl v úmyslu uprchnout před soudním jednáním. Už to samo o sobě stačilo, aby ho zavřeli. Jaké účinky bude mít jeho pokus o útěk na nadcházející odvolací řízení? Jeffrey nechtěl být u toho, až se o tom dozví Randolph.

Jeffrey nevěděl mnoho o jemnějších nuancích zákona, ale tolik vědělským nerozhodným chováním a všemi těmi botami, které nadělal, se mu podařilo stát se skutečným uprchlíkem. Teď ho čeká další obvinění a možná celá řada dalších obvinění.

Taxík zaplul do Sumnerova tunelu. Provoz byl relativně mírný, takže se pohybovali kupředu dost rychle. Jeffrey uvažoval, jestli má jít rovnou na policii. Bylo by to lepší, vzdát se sám? Možná by měl jet na autobusové

69

nádraží a vypadnout z města. Uvažoval i o tom, že by si pronajal auto, protože takhle by byl nezávislejší. Potíž však byla, že touhle dobou měly otevřeno půjčovny aut jedině na letišti.

Jeffrey byl v úzkých. Neměl ponětí, co má dělat. Každý plán, který dokázal vymyslet, měl své nevýhody. A pokaždé, když měl pocit, že už dopadl na kamenité dno, podařilo se mu najít ještě hlubší rokli.

70

Úterý

16.května 1989, 21:42

"Mám dvě zprávy, jedna je dobrá a jedna špatná," hlásil Devlin Michaelu Mosconimu. "Kterou chcete slyšet nejdřív?" Devlin volal z jednoho letištního telefonu u výdeje zavazadel pod výchozími branami Pan Am. Pročesal celý terminál, když hledal Jeffreyho, ale nedařilo se mu. Policista odešel zburcovat ostatní policisty na letišti. Devlin zavolal Michaelu Mosconimu o dodatečné posvěcení. Devlina překvapilo, že měl ten doktůrek takové štěstí a povedlo se mu ufouknout.

"Nemám náladu na hračky," řekl Mosconi dopáleně. "Jen mi řekněte, co pro mě máte, a nezdružujte."

"Ale no tak, nebudte škarohlíd. Dobrou nebo špatnou zprávu?"

Devlina bavilo Mosconiho škádlit, protože Mosconi byl strašně snadný cíl.

"Tak tu dobrou," zařval Mosconi a v duchu klel. "A koukejte, ať je doopravdy dobrá."

"Přijde na to, jak to vezmete," řekl Devlin vesele. "Ta dobrá zpráva je, že mi visíte pár babek. Před pár minutami jsem našemu milému doktorovi zabránil nastoupit do letadla na Rio de Janeiro."

"Neděláte si ze mě prdel?" užasl Mosconi.

"Kdepak prdel - a na důkaz toho mám jeho letenku!"

"To je ohromné, Deve!" řekl Mosconi vzrušeně. "Bože můj, ten chlap má kauci pět set tisíc dolarů! To by mě zruinovalo. Jak jste to, krucinál, dokázal? Totiž, jak jste věděl, že se pokusí zdrhnout? Musím vám to celé předat. Jste úžasný, Deve!"

"Je to krásné, být milován. Ale zapomněl jste na tu špatnou zprávu."

Devlin se uličnický usmál do mluvítka, věda, jak Mosconi vbrzku zareaguje.

Po krátké odmlce Mosconi zasténal: "No dobře, tak mi řekněte tu špatnou zprávu!"

"Momentálně nevím, kde náš pan doktor je. Běhá někde po Bostonu."

Už jsem ho držel, ale ten parchant hubená mě praštil aktovkou, než jsem mu stihnul dát náramky. Vůbec jsem to nečekal, když je doktor a tak vůbec."

"Musíte ho najít!" zařval Mosconi. "Proč jsem mu krucinál jenom věřil?"

Měl bych se dát vyšetřit, jestli nejsem na hlavu."

"Vysvětlil jsem všechno letištní policii. Takže se po něm podívají. Dám krk na to, že se už nepokusí uletět. Aspoň ne z Loganova. Jo, a mám jeho auto."

"Chci, abyste toho chlapa našel!" řekl Mosconi zlověstně. "Chci ho vidět v base. Pronto. Slyšíte mě, Devline?"

"Slyším vás, človče, ale neslyším žádné cifry. Co mi nabízíte, když vám toho nebezpečného zločince přivedu?"

"Nechte těch fórechů, Deve."

"Ale já si nedělám legraci. Ten doktor možná vůbec není nebezpečný,

71

ale já chci vědět, jak moc vám na tom chlapovi záleží. Nejlíp to pochopím, když mi řeknete, jakou odměnu za něj od vás dostanu."

"Přiveďte ho pak budeme mluvit o číslech."

"Michaeli, zač mě máte, zapitomce."

Zavládlo napjaté mlčení, které přerušil Devlin. "No, možná si dojdou někde na večeři a pak se podívám na nějaké představení. Zatím nashle, sportovče."

"Počkat! No dobře - rozdělím se o honorář. Pětadvacet tisíc."

"Rozdělíte se o honorář?" podivil se Devlin. "To není obvyklá cifra, kamaráde."

"Jo, ale tenhle chlap není žádný chladnokrevný ozbrojený zabiják, s kterými máte obvykle co dělat."

"Nechápu, co je na tom za rozdíl," řekl Devlin. "Kdybyste to řekl komukoliv jinému, chtěl by celých deset procent. To je padesát táců."

Ale já vám něco řeknu. Protože už spolu děláme dlouho, půjdu na čtyřicet a deset si můžete nechat za to papírování."

Mosconi se hrozně nerad vzdával, ale nemohl si dovolit handrkování.

"No dobře, parchante. Ale chci mít toho doktora pod zámek, než propadne kauce. Rozumíte?"

"Budu se tomu problému bezvýhradně věnovat," slíbil Devlin. "Zvlášť teď, když mocímermo chcete být tak velkorysý. Prozatím musíme zablokovat obvyklé únikové cesty z města. Letiště už je kryté, ale zbývá autobusové nádraží, dálnice a půjčovny aut."

"Zavolám policejní službu," řekl Mosconi. "Dneska večer by ji měl mít Albert Norstadt, takže s tím by žádné problémy být neměly. Co budete dělat vy?"

"Já sázím na doktorův dům. Hádám, že se tam buď ukáže, nebo zavolá své ženě. Jestli zavolá ženě, tak ta za ním pravděpodobně pojede, ať je kde chce."

"Až ho dostanete, zacházejte s ním jako s dvanáctinásobným vrahem," nařizoval Mosconi. "Žádné změkčilosti. A Deve, tohle je pro mě obchod."

V téhle chvíli je mi skutečně dost jedno, jestli mi ho seženete živého nebo mrtvého."

"Pokud se postaráte, aby se nedostal z města, najdu ho. Kdybyste měl problémy s policií, zavolejte mi do auta."

Taxikáři, který Jeffreyho vezl, se nálada zlepšovala stejným tempem, jak narůstala suma na taxamtru. Jeffrey se nedokázal rozhodnout, kam pojede, takže honil řidiče bezcílně po Bostonu. Když potřetí míjeli periferii Boston Garden, bylo na tachometru třicet dolarů.

Jeffrey se bál jet domů. Jeho dům bude najisto prvním místem, kde ho Devlin bude hledat. Jeffrey se vlastně bál jet kamkoliv. Bál se jet na autobusové nebo vlakové nádraží ze strachu, že už úřady spustily poplach. Tolik věděl, že ho možná hledají všichni policajti v Bostonu.

72

Jeffreyho napadlo, že by se mohl pokusit zavolat Randolphovi a zjistit, co by mohl právník udělat - pokud vůbec něco - aby se věci vrátily do předletištního statu quo. Jeffrey nebyl nijak optimistický, ale stálo za to to aspoň zkusit.

Současně se rozhodl, že nejlepší bude ubytovat se v hotelu, ačkoliv ne zrovna v některém z těch lepších. Dobré hotely budou pravděpodobně tím druhým místem, kde ho Devlin bude hledat.

Připlácnutý na plexisklovou přepážku se Jeffrey zeptal taxikáře, jestli neví o nějakých laciných hotelech. Taxikář se na okamžik zamyslel. "No," řekl, "třeba hotel Plymouth."

Hotel Plymouth byl velký motorest. "Něco miň známého. Je mi jedno, když to bude trošku blechárna. Hledám něco zastrčeného, bizarního."

"Tak potom Essex."

"Kde to je?" zeptal se Jeffrey.

"Na druhé straně bitevní zóny," řekl řidič. Podíval se na Jeffreyho ve zpětném zrcátku, aby se přesvědčil, jestli mu to něco říká. Essex byla žumpa, spíš zapadák než hotel. Používaly jej mnohé lehké dívky z okolí.

"Takže je tam hluboký klid?"

"Do hlubšího bych si už netroufal."

"To zní dokonale. Jedem tam." Svezl se zpátky na sedadlo. Skutečnost, že o tom Essexu jakživ neslyšel, mu zněla slibně, protože žil v okruhu Bostonu už skoro dvacet let, od začátku svých studií na lékařské fakultě.

Řidič sjel z Arlington Street na Boylston, pak zamířil do centra. Tam to šlo s prostředím prudce s kopce. Na rozdíl od elegantních oblastí kolem Boston Garden tu byly opuštěné budovy, obchody s pornografií a ulice poseté odpadky. Bezdomovci se povalovali v uličkách a shlukovali na schodech činžáků. Když taxík zastavil na křižovatce a čekal na zelenou, uhrované děvče ve Vulgárně krátké sukni zvedlo na Jeffreyho vyzývavě obočí. Vypadala nejvýš na patnáct. Z červeného neonového nápisu na průčelí hotelu Essex se dalo přečíst jen EL SEX - ostatní písmena nesvítla. Když Jeffrey uviděl, jak sešle ten dům vypadá, na okamžik zaváhal. Výkoukl okénkem z bezpečí taxíku a obezřele prozkoumal špinavé cihlové průčelí hotelu. Blechárna byl slabý výraz. Po pravé straně schodů před vchodem se potácel opilec, ještě třímající láhev v hnědém papírovém pytlíku.

"Chtěl jste něco laciného," řekl taxikář. "Laciný to je."

Jeffrey mu podal stodolarovku z aktovky.

"Menší nemáte?" stěžoval si taxikář.

Jeffrey zavrtěl hlavou. "Dvaadvacet dolarů nemám."

Taxikář vzdychl a předvedl složitý, pasivně agresivní rituál vracení drobných. Jeffrey usoudil, že bude lépe nenechávat za sebou našťavaného taxikáře a dal mu deset dolarů navíc. Řidič mu před odjezdem dokonce i poděkoval a popřál příjemnou noc.

Jeffrey znovu zkoumal pohledem hotel. Na pravé straně byla prázdná budova s okny zakrytými překližkou, až na přízemek, kde byla zastávka a obchod s videokazetami nevhodnými pro mládež. Nalevo stála kancelářská budova ve

stejném stupni rozkladu jako hotel Essex. Za kancelář-

73

skou budovou byl obchod s lihovinami s okny zabarikádovanými jako pevnost. Za obchodem s lihovinami byla proluka, posetá odpadky a úlomky cihel.

S aktovkou v ruce a poněkud nemístným vzezřením vyšplhal Jeffrey po schodech a vstoupil do hotelu Essex. Interiér hotelu se nijak nerozcházel s exteriérem. Zařízení haly pozůstávalo z jediného rozvrzaného gauče a půl tuctu skládacích kovových židlí. Jedinou výzdobu stěn tvořil holý telefonní automat. Byl tu výtah, ale nápis na dveřích pravil, že je MIMO PROVOZ. Vedle výtahu byly těžké dveře se zadrátovaným okénkem, vedoucí na schodiště. S pocitem slabosti v žaludku přistoupil Jeffrey k recepčnímu pultu.

Za pultem po Jeffreyem podezíravě koukl ošuměle oděný šedesátník. Do Essexu chodili s aktovkami pouze obchodníci s drogami. Recepční se díval na malou černobílou televizi se staromódními tykadly antény. Měl nepěstěné vlasy a tři dny staré strnisko. Měl sice kravatu, ale u krku povolenou a v dolní třetině plnou mastných skvrn.

"Přejete si?" zeptal se, vrhaje na Jeffreyho zběžný pohled. Plnit někomu přání bylo očividně to poslední, k čemu by byl ochoten.

Jeffrey přikývl. "Chtěl bych pokoj."

"Máte rezervaci?" zeptal se muž.

Jeffrey nemohl uvěřit, že to ten člověk myslí vážně. Rezervace v takovém zapadáku? Ale nechtěl ho urazit. Jeffrey se rozhodl hrát s ním.

"Rezervaci nemám," řekl mu.

"Platí se deset dolarů za hodinu nebo pětadvacet za noc."

"Co takhle za dvě noci?"

Muž pokrčil rameny. "Padesát dolarů a daň, předem," řekl.

Jeffrey se podepsal "Richard Bard". Dal recepčnímu drobné, které dostal od řidiče taxíku, a přidal pětidolarovku a pár drobných z peněženky. Muž mu dal klíč s kovovou plackou na řetízku, do které bylo z líce vyraženo 5F.

Schodiště poskytovalo první a jediný náznak, že budova kdysi bývala téměř elegantní. Schody a odpočívadla byly z bílého mramoru, teď už dávno skvrnité a popraskané. Okrasná balustráda byla z tepaného mřížoví, vyzdobeného dekorativními krouceninami a kudrlinkami.

Pokoj, který Jeffreyemu přidělili, měl výhled na ulici. Když otevřel dveře, jediné osvětlení do pokoje pronikalo z krvavě červeného rozbitého neonového nápisu nad vchodem o čtyři poschodí níž. Jeffrey rozsvítil světlo a rozhlédl se po svém novém domově. Nemalovalo se tu celé věky. To, co z malby zbývalo, bylo otlučené a oloupané. Bylo těžko určit, jakou barvu stěny původně měly - zdálo se, že něco mezi šedou a zelenou.

Sporé zařízení pozůstávalo z úzké postele, nočního stolku s lampou bez stínidla, karetního stolku a jediné dřevěné židle. Přehoz na posteli byl žinylkový, s několika zelenavými skvrnami. Tenké dveře vedly do koupelny.

Jeffrey okamžik zaváhal, než vstoupil, ale co mu zbývalo? Rozhodl se, že se musí snažit najít si na své situaci to nejlepší, anebo to aspoň nějak

74

vydržet. Překročil práh, zavřel za sebou dveře a zamkl je. Cítil se strašně sám a opuštěný. Hluběji už skutečně zabřednout nemohl.

Jeffrey usedl na postel, pak se natáhl napříč přes ni, oběma nohama pevně na zemi. Neuvědomoval si, jak je vyčerpaný, dokud se zády nedotkl matrace. Hrozně rád by se byl na pár hodin schoulil do klubička, už jen proto, aby unikl do spánku, ale věděl, že není čas na nějaké podřimování.

Musel si vymyslet nějakou strategii, nějaký plán. Nejdřív ale musí vyřídit několik telefonátů.

Protože v ošumělém hotelovém pokoji nebyl telefon, musel Jeffrey jít telefonovat dolů do haly. Vzal si aktovku s sebou, bál se nechat ji nestřeženou i jenom na pár minut.

Recepční se neochotně zvedl od fotbalového utkání na obrazovce, aby Jeffreyemu rozměnil drobné na telefon.

Nejdříve zavolal Randolphu Binghamovi. Jeffrey nemusel být právník, aby věděl, že zoufale potřebuje rozumnou právní radu. Zatímco čekal na spojení hovoru, vstoupila hlavním vchodem táž uhrovitá dívka, kterou viděl oknem taxíku. S ní přicházel nervózně vyhlížející plešatý muž, který měl na klopě nálepku s nápisem Ahoj! Já jsem Harry. Zřejmě tu byl na kongresu a hledal si povyražení v tom, že dá život všanc. Jeffrey se otočil zády k transakci u recepčního pultu.

Randolph se ozval do telefonu se svým známým aristokratickým přízvukem.

"Mám problém," řekl Jeffrey, aniž by se i jen představil. Randolph ho však okamžitě poznal po hlase. Jeffrey několika prostými větami načrtl Randolphovi svou situaci. Nic nevynechával, ani to, jak udeřil Devlina aktovkou před očima policisty, ani následující hon letištním terminálem.

"Bože, Bože," bylo vše, co Randolph dokázal říci poté co Jeffrey domluvil. Pak skoro hněvivě dodal: "Víte, tohle vám v odvolacím řízení neprospěje. A až přijde řeč na rozsudek, určitě jej to také ovlivní."

"Já vím," řekl Jeffrey. "To mě taky mělo napadnout. Ale nevolal jsem vám, abyste mi řekl, že jsem v maléru. Na to bych přišel i bez advokáta.

Potřebuju vědět, jak mi můžete pomoci."

"No, než něco udělám, musíte se sám přihlásit."

"Ale. . ."

"Žádná ale. Už takhle jste se dostal do mimořádně obtížného postavení, co se týče soudu."

"A když se vzdám, nezruší soud kauci úplně?"

"Jeffrey, nemáte na vybranou. Ve světle vašeho pokusu uletět ze země - přiznejte si, že jste neudělal moc proto, abyste vzbudil v soudu velkou důvěru."

Randolph začal povídat ještě něco, ale Jeffrey ho přerušil. "Je mi líto, ale já do vězení jít nehodlám. Za žádných okolností. Prosím, udělejte ze své strany, co bude možné. Zase se vám ozvu." Jeffrey práskl sluchátkem.

Nemohl mít Randolphovi za zlé radu, kterou mu dal. V některých ohledech to bylo přesně jako v medicíně: pacient někdy prostě nechce slyšet o terapii, kterou mu lékař navrhuje.

S rukou stále ještě spočívající na sluchátku se Jeffrey obrátil k recepci, aby se podíval, jestli jeho hovor někdo vyslechl. Mladá dívka v minisukni

75

a její kořen zmizeli nahoru po schodech a recepční byl už zase nalepený na svou mrňavou televizi. Objevil se další muž, na pohled aspoň sedmdesátiletý, seděl na rozvrzaném gauči a listoval v časopise.

Jeffrey hodil do telefonu další minci a zavolal domů.

"Kde jsi?" otázala se Carol, jakmile Jeffrey zamumlal otupělé nazdar.

"Jsem v Bostonu," odvětil. Nehodlal jí povídat nic konkrétnějšího, ale měl pocit, že je jeho povinností říci jí aspoň tohle. Věděl, že bude zuřit, že odešel beze slova, ale chtěl ji varovat pro případ, že by se Devlin vrátil.

A chtěl, aby vyzvedla auto. Kromě toho neočekával žádné projevy sympatie. Dostalo se mu výbuchu zuřivosti.

"Proč jsi mi neřekl, že odjíždíš z domu?" vrčela Carol. "Já jsem tady vtělená trpělivost, stojím ti po boku celé ty měsíce, a tohle mám za všechno! Prohledala jsem celý dům, než jsem si všimla, že je auto pryč."

"Právě o autu chci s tebou mluvit," řekl Jeffrey.

"Mě tvoje auto nezajímá," odsekla Carol.

"Carol, poslouvej mě!" zaječel Jeffrey. Když uslyšel, že mu dává příležitost promluvit, ztlumil hlas, zaclonil si ústa i mluvítko telefonu rukou.

"Moje auto je na letišti, na centrálním parkovišti. Lístek je v popelníku."

"Máš v plánu vyhnout se soudu?" zeptala se Carol nevěřičně. "Kauce propadne, přijdeme o dům! Podepsala jsem tu půjčku v dobré víře. . ."

"Jsou důležitější věci, než dům!" odsekl Jeffrey proti své vůli. Znovu ztlumil hlas. "Kromě toho, na domě v Cape žádná hypotéka není. Můžeš si ho nechat, jestli ti jde o peníze."

"Ještě jsi mi neodpověděl," řekla Carol. "Chceš nechat propadnout kauci?"

"Nevím," vzdychl Jeffrey. Skutečně to nevěděl. To byla pravda. Ještě neměl čas si všechno promyslet. "Koukej, to auto je na druhém podlaží."

Jestli ho chceš, fajn. Jestli ne, taky dobře."

"Chci s tebou mluvit o našem rozvodu. Už jsme to dost dlouho odkládali. Jakkoli soucítím s tvými problémy, jako že soucítím, musím pokračovat ve vlastním životě."

"Zase se ti ozvu," řekl Jeffrey dopáleně. Pak jí taky zavěsil.

Smutně zavrtěl hlavou. Nedokázal se ani rozpomenout, kdy naposled panovala mezi ním a Carol nějaká vřelost.

Odumírající vztahy byly něco ošklivého. On je tady na útěku a ona má starost jen o majetek a o rozvod.

No, nejspíš má taky právo na svůj život, usoudil. Ať tak nebo jinak, už to dlouho nepotrvá. Zbaví se ho nadobro.

Podíval se na telefon. Chtělo se mu zavolat Kelly. Ale co by jí řekl?

Přiznal by se, že se pokusil uletět a že se mu to nepovedlo? Jeffrey byl nerozhodný a plný zmatku.

Zvedl aktovku, přešel halu a úmyslně se vyhnul pohledu na oba muže.

S pocitem ještě osamělejší než prve vyšplhal čtyři patra točitých, špinavých schodů a vrátil se do svého tísnivého pokoje. Stoupl si k oknu, pohroužen v červené neonové záři, a uvažoval, co má dělat. Ach, jak se mu chtělo zavolat Kelly, jenže nemohl. Cítil se příliš trapně. Přešel k posteli a uvažoval, jestli dokáže usnout. Musí něco dělat. Zadíval se na aktovku.

76

Úterý

16. května 1989, 22:51

Jediné světlo v místnosti pocházelo z televizoru. Pistole ráže pětáctýřicet a půl tuctu fiól markainu na prádelníku vedle televize se třpytily ve slabém světle. Na obrazovce stáli tři Jamajčané v stíněném hotelovém pokoji a všichni tři byli očividně podráždění. Každý z nich nesl pušku AK-47.

Nejstatnější z těch tří se každou chvíli díval na hodinky. Na čelech jim stál pot. Zřejmě napětí Jamajčanů bylo v ostrém rozporu se sonorním rytmem reggae, linoucím se z rádia na nočním stolku. Pak se dveře rozlétly.

Crockett vstoupil první, svíral devítimilimetrový automat s hlavní obrácenou ke stropu. Jediným rychlým, kočičím pohybem stočil hlaveň k hrudi prvního Jamajčana a vystřelil do něj tichou, smrtonosnou kulku. Druhá kulka z

Crockettovy zbraně zasáhla druhého muže dřív, než se ve dveřích objevil Tubbs právě včas, aby se postaral o třetího. Vokanžení bylo po všem.

Crockett zavrtěl hlavou. Byl oblečen jako obvykle - drahé plátěné sako od Armaniho přes ležérní bavlněné tričko.

"Dobře načasováno, Tubbsi," řekl. "Měl bych co dělat, abych dostal toho třetího frajera."

Když se na-televizní obrazovce objevily závěrečné titulky, zatleskal Trent Harding imaginárnímu společníkovi.

"Výborně" zvolal triumfálně.

Televizní násilí mělo na Trenta stimulující účinky. Nabíjelo ho agresivní energii, která se potřebovala vybit. Živě si představoval sám sebe, jak pumpuje kulky do hrudníků tak, jak měl ve zvyku Don Johnson. Někdy si Trent říkal, že by se měl dát k oporám zákona. Škoda, že se nerozhodl pro vojenskou policii, když se dal zapsat k námořnictvu. Místo toho se Trent rozhodl pro námořního pomocného zdravotníka. Docela se mu to líbilo. Bylo to napínavé a naučil se pár fantastických věcí. Nikdy ho nenapadlo stát se zdravotníkem, než vstoupil k námořnictvu. Poprvé na to připadl při základním výcviku, když zaslechl jeden rozhovor. Nápad hovořících lékařů mu připadal podivně lákavý, a líbila se mu představa, jak si k němu chlapi přicházejí pro pomoc a on jim radí, co mají dělat.

Trent vstal z gauče v obývacím pokoji a šel do kuchyně. Byl to pohodlný byt s jednou ložnicí a dvěma koupelnami. Trent si mohl dovolit i lepší, ale líbilo se mu to, co měl. Bydlel v nejvyšším poschodí čtyřpatrové budovy na zadním svahu Beacon Hillu. Okna z ložnice a obývacího pokoje vedla na Garden Street. Kuchyně a většina z obou koupelen ústily do vnitrobloku.

Trent vytáhl z ledničky jedno světlé Amstel odzátkoval je a dlouze, zhluboka se napil. Myslel si, že by ho pivo mohlo trochu uklidnit. Hodina s Neřesti v Miami ho naplnila úzkostí a podráždila. I vzpomínky na seriál ho nakrkly dost na to, aby se mu chtělo zapadnout do jednoho z místních barů a podívat se, jestli by se tam nenašel nějaký ten malér.

Obyčejně se někde na Cambridge Street našel nějaký homouš, nebo i dva, kteří se dali zkrrouhnout.

Trent vypadal jako muž, který nesnáze vyhledává. Vypadal taky, jako

77

by je už nejednou našel. Podsaditý, svalnatý osmadvacetiletý muž. Vybledle plavé vlasy nosil Trent v přísném, hladkém účesu, oči měl pronikavé, křišťálově modré. Pod levým okem měl jizvu, sahající až k uchu. Přišel k ní, když se jednou ocitl na nesprávném konci rozbité pивní láhve v zapadlém baru v San Diegu. Stačilo na to pár stehů, ale ten druhý si musel nechat udělat znovu celý obličej. Ten chlap udělal velkou chybu; řekl Trentovi, že má pěknou prdelku. Trent se ještě teď rozpálil pokaždé, když si na tu epizodu vzpomněl. Taková nechutnost, podlézavost, buranství! Trent se vrátil do ložnice a postavil si pivo na televizor. Zvedl vojenskou pětačtyřicítku, kterou dostal u námořnictva jako "dýško" za amfetaminy.

Byl to příjemný pocit, když ji svíral ve své velké ruce. Trent sevřel pistoli oběma rukama a zamířil hlaveň přímo na televizní obrazovku, paže napjaté a lokty přitisknuté k sobě. Prudce se otočil a zamířil zbraní z otevřeného okna.

Na druhé straně ulice nějaká žena otevírala okno ložnice. "Máš smůlu, kotě," zašeptal Trent. Zamířil pistoli pečlivě, skláněl hlaveň, až se muška a hledí dokonale kryly, mířil na ženin trup. Zvolna, cílevědomě natáhl Trent studenou ocel kohoutku.

Když spouštěcí mechanismus cvaknul, vykřikl Trent "Paf!", když předstíral, že zpětný náraz výstřelu odkopl zbraň do vzduchu. Usmál se. Byl by mohl tu ženskou odpravit, kdyby byl měl nabitou. V duchu ji viděl, jak se zapotácela nazpátek do svého bytu, v hrudi úhlednou díru, ze které prýští krev.

Položil pistoli na televizor vedle láhve s pivem. Pak Trent zvedl z prádelníku jednu z fiól s markainem. Vyhodil ji do vzduchu a chytil druhou rukou za zády. Klidně se odebral zpátky do kuchyně, aby si z úkrytu vybral nezbytné parafernálie.

Nejdřív musel vyndat sklenice z přihrádky jedné kuchyňské skřínky vedle ledničky. Pak jemně zvedl čtverec překližky, vedoucí do jeho tajné skrýše: malé dutiny mezi zadní stěnou skřínky a zdí kuchyně. Trent vyndal jedinou fiólu, naplněnou žlutou tekutinou, a sadu injekčních stříkaček, rozměr 18. Fiólu měl z Kolumbijské v Miami. Ke stříkačkám snadno přišel při své práci v nemocnici. Fiólu i stříkačky odnesl zpět do ložnice spolu s propanovým hořákem, který měl pod kuchyňským dřezem.

Trent sáhl po láhvi a znovu si přihnul piva. Postavil propanový hořák na malou trojnožku, kterou měl složenou pod postelí. Vzal si cigaretu z balíčku u televizoru a zapálil ji sirkou.

Trent dlouze zatáhl z cigarety, cigaretou pak zapálil propanový hořák.

Potom vyjmul jednu z jehel osmnáctek. Natáhl nepatrné množství žluté tekutiny a zahřál špičku jehly nad plamenem, až se rozžhavila do ruda.

S jehlou v plameni zvedl fiólu markainu a zahřál ji nahoře, až i ona začala rudě žhnout. Úspornými, nacvičenými pohyby probodl nažhavenou jehlou roztavené sklo a dopravil dovnitř kapku žluté tekutiny. Teď přišlo to nejsložitější. Trent vytáhl jehlu a začal fiólou otáčet, přičemž ji vsunul znovu do míst, kde měl plamen nejvyšší teplotu. Podržel ji tam několik sekund, dost dlouho, aby se místo vpichu zatavilo.

78

Vířil fiólou dál i potom, co ji vytáhl z plamene. Nepřestával, dokud sklo přiměřeně nevychladlo.

"Do prdele!" řekl Trent při pohledu na to, jak se konec fióly náhle prohlubuje do nežádoucího dolíčku. Ačkoliv byl vskutku nepostřehnutelný, nemohl Trent riskovat takový kaz. Kdyby byl někdo tak opatrný, že by si toho všimnul, vyřadili by fiólu jako defektní. Anebo, což by bylo ještě horší, někdo by mohl pojmout podezření. Trent znechuceně zahodil fiólu do smetí.

"Krucinál," pomyslel si, když bral další fiólu markainu. Musí to zkusit znovu. Když celý postup opakoval, vkládal se do toho víc a víc, vztekla klet, když i třetí pokus skončil nezdarem. Nakonec, na čtvrtý pokus se místo vpichu řádně

uzavřelo - zaoblená špička měla ty správně hladké, hemisférické obrysy.

Podržel ampuli proti světlu a pečlivě ji prozkoumal. Bylo to skoro dokonalé. Ještě pořád dokázal rozeznat, že trubička byla propíchnuta, ale musel se dívat hodně pečlivě. Pomyslel si, že tahle je možná nejlepší, jakou kdy udělal. Dávalo mu pocit velkého zadostiučnění, že zvládl tak obtížný postup. Když ho to před léty poprvé napadlo, neměl ani zdání, jestli to bude fungovat. Trvávalo mu to celé hodiny, teď už to zvládl za pár minut.

Jakmile dokončil svou práci, vrátil Trent fiólu žluté tekutiny, pistoli ráže 0,45 a zbývající fióly markainu do úkrytu. Vrátil na místo falešnou zadní stěnu skříňky a nastavěl zpátky sklenice.

Zvedl ošetřenou fiólu markainu a pořádně ji protřepal. Kapka žluté tekutiny už se v ní dávno rozplynula. Obrátil ampuli vzhůru nohama a zkontroloval její nepropustnost. Místo vpichu však bylo podle očekávání vzduchotěsné.

Trent blaženě uvažoval o tom, jaké účinky bude mít jeho fióla zanedlouho na operační sál u Sv. Josefa. Zvlášť pomýšlel na ty všemocné pány doktory, jakou spoušť natropí v těch jejich nóbl snobských kruzích. Ani v nejdivočejších snech by si Trent nedokázal vymyslet lepší kariéru.

Trent doktory nenáviděl. Vždycky se chovali, jako by všechno věděli, když ve skutečnosti spousta z nich nerozezná vlastní prdel od díry ve zdi, zvlášť u námořnictva. Většinou toho Trent věděl dvakrát víc než doktor, a stejně se musel doprošovat. Zvlášť Trent proklínal to prase, toho mariňáckého doktora, co ho vyhodil za to, že štípl pár amfetaminů.

Takový pokrytec. Každý ví, že doktoři kšeftují s drogami a nástroji a vším možným, co už léta kradou. A pak tu byl ten perversní doktor, co si stěžoval Trentovu velícímu důstojníkovi na Trentovo údajné homosexuální chování. To bylo to sté nic, které umořilo osla. Radši než by podstoupil nějaký příbblý soudní proces, nebo co to měli sakra v plánu, odešel Trent z armády.

Aspoň byl při odchodu pořádně vycvičený. Nedělalo mu žádné obtíže sehnat ošetrovatelskou práci. Všude byl nedostatek ošetřujícího personálu, práci našel, kde si jen zamluvil. Každá nemocnice o něj stála, zvlášť

79

proto, že rád pracoval na operačním sále a měl z té oblasti zkušenosti z dob svého působení u námořnictva.

Jediná potíž na práci v civilní nemocnici, kromě doktorů, byl zbytek ošetrovatelského personálu. Někteří byli stejně protivní jako doktoři, zvlášť vrchní sestry. Ty se mu pořád snažily povídat něco, co už věděl.

Ale Trenta neštvaly tolik jako doktoři. Koneckonců, to doktoři se spikli, aby omezili samostatnost, kterou Trent mívál při praktikování běžných lékařských zásahů u námořnictva.

Trent vložil ošetřenou ampuli markainu do kapsy bílého nemocničního pláště, který visel vpředu ve skříni. Myšlenka na doktory mu připomněla Dr. Dohertyho. Zaťal zuby při myšlence na toho člověka. Ale nestačilo to.

Trent se nedokázal ovládnout. Práskl dveřmi skříně s takovou silou, až se zdálo, že se otřásla celá budova. Zrovna dneska měl Doherty, jeden z anesteziologů, tu drzost kritizovat Trenta před několika ošetrovatelkami. Doherty ho vyplisnil za něco, čemu říkal nedbalá technika dodržování sterilních podmínek. A to mu řekne debil, co si neumí sám pořádně nasadit chirurgickou čapku ani roušku! Polovinu operace neměl Doherty ani zakrytý nos. Trent zuřil.

"Doufám, že tu fiólu dostane Doherty, zavrčel Trent. Naneštěstí neexistovala možnost, jak by se mohl pojistit, aby ji Doherty skutečně dostal.

Šance byla asi jedna ku dvaceti, leda že by počkal, až bude Doherty vypsán na epidurálku. "Á, vždyť je to jedno," Trent mávl lhostejně rukou. Bude to zábava bez ohledu na to, kdo tu fiólu dostane.

Ačkoliv Jeffreyho nové společenské postavení uprchlíka jen zvýšilo jeho nerozhodnost a zmatení, rozhodně už ani v nejmenším neinklinoval k sebevraždě. Nevěděl, jestli jedná odvážně nebo zbaběle, ale nehodlal už dál trpět. A přesto, co všechno se přihodilo, si dělal pochopitelné starosti, nedostaví-li se další vlna deprese. Rozmyslel si to důkladně a pak pokušení odvrhl - vyndal fiólu s morfiem z aktovky, sundal víčko a obsah vylil do záchoda.

Učiniv rozhodnutí aspoň v jedné věci, připadal si Jeffrey trochu víc jako pán svého osudu. Aby si dodal ještě víc pocitu organizátora, pustil se do přerovnávání obsahu své aktovky. Pečlivě narovnal peníze dospod a zakryl je spodním prádlem. Pak přerovnal obsah harmonikového pořadače pod víkem aktovky, aby si udělal místo na poznámky Chrise Eversona. Obrátil svou pozornost k poznámkám a uspořádal je podle velikosti. Některé z nich byly na Chrisově poznámkovém papíře, který měl nahoře natištěno Z psacího stolu Chrise Eversona. Jiné byly napsány na listech žlutého úředního papíru.

Jeffrey začal přehlížet poznámky skoro neúmyslně. Byl vděčný za cokoliv, co by odvedlo jeho myšlenky od současných nesnází. Průběh případu Henryho Noblea byl napodruhé zvláště fascinující. Jeffreyho opět ohromila podobnost mezi Chrisovým nešťastným zážitkem a tím, co sám prožil s Patty Owenovou, zvlášť s ohledem na počáteční příznaky u obou

80

pacientů. Hlavní rozdíl mezi oběma případy byl ten, že Pattyin měl prudší a horší průběh. Protože v obou případech šlo o markain, nebylo na podobnosti mezi nimi nic překvapivého. Mimořádné se však zdálo to, že v obou případech byly počáteční symptomy naprosto nečekané - neodpovídaly tomu, jak by se projevovala alergická reakce na lokální anestetikum.

Jeffrey prováděl anestezii už pěkných pár let a věděl, jaké symptomy se mohou objevit u pacienta s nepříznivou reakcí na lokální anestetikum.

K nesnázím docházelo bez výjimky v důsledku předávkování krevního oběhu, což mohlo ovlivnit buď nervový systém, nebo srdce. Pokud šlo o nervový systém, zpravidla způsobil problémy buď centrální nervový systém, nebo autonomní nervstvo, ať už došlo ke stimulaci nebo útlumu anebo kombinaci obojího.

Tím vším se zabývala spousta prací, ale žádné z reakcí, které Jeffrey studoval, slyšel o nich nebo jich sám byl svědkem, neměly nic společného s tím, co potkalo Patty Owenovou, nikde nebylo to nadměrné slinění, slzení, náhlé pocení, bolest v břiše a stažené nebo miotické zorničky.

Některé z těchto úkazů se mohly objevit u alergických reakcí, ale žádný z nich při předávkování, a Jeffrey měl důvody věřit, že Patty Owenová nebyla na markain alergická.

Chris Everson, soudě podle jeho poznámek, měl zřejmě obdobné nesnáze. Chris si zaznamenal, že příznaky Henryho Noblea byly spíš meskalinické než co jiného, čímž mínil příznaky stimulace parasympatického nervového systému. Těm se říkalo meskalinické symptomy, protože odrážely účinky drogy zvané meskalin, pocházející z určité houby.

Parasympatická stimulace se však neočekávala u lokálního anestetika, jakým byl markain. Pokud ne, tak proč tu byly meskalinické symptomy? Bylo to celé nějak spletené.

Jeffrey zavřel oči. Bylo to všechno velmi komplikované a naneštěstí, ačkoliv podstatné znal, mnohé fyziologické detaily už si nedokázal jasně vybavit. Pamatoval si však dost, aby věděl, že lokální anestetikum ovlivňuje sympatickou část autonomního nervového systému, nikoliv parasympatické nervstvo, které bylo zjevně zasaženo v případech Noblea a Owenové. To se nedalo nijak vysvětlit.

Z hlubokého soustředění vyrušilo Jeffreyho bouchnutí do zdi a pak jakési přehnané sténání předstírané extáze, vycházející ze sousedního pokoje. Měl nevíтанou představu uhrovitého děvčete a plešatého muže.

Sténání dosáhlo jakéhosi crescenda a pak zesláblo.

Jeffrey přistoupil k oknu a protáhl se. Znovu se pohroužil do červeného neonového světla. Skupina bezdomovců se přemlela napravo od schodů Essexu, nejspíš před obchodem s lihovinami. Na ulici pracovalo několik mladých dorot. Opodál postávali mladí tvrdásové, kteří měli zřejmě na provozu v okolí majetkové zájmy. Jestli to byli pasáci nebo překupníci drog, to Jeffrey nepoznal. To je pane prostředí, pomyslel si.

Odvrátil se od okna, viděl už dost. Chrisovy poznámky byly roztroušeny po posteli. Steny odvedle přestaly. Jeffrey se pokusil znovu shrnout sez-

81

nam možných důvodů neštěstí Noblea a Owenové. Opět se soustředil na možnost, která tak upoutala Chrisa během posledních dnů jeho života: kontaminant v markainu. Pokud on ani Chris neudělali nějakou velkou medicínskou chybu - pokud například v případě Owenová nepoužil markain 0,75%, který u něj našli - a se zřetelem na skutečnost, že oba pacienti měli nečekané parasympatické symptomy bez alergických nebo anafylaktických reakcí, pak měla Chrisova teorie kontaminantu značnou váhu.

Jeffrey se vrátil k oknu a uvažoval o důsledcích existence cizí příměsi v markainu. Kdyby se mu podařilo takovou teorii prokázat, zbývala by ještě dlouhá cesta k tomu, aby byl osvobozen v případě Owenová. Obvinění by se přesunulo na farmaceutickou společnost, která markain vyrobila. Jeffrey si nebyl jist, jak by zákonná mašinerie fungovala, pokud by se taková teorie prokázala. Po svých nedávných zkušenostech se soudním systémem věděl, že jeho kolečka se točí pomalu, ale jistě. Možná by starý Randolph dokázal něco vymyslet, aby to urychlil. Jeffrey se usmál nad nádhernou myšlenkou: možná by se podařilo zachránit si život i kariéru.

Jak ale dokáže, že byl kontaminant ve fióle, kterou použil před devíti měsíci?

Náhle dostal Jeffrey nápad. Spěchal zpět k Chrisovým poznámkám, aby si přečetl sumarizaci případu Henryho Noblea. Zvlášť Jeffreyho zaujal počáteční sled událostí, když Chris poprvé aplikoval epidurální anestezii.

Chris nabral 2 ccm markainu z třicetikubíkové ampule na zkušební dávku a přidal jej k svému vlastnímu roztoku 1:200 000 epinefrinu. Reakce Henryho Noblea nastala okamžitě po této zkušební dávce. U Patty Owenové použil Jeffrey na operačním sále novou třicetikubíkovou ampuli markainu. Potom, co se markain dostal do jejího systému, začala nežádoucí reakce. Na zkušební dávku použil Jeffrey zvláštní dvoukubíkovou fiólu markainu ve spinální koncentraci, jak měl ve zvyku. Kdyby byl v markainu kontaminant, byl by v obou případech obsažen v třicetikubíkové ampuli.

To by znamenalo, že Patty dostala podstatně větší dávku než Henry Noble - plnou terapeutickou dávku, na rozdíl od zkušební dávky 2 ccm. Tím by se vysvětlovalo, proč Patty reagovala o tolik hůře než Henry Noble a proč se Noblemu podařilo žít ještě celý týden.

Poprvé za celé měsíce pocítil Jeffrey záblesk naděje, že má ještě na dosah svůj starý život. Mohl by se k němu zase vrátit. Při své obhajobě nikdy neuvažoval o existenci kontaminantu. Teď to náhle vypadalo jako reálná možnost. Ale vyšetřování, natož pak dokazování vyžaduje čas z trochu poctivé námahy. Co má udělat nejdřív?

Ze všeho nejdřív potřebuje další informace. To znamená, že bude muset našprtat farmakokiniku lokální anestézie a taky fyziologii autonomního nervového systému. Ale to by bylo relativně snadné. Potřeboval k tomu všeho všudy jen knihy. Těžké na tom bude hledání ve věci toho nápadu s kontaminantem. Bude potřebovat přístup k úplné patologické zprávě Patty Owenové. Při procesu z ní viděl jen části. A taky tu byla ta otázka, kterou položila Kelly: jak vysvětlit tu fiólu od 0,75% markainu

82

nalezenou v příruční nádobce na anesteziologickém přístroji? Jak se tam dostala?

Vyšetřit tyhle záležitosti bude přinejlepším obtížné. Když teď byl odsouzenec na útěku, bude to skoro nemožné. Bude

muset jít do Boston Memorial. Dokáže to?

Jeffrey šel do koupelny. Stoupl si před zrcadlo a v syrovém světle zářivky odhadoval své rysy. Dokáže změnit svůj zevnějšek dost na to, aby ho nepoznali? V Boston Memorial ho znali už od dob, kdy sem za studia na lékařské fakultě chodil na praxi. Stovky lidí ho znaly od vidění.

Jeffrey si položil ruku na čelo a ulízl si světle hnědé vlasy nazad. Přičesal si vlasy na stranách, pěšinku udělal napravo. Čelo se teď zdálo širší. nikdy nenosil brýle. Možná by si je mohl opatřit. A většinu těch let, co pracoval v Boston Memorial, měl knír. Ten by si mohl oholit.

Zaujat tím poutavým nápadem, došel si Jeffrey do sousedního pokoje pro holení. Vrátil se k zrcadlu v koupelně.

Namýdlil se a rychle si oholil knír. Byl to zvláštní pocit, když si přejel jazykem po holém horním rtu.

Navlhčil si vlasy a sčesal je hladce nazad z čela. To ho povzbudilo, začínal už vypadat jako nový člověk.

Pak si Jeffrey oholil kotlety. Rozdil nebyl velký, ale malé ryby jsou taky ryby. Může se vydávat za jiného MUDr.

Know-how na to měl - potřeboval ale identifikační kartu. Bezpečáci v Boston Memorial byli značně ostražití, znamení doby. Kdyby ho nachytali bez identifikační karty, bylo by zle.

Jenže on se tam potřeboval dostat, a byli to jen doktoři, kdo měli přístup do všech prostor nemocnice.

Jeffrey uvažoval dál. Nezoufal si. V nemocnici je ještě další skupina, která může skoro všude: uklízeči. Uklízečů se nikdo nevyptává. Jeffrey strávil mnohou noc v nemocnici a pamatoval si, že uklízečů četů potkával všude. Nikomu to nebylo divné. Taky věděl, že uklízečům trvá směna od 23.00 do 7.00, a tuhle noční směnu bylo vždycky těžké obsadit. To by bylo dokonalé, usoudil Jeffrey. Byla tu menší pravděpodobnost, že se srazí s lidmi, kteří ho znají. Posledních pár let pracoval hlavně přes den.

Když načerpal energii k této nové křížácké výpravě, zatoužil Jeffrey okamžitě začít. To znamenalo vydat se do knihovny. Kdyby hned odešel, může tam být hodinu před otevřením. Než si to stihl rozmyslet, strčil Chrisovy poznámky na místo, které jim připravil v aktovce, zavřel ji a zaklapl zámeček.

I když to nestálo za to, Jeffrey za sebou zamkl. Cestou po schodech dolů zaváhal. Zatuchlý, kyselý pach mu připomněl Devlina. Jeffrey si k němu pořádně čichl, když ho Devlin načapal na letišti.

Při plánování své akce Jeffrey pozapomněl na faktor Devlin. Jeffrey něco věděl o lovcích lidí a tím tedy Devlin bezpochyby byl. Jeffrey nechoval žádné iluze o tom, co by se stalo, kdyby ho Devlin zase chytil, zvláště po té epizodě na letišti. Po kratičké nerozhodnosti Jeffrey rezignovaně pokračoval po schodech dolů. Pokud chce něco vyšetřit, bude muset trochu pokoušet štěstí, ale stejně musí být neustále ve střehu. Kromě toho musel

83

myslet trochu dopředu, kdyby měl tu smůlu a střetl se s Devlinem, aby měl připraven jakýsi plán.

Muž s časopisem byl už z haly pryč, ale recepční se pořád ještě díval na fotbal. Jeffrey proklouzl ven nepozorován.

Dobré znamení, zažertoval si v duchu. Jeho první pokus zůstat neviděn byl úspěšný. Aspoň že mu zůstal smysl pro humor.

Veškerý optimismus, který v sobě Jeffrey dokázal nashromáždit, z něj vyprchal, když přehlédl scenerii před sebou.

Pocítil vlnu akutní paranoie, když si připomněl, že je současně na útěku a ještě u sebe nosí nějakých

45 000 USD v hotovosti. Přímě naproti Jeffreyemu, ve stínu vchodu opuštěné budovy, kouřili trávu ti dva muži, které viděl z okna.

Jeffrey sevřel aktovku a sestoupil se schodů před vchodem hotelu Essex. Uhnul, aby nešlápl na chudáka, který se ještě povaloval na chodníku se svou lahví v hnědém sáčku. Jeffrey odbočil doprava. Měl v plánu dojít přes pět nebo šest bloků k Lafayetteově centru, kde byl dobrý hotel.

Tam najde taxi.

Jeffrey už byl u obchodu s lihovinami, když zahlédl, že jeho směrem míří policejní auto. Bez zaváhání vklouzl do obchodu. Cinkání zvonků, upevněných ke dveřím, mu zabušilo na nervy. Jakkoliv se to zdálo šílené, nevěděl, koho se bojí víc, jestli lidí z ulice nebo policie.

"Přejete si?" zeptal se vousatý muž za pultem. Policejní auto zpomalilo pak přejelo. Jeffrey se nadechl. Tohle nebude nic snadného.

Přejete si?" opakoval prodavač.

Jeffrey si koupil půllitrovou láhev vodky. Kdyby se policie vracela, chtěl, aby jeho návštěva v obchodě vypadala důvodně. Ale nebylo to nutné. Když se vynořil z krámu, nebylo už policejní auto na dohled.

Jeffrey s úlevou zahnul doprava, odhodlán spěchat. Když ale vyrazil, prakticky se srazil s jedním z bezdomovců, které už prve viděl. Jeffrey leknutím zvedl volnou ruku na obranu.

"Nemáš pár drobků nazbyt, brácho?" zeptal se muž rozkolísaně. Zřejmě byl opilý. Hned u spánku měl čerstvou řeznou ránu. Jednu čočku brýlí v černých rámečcích měl rozbitou.

Jeffrey si muže důkladně prohlédl. Byl asi stejně vysoký jako on, ale vlasy měl tmavé, skoro černé. Tvář měl pokrytou hustým strniskem, napovídajícím, že se aspoň měsíc neholil. Co však Jeffreyho upoutalo, to byl jeho oděv. Měl na sobě ošumělý oblek s modrou oxfordskou košilí, pošpiněnou a s chybějícími knoflíčky. Měl plukovní proužkovanou kravatu, u krku povolenou a potřísněnou zelenými skvrnami. Na Jeffreyho to dělalo dojem, že se ten člověk jednoho krásného dne oblékl na cestu do práce a už se nikdy nevrátil domů.

"Copak je?" zeptal se muž kolísavým, opilým hlasem. "Nerozumíš anglicky?"

Jeffrey vyhrabal z kapsy kalhot drobné, které dostal při koupi vodky.

Když vkládal peníze do mužovy dlaně, prohlédl si Jeffrey jeho tvář. Ačkoliv měl oči skelné, vypadal laskavě. Jeffrey uvažoval, co dohnalo toho člověka do tak zoufalé situace. Cítil zvláštní spřízněnost s touto osobou

bez domova a její neznámou strážní. Otrásl se při pomýšlení, jak jemná čára ho dělí od podobného osudu. Ztotožnění s mužem bylo o to snazší, že byli s Jeffreyem přibližně stejně staří.

Jak se dalo čekat, chytil Jeffrey u blízkého luxusního hotelu taxi. Odtud trvala cesta k harvardské nemocniční čtvrti už jen patnáct minut. Bylo krátce po jedenácté, když Jeffrey vkročil do lékařské knihovny Countway.

Mezi knihami a úzkými studijními kóji se cítil jako doma. Na jednom z počítačových terminálů si vyvolal čísla několika knih o fyziologii autonomního nervového systému a farmakologii lokální anestezie. S knihami v ruce vstoupil do jednoho čtecího boxu s výhledem do vnitrobloku a zavřel za sebou dveře. V několika minutách byl pohroužen ve složitostech vzniku nervových impulsů.

Netrvalo dlouho a Jeffrey pochopil, proč si Chris podtrhl slovo "nikotin". Ačkoli většina lidí si pod tím slovem představuje aktivní ingredienci, obsaženou v cigaretách, je to vlastně droga, konkrétněji jed, který způsobuje stimulaci a pak blokádu autonomních ganglií. Mnohé příznaky otravy nikotinem jsou stejné jako u mekskalinu: slinění, pocení, bolesti v břiše a slzení - právě ty příznaky, které se objevily u Patty Owenové a Henryho Noblea. Způsobuje dokonce i smrt, a to v překvapivě nízké koncentraci.

Z toho všeho Jeffrey vyvozoval, že má-li uvažovat o kontaminantu, musí jít o nějakou složku, odrážející do jisté míry lokální anestetikum, něco na způsob nikotinu. Jenže nikotin to být nemohl, pomyslel si Jeffrey. Toxikologická zpráva Henryho Noblea byla negativní - něco jako nikotin by se poznalo.

Pokud existoval nějaký kontaminant, muselo ho být také mimořádně malé, nanomolové množství. Takže to muselo být něco mimořádně účinného. Jeffrey neměl žádnou stopu k tomu, co by to mohlo být. Při četbě však Jeffrey ustrnul nad něčím, co si pamatoval ze studií na lékařské fakultě, nač však od té doby nepomyslel. Toxin botulinum, jedna z nejtoxičtějších látek dosud známých, odpovídá lokálnímu anestetiku svou schopností "zmrazit" membrány nervových buněk. Přesto Jeffrey věděl, že nebyl svědkem otravy botulinem. Její příznaky byly naprosto odlišné mekskalinické účinky byly blokovány, ne stimulovány.

Ještě nikdy čas neplynul tak rychle. Než se Jeffrey vzpamatoval, knihovna už skoro zavírala na noc. Zdráhavě posbíral poznámky Chrise Eversona i svoje vlastní, které si právě udělal. S knihami v jedné a aktovkou v druhé ruce sestoupil do přízemí. Nechal knihy na pultě, aby je vrátili do polic, a vyrazil ke dveřím. Náhle se zarazil.

Vpředu zastavoval zřízenec lidí, aby otevřeli své balíčky, tlumoky a samozřejmě aktovky. Byla to stálá praxe, jejímž účelem bylo omezit na minimum ztráty knih, jenže Jeffrey na tuhle praktiku zapomněl. Děsil se pomýšlení, jak by mohl hlídač knihovny zareagovat, kdyby uviděl jeho balíčky stodolarových bankovek.

Jeffrey zacouval do oddělení periodik a přikrčil se za vitrínu, po ramena vysokou. Otevřel aktovku a začal si cpát balíčky peněz do kapes. Aby si udělal místo, vytáhl z postranní kapsy saka půllitrovku vodky a zabalil ji do

do aktovky. Radši ať si o něm hlídač myslí, že je notorik, než obchodník s drogami nebo zloděj.

Jeffrey dokázal opustit knihovnu bez incidentu. Připadal si se všemi vyboulenými kapsami trochu podezřele, ale s tím se nedalo nic dělat.

Na Hurlington Avenue nebyly v tuto noční dobu prakticky žádné taxíky. Když se deset minut bezvysledně snažil, přijel trolejbus Zelené linky.

Jeffrey nastoupil s pocitem, že je bezpečnější zůstat v pohybu.

Usedl na jedno z míst orientovaných souběžně s vozem a vybalancoval si aktovku na kolenou. Cítil všechny ty balíčky peněz v kapsách kalhot, zvláště ty, na kterých seděl. Jak se trolejbus kodrcal kupředu, přešel Jeffrey očima po vnitřku vozu. V souladu se zkušenostmi z bostonské podzemky ani zde nikdo neproněsl jedině slovo. Všichni bez výrazu, jako v transu zírali směrem kupředu. Jeffrey se pohledem setkal s očima cestujících na protější straně. Lidé, kteří mu zakaboněně pohled opláceli, v něm budili dojem, že je průhledný. Žasl nad tím, kolik z nich vypadá vyložené zločinecky.

Jeffrey zavřel oči, v duchu si probíral některé z materiálů, které právě přečetl, a zvažoval je ve světle zážitku, který měl s Patty Owenovou a Chris s Henrym Nobleem. Překvapila ho jedna informace o lokální anestezii.

V oddíle nadepsaném "nežádoucí reakce si přečetl že občas je možno pozorovat miotické nebo zúžené zorničky. To byla pro Jeffreyho novina.

Kromě Patty Owenové a Henryho Noblea to klinicky nikdy neviděl, ani o tom nečetl. V tomto článku pak bylo napsáno, že zpravidla bývá pozorována mydriasis, čili rozšíření zorniček. V tomto stadiu se Jeffrey vzdal zkoumání otázky velikosti panenek. Všechno dohromady mu to nedávalo valný smysl a jen to přispívalo k jeho zmátení.

Když se trolejbus náhle ponořil pod zem, Jeffreyho ten zvuk vylekal.

Otevřel hrůzou oči a trochu se zajíkl. Neuvědomoval si, jak je lekavý.

Začal zhluboka, pravidelně dýchat, aby se uklidnil.

Za jednu nebo dvě minuty se myšlenkami vrátil k případům. Uvědomoval si, že je tu ještě nějaká další podobnost mezi případy Noblea a Owenové, podobnost, kterou ještě nezpozoroval. Henry Noble byl ochrnut ten týden, co žil. Bylo to, jako by měl totálně nevratnou spinální anestezii. Protože Patty zemřela, neměl Jeffrey zdání, jestli by byla paralyzována, kdyby žila dál. Její dítě však přežilo a projevila se u něj znatelná reziduální paralýza. Soudilo se, že paralýzu dítěte vyvolalo nedokysličení mozku, teď už si tím Jeffrey ale nebyl tak jist. To divné asymetrické rozdělení mu vždycky dělalo starosti. Možná, že tato paralýza znamenala stopu navíc, která by se dala využít při identifikaci kontaminantu.

Jeffrey vystoupil na Park Street a vyšel po schodech nahoru. Širokým obloukem se vyhnul několika policistům a spěchal po Winter Street. Zalidněná oblast Park Street zůstala za ním. Při chůzi uvažoval vážněji o možnosti dostat se zpátky do nemocnice Boston Memorial, když si teď prostudoval, co potřeboval. Nápad stát se členem uklízečského personálu byl dobrý až na jeden

86

problém: aby ho přijali do práce, bude se muset nějak identifikovat a také bude muset mít platné číslo sociálního pojištění. V této době computerů Jeffrey věděl, že stěží někoho převezet. Potýkal se s problémem dokladů ještě když zahrnul do ulice, kde stál hotel Essex. Půl bloku od obchodu s lihovinami, který měl ještě otevřeno, se zastavil. Vrátila se mu podoba muže v potrhaném obleku. Byli asi stejně vysocí a staří. Jeffrey přešel ulici a přiblížil se k proluce vedle obchodu s lihovinami. Strategicky umístěná pouliční lampa vrhala na ten prostor dost světla. Asi do čtvrtiny proluky zasahoval betonový převis, vyčnívající z jednoho činžáku, původně zřejmě nákladní rampa. Pod ním Jeffrey rozeznával množství postav, některé seděly, jiné ležely na zemi. Jeffrey se zastavil, naslouchal a slyšel hovor. Potlačil všechny obavy a zamířil ke skupině. Obezřele stoupaje na rozbité cihly, přiblížil se Jeffrey k převisu. Na jeho smysly zaútočil smrdutý odér nemytých lidských těl. Hovor utichl. V polotmě jej podezíravě sledovalo množství usazených, zahleněných očí. Jeffrey pocítil, že je vetřelcem v jiném světě. S narůstající úzkostí hledal muže v potrhaném obleku, rychle přebíhal očima od jedné tmavé postavy ke druhé. Co udělá, jestli po něm ti lidé znenadání skočí? Vtom spatřil muže, kterého hledal. Seděl v půlkruhu mezi několika dalšími muži. Jeffrey se přinutil přistoupit blíž. Nikdo nepromluvil. Ve vzduchu viselo elektrické napětí vyčkávání, jako by jediná jiskra mohla způsobit explozi. Všechny oči teď sledovaly Jeffreyho. I někteří lidé, kteří už leželi, se teď posadili a zírali na něj. "Ahoj," řekl Jeffrey mdle, když byl před mužem. Muž se nepohnul. Ani nikdo jiný. "Pamatujete se na mě?" zeptal se Jeffrey. Připadal si jako blázen, ale nic jiného ho nenapadlo. "Před pár hodinami jsem vám dal nějaké drobné. Tam před obchodem s lihovinami." Jeffrey si ukázal přes rameno. Muž nereagoval. "Napadlo mě, že byste třeba ještě potřeboval," řekl Jeffrey. Sáhł do kapsy, odsunul stranou balíček stodolarovek, vytáhl trochu drobných a několik menších bankovek. Podal mu drobné. Muž se natáhl a mince přijal. "Díky, kámo," podařilo se mu ze sebe vypravit ve snaze rozeznat potmě mince. "Mám jich víc," řekl Jeffrey. "Vlastně tu mám pětidolarovou bankovku a chci se vsadit, že jste tak opilý, že si nepamätujete svoje číslo sociálního pojištění." "Co to kecáš?" zamumlal muž a vyhrabal se na nohy. Dva další muži ho následovali. Muž, o kterého se Jeffrey zajímal, se zakymácel, jako by měl užuž upadnout, ale udržel rovnováhu. Zdál se opilejší než prve. "Je to 132-32-1560. To je číslo mého sociálního pojištění." "No jistě!" Jeffrey opovržlivě mávl rukou. "To jste si zrovna vymyslel." "Prdlajs!" vykřikł muž dopáleně. Širokým gestem, které ho téměř vy-

87

vedlo z rovnováhy, sáhł po náprsní tašce. Opět se zapotácel ve snaze vytáhnout náprsní tašku z kapsy kalhot. Když ji vyndal, pracně z ní vylovil nikoli kartu sociálního pojištění, ale řidičský průkaz. Potom náprsní tašku upustil. Jeffrey se sklonil a zvedl ji. Všimł si, že v ní nejsou žádné peníze. "Tady sem se podívej!" řekl muž. "Přesně jak jsem říkal." Jeffrey mu podal náprsní tašku a vzal od něj řidičák. Na číslo neviděl, ale to bylo vedlejší. "Na mou duši, nejspíš jste měl pravdu," předstíral, že si jej prohlíží. Podal mu pětidolarovou bankovku, kterou muž dychtivě popadł. Jeden z ostatních mužů mu ji však vytrhl z ruky. "Vrať mi ji!" zaječel muž. Další z mužů si stoupl za Jeffreyho. Jeffrey sáhł do kapsy a vytáhl další mince. "Tady je pro všechny," řekl a hodil je na zem. Zacinkaly o rozbité cihly. Nastal rozruch; všichni až na Jeffreyho padli potmě na všechny čtyři. Jeffrey využil zmatku k tomu, aby se otočil a utekl tak rychle, jak jen si troufal přes rumiště zpátky na ulici. Po návratu do hotelového pokoje si opřel řidičák o okraj umývadla a porovnával svou podobu s fotografií na řidičáku. Nos byl úplně jiný. S tím se nedalo dělat nic. Kdyby si však ztmavil vlasy a sčesal je pomocí nějakého gelu hladce nazad, a kdyby si obstaral brýle v černém rámečku, možná by to fungovalo. Přinejmenším však měl platné číslo sociálního pojištění, spojené se skutečným jménem a adresou: Frank Amendola, Sparrow Lane 1617, Framingham, Massachusetts.

88

Středa
17.května 1989, 6:15.

Trent Harding nemusel začínat s prací dřív než v sedm, ale v šest patnáct si už stahoval civilní oblečení v šatně před chirurgickou odpočívárnou v nemocnici Sv. Josefa. Z místa, kde stál, měl dobrý výhled na umývadla a viděl se v zrcadlech nad nimi. Napjal paži a krční svaly, aby se vyboulily. Zlehka se přihrbil, aby zkontroloval jejich sílu. Trentovi

se ten pohled zamlouval.

Trent chodil do svého sportovního klubu nejméně čtyřikrát týdně a využíval tamní posilovny až do vyčerpání. Jeho tělo bylo jako sochařský výtvor. Lidé si toho všímali a obdivovali to, tím si byl Trent jist. Přece však ho to neuspokojovalo. Myslel si, že by to chtělo ještě kapku vylepšit bicepsy. A na nohách by neškodilo zpevnit kvadricephaly. V nadcházejících týdnech měl v plánu se na obojí soustředit.

Trent měl ve zvyku přicházet časné, ale právě dnes ráno tu byl ještě dřív než obvykle. Ve svém vzrušení se probudil dřív, než zvonil budík, a nedokázal už usnout, takže se rozhodl jít brzy do práce. Kromě toho si rád dával na čas. Bylo cosi neuvěřitelně úchvatného na vkládání jedné ze svých vylepšených ampulí markainu do markainových zásob.

Rozechvívalo ho to radostí - jako by umisťoval časovanou bombu. On byl ten jediný, kdo věděl o nevyhnutelném nebezpečí. On byl tím, kdo je ovládal.

Když se převlékl, rozhlédl se. Do šatny vstoupilo několik lidí, kteří odcházeli ze služby. Jeden z nich si ve sprše zpíval nápěv Stevie Wondera, jiný byl v toaletní kabině a třetí mezi skříňkami, mimo dohled.

Trent sáhl do kapsy bílého nemocničního kabátku a vytáhl ošetřenou ampuli markainu. Schoval ji v dlani pro případ, že by někdo neočekávaně vstoupil, a zastrčil ji do slípů. Nejdřív byla na dotek studená a nepříjemná, až se zahřál, když si ji tam usazoval. Pak zavřel skříňku a vykročil k odpočívárně.

V chirurgické odpočívárně příjemně voněla čerstvá káva. Byly tu ošetrovatelky, sestry z anesteziologie, několik doktorů a sanitářů. Brzy jim skončí služba. Nebyly žádné nečekané případy a všechny přípravy pro denní službu, za které odpovídala noční služba, byly hotovy. Místnost zněla veselým hovorem.

Trenta si nikdo nevšiml, ani on se nesnažil někoho pozdravit. Většina personálu ho neznala, protože nepatřil k noční službě. Trent prošel odpočívárnou a vstoupil do samotného prostoru operačních sálů. U hlavního rozpisu služeb nikdo nebyl. Obrovská černá tabule už byla křídou popsaná rozvrhem nadcházejícího dne. Trent se tu krátce zastavil, přejel pohledem velkou tabuli kvůli dvěma věcem: aby se podíval, na který sál je dneska vypsán, a aby zjistil, jsou-li nějaké případy spinální nebo epidurální anestezie. K jeho radosti jich přehršle byla. Po páteři mu přejelo další chvějivé vzrušení. Čím víc takových případů, tím větší možnost, že jeho markain dojde užítí ještě dnes.

Trent pokračoval hlavní chodbou mezi operačními sály a zahnul do

89

centrálního skladu, příhodně situovaného uprostřed operačních prostor.

Komplex operačních sálů u Sv. Pepy měl tvar písmene U, přičemž operační sály lemovaly vnější strany U a centrální sklad tvořil jeho vnitřek.

Pohyboval se účelně, jako by mířil do skladu fasovat materiál pro některý z operačních sálů. Trent obkroužil celý sklad. Jako obvykle tu nikdo nebyl. Mezi čtvrt na sedm a třemi čtvrtěmi bylo vždycky hluché období, kdy v ústředním skladu nikdo nebyl. Šel spokojeně rovnou do míst, kde byly uloženy intravenózní roztoky, nenarkotické a nekontrolované drogy. Lokální anestetika nemusel hledat. Ta vystopoval už dávno.

Trent se ještě jednou rychle rozhlédl a sáhl po načatém balení třicetikubíkových ampulí 0,5% markainu. Opatrně zvedl víko. V krabici, kde původně bylo pět ampulí, zbývaly ještě tři. Vyměnil jednu z dobrých za tu, kterou měl schovanou ve slípech. Znovu se zašklebil. Bylo překvapující, jak mohlo sklo v pokojové teplotě tak studit. Zavřel víko krabice s markainem a opatrně ji zasunul na původní místo.

Trent se opět rozhlédl po skladišti. Nikdo se neobjevil. Znovu pohlédl na krabici markainu. Opět mu tělem projelo téměř smyslné vzrušení.

Udělal to zas, a nikdo mu na to nikdy nepřijde. Bylo to tak zatraceně snadné, a záleželo na rozpisu operací a trošce štěstí, bude-li fióla použita brzo, možná už dnes dopoledne.

Na krátký okamžik Trent pomýšlel na to, že by mohl ty ostatní dvě dobré fióly z krabice odstranit, jen aby to trochu urychlil. Když teď byla fióla na místě, netrpělivě se těšil na chaos, který způsobí. Rozhodl se však, že dvě ostatní fióly neodstraní. Nikdy v minulosti nepokoušel osud a nebude s tím teď začínat. Co kdyby si někdo pamatoval, kolik fiól markainu bylo po ruce?

Trent se vynořil z ústředního skladu a zamířil zpátky ke své skřínce, schovat ampuli, kterou teď měl ve slípech. Pak si dal pěkný šálek kávy.

Později odpoledne, pokud se nic nepříhoda, se vrátí do skladu, podívat se, jestli někdo vzal tu ošetřenou fiólu. Pokud ji dnes použijí, dost brzo se o tom dozví. Zprávy o velkých komplikacích se šíří po operačním oddělení rychlostí lesního požáru.

V duchu viděl fiólu, spočívající tak nevinně v krabici. Byla to taková ruská ruleta. Cítil šimrání sexuálního vzrušení.

Spěchal do šatny ve snaze se ovládnout. Kdyby ji tak mohl dostat Doherty, pomyslel. To by bylo perfektní.

Trentovi ztuhla brada při myšlence na toho anesteziologa. Už jen jméno toho muže znovu roznítlo hněv nad ponížením z předchozího dne. Trent dorazil ke své skřínce a zvučně do ní bouchl plochou dlaní. Pár lidí se podívalo jeho směrem.

Trent je ignoroval. Ironie byla v tom, že před tou pokořující epizodou měl Dohertyho rád. Dokonce byl k tomu převítoví i milý.

Trent vztekle vytočil na zámku správnou kombinaci a otevřel dveře své skříňky. Vtiskl se do ní, vytáhl ze spodků ampuli markainu a zasunul ji do kapsy bílého saka, zavěšeného ve skřínce. Možná, že pro Dohertyho bude muset vymyslet něco zvláštního.

90

Jeffrey vzdychl úlevou a zavřel dveře svého pokoje v hotelu Essex. Bylo krátce po jedenácté dopoledne. Byl na nohou od půl desáté, kdy odešel z hotelu nakupovat. Celou tu dobu se děsil, že bude náhodou odhalen, ať už Devlinem, nebo policií. Uviděl několik policistů, ale vyhnul se každému přímému střetnutí. Stejně to bylo denervující dobrodružství.

Jeffrey si odložil balíčky a aktovku na postel a otevřel nejmenší balíček.

Mezi jeho obsahem byl přeliv na vlasy. Barva se nazývala Půlnoční čern.

Jeffrey se svlékal cestou do koupelny a jednal podle příkazů na krabičce.

Když si nanesl na vlasy ztužovací gel a sčesal je hladce nazad z čela, vypadal jako úplně jiný člověk. Pomyslel si, že vypadá jako obchodík s ojetými auty nebo jako postava z filmu z třicátých let. Porovnal svou podobu s malou fotografií na řidičáku a pomyslel si, že se může klidně vydávat za Franka Amendolu, pokud by se někdo nedíval moc zblízka.

A to ještě nebyl hotov.

Po návratu do ložnice otevřel Jeffrey větší balíček a vyndal z něj nový, tmavomodrý polyesterový oblek, který si koupil v suterénu u Filenea a nechal upravit u Pacificiho v Bostonu. Mike, hlavní krejčí, mu veleochotně udělal úpravy na počkání. Jeffrey mnoho úprav nepotřeboval, protože nechtěl, aby mu oblek padl příliš dobře. Vlastně se musel některým Mikeovým návrhům bránit.

Jeffrey se vrátil ke svým balíčkům, vytáhl několik bílých košil a pár nezajímavých kravat. Oblékl si jednu z košil a kravatu, pak vklouzl do obleku. Nakonec hledal v taškách, až našel ochranné brýle v tmavých rámečcích. Nasadil si je a vrátil se do koupelny k zrcadlu. Znovu porovnával svou podobu s fotografií na řidičáku. Proti své vůli se musel usmát. Celkem vzato vypadal strašně. Nicméně z hlediska podoby s Frankem Amendolou vyhlížel poměrně dobře.

Překvapovalo ho, jak málo záleží na rysech obličeje při hodnocení celkového dojmu.

Jeden z dalších balíčků obsahoval nový pytel z měkké vlněné látky s popruhem přes rameno a půltuctem odděleníček.

Jeffrey do nich přendal balíčky peněz. Připadal si podezřele, když s sebou nosil aktovku, a bál se, že by ho podle ní mohla poznat policie. Napadlo ho dokonce, že by o ní mohla být zmínka v jeho popisu.

Jeffrey se vrátil k aktovce, vyndal stříkačku a fiolu sukcynylcholinu. Celé dopoledne se obával, že by se Devlin mohl objevit stejně náhle jako na letišti, a tak dostal Jeffrey nápad. Opatrně natáhl 40 mg sukcynylcholinu do stříkačky a pak ji uzavřel. Vložil stříkačku do postranní kapsy saka. Nebyl si jist, že by sukcynylcholin použil, ale pro každý případ...

Byla to spíš psychologická opora než co jiného.

S brýlemi bez dioptrií a vlněným vakem přes rameno se Jeffrey naposled rozhlédl po pokoji a zauvažoval, jestli na něco nezapomněl. Váhal s odchodem, protože věděl, že jakmile vykročí z místnosti, se mu vrátí úzkost z toho, že ho někdo pozná. Chtěl se ale dostat do nemocnice Boston Memorial a jediný možný způsob byl dojít tam a dát se najmout mezi uklízeče.

91

Devlin si hrubě klestil cestu od výtahu ke kanceláři Michaela Mosconiho, aniž by dopřál ostatním cestujícím čas ustoupit mu z cesty. Měl perverzní potěšení z provokování lidí, zvláště mužů v korektních oblecích, a napůl doufal, že některý z nich se jednou pokusí zahrát si na galantního hrdinu.

Devlin měl špatnou náladu. Většinu noci probděl, nepohodlně zkroucený na předním sedadle svého auta, když pozoroval Rhodesův dům.

Najisto očekával, že se Jeffrey vprostřed noci přikrade domů. Anebo aspoň čekal, že Carol náhle odjede. Jenže se nic nestalo až do osmi hodin ráno, kdy vyjela Carol jako žíznivá čára z garáže se svou Mazdou RX7 a nechala po sobě uprostřed ulice jen otisky pneumatik.

S velkými obtížemi a nevelkou nadějí sledoval Devlin Carol ranním provozem. Jela jako na rallye, divoce kličkovala provozem. Zavedla ho až do centra, ale pak jen vyjela na své pracoviště ve dvaadvacátém podlaží jedné z novějších kancelářských budov. Devlin se rozhodl, že se na ni prozatím vykašle. Potřeboval o Jeffreyem víc informací, než se rozhodne, co udělá dál.

"No?" zeptal se Michael vyčkávavě, když Devlin vstoupil do dveří.

Devlin neodpověděl hned - věděl, že tak Michaela přivádí k šílenství.

Ten chlap se dal pokaždé tak snadno vytočit! Devlin žuchl na vinylový gauč proti Michaelovu psacímu stolu a opřel si kovbojské holinky o desku malého kávového stolku. "Co - no?" opičil se dopáleně.

"Kde je doktor?" Myslel, že mu Devlin chce říci, že už předal Rhodese do věznice.

"Vyhrává," řekl Devlin.

"Co to znamená?" Ještě pořád tu byla možnost, že si z něj Devlin utahuje.

"Já myslím, že je to snad jasné."

"Vám to možná jasné je, ale mně to jasné není."

"Nevím, kde ten hajzlík je," přiznal konečně Devlin.

"Pro krista pána." Michael znechuceně rozhodil rukama "Řekl jste mi, že toho chlapa dostanete bez problémů. Koukejte ho najít! Tohle už není žádná legrace."

"Doma se neukázal."

"Krucí, krucí, krucí!" řekl Michael se stoupající panikou. Zhoupł se v kolečkové židli kupředu a vstal, až zaskřípěla.

"Vyrazí mě z práce."

Devlin se zamračil. Michael byl rozčilenější než obvykle. Ten ztracený doktor mu vážně vadil. "Nebojte se. Najdu ho. Co ještě o něm víte?"

"Nic!" zaječel Michael. "Řekl jsem vám všechno, co vím."

"Neřekl jste mi, kde se může schovávat," řekl Devlin. "Co další příbuzní a tak? A co přátelé?"
"Povídám vám, že o tom chlapovi nic nevím," přiznal Michael. "Všeho všudy jsem okoukl jeho dům. A víte vy co? Ten parchant mě převezl i v tomhle. Dneska ráno mi volal Owen Shatterly z banky, že se zrovna

92

dozvěděl, že si Jeffrey Rhodes nechal zvednout hypotéku dřív, než tam přišla moje půjčka. Teď už to kauci nepokryje." Devlin se zasmál.

"Co je na tom, sakra, k smíchu?" otázal se Michael.

Devlin zavrtěl hlavou. "Baví mě, že ten doktorskej poseroutka dělá takový potíže."

"Já na tom nic legračního nevidím," řekl Michael. "Owen mi taky tvrdil, že si ten doktor vzal pětáctýřicet tisíc, o které zvedl hypotéku, v hotovosti."

"Hernajs, není divu, že to tou aktovkou bolelo," usmál se Devlin.

"Tolika penězma mě ještě nikdy nikdo nepraštil."

"Náramná junda," odsekl Michael. "Potíž je v tom, že celá věc jde od deseti k pěti. Díky Bohu za mého kamaráda Alberta Norstadta na policejním velitelství. Policie na to kašlala, dokud se do toho nevložil."

"Podle nich je Rhodes ještě ve městě?" zeptal se Devlin.

"Pokud vím. Moc toho neudělali, ale aspoň hlídají letiště, autobusové a vlakové nádraží, půjčovny aut a dokonce i taxikářské společnosti."

"To je náramné," řekl Devlin. Rozhodně nechtěl, aby Jeffreyho chytila policie. "Jestli je ve městě, najdu ho do zítřka nebo tak nějak: Jestli uklouzl, potrvá to trochu déle, ale dostanu ho. Jen klid."

"Já ho chci dneska!" zařval Michael a dostával se do dalšího záchvatu zuřivosti. Začal za svým psacím stolem přecházet sem a tam. "Jestli toho prevíta nenajdete, seženu si na to někoho jiného."

"Tak moment," Devlin, spustil nohy z kávového stolu a posadil se zpřímá. Nechtěl, aby mu do téhle práce někdo strkal nos. "Nic lepšího než já nikdo nesvede. Já toho chlapa najdu, žádný strachy."

"Chci ho hned, ne napřesrok," řekl Michael.

"Jen klid. Je to teprve dvanáct hodin."

"Tak co tu sakra sedíte?" odsekl Michael. "S pětáctýřiceti tácy v kapse se tu nebude potloukat věčně. Chci, abyste se vrátil na letiště a zkusil ho vystopovat odtamtud. Nějak se musel dostat do města. Je setsakra jisté, že pěšky neodešel. Hněte prdeli a promluve s lidmi od letištní dopravy.

Třeba si někdo vzpomene na hubeného chlápka s knírem a aktovkou."

"Podle mě je lepší hlídat manželku," prohlásil Devlin.

"Na mě nedělali dojem nějakých zamilovaných hrdlíček," řekl Michael.

"Zkuste to radši na letišti. Jinak tam pošlu někoho jiného."

"No dobře, dobře!" Devlin a vstal. "Když chcete abych to zkusil na letišti, tak to zkusím na letišti."

"Dobrá," kývl Michael. "A průběžně mě informujte."

Devlin opustil Michaelovu kancelář. Nálada se mu nezlepšila. Normálně by si nedal od někoho, jako byl Michael, mluvit do své práce, ale v tomhle případě měl zato, že bude lépe toho člověka poslechnout. To poslední, po čem prahl, byla konkurence. Zvlášť v téhle práci. Jediná potíž byla, že musí-li jet na letiště, znamená to najmout někoho, kdo by sledoval manželku a hlídal dům. Když Devlin čekal na výtah, uvažoval, komu by se dalo zavolat.

93

Jeffrey se zastavil na širokých schodech u vchodu Boston Memorialu a sbíral odvahu. Navzdory všemu o maskování byl teď plný úzkosti, když stál na prahu nemocnice. Báł se, že ho pozná první člověk, kterého zná.

Uměl si dokonce představit jejich slova: "Jeffrey Rhodesi, jsi to ty? Co to děláš, jdeš na maskarní? Prý tě hledá policie, je to pravda? To mě mrzí, že tě odsoudili za vraždu druhého stupně. Rozhodně to dokazuje, že provozovat v Massachusetts medicínu je čím dál tím těžší."

Ucouvl a přehodil si vlněný vak na druhé rameno. Pak Jeffrey zvedl hlavu a podíval se na gotické detaily na stříšce nad předním vchodem. Byla tam plaketa s nápisem: NEMOCNICE BOSTON MEMORIAL, ZALOŽENA JAKO ÚTULNA PRO OSOBY NEMOCNÉ, NEDUŽIVÉ A VNESNÁZÍCH.

Nebyl nemocný ani neduživý, ale v nesnázích rozhodně byl. Čím déle váhal, tím těžší bylo vstoupit dovnitř. Zmítal se v nerozhodnosti, když zahlédl Marka Wilsona.

Mark byl kolega anesteziolog, kterého Jeffrey dobře znal. Stážovali spolu v Memorialu. Jeffrey byl o rok výš. Mark byl velký černoch a měl knír, vedle kterého Jeffreyemu vždycky připadal jeho vlastní knír nepatrný.

Vždycky si z toho spolu utahovali. Mark se zřejmě těšil ze svěžího jarního dne. Přicházel od Beacon Street, mířil k hlavnímu vchodu - a rovnou k Jeffreyemu.

To byl právě ten impuls, který Jeffrey potřeboval. V panice prošel lítačkami do hlavní haly. Okamžitě se ho zmocnila záplava lidí. Hala sloužila nejen jako vstupní místnost, ale i jako soutok tří hlavních chodeb, které vedly do tří křídel nemocnice.

Ve strachu, že má Marka v patách, spěchal Jeffrey kolem okrouhlé informační budky uprostřed klenuté haly a prošel do centrálního koridoru. Usuzoval, že Mark zamíří doleva, k řadě výtahů do komplexu operačních sálů.

Napjat strachem z odhalení krácel Jeffrey chodbou ve snaze vypadat ležérně. Když se konečně otočil a ohlédl, nebyl Mark na dohled.

Ačkoli se v nemocnici pohyboval víc než dvacet let, neznal Jeffrey nikoho z personálního oddělení. Stejně však byl obezřelý, když vstupoval do zaměstnanecké kanceláře a bral si formulář z rukou přívětivé úřednice. To, že on nikoho z personálního neznal, neznamenalo, že nikdo nezná jeho. Vyplnil formulář na jméno Franka Amendoly, použil jeho číslo sociálního pojištění a framinghamskou adresu. Do rubriky, kam se vyplňovalo, o jakou práci by měl největší zájem, napsal Jeffrey "úklid". Do rubriky, kam měl vyznačit, jaká směna by mu vyhovovala, kdyby si mohl vybrat, napsal "noční". Stran doporučení napsal Jeffrey několik nemocnic, kde byl na anesteziologických mýtincích. Doufal, že personálnímu oddělení to nějaký čas potrvá, než si reference prověří, pokud se tím vůbec bude obtěžovat. Při vysoké poptávce po pomocném nemocničním personálu a nízkých platech, které mohli nabídnout, měl Jeffrey zato, že práce uklízeče nebude vyžadovat mimořádná doporučení. Jeffrey odevzdal vyplněný formulář a dostal na vybranou, chce-li pod-

94

stoupit pohovor okamžitě nebo se domluvit na nějaké příští datum. Řekl, že by mu vyhovoval co nejbližší termín. Po krátkém čekání ho uvedli do kanceláře Carla Bodanského. Bodanski byl jedním z personálních pracovníků Memorialu a jeho kancelář neměla okna. Jedné stěně malé místnosti dominovala obrovská tabule se stovkami jmenovek, zavěšených na háčcích. Na další zdi visel kalendář. Třetí stěnu zaplňovaly dvojité dveře. Všechno to bylo velmi úhledné a praktické. Carlu Bodanskému bylo kolem sedmatřiceti. Měl tmavé vlasy, hezkou tvář a byl úhledně, ne-li dokonce elegantně oděn v nenápadném obleku. Jeffrey si uvědomil, že toho člověka už mnohokrát viděl v nemocniční jídelně, ale nikdy spolu nemluvili. Když vstoupil, byl Bodanski shrben nad psacím stolem. "Posaďte se, prosím," řekl Bodanski přívětivě, aniž by vzlhl. Jeffrey viděl, že má před sebou jeho formulář. Když Bodanski konečně obrátil svou pozornost k Jeffreymu, ten zadržel dech. Báł se nějakého náhlého projevu poznání. Báł se ale zbytečně. Místo toho se Bodanski Jeffreyho zeptal, jestli by si přál něco k pití, kávu, nebo snad colu. Jeffrey nervózně odmítl. Zkoumavě si prohlížel Bodanského tvář. Bodanski se na něj usmál. "Takže už jste pracoval v nemocnici?" "To ano," odpověděl Jeffrey. "Tak trochu." Jeffrey se slabě usmál. Začínal se uklidňovat. "A chcete pracovat v noční směně uklízečů?" Bodanski se chtěl ujistit, že to není omyl. Pokud se jeho týkalo, bylo to až moc dobré, než aby to byla pravda - zájemce o noční úklidovou směnu, který nevypadá jako zločinec nebo ilegální přistěhovalec a dokonce umí anglicky. "To bych nejraději," souhlasil Jeffrey. Uvědomoval si, že je to kapku neočekávané. Pro jistotu přidal vysvětlení: "Mám v plánu vzít si pár přednášek na Suffolské univerzitě, ve dne nebo možná večer. Musím si na sebe vydělat." "Jaké přednášky?" zeptal se Bodanski. "Práva," zareagoval Jeffrey. Byl to první předmět, který ho napadl. "Velmi ambiciózní. Takže vy budete chodit plno let na právnickou fakultu?" "Doufám," přisvědčil Jeffrey nadšeně. Viděl, jak se Bodanskému rozjasnil pohled. Kromě potíží s nábořem byl u uklízečů problém s velkou fluktuací, zvlášt' u noční směny. Když si Bodanski pomyslel, že Jeffrey bude několik let sloužit v noční směně, měl dojem, že mu svítla šťastná hvězda. "Kdy byste měl zájem začít?" zeptal se Bodanski. "co nejdřív," řekl Jeffrey. Třeba dnes večer. "Dnes večer?" Opakoval Bodanski s nedůvěrou. To bylo opravdu moc dobré na to, aby to byla pravda. Jeffrey pokrčil rameny. "Zrovna jsem přijel do města a potřebuju práci. Jíst se musí."

95

"Z Framinghamu?" zeptal se Bodanski s pohledem na formulář. "Tak je to," řekl Jeffrey. Nechtěl se dostat do debat o místě, kde nikdy nebyl, takže řekl: "Pokud mě Boston Memorial nepotřebuje, můžu to zkusit u Sv. Josefa nebo v Bostonské městské." "Kdepak. To není třeba," řekl Bodanski rychle. "Jenže věci potřebuji trochu času. Jistě mě chápete. Budete potřebovat uniformu a identifikační kartu. Taky je tu trochu papírování, které se musí vyřídít, než budete moci začít." "No, tady mě máte. Proč to nemůžeme všechno vyřídít rovnou?" Bodanski se na okamžik zarazil, pak řekl: "Okamžik." Vstal od psacího stolu a vyšel z kanceláře. Jeffrey zůstal sedět. Doufal, že nebyl přehnaně horlivý, aby začal tak brzy. Rozhlédl se pro ukrácení času po Bodanského kanceláři. Na psacím stole byla fotografie ve stříbrném rámečku: žena stojící za dvěma různocími dětmi. Byl to jediný dotek něčeho osobního v celé místnosti, ale milý, pomyslel si Jeffrey. Bodanski se vrátil s pomešším mužem, který měl leskle černé vlasy a přátelský úsměv. Měl na sobě tmavozelenou uklízečskou uniformu. Bodanski ho představil jako José Martineze. Jeffrey vstal a potřásl muži rukou. Martineze viděl už mnohokrát. Pozoroval jeho tvář, jako prve Bodanského, ale nevypátral žádné známky poznání. "José je hlava našich uklízečů," řekl Bodanski s rukou na Martinezově rameni. "Vložil jsem Josému vaše přání začít

hned pracovat. José je ochoten celou záležitost urychlit, takže mu vás předám."

Znamená to, že jsem přijat?" zeptal se Jeffrey.

"Do puntiku," kývl Bodanski. "Jsem rád, že budete patřit k týmu Memorialu. Až s Josém skončíte, vraťte se sem.

Budete potřebovat polaroidový snímek na identifikační kartu. Taky vás musíme zapsat buď k Modrému kříži, nebo mezi Dobrovolné zdravotníky. Dáváte něčemu z toho přednost?"

"To je jedno," prohlásil Jeffrey.

Martinez odvedl Jeffreyho do hlavního štábu uklízečů, umístěného v prvním suterénu. Měl příjemný španělský přízvuk a nakažlivý smysl pro humor. Vlastně se mu většina věcí zdála dost legrační na to, aby se jim chichotal, zvlášť první pár kalhot, který Jeffreymu vybral. Nohavice sahaly Jeffreymu jen po kolena.

"Nejspíš je budeme muset amputovat," řekl se smíchem.

Po několika pokusech našli uniformu, která padla. Pak byla Jeffreymu přidělena skříňka. Nato mu Martinez řekl, aby si převlékl košili. "Kalhoty si můžete nechat vlastní," dodal.

Martinez vysvětloval, že provede Jeffreyho po nemocnici. Uklízečská košile momentálně nahradí identifikační kartu.

"Hrozně nerad vás připravuju o čas," řekl Jeffrey rychle. To poslední, co chtěl, bylo obcházet nemocnici ve dne, kdy byla nejvyšší pravděpodobnost, že ho někdo pozná.

"Já mám čas. Žádný problém. Kromě toho to patří k věci."

96

Jeffrey se bál z toho dělat nějakou velkou záležitost, a tak si zdráhavě oblékl tmavozelenou uklízečskou košili a uložil si civilní oblečení do skříňky. S vlněným vakem stále ještě na rameni se připravoval sledovat Martineze, kamkoli ho povede. Ze všeho nejvíc si přál přetáhnout si ten vak přes hlavu.

Martinez Jeffreyho prováděl nemocnicí a vytrvale přitom brebentil.

Nejdřív ho představil přítomným uklízečům. Pak šli do prádelny, kde měli všichni příliš napilno, než aby mu věnovali mnoho pozornosti. Pak přišla na řadu jídelna, kde byli všichni odhodlaně nepřívětiví. Naštěstí neseděl v jídelně nikdo, koho by Jeffrey dobře znal.

Když vyšli po schodech do přízemí, provedl Martinez Jeffreyho ambulancí a příjmem. V čekárně na příjmu se Jeffreymu chtělo otočit a schovat se v chodbě z dohledu několika stážistů z chirurgie, které poznal při jejich kolečku na anesteziologii docela dobře. Naštěstí se nedívali jeho směrem.

Měli co dělat s traumatizovanými případy z autonehody.

Po návštěvě pohotovosti odvedl Martinez Jeffreyho k hlavním výtahům do severního křídla. "Teď vám chci ukázat laboroky," řekl Martinez.

A pak prostor operačních sálů."

Jeffrey polkl. "Neměli bychom se vrátit k panu Bodanskému. zeptal se.

"Máme času dost," odpověděl Martinez. Ukázal Jeffreymu, aby nastoupil do výtahu, jehož dveře byly otevřené.

"Kromě toho je důležité, abyste viděl patologii, chemickou laboratoř a operační sály. Tam budete dneska v noci.

Vždycky tam uklízí noční směna. Noc je jediná doba, kdy se tam můžeme dostat."

Jeffrey postoupil k zadní stěně výtahu. Martinez za ním. "Budete pracovat se čtyřmi dalšími lidmi," vysvětloval

Martinez. "Šéf směny se jmenuje David Arnold. Je to dobrý chlap."

Jeffrey přikývl. Když dorazili do podlaží, kde byly operační sály a laboratoře, začal mít Jeffrey v žaludku palčivý pocit.

Nadskočil, když ho Martinez popadl za paži a pobídl kupředu se slovy: "Tohle je naše patro."

Jeffrey se zhluboka nadechl a vystoupil z výtahu do části nemocnice, kde prakticky prožil skoro dvě desetiletí.

Jeffreymu spadla brada. Vteřinu se nemohl ani pohnout. Přímě před ním stál Mark Wilson a čekal na výtah. Tmavýma očima spočinul na Jeffrey. Markovy oči se zúžily, pak začal něco říkat. Jeffrey očekával, že uslyší: Jeffrey, jsi to ty?

"Vystupujete, nebo co?" zeptal se Mark Jeffreyho.

"Vystupujeme," opáčil Martinez a zlehka Jeffreyho postrčil.

Jeffreymu trvalo pár vteřin, než pochopil, že ho Mark nepoznal. Otočil se, právě když se dveře výtahu zavíraly, a zahlédl podruhé Markovy oči.

Nebyl v nich ani stín poznání.

Jeffrey si posunul brýle blíž ke kořeni nosu. Sklouzly mu, když se potácel z výtahu.

"Není vám něco zeptal se Martinez.

"Je mi fajn," řekl Jeffrey. Vlastně mu bylo mnohem líp. Skutečnost, že ho Mark nepoznal, byla povzbuzujícím znamením.

97

Prohlídka chemické a patologické laboratoře byla méně tísnivá než jízda výtahem. Jeffrey samozřejmě uviděl spoustu lidí, které znal, ale nikdo z nich ho nepoznal o nic víc než Mark Wilson.

Opravdový stres se vrátil, když Martinez odvedl Jeffreyho do chirurgické odpočívárny. Začátkem odpoledne tu bylo nejméně dvacet lidí, které Jeffrey dobře znal, posedávali v odpočívárně, pili kávu, povídali si nebo četli noviny. Stačilo by, kdyby ho poznal jeden z nich, a bylo by po všem.

Zatímco Martinez repetil o tom, co vše je potřeba udělat v noci, díval se Jeffrey na své boty. Snažil se vyhnout pohledu na ostatní, jak jen to šlo, ale po téměř patnácti minutách napjatého úzkostného očekávání Jeffrey pochopil, že si ho nikdo nevšímá. Kdyby byli s Martinezem neviditelní, nepřítahovali by o nic menší pozornost.

V pánské šatně podstoupil Jeffrey další zkoušku, stejně těžkou jako setkání s Markem Wilsonem. Srazil se tvář v tvář s

dalším anesteziologem, kterého znal mimořádně dobře. Předvedli jakýsi stínový tanec ve snaze vyhnout se navzájem u umývadel. Když se ani tomuto doktorovi nepodařilo ho poznat navzdory tak těsnému setkání, byl Jeffrey ohromen a rád. Jeho přestrojení bylo ještě lepší, než doufal.

"Máte nějakou zkušenost s aseptickým oblečením?" zeptal se Martinez, když se zastavili před skříněmi, které obsahovaly sterilní šatstvo.

"Ano," řekl Jeffrey.

"Dobrá. Myslím, že teď tam nebudeme chodit. David Arnold vám bude muset operační sály ukázat dnes večer. Teď je tam moc rušno."

"Chápu," kývl Jeffrey.

Jeffrey se s úlevou, že má obhlídku za sebou, převlékl do civilních šatů.

Pak ho Martinez odvedl zpět do kanceláře Carla Bodanského, potřásl si rukama a Martinez Jeffreymu popřál všechno dobré, načež se vrátil zpět ke svým povinnostem. Bodanski měl pro Jeffreyho připravené k podpisu prohlášení o zachovalosti a formulář zdravotního zabezpečení. Jak byl ještě nervózní, začal se Jeffrey podepisovat skutečným jménem, ale včas si to uvědomil a naškrábal na přijímací blankety jméno Franka Amendoly.

Teprve potom, co prošel lítačkami hlavního vchodu nemocnice a ocítl se na ulici, pocítil Jeffrey, jak ho úzkost opouští. Dokonce si připadal i povzbuzen. Až dosud mu všechno vycházelo podle plánu.

Devlin vystoupil po schodech od zastávky letištních autobusů. Okované podpatky jeho kovbojských holínek hlasitě cvakaly o špinavý beton. Měl chuť někoho uškrtit, a nebyl v tom směru nijak moc vybíravý. Posloužil by kdokoliv. Od té doby, co odešel z kanceláře Michaela Mosconiho, se mu nálada ještě zhoršila. Jak očekával, na letišti až doposud jen marnil čas. Mluvil se zřízenci z parkoviště, jestli si někdo z nich nevšiml někoho, kdo přijel kolem deváté hodiny večer s krémovým Mercedesem 240D. Samozřejmě že nikdo.

Potom šel Devlin na zastávku letištních autobusů a zjistil si jméno

98

a telefonní číslo chlapíka, který měl předchozího večera službu v pokladně.

Už jen sehnat to jméno bylo horší než trháni zubu. Když konečně toho člověka sehnal, dopadlo to přesně tak, jak očekával. Ten chlap by si nepamatoval, ani kdyby si u něj kupovala lístek vlastní matka.

Když Devlin dorazil na autobusové nástupiště, počkal si na intraterminální autobus. Když konečně dorazil, nastoupil do něj předními dveřmi.

Nejdřív se snažil být milý.

"Promiňte," začal. Řidič byl hubený černoš s kulatými brýlemi v kovových obroučkách. "Snad byste mi mohli poskytnout nějakou informaci," řekl Devlin.

Řidič zamrkal, pak se podíval na Devlinovu tetovanou ruku a znovu se vrátil pohledem k jeho tváři. "Nemůžu zavřít dveře, dokud si nesednete," řekl. "A nemůžu řídit autobus, dokud nezavřu dveře."

Devlin obrátil oči v sloup. Podíval se do autobusu. Zadními dveřmi nastoupilo pár dalších cestujících, kteří si ukládali zavazadla na poličku.

"Tohle potvrď jen vteřinku," pravil Devlin, ovládaje se. "Víte, hledám člověka, který možná nastoupil do některého autobusu včera večer kolem půl desáté. Je to hubený bílý frája s knírem a s aktovkou. Jiná zavazadla nemá. Já bych rád věděl -"

"Uvítal bych, kdybyste si sedl," přerušil Devlina řidič.

"Poslouchejte, příteli," klesl Devlin hlasem o oktávu. "Já se snažím chovat mile."

"Plýtváte časem," řekl řidič. "Já končím v půl čtvrté."

"Rozumím," kývl Devlin snaže se ze všech sil zůstat klidný. "Ale nemohl byste mi říci jména řidičů, kteří jezdili včera večer?"

"Proč si nedojdete do dopravní kanceláře?" zeptal se řidič. "A teď si laskavě sedněte."

Devlin zavřel oči. Ten prcek pokouší osud.

"Buď se posadte, nebo vystupte z autobusu," opakoval řidič.

To byla poslední kapka. Devlin rychlým pohybem popadl řidiče za předek košile a vyzvedl ho ze sedadla. Přitáhl si mužovu tvář na pár centimetrů od své.

"Víš co, kámo?" vyštěkl Devlin. "Mně se zdá, že se mi tvůj postoj nelíbí."

Chci všeho všudy jen prostou odpověď na prostou otázku."

"Hej!" zaječel jeden z ostatních pasažérů.

Devlin, stále ještě držící vyděšeného řidiče nad sedadlem, se obrátil směrem do autobusu. Přistoupil k němu muž v obleku. Tvář měl zardelou rozhořčením. "Co se to tu děje?" otázal se.

Devlin se natáhl levicí a popadl hlavu cestujícího jako míč na košíkovou. Nejdřív přitáhl muže o krok kupředu, pak ho silou odstrčil dozadu.

Muž se zapotácel a přepadl naznak do uličky. Ostatní cestující se jen zajíklí. Nikdo jiný se nepokusil přijít řidiči na pomoc.

Mezitím se řidič pokoušel promluvit. Devlin ho posadil zpátky na sedadlo. Řidič se rozkašlal. Pak ochraptělým hlasem sdělil Devlinovi dvě jména. "Čísla nevím, ale oba bydlí v Chelsea."

99

Devlin si jména zapsal do notýsku, který nosil v levé náprsní kapse denimové košile. Pak se ozvalo jeho pípátko. Strhl je z opasku, stiskl knoflík a pozoroval displej. Zasvítilo na něm číslo Michaela Mosconiho.

"Díky, kámo," řekl Devlin řidiči. Obrátil se a vystoupil z autobusu.

Autobus odjel v oblaku dýmu, s dvěma stále ještě otevřenými.

Devlin se za ním díval a uvažoval, jestli za ním v následujících minutách vyrazí policejní auto. Pokud ano, je tu možnost, že bude ty policajty znát.

Nebyl u policie už přes pět let, ale ještě pořád tam měl plno kamarádů. Až na bažanty znal skoro každého.

Devlin se vrátil na stanici a zavolal z telefonního automatu Michaela.

Uvažoval, jestli ho Michael kontroluje, zda jel opravdu na letiště.

"Mám dobrou zprávu, kamaráde," řekl Michael, když je spojili. "Ani bych vám to neměl říkat. Moc vám to usnadní práci. Víš, kam se zašil Jeffrey Rhodes."

"Kam?" zeptal se Devlin.

"Ne tak rychle. Když vám to řeknu a vy tam doplujete a seberete ho, nebude to za čtyřicet táců. Na to si můžu zavolat někoho jiného. Je vám to jasné?"

"Jak jste k té informaci přišel?" zeptal se Devlin.

"Norstadt z policejního velitelství," řekl Michael triumfálně. "Když, zajišťovali taxikářské společnosti, jeden z řidičů jim přišel říct, že vezl chlapa, co odpovídal popisu Jeffreyho Rhodese. Řidič říkal, že se Rhodes choval divně. Nejdřív ani nevěděl, kam chce jet. Prý jen bezcílně jezdili dokolečka."

"Jak to, že ho nečapla policie?" zeptal se Devlin.

"Čapnou ho. Nakonec. Ale teď zrovna mají práci. Do města jede nějaká rocková skupina. Kromě toho nemají dojem, že je Rhodes pro někoho nebezpečný."

"Tak jak?"

"Deset táců," řekl Michael. "Berte nebo nechte být."

Devlin uvažoval jen okamžik. "Beru to," řekl.

"Hotel Essex," řekl Michael. "A Deve - trochu mu nakopejte. Ten chlap mi způsobil spoustu nesnází."

"Bude mi potěšením," slíbil Devlin a myslel to vážně. Nejenže ho Jeffrey praštil aktovkou, teď se mu ještě podařilo připravit Devlina o třicet tisíc dolarů. Ale za to snad koneckonců ani nemohl.

Po návratu na autobusové nástupiště se Devlinovi podařilo chytit taxík.

Řekl taxikáři, aby ho za pět dolarů zavezl k jeho autu na centrálním parkovišti.

Než Devlin vyjel z letiště, značně se mu zlepšil postoj ke světu. Byla to ostuda, přijít o třicet táců, ale na druhou stranu deset klacků taky není k zahození. Kromě toho si s Jeffreyem užije trochu zábavy. A když teď věděl, kde Jeffrey je, nebude už na tom práce, co by se za nehet vešlo.

Učiněná lahůdka.

100

Devlin jel rovnou do hotelu Essex. Zaparkoval u požárního hydrantu na druhé straně ulice. Essex znal. Když býval u policie, zúčastnil se v hotelu několika drogových štár.

Devlin vystoupil po schodech. Než otevřel dveře, sáhl si do levého podpaží pod denimovou bundu a rozepnul řemen, zajišťující kohoutek jeho tuponosé osmatčítky. Ačkoliv si byl jist, že Jeffrey nebude ozbrojen, jeden nikdy nemůže být dost opatrný. Posledně ho doktůrek překvapil. To se už ale podruhé nestane.

Jediným rychlým pohledem Devlin zjistil, že na interiéru hotelu Essex se od jeho poslední návštěvy nezměnilo aniň.

Pamatoval si dokonce i ten pach. Byl to stejný zatuchlý zápach jako vždycky, jako by jim ve sklepe rostly žampiony.

Devlin přistoupil k recepčnímu pultu. Když recepční vstal od televize, vzpomněl si Devlin i na něj. Chlapi z jednotky mu říkali Slinta, protože mu spodní ret visel dolů jako buldokovi.

"Přejete si?" zeptal se recepční, pohlížeje na Devlina se zjevnou nechutí. Zůstal víc než metr od pultu, jako by se bál, že po něm Devlin sáhne a popadne ho.

"Hledám jednoho z vašich hostů," odpověděl Devlin. "Jmenuje se Jeffrey Rhodes, ale možná to není to jméno, pod kterým se tu zaregistroval."

"Neposkytujeme informace o našich hostech," řekl recepční upjatě.

Devlin se výhružně opřel o pult. Odmlčel se na dost dlouhou dobu, aby recepční znejistěl. "Takže vy neposkytujete informace o svých hostech?" opakoval, pokyvuje hlavou, jako by chápal.

"Přesně tak," řekl recepční nejistě.

"Co si sakra myslíte, že tu máte, Ritz-Carlton," zeptal se Devlin sarkasticky. "Všehovšady tady obvykle máte bandu pasáků, prostitutek a feťáků."

Recepční o krok ucouvl a vylekaně Devlina pozoroval.

Devlin bleskurychle udeřil dlaní o pult, až to hromově bouchlo. Recepční sebou cukl. Byl viditelně zastrašen.

"Lidi mě štvou celej," den zařval Devlin. Pak ztlumil hlas. "Kladu jen prosté otázky."

"Nemáme tu zaregistrovaného žádného Jeffreyho Rhodese," zajektl recepční.

Devlin přikývl. "To mě nepřekvapuje. Ale dovolu, abych vám ho popsals. Je asi tak vysoký, jako vy, přibližně čtyřicátník, má knír, je dost hubený, hnědovlasý. Hezký člověk. A bude u sebe mít aktovku."

"To by mohl být Richard Bard," řekl recepční snaživě.

"A kdy se pan Bard ubytoval v tomhle paláci?" zeptal se Devlin.

"Včera večer kolem desáté," řekl recepční. Doufal, že odvrátí Devlinův hněv. Obrátil stránku v knize návštěv a ukázal třesoucí se rukou na jedno jméno. "Vidíte, tady se zapsal, zrovna tuhle."

"Je pan Bard momentálně ve svém příbytku?" zeptal se Devlin.

Recepční záporně zavrtěl hlavou. "Odešel kolem poledne. Ale vypadal úplně jinak. Měl černé vlasy a knír si oholil."

"No dobře," řekl Devlin. "Myslím, že to nejspíš sedí. Jaký pokoj má pan Bard?"

101

"Pět F."

"Nejspíš by vás přehnaně nezatížilo, kdybyste mě vzal tam nahoru, co říkáte?"

Recepční zavrtěl hlavou. Zamkl zásuvku s penězi, popadl rezervní klíč a vyšel zpoza pultu. Devlin ho následoval do schodů.

Devlin ukázal na výtah. "Tady jde všechno pomalu. Když jsem tady byl před pěti lety na protidrogové šťáře, byl na tom výtahu ten samý nápis."

"Vy jste polda?" zeptal se recepční.

"Tak nějak," přikývl Devlin.

Stoupali mlčky. Než dorazili do pátého poschodí, měl Devlin dojem, že recepčního co nevidět sklátí infarkt. Dýchal ztěžka a silně se potil. Devlin ho nechal nabrat dech, než přešli chodbou k pokoji 5F.

Jen pro jistotu zaklepal Devlin na dveře. Když nikdo neodpověděl, ustoupil stranou a nechal recepčního, aby je otevřel. Devlin rychle vstoupil. Pokoj byl prázdný.

"Asi počkám na pana Barda tady," Devlin přistoupil k oknu a vyhlédl ven. Obrátil se zpět k recepčnímu. "Ale nechci, abyste mu něco říkal, až přijde. Berme to tak, že bych ho rád trochu překvapil. Rozumíte?"

Recepční horlivě přikývl.

"Pan Rhodes, alias pan Bard, prchá před spravedlností," řekl Devlin.

"Na jeho uvěznění je vypsána odměna. Je to nebezpečný člověk, odsouzený za vraždu. Jestli řeknete cokoli, co by v něm probudilo podezření, nedá se říci, jak zareaguje. Víte, co tím myslím?"

"Naprosto. Pan Bard se choval divně, už když sem prvně přišel. Říkal jsem si, jestli nemám zavolat policii."

"To určitě," řekl Devlin sarkasticky.

"Neřeknu nikomu ani slovo," sliboval recepční, když couval ze dveří.

"S tím počítám," ujistil ho Devlin. Zamkl za recepčním dveře.

Jakmile osaměl, vrhl se Devlin k aktovce a hodil ji na postel. Třesoucíma se rukama rozeplnul zámečky a odklopil víko.

Prošmejdil papíry, ale nic nenašel. Pak rozeplnul harmonikový pořadač a rychle projel všechna oddělení.

"Krucí!" zaječel. Doufal, že byl Jeffrey natolik pošetilý, aby nechal peníze v aktovce. Všechno, co však našel, byla hromádka papírů a spodní prádlo. Devlin zvedl jeden z listů, na němž bylo nahoře vytištěno "Z psacího stolu Christophera Eversona". Byl popsán vědeckým žargonem. Devlin by byl rád věděl, kdo to byl, ten Christopher Everson.

Odložil papír a důkladně prohledal pokoj pro případ, že by Jeffrey peníze ukryl. Jenže tam nebyly. Devlin hádal, že má Jeffrey peníze u sebe. To byl hlavní důvod, proč tak rychle souhlasil s Michaelovým návrhem. Devlin měl v plánu shrábnout pětadvacet tisíců, které měl mít Jeffrey u sebe, navrch k těm deseti, co mu dával Michael.

Devlin se natáhl na postel a vytáhl pistoli z pouzdra. Ten pan doktor je samé překvapení. Devlin usoudil, že nejlépe bude připravit se na všechno.

102

Jeffrey si připadal ve svém převleku a s novou totožností mnohem sebejistěji poté, co při svém výletu do Boston Memorial zůstal nepoznán. Když ho nepoznali ani lidé, které důvěrně znal, neměl se na veřejnosti čeho bát, aspoň co se týkalo odhalení jeho pravé totožnosti. Osmělen nově nabytou sebedůvěrou, chytil si Jeffrey taxík a zamířil do nemocnice Sv. Josefa.

Ještě pořád mu vadilo, že má u sebe tolik peněz v hotovosti, ale cítil se mnohem pohodlněji, když je měl ve vlněném vaku, než když je nosil v aktovce.

Nemocnice Sv. Josefa byla značně starší než Memorial. Byla to cihlová stavba z přelomu století, několikrát přestavovaná. Její pozemky a umístění však byly značně přitažlivější než u Memorialu, protože sídlila v lesnatém háji na Jamajské pláni, v sousedství Arnoldova arboreta.

Nemocnice byla původně postavena jako katolická charitativní nemocnice, ale během let se změnila v rušné obecní zařízení. Protože nemocnice Sv. Josefa ležela na předměstí Bostonu, chyběla tu ta energická městská atmosféra nemocnic uvnitř města, nesoucích celé břímě sociální problematiky země.

Jeffrey se zastavil a zeptal, kudy na jednotku intenzivní péče. Jedna z růžolících, bělovlasých dobrovolných sester, obsluhující nemocniční informační budku, ho s úsměvem nasměrovala do prvního poschodí.

Jeffrey našel jednotku intenzivní péče bez obtíží a vstoupil.

Jako anesteziolog se cítil ve zdánlivě chaotické, přetechnizované jednotce hned jako doma. Všechna lůžka byla obsazená. Přístroje syčely a pípaly. Na stojanech visely chumáče láhví s intravenózními tekutinami jako skleněné ovoce. Všude byly dráty a hadičky.

Uprostřed všech těch elektronických změtí byly sestry. Jako obvykle byly tak zaměstnány svými povinnostmi, že si ani nevšimly Jeffreyho přítomnosti.

Jeffrey našel Kelly u ošetrovatelského pultu. Právě zvedala telefon, když k psacímu stolu přistoupil Jeffrey. Krátce se sešli očima a Kelly Jeffreyemu ukázala, aby okamžik počkal. Všiml si, že si zaznamenává nějaké laboratorní hodnoty. Jakmile Kelly zavěsila, zavolala na jednu z ostatních sester a zaječela na ni výsledky. Z druhé strany místnosti jí ošetrovatelka gestem potvrdila, že rozumí, a upravila rychlost průtoku kapačky.

"Můžu vám nějak pomoci?" zeptala se Kelly, jakmile nasměrovala svou pozornost k Jeffreyemu. Měla na sobě bílou blůzu a bílé plandavé kalhoty.

Vlasy měla stažené nazad do francouzského drdůlku.

"Už se stalo," řekl Jeffrey s úsměvem.

"Prosím?" zeptala se Kelly, jasně zmatená.

Jeffrey se zasmál. "To jsem já! Jeffrey!"

"Jeffrey?" zašilhala Kelly.

"Jeffrey Rhodes," řekl. "Nemůžu uvěřit, že mě nikdo nepoznává. Přece jsem si nedal udělat plastiku."

Kelly zvedla ruku, aby zakryla úsměv. "Co tu děláš? Co se ti stalo s knírem? A s vlasy?"

103

"To je takové dlouhé povídání. Máš chvíli?"

"Jistě." Kelly oznámila jiné sestře, že si dá pauzu. "Pojď," řekla Jeffreyemu a ukázala na dveře za stanovištěm sester.

Vzala ho do zadní místnosti, kde měly sestry skladiště a odpočívárnu.

Co takhle kávu?" zeptala se Kelly. Jeffrey řekl, že by si hrozně rád šálek dal. Kelly nalila jeden šálek jemu a jeden sobě.

"Tak co má znamenat ten převlek?"

Jeffrey odložil vlněný vak a sejmul brýle. Začínaly ho tlačit do kořene nosu. Vzal si kávu a usedl. Kelly se opřela o přepážku s hrnkem kávy v obou rukou.

Počínaje chvíli, kdy veřejšího večera odešel z domu, pověděl Jeffrey Kelly všechno, co se stalo - o fiasku na letišti, o tom, že chtěl uprchnout, jak praštil Devlina aktovkou, o strkanici s pouty.

"Takže tys chtěl odletět ze země?" zeptala se Kelly.

"To jsem měl v úmyslu," přiznal Jeffrey.

"A tos mi nezavolal, abys mi to řekl?"

"Byl bych ti zavolal hned, jak by to šlo. Nemyslelo mi to moc jasně."

"Kde bydlíš?"

"V takové blechárně v centru Bostonu," řekl Jeffrey.

Kelly nesouhlasně zavrtěla hlavou. "Ach, Jeffrey. Tohle všechno zní hodně špatně. Možná by ses měl prostě vzdát. Tohle ti při odvolacím řízení nemůže pomoci."

"Kdybych se vzdal, tak mě zavřou a pravděpodobně mi zruší kauci."

I kdyby mi ji povolili, asi už bych nesehnal peníze. Ale moje odvolání by skutečně mělo zůstat úplně stranou. Stejně nemůžu jít do vězení, protože mám moc práce."

"Co to znamená?" zeptala se Kelly.

"Procházím Chrisovy poznámky," byl Jeffrey stěží schopen zastít své vzrušení. "Strávil jsem dokonce trochu času vyhledáváním v knihovně."

Myslím, že Chris možná na něco přišel, když měl podezření, že v markainu, který podal Henrymu Nobleovi, byla nějaká příměs. A já teď začínám mít totéž podezření stran markainu, který jsem dal Patty Owenové. Chci oba případy důkladněji prošetřit."

"Z toho mám ošklivý pocit dějá vu," řekla Kelly.

"Co tím myslíš?" zeptal se Jeffrey.

"Mluvíš přesně jako Chris, když dostal poprvé pocit, že tam byla znečišťující látka. A pak spáchal sebevraždu."

"To mě mrzí," řekl Jeffrey. "Nechci ti znovu navozovat bolestné myšlenky vyvoláváním minulosti."

"Minulost mi starosti nedělá," řekla Kelly. "Starosti mi děláš ty. Bojím se o tebe. Včera jsi byl v depresi, dneska jsi trochu manický. Co bude zítra?"

"Bude mi fajn," odpověděl Jeffrey. "Čestně! Vážně myslím, že jsem na něco přišel."

Kelly naklonila hlavu ke straně a zvedla jedno obočí s tázavým pohledem na Jeffreyho. "Chci si být jistá, žeš nezapomněl, cos mi slíbil."

104

"Pamatuju si to."

"To bys měl," řekla Kelly přísně. Pak se usmála. "Když jsme si tohle vyjasnili, můžeš mi povědět, co tě tak vzrušilo na tom nápadu s kontaminantem?"

"Plno věcí. Jednak trvalá paralýza Henryho Noblea. Zřejmě dokonce ztratil funkci kranálního nervstva. To se u spinální anestezie nestává, takže to nemohla být "nevratná spinální anestezie", jak říkali. A v mém případě mělo dítě trvalou paralýzu s asymetrickým rozdělením."

"Nepovažovalo se Nobleovo ochrnutí za důsledek nedostatku kyslíku, způsobeného křečemi a srdečními zástavami?"

"To je pravda," řekl Jeffrey. "Ale při pitvě, jak si Chris zapsal, byly na mikroskopických řezech pozorovány degenerativní změny nervových výběžků nebo nervových buněk."

"To je na mě moc," přiznala Kelly.

"Degenerace nervových výběžků nebývá pozorována při tom stupni nedostatku kyslíku, který utrpěl Henry Noble - pokud vůbec k něčemu takovému došlo. Kdyby byl bez kyslíku tak dlouho, aby došlo k degeneraci nervových výběžků, nedokázali by ho resuscitovat. A rozhodně bys nepozorovala degeneraci nervových výběžků při lokální anestezii. Místní umrtvení blokuje funkci. Rozhodně to není žádný buněčný jed."

"Řekněme, že máš pravdu," řekla Kelly. "Jak to chceš dokázat?"

"Nebude to snadné," připustil Jeffrey, "zvlášť když jsem na útěku. Ale stejně se na to vrhnu. Chtěl jsem se tě zeptat, jestli bys mi nepíchla, pokud je moje teorie správná a mohu to dokázat, očistí se tím Chrisovo jméno stejně jako moje."

"Samozřejmě, že ti pomůžu. Vážně sis myslel, že mě o to musíš prosit?"

"Chci, aby sis to důkladně promyslela, než budeš souhlasit," požádal ji Jeffrey. "Může nastat problém s mým statutem uprchlíka. Jakákoli pomoc, kterou mi poskytneš, může být považována za porušení zákona. Mohli by tě obžalovat. Já prostě nevím."

"Zkusím to. Udělala bych cokoliv, abych očistila Chrisovo jméno."

A kromě toho" - dodala s uzarděním - "udělám ráda, co je v mých silách, abych ti pomohla."

"Prvním krokem bude zdokumentovat, že ty dvě ampule markainu přišly od stejného farmaceutického výrobce. To by mělo být dost snadné. Obtížnější bude zjistit, jestli to byla stejná šarže; já bych řekl, že ano. I když byl Chrisův případ vzdálen od toho mého spoustu měsíců, je docela dobře možné, že markain mohl pocházet ze stejné várky. Starosti mi dělá, že by mohly být v oběhu další kontaminované fióly."

"Bože! To je děsná představa! Tragédie, která čeká na příležitost."

"Kamarádíš se ještě s někým ve Valley, kdo by ti mohl říci, který podnik jim dodává markain? Náhodou vím, že Memorial ho bere od Arolen Pharmaceuticals v New Jersey."

"Ježíšmarjá, ano," zvolala Kelly. "Většina personálu, se kterým jsem ve Valley pracovala, tam ještě je. Charlotte Henningová je vrchní sestra na

105

chirurgii. Mluvím s ní nejmíň jednou týdně. Zavolám jí, hned jak přijdu z práce."

"To by bylo senzační. Co mě se týče, jsem nejčerstvějším členem čtyř uklízečů v Boston Memorial."

"Cože!"

Jeffrey jí vysvětlil, jak pronikl v novém převleku do Boston Memorial, aby se dostal do noční směny uklízečů.

"Nepřekvapuje mě, že tě nikdo nepoznal," řekla Kelly. "Já tě tedy rozhodně nepoznala."

"Ale tohle jsou lidi, se kterými jsem celá léta," zdůraznil Jeffrey.

Dveře z jednotky intenzivní péče se rozlétly a jedna z ošetřovatelek strčila hlavu dovnitř. "Kelly, budeme tě za pár minut potřebovat. Máme příjem."

Kelly řekla, že hned přijde. Ošetřovatelka přikývla a diskrétně se ztratila.

"Takže tě vzali z fleku?" zeptala se Kelly.

"No jasně," řekl Jeffrey. "Dneska večer začínám."

"Co uděláš, až se dostaneš do nemocnice?"

"Především se budu řídit tvým doporučením," řekl Jeffrey. "Chci se pokusit vysvětlit tu fiólu od 0,75% markainu, co se našla v mém anesteziologickém přístroji. Mám v plánu se podívat, jaké jiné operace se toho dne prováděly v tom operačním sále. Další věc, o kterou se chci pokusit, je prohlédnout si celou patologickou zprávu Patty Owenové. Jsem zvědavý, jestli při pitvě zkoumali nějaké řezy periferního nervstva. Taky jsem zvědavý, jestli dělali toxikologii."

"Já ti jen můžu říci, abys byl radši opatrný," Kelly vysrkla poslední kapky své kávy a opláchla hrnek ve dřezu. "Promiň, musím zpátky do práce."

Jeffrey šel ke dřezu a opláchl svůj šálek. "Díky, že sis na mě udělala čas," usmál se, když otvírala dveře. Do místnosti pronikly zvuky respirátorů. Jeffrey zvedl svůj vlněný vak, nasadil si brýle a vyšel za ní ze dveří.

"Zavoláš mi večer?" zeptala se, než se rozešli. "Promluvíme s Charlottou co nejdřív."

"V kolik chodíš spát?"

"Ne před jedenáctou," řekla Kelly.

"Zavolám ti, než půjdu do práce."

Kelly se za ním dívala. Mrzelo ji, že neměla odvalu se ho zeptat, nechce-li zůstat u ní.

Pokud se týkalo Carla Bodanského, byl to mimořádně produktivní den.

Mnoho nepříjemných restů, které ho obtěžovaly, se vyřešilo. Nejlepší ze všeho bylo to, že se našel další pracovník noční směny uklízečů. Právě v tu chvíli měl Bodanski napilno u velké tabule, zavěšoval na ni nejnovější jmenovku. Stálo na ní: FRANK AMENDOLA.

106

Bodanski poodstoupil od tabule a kriticky si ji prohlédl. Nebylo to docela správně. Jméno Franka Amendoly bylo trošku nakřivo. Opatrně ohnul malíkové kovové háčky, na kterých jmenovka držela, pak znovu poodstoupil. Mnohem lepší.

Ozvalo se tiché zaklepání na dveře. "Dále," zavolal. Dveře se otevřely.

Byla to jeho sekretářka, Marta Retonová. Vstoupila do místnosti a zavřela za sebou dveře. Něco se dělo. Marta se chovala divně.

"Promiňte, že vás obtěžuji, pane Bodanski," řekla.

"To je úplně v pořádku. Copak je?" Bodanski byl z těch, kdo spatřují v každém vybočení z rutiny hrozbu.

"Přišel za vámi nějaký člověk."

"Kdo je to?" zeptal se Bodanski. Chodila za ním spousta lidí. Tohle bylo personální oddělení. Proč z toho dělá vědu?

"Jmenuje se Horace Mannly řekla Marta. "Je od FBI."

Bodanskému přejel po páteři nepostřehnutelný třas. FBI, pomyslel si s úlekem. Prolétl v duchu různé menší přestupky, které napáchal za posledních pár měsíců. Lístek s pokutou za parkování, který ignoroval. Pak ho napadl fax, který si napsal do daňového přiznání za loňský rok, ačkoliv si přístroj nekoupil pro pracovní účely.

Bodanski se naaranžoval na židli za psacím stolem, jako by ho profesionální vzezření mohlo zbavit podezření. "Ať jde pan Mannly dál," řekl nervózně.

Marta zmizela. Za okamžik vstoupil do Bodanského kanceláře dost obézní muž.

"Pane Bodanski," pronesl muž od FBI, když se přiblížil k Bodanskému psacímu stolu. "Agent Mannly." Podal mu ruku.

Bodanski jí potřásl. Byla studená a lepkavá, Bodanski potlačil grimasu.

Agent měl velkou dvojitou bradu, která mu prakticky překrývala uzel kravaty. Jeho oči, nos a ústa se zdály uprostřed velké, bledé koule obličejové značně malé.

"Posaďte se," nabídl mu Bodanski. Když se oba usadili, zeptal se:

"Copak pro vás mohu udělat?"

"Počítáte nám mají pomáhat, ale někdy jen přidělávají práci," povzdechl si Mannly. "Víte, co myslím?"

"Samozřejmě," Bodanski nevěděl, má-li souhlasit nebo ne. Rozhodně nehodlal odporovat agentovi FBI.

"Nějaký velký počítač někde zrovna vyplivl jméno Frank Amendola," řekl Mannly. "Je to pravda, že u vás ten chlap pracuje? Hele - nevádí vám, když tady budu kouřit?"

"Ano. Ne. Chci říci, Franka Amendolu jsem právě najal. A nevádí mi, když budete kouřit." Ačkoliv se mu ulevilo, že se vyšetřování netýká jeho, zklamalo ho poznání, že jde o Franka Amendolu. To ho mohlo napadnout, už když ho najímal na noční směnu, že je to až moc dobré, než aby to byla pravda.

Horace Mannly si zapálil. "Náš úřad dostal tip z ústředí, že jste toho Franka Amendolu najali," vysvětloval Mannly.

107

"Najali jsme ho dneska," potvrdil Bodanski. "Hledají ho?"

"Hledají, ale nejde o žádný trestný čin. Hledá ho manželka, ne FBI.

Domácí záležitost. Někdy se do toho zapleteme. Přejde na to. Jeho žena zřejmě dělá velké dusno, píše svému kongresmanovi a Úřadu pro vyšetřování a vůbec kdekomu. Takže se jeho číslo sociálního pojištění vede mezi pohřešovanými osobami a když jste je zanesli do počítače, začalo to u nás zvonit. Trefa. Tak jak se ten chlap chová, normálně nebo jak?"

"Vypadal kapku nervózně," řekl Bodanski s úlevou. Aspoň, že ten chlap není nebezpečný. "Jinak se choval normálně. Zdál se mi inteligentní.

Mluvil o tom, že se zapíše na právnickou fakultu. Považovali jsme ho za dobrého kandidáta na zaměstnání. Máme něco podniknout?"

"Já nevím. Asi ne. Jen jsem sem musel přijít a přešetřit to. Podívat se, jestli doopravdy zmizel. Já vám něco řeknu.

Nepodnikejte nic, dokud se vám neozveme. Co vy na to?"

"Budeme s vámi ochotně spolupracovat, pokud to bude v našich silách."

"Báječné," zářil Mannly. Tvář mu zrudla, když se namáhavě zvedal.

"Díky, že jste se mnou ztratil čas. Zavolám vám hned, jak budu něco vědět."

Horace Mannly odešel, ale ve vzduchu visel smrad jeho cigarety. Bodanski zaklepal prsty o desku stolu v naději, že nějaké problémy Frankovy domácnosti ho nepřipraví o dobrého potenciálního zaměstnance.

Ani sešlé okolí hotelu Essex, ani hotel sám nedokázaly Jeffreymu zhoršit náladu, když vystupoval po šesti schodech k hlavnímu vchodu.

Možná byl kapku manický, ale aspoň měl pocit, že se věci konečně začaly trochu hýbat jeho směrem. Poprvé za tu dobu, co si pamatoval, si připadal jako člověk, který je pánem svého osudu, místo naopak.

Když se vracel z návštěvy Kelly u Sv. Pepíka, opakoval si případ z hlediska své teorie kontaminantu. Víc než co jiného to byla ta záležitost s ochrnutím, která v něm probouzela jistotu, že s uzavřenými ampulemi markainu nebylo něco v pořádku.

Jeffrey zamířil přes halu a pak náhle zpomalil. Recepční se nedíval na televizi. Místo toho se stáhl do skladiště hned za recepčním pultem. Předtím byly ty dveře vždycky zavřené. Recepční kývl - nervózně, pomyslel si Jeffrey, ve chvíli, kdy se jejich oči setkaly. Bylo to, jako by se ho ten šlověk bál.

Jeffrey šel ke schodům a zamířil do svého pokoje. Nedokázal si vysvětlit podivné chování recepčního. Ten člověk připadal sice Jeffreymu kapku výstřední, ale ne takhle praštěný. Jeffrey uvažoval, co by to mohlo znamenat. Doufal, že nic.

Když dorazil do pátého poschodí, naklonil se Jeffrey přes zábradlí a podíval se dolů. Recepční stál v přízemí a díval se nahoru za ním. Ucukl z dohledu, když uviděl, že se Jeffrey dívá dolů.

Takže to nebyla jen přebujelá představivost, pomyslel si Jeffrey, když

108

procházel dveřmi od schodiště do chodby. Ten člověk ho očividně sleduje z velmi uctivé vzdálenosti. Ale proč? Jeffrey vykročil chodbou, zaujat úvahami o důvodech prapodivného chování recepčního. Pak si vzpomněl na svůj převlek. Ovšem! To musí být ono. Možná ho recepční nepoznal a myslel si, že je někdo cizí. Co když zavolá policii? Jeffrey dorazil ke dveřím a hledal po kapsách klíče. Pak si vzpomněl, že si je dal do vlněného vaku. Když zhoupl vak před sebe, aby odzipoval prostřední odděleníčko, napadlo ho, že by se měl přestěhovat do jiného hotelu. Měl už takhle dost starostí, než aby musel ještě přemýšlet o recepčním.

Jeffrey strčil klíč do dveří a odemkl si. Vrátil klíč zpátky do vaku, aby věděl, kde ho má, až bude chtít odejít z pokoje. Už se v myšlenkách vracel k teorii kontaminantu, když procházel dveřmi. Pak strnul.

"Vítám vás doma, doktore," zubil se Devlin. Spočíval na posteli s revolverem, bezstarostně se houpajícím u boku.

"Nemáte ani zdání, jak jsem se těšil, až vás zase uvidím, protože při našem posledním střetnutí jste byl tak hrubý."

Devlin se zvedl na jednom lokti. Zašilhal na Jeffreyho. "Vy jste se změnil! Nejsem si jist, jestli bych vás poznal." Zasmál se srdečným, hlubokým smíchem, který přešel ve štěkavý kuřácký kašel.

Devlin plivl přes postranici postele a bouchl se pěsti do hrudníku.

Odkašlal si a dodal chraplavě: "Nestůjte tam takhle, pojdte dál a posaďte se. Udělejte si pohodlí."

Na stejně bezmyšlenkovitý popud, který ho vedl k tomu, aby na letišti udeřil Devlina aktovkou, vyrazil Jeffrey z místnosti. Zabouchl za sebou dveře, ztratil rovnováhu a padl na kolena. Když se dotkl ošumělého koberce, zazněla z vnitřku pokoje exploze. Příští věc, kterou si Jeffrey uvědomil, bylo to, že na něj prší třísky dřeva. Devlinova osmatřicítka proštěřila tenkou výplň dveří a kulka se zaryla do protější stěny.

Jeffrey se vyškřábal na nohy a střemhlav se hnál chodbou ke schodišti.

Nemohl vůbec uvěřit, že se po něm střelilo. Věděl, že je hledán, ale rozhodně nezapadal do kategorie "živý nebo mrtvý".

Jeffrey si pomyslel, že se Devlin určitě zbláznil.

Když Jeffrey přibřádl u schodiště, zachytil se kliky dveří, aby si pomohl změnit směr, a uslyšel, jak se za ním otvírají dveře jeho pokoje. Ramenem rozrazil dveře ke schodišti v téže chvíli, kdy Devlinova zbraň vypálila podruhé. Tato kulka se odrazila od rámu dveří hned za Jeffreyem a roztříštila okno na konci chodby. Jeffrey slyšel Devlinův smích. Ten člověk se tím bavil!

Jeffrey se vrhl dolů po točitém schodišti, zábradlí mu pomáhalo udržet rovnováhu. Skákal přes čtyři až pět schodů. Vak za ním vlál jako kyvadlo.

Kam jít? Co dělat? Devlin nebyl daleko od něj.

Když vybral poslední zákrut schodiště nad přízemkem, uslyšel, jak se dveře nahoře rozlétly, a pak ozvěnu těžkých kroků na schodišti. Se stoupající panikou doskočil na odpočívadlo v přízemí. Vrhle se do dveří a popadl

109

svislou rukojetí. Zalomcoval dveřmi, ale neotevřely se. Divoce jimi znovu zalomcoval. Dveře nepovolily. Byly zamčené! Jeffrey se podíval malým zadrátovaným okénkem a uviděl, jak se recepční krčí na druhé straně dveří. Za sebou slyšel Devlinovy kroky, blížily se. Za pár vteřin je u něj.

Jeffrey divokou pantomimou naznačoval recepčnímu, že dveře na schody jsou zamčené. Recepční mdle pokrčil rameny, předstíraje, že nerozumí, co se mu snažil naznačit. Jeffrey zabušil na dveře a ještě ukázal směrem k zámku.

Náhle se zvuk Devlinových kroků zastavil. Jeffrey se zvolna otočil.

Devlin dorazil na vrchol posledního křídla schodiště a prohlížel si svrchu svou kořist v pasti. Pistolí mířil na Jeffreyho.

Jeffrey uvažoval, jestli je to ono. Jestli je jeho osudem skončit svůj život takhle. Devlin však nenatáhl kohoutek.

"Nepovídejte mi, že jsou ty dveře zamčené," řekl Devlin s falešným soucitem. "To je mi ale líto, doktore."

Devlin zvolna sestoupil z několika posledních schodů, pistolí stále mířil na Jeffreyho obličej. "Legrace," podotkl. "Byl bych radši, kdyby ty dveře byly otevřené. Bylo by to sportovnější."

Devlin přistoupil přímo k Jeffreyemu. Usmíval se s očividným zadostiučiněním. "Otočte se!" nařídil.

Jeffrey se otočil a zvedl ruce do vzduchu, i když ho o to Devlin nežádal.

Devlin ho hrubě přistrčil k zamčeným dveřím a opřel se o něj celou vahou.

Strhl vlněný vak Jeffreyemu z ramene a nechal jej spadnout na podlahu.

Tentokrát nepokoušel osud, strhl Jeffreyemu paže za záda a spoutal je dřív než co jiného. Jakmile byla pouta zajištěna, prošacoval Jeffreyho, jestli nemá zbraně. Pak ho zase obrátil k sobě a zvedl vlněný vak.

"Jestli je to to co si myslím že to je," řekl Devlin, "tak ze mě uděláte šťastného člověka."

Devlin rozeplnul zip, strčil dovnitř ruku a zašátral po penězích. Ústa, na kterých byl sevřený výraz odhodlání, mu náhle zvlínil široký úsměv. Triumfálně vytáhl přepáskovaný svazek stodolarových bankovek. "Helemese," řekl. Pak nacpal balíček zpátky do vlněného vaku. Nechtěl, aby recepční uviděl hotovost - mohl by přijít na všelijaké myšlenky.

Devlin si zavěsil vak přes rameno a začal bušit na dveře schodiště.

Recepční přispěchal a odemkl je. Devlin popadl Jeffreyho za zátylek a postrčil ho do haly.

"Vy nevíte, že je to porušení předpisů, mít zámek na dveřích na schodiště?" řekl Devlin recepčnímu.

Recepční zblekotal, že to neví.

"Neznalost zákona neomlouvá. Dejte to do pořádku, nebo vám sem pošlu stavební inspekci."

Recepční přikývl. Očekával nějaké poděkování za to, že tak ochotně spolupracoval. Jenže Devlin ho ignoroval, když vedl Jeffreyho přes halu a ven ze dveří.

Převlekl Jeffreyho přes ulici ke svému autu, zaparkovanému u hydrantu.

Kolenjdoucí se zastavovali a zírali. Devlin otevřel dveře na pravé straně a strčil Jeffreyho dovnitř. Zabouchl dveře, zamkl je a vyrazil kolem auta.

S duchapřítomností, kterou by od sebe za daných okolností neočekával, se Jeffrey na sedadle předklonil a podařilo se mu dostat se pravou rukou do postranní kapsy saka. Obemkl prsty stříkačku, kterou si tam dal. Nehtem uvolnil krytku jehly. Opatrně vytáhl stříkačku z kapsy a pak se zase opřel dozadu.

Devlin trhnutím otevřel dveře auta, hodil vak na zadní sedadlo, sedl si a vsunul klíček do zapalování. V okamžiku, kdy otáčel klíčkem, aby vůz nastartoval, se Jeffrey na muže vrhnul, nohama vzepřen o dveře na pravé straně. Devlin to nečekal. Než mohl Jeffreyho odrazit, pohroužil Jeffrey jehlu do jeho pravého boku a stiskl píst.

"Do prdele!" zařval Devlin. Udeřil Jeffreyho hřbetem ruky ze strany do hlavy. Síla úderu Jeffreyho srazila.

Devlin zvedl paži, aby zjistil zdroj bodavé bolesti v pravé hýždě. Až po jilec v ní vězela pětikubíková injekční stříkačka. "Ježíšmarjá," zaskřípal zuby. "Vy zvrhli doktoři jste horší než masoví vrazi." Vytrhl jehlu, škulbl sebou přitom, a zahodil ji na zadní sedadlo.

Jeffrey už se vzpamatoval z Devlinova úderu dost na to, aby se pokusil odjistit dveře, ale nedokázal dosáhnout spoutanýma rukama dost vysoko.

Pokoušel se odemknout západku zuby, když ho Devlin popadl znovu za zátylek a zatřepal s ním jako s hadrovou panenkou.

"Cos mi to sakra píchnul?" vrčel Devlin. Jeffrey se začal dusit. "Odpověz mi!" zaječel Devlin a znovu Jeffreyem zatřásl. Jeffrey jen sípal. Oči mu začaly vylézat z důlků. Potom Devlin Jeffreyho pustil a napřáhl ruku k další ráně. "Odpověz mi!"

"To nic," víc ze sebe Jeffrey nedostal, "to vám neublíží. Snažil se zvednout rameno, aby odrazil úder, který viděl přicházet, úder však nedopadl.

Devlinovi, s paží pozvednutou k ráně, se náhle rozostřil pohled a začal se kymácet. Jeho výraz přešel od hněvu ke zmatení. Chytil se volantu, aby získal rovnováhu, ale nepodařilo se mu udržet. Sesypal se ke straně, směrem k Jeffreyemu.

Devlin se pokusil mluvit, ale jen blábolil.

"Neublíží vám to," uklidňoval ho Jeffrey. "Je to jen malá dávka sukcinylcholinu. Za pár minut budete v pořádku. Jen žádnou paniku."

Jeffrey posunul Devlina do polohy vsedě a podařilo se mu dostat rukou do jeho pravé kapsy. Klíč k poutům tam však nebyl. Jeffrey se naklonil kupředu a nechal Devlina sklouznout na sedadle ke straně. Úzkostlivě prohledal zbytek Devlinových kapes. Klíč nikde.

Už se chtěl vzdát, když si všiml malého klíčku na kroužku, houpajícím se od zapalování. Vyžadovalo to trochu námahy, ale dokázal vytrhnout klíče ze zapalování tak, že vstal, nahrbil se a odvrátil od sedadla pro pasažéry. Po několika neohrabaných pokusech se mu podařilo zasunout malý klíček do zámečku a vyprostit se z pout.

Jeffrey se natáhl na zadní sedadlo a popadl svůj vlněný vak. Než se dostal z auta, překontroloval Devlina. Byl právě skoro úplně paralyzován.

Dech měl pomalý, ale pravidelný. Kdyby mu Jeffrey dal mnohem silnější dávku, zapůsobilo by to i na Devlinovu bránci. Za pár minut by se udusil.

Jako anesteziolog každým coulem si dal Jeffrey tu práci a usadil Devlina tak, aby si nenarušil krevní oběh. Pak vystoupil z auta.

Jeffrey se pohnul směrem k hotelu. Recepční nebyl na dohled. Jeffrey se zarazil. Na okamžik rozvažoval o svých věcech. Ušoudil, že by bylo příliš riskantní snažit se je získat. Recepční možná zrovna teď vytáčí 911.

Kromě toho, co mohl ztratit? Mrzelo ho, že se musí rozloučit s poznámkami Chrise Eversona, zvlášť pokud by si je Kelly chtěla nechat. Jenže Kelly řekla, že se hodlá všech Chrisových materiálů zbavit.

Jeffrey se otočil na podpatku a utekl. Mířil do centra města. Chtěl se ztratit v davu. Jakmile se cítil bezpečněji, mohl začít uvažovat. A čím byl dál od Devlina, tím líp. Jeffrey ještě pořád nedokázal uvěřit, že se mu podařilo vstříknout mu sukcinylcholin. Jestliže měl na něj Devlin vztek po té epizodě na letišti, teď bude zuřit dvojnásob. Jeffrey jen doufal, že už na toho chlapa nenarazí dřív, než bude mít příležitost dokázat svou nevinu.

První příležitost vrátit se do centrálního skladu měl Trent až teprve při večerní službě. Byl totiž uvázaný u zvlášť dlouhého případu aneurismatu.

V době střídání služeb nebyl nikdo, kdo by ho zastal. Ať už se mu to líbilo nebo ne, musel zůstat trochu přesčas. Jednou za čas se to stávalo. Zpravidla mu to nevadilo, ačkoliv zrovna při téhle příležitosti se mu to nehodilo.

Byl napjat netrpělivým očekáváním od chvíle, kdy ráno dorazil do nemocnice. Pokaždé, když se na operační sál vrátila nějaká sestra, čekal, že bude šířit zprávu o strašné anesteziologické komplikaci. Jenže se nic nestalo. Den zůstal stejný jako všechny ostatní.

Při obědě v jídelně v něm procitly falešné naděje, když se jedna ošetřovatelka z gynekologie zeptala: "Hele, slyšeli jste, co se stalo na osmičce?"

Jakmile k ní všichni obrátili pozornost, obdařila je historkou o tom, jak se jednomu stážistovi na chirurgii jakousi

náhodou rozvázaly kalhoty a spadly při výkonu ke kolenům. Všichni se tomu hrozně smáli. Všichni až na Trenta. Trent se zastavil před ústředním skladem. Už byl u své skříňky a dobrou ampuli markainu měl ukrytou opět ve slipech. Byla tu spousta lidí, přecházeli mezi různými operačními sály, ale zmatek střídaní služeb už pominul. Tahle situace ho netěšila. Bylo pro něj riskantní vstoupit v tuhle dobu do ústředního skladu, protože nebyl ve službě. Kdyby ho někdo viděl a zeptal se, co tu dělá, nemohl by toho na svou obhajobu říci mnoho: Jenže neměl na vybranou. Nemohl nechat svou upravenou fiólu nestřeženou. Navykl si být nablízku, když některá z jeho fiól došla užití, aby v nastalém zmatku mohl buď odstranit prázdnou fiólu ze scény, nebo

112

aspoň vylít zbytek jejího obsahu. Nemohl riskovat, že by někdo kontroloval markain, jestli v něm není něco špatného. Trent rychle obešel ústřední sklad, než přistoupil ke skřínce, obsahující lokální anestetika. Zatím to bylo dobré. Posledním obezřelým pohledem kolem sebe se přesvědčil, že se nikdo nedívá, pak zvedl víko otevřené krabice markainu a nakoukl dovnitř. Zbyly tam dvě ampule. Jednu někdo během dne použil. Trent snadno rozpoznal upravenou fiólu a rychle ji vyměnil za tu dobrou, co měl ve slipech. Pak zavřel víko a strčil krabici zpátky na původní místo. Nazpátek do šatny zamířil ve vlastních stopách. Otrávil ho, když zjistil, že mu v cestě stojí vysoká blond sestra. Vypadala stejně překvapeně, že ho vidí u skříňky, jako on, že tam vidí ji. Měla ruce v bok a nohy doširoka rozkročené. Trent cítil, jak rudne v obličeji, když se snažil vymyslet nějakou věrohodnou příčinu, proč tu je. Doufal, že ampule, kterou měl ve slipech, není vidět. "Potřebuješ něco?" zeptala se ošetřovatelka. Z jejího tónu Trent usoudil, že poslední věc na světě, kterou si přeje, je uspokojovat něčí potřeby. "Ne, díky," řekl. "Zrovna jsem odcházel." Konečně si něco vymyslel: "Vracel jsem nějaké kapačky, co jsme nepoužili při tom případě aneurismy na pětce." Sestra přikývla, ale nevypadala příliš přesvědčeně. Natáhla hlavu, aby viděla Trentovi přes rameno. Trent se jí podíval na jmenovku. Stálo na ní Gail Shafferová. "Ta aneurisma trvala sedm hodin," řekl jí Trent, jen aby řeč nestála. "Slyšela jsem. Neměl bys už mít po službě?" "Konečně," řekl Trent. Vracela se mu sebejistota. Obrátil oči v sloup. "Byl to dlouhý den. Páni, že se ale těším na pár piv. Doufám, že tu budete mít dneska večer klid. Měj se." Trent se odloučil od sestry a vyrazil chodbou k chirurgické odpočívárně. Po nějakých dvaceti krocích se ohlédl. Gail Shafferová stále ještě stála ve dveřích ústředního skladu a pozorovala ho. Kruci, pomyslel si. Je podezřívá. Zamával jí. Zamávání opětovala. Trent proklouzl lítačkami do odpočívárny. Odkud se sakra Gail Shafferová tak najednou vynořila? Měl dopal sám na sebe, že nebyl opatrnější. Ještě nikdy ho u skříně s medikamenty nenachytali. Než vstoupil do šatny, zastavil se Trent u nástěnky v odpočívárně. Mezi poznámkami a rozpisem našel jméno Gail Shafferové na seznamu fotbalového mužstva. Na nástěnce byla uvedena telefonní čísla všech hráčů. Na kus utrženého papíru si Trent zapsal číslo Gail. Z prvních tří číslic usoudil, že bydlí někde v Back Bay. Taková otrava, pomyslel si Trent, když se šel do šatny převléci do civilních šatů. Zasunul fiólu zpátky do bílého nemocničního pláště. Když Trent zamířil k výtahům a pak domů, uvědomil si, že bude muset něco udělat s Gail Shafferovou. Ve svém postavení si nemohl dovolit ignorovat žádnou maličkost.

113

Středa

16.května 1989, 16:37

Devlin odjakživa nenáviděl nemocnice.

Bál se jich už od té doby, co jako malý kluk vyrůstal v Dorchesteru ve státě Massachusetts. Jeho matka hrála na ten strach a vyhrožovala mu: Když neuděláš tohle nebo tamto, vezmu tě do nemocnice a doktor ti dá injekci. Devlin injekce nenáviděl. To byl jeden z důvodů, proč teď chtěl dostat Jeffreyho Rhodese, ať už mu Michael Mosconi zaplatí nebo ne. I když mu zase zrovna tak docela jedno nebylo.

Devlin se otrásl. Myšlenka na Jeffreyho mu připomněla hrůzu, kterou právě zažil. Po celou tu mučivou dobu zůstal při vědomí a vnímal všechno, co se dělo. Byl to pocit, jako by se gravitace náhle tisíckrát zvýšila. Byl úplně paralyzován, nemohl ani promluvit. Mohl dýchat, ale jen s velkou námahou a soustředěním. Každou vteřinou prožíval zas a znova hrůzu, že se užuž udusí.

Ten idiot recepční z hotelu Essex vyšel ven teprve dlouho poté, co už byl Jeffrey pryč. Několikrát zaťukal na sklo a volal na Devlina, jestli mu nic není. Tomu blbci trvalo deset minut, než otevřel ty zatracené dveře. Pak se Devlina desetkrát zeptal, jestli je v pořádku, než se zmátořil na to, aby se vrátil do hotelu a zavolal sanitku.

Než Devlin dorazil do nemocnice, uplynulo čtyřicet minut. K jeho velké úlevě ochrnutí pominulo. Olověný pocit vyprchal během jízdy sanitkou.

Jenže Devlin, zděšený představou, že by se to mohlo vrátit, se nechal odvézt na vozíku do ordinace pohotovosti, aby

ho prohlédli, i přes svůj strach z nemocnic.

Na pohotovosti Devlina ignorovali, až na rychlou návštěvu uniformovaného policisty. Strážník Hank Stanley, kterého Devlin mlhavě znal, si přišel pokecat. Jeden z řidičů sanitky zřejmě viděl Devlinovu zbraň. Samozřejmě, že jakmile ho Stanley poznal, bylo po problémech. Devlinova zbraň byla řádně registrována a měl na ni zbrojní pas.

Nakonec Devlina prohlédl doktor, který vypadal, jako by právě dosáhl věku, kdy může dostat řidičák. Jmenoval se Dr. Tardoff a pleť měl jako miminko prdelku. Devlin uvažoval, jestli už se holí. Řekl doktorovi co se stalo. Doktor ho prohlédl, pak beze slova zmizel a nechal o samotě v kójičích pohotovostní ordinace.

Devlin přehodil nohy přes okraj vyšetřovacího stolu a vstal. Jeho šatstvo bylo naházeno na židli. "Kašlu na to!" bručel si pro sebe. Vypadalo to, že tu bude čekat celé hodiny. Devlin si svlékl nemocničního andělíčka, rychle se oblékl a navlékl si holínky. Vyšel k hlavnímu pultu a zeptal se po své pistoli. Naléhali, aby ji tam nechal.

"Doktor Tardoff s vámi ještě není hotový," namítala sestra. Byla to obrovská ženská, asi tak velká jako Devlin, a zdála se taky stejně tvrdá jako on.

"Mám obavu, že umřu věkem, než se vrátí," odsekl Devlin.

Právě v tu chvíli se z jedné vyšetřovny vynořil Dr. Tardoff a svlékal si gumové rukavice. Uviděl Devlina a přistoupil k němu. "Promiňte, že jsem

114

vás nechal čekat," řekl. "Musel jsem zašít řeznou ránu. Mluvil jsem o vašem případu s anesteziologem a on říká, že vám byla vstříknuta paralyzující droga."

Devlin zvedl obě ruce k obličeji a promnul si oči, přičemž se zhluboka nadechl. Docházela mu trpělivost. "Nemusel jsem se vláčet až sem do nemocnice, abych se dozvěděl něco, co už vím. Kvůli tomuhle jste mě nechal čekat?"

"Podle našeho názoru to byl sukcinylcholin," doktor Tardoff ignoroval Devlinovu poznámku.

"To už jsem vám říkal," řekl Devlin. Vzpomněl si, co mu řekl Jeffrey.

Netrefil docela přesně jméno drogy, když je opakoval doktoru Tardoffovi, ale byl dost blízko.

"Je to droga, která se běžně užívá při anestezii," pokračoval nedotčeně doktor. "Je to něco na způsob toho, co užívají amazonští Indiáni na své otrávené šipky, ačkoliv fyziologicky je ten mechanismus mírně odlišný."

"To je přece konečně užitečná informacička," řekl Devlin sarkasticky.

"Teď byste mi třeba mohl říci něco trochu praktičtějšího, jako jestli se mám bát, že v nějakém nevhodném okamžiku zase ochrnu, řekněme za volantem svého auta, až pojedu stotřicítkou."

"To naprosto ne," prohlásil doktor Tardoff. "Vaše tělo drogu kompletně metabolicky zpracovalo. Aby bylo dosaženo téhož efektu, bylo by zapotřebí aplikovat další dávku."

"Asi vypadnu," obrátil se Devlin k sestře. "Jak to teď bude s mou pistolí?"

Devlin musel podepsat nějaké papíry, pak mu dali pistoli. Dali ji do manilové obálky a náboje do druhé. Devlin s náramnou okázalostí nabil pistoli hned u pultu pohotovostních sester, pak ji vložil do pouzdra. Dotkl se ukazováčkem čela v jakémsi pozdravu na rozloučenou. Páni, že byl ale rád, když byl odtud venku.

Devlin si vzal taxík zpátky do hotelu Essex. Jeho auto ještě pořád parkovalo před požárním hydrantem. Než je ale vyzvedl, vrazil do hotelu.

Recepční se nervózně staral, jak se Devlin cítí.

"Fajn, ne díky vám," řekl mu Devlin. "Proč vám to trvalo tak dlouho, než jste zavolal sanitku? Mohlo být po mě, prokristapána."

"Já myslel, že třeba spíte," ohradil se recepční slabě.

Devlin pustil poznámku jedním uchem tam a druhým ven. Věděl, že kdyby se nad ní zamyslel, pravděpodobně by toho idiota musel uškrtit.

Jako by se mohl rozhodnout, že si schrupne hned potom, co s pistolí v ruce dohnal uprchlého zločince a nasadil mu želízka. To bylo absurdní!

"Vrátil se pan Bard dovnitř potom, co jsem začal vypadat, jako bych spal?" zeptal se Devlin.

Recepční zavrtěl hlavou.

"Dejte mi klíč od 5F," požádal Devlin. "Nebyl jste tam nahoře, že ne?"

Ne, prosím," řekl recepční a podal Devlinovi klíč.

Devlin zvolna vystoupil po schodech k Jeffreyho pokoji. Už nebylo třeba spěchat. Podíval se na díru po kulce a podívil se, jak mohl projektil

115

doktora minout. Prošel středem dveří, asi stopětatřicet centimetrů nad podlahou. Měl zasáhnout, a byl by měl Jeffreyho zastavit, i kdyby jen strachem.

Devlin otevřel dveře a zkušenost mu sdělila, že recepční lhal. Byl tu a hledal cennosti. Devlin nakoukl do koupelny a usoudil, že recepční pobral většinu doktorových toaletních potřeb. Devlin zvedl z nočního stolku nějaký poznámkový papír, na kterém bylo natištěno jméno Christophera Eversona. Byl by rád věděl, co je ten Christopher Everson zač.

Po svém rychlém odchodu obešel Jeffrey střed Bostonu, vyhýbaje se každému policistovi, kterého uviděl. Připadalo mu, že ho každý pozoruje.

Zašel k Fileneovi a potloukal se po suterénu. V davu se cítil bezpečnější.

Předstíral, že tam okouní, dost dlouho na to, aby se uklidnil a vymyslel si, co udělá teď.

Zůstal v obchodním domě skoro hodinu, až si uvědomil, že lidé od bezpečnostní služby ho pozorují, jako by měli důvod věřit, že se chystá něco ukrást.

Jakmile odešel od Filenea, zamířil Jeffrey po Winter Street k oblasti kolem stanice městské hromadné dopravy v Park Street. Bylo to uprostřed špičky. Jeffrey záviděl pasažérům, spěchajícím domů. Mrzelo ho, že nemá domov, kam by mohl jít. Postával u řady telefonních automatů a pozoroval přehlídku míjejících lidí. Když se ale objevil pár jízdních policistů, postu pujičí proti směru provozu Tremont Street, rozhodl se přesunout do Bostonu. Na okamžik pocítil pokušení sejít na stanici podzemky spolu s držiteli předplatních jízdenek a chytit si trolejbus Zelené linky do Brooklinu. Na poslední chvíli si to ale rozmyslel.

Jeffrey ze všeho nejvíc toužil jet rovnou ke Kelly. Vzpomínka na její útulný dům byla lákavá. Myšlenka na šálek čaje s ní, to bylo učiněné pokušení. Kdyby tak jenom všechno bylo jinak. Jenže Jeffrey byl odsouzený zločinec, uprchlík před zákonem. Byl teď jedním z bezdomovců, bez pomoci bloumajících městem. Jediný rozdíl byl v tom, že si s sebou ve vlněném vaku nosil tunu peněz.

Stejně jako se mu chtělo jít ke Kelly, zdráhal se zatáhnout ji teď do toho víru nesnází, zvlášť když měl na stopě položeného a ozbrojeného lovce lidí. Jeffrey nechtěl ohrozit Kellyinu bezpečnost. Nemohl ji přivést ke dveřím zloducha, jako byl Devlin. Otrásl se, když si připomněl zvuk Devlinovy pistole.

Kam ale může jít? Neprohledá snad Devlin všechny hotely ve městě?

A Jeffrey si uvědomil, že mu přestrojení nebude nic platné, když ho teď Devlin viděl. Kdoví, jestli už neopravili jeho popis v policejním pátrání.

Jeffrey přešel Obecní ulici a skončil na rohu Beacon Street a Charles Street. Odbočil na Charlesovu. Pár domů od rohu Beaconovy bylo rušné hokynářství firmy Deluca. Jeffrey vstoupil a koupil si nějaké ovoce. Za ten den toho moc nesnědl.

Jeffrey jedl svoje ovoce a pokračoval v pouti Charlesovou ulicí. Minulo

116

ho několik taxíků a on se zastavil. Sledoval taxíky pohledem a v duchu mu docházelo, jak ho Devlin našel. To určitě ten řidič taxíku, který vezl Jeffreyho z letiště do Essexu. Pravděpodobně udal Jeffreyho policii. Když na to zpětně pomýšlel, musel si Jeffrey přiznat, že se choval dost podivně.

Pokud ale šel ten řidič taxíku na policii, proč nepřišla místo Devlina policie? Jeffrey se znovu vydal na cestu. Nepřestal však o tom problému uvažovat. Nakonec usoudil, že to byl Devlin, kdo obcházel na vlastní pěst taxikářské společnosti. Výsledkem úvah bylo, že Devlin byl víc než jen děsivá figura. Byl také vynalézavý, a Jeffrey tudíž musí být nadále značně opatrnější. Dozvídal se, že stát se úspěšným uprchlíkem před zákonem vyžaduje určitou pílí a zkušenost. Jeffrey dorazil na Charlesův okruh, kde se podzemka vynořovala zpod Beacon Hillu a přejížděla Longfellowův most. Tam se zastavil - nebyl si jist, kam jít. Mohl odbočit doprava do Cambridge Street a zamířit zpět do centra. Jenže to mu nepřípadalo moc dobré, protože nyní spojoval centrum s Devlinovou přítomností. Jeffrey zamžoural proti slunci a uviděl okraj mostu, spojujícího Storow Drive s Charlesovým nábřežím podél řeky Charles. Nepřípadalo mu to o nic horší než jiné možnosti.

Když dorazil na kraj řeky, vykročil Jeffrey po tom, co kdysi bývalo elegantním korzem, o čemž svědčily žulové balustrády a schody. Teď byl porost kolem přerostlý a nepěstěný. Řeka byla hezká, ale špinavá a vycházel z ní bažinatý zápach. Její jiskřivou hladinu čeřily malé plachetnice.

Jeffrey dorazil na promenádu před jevištěm Hatch Shell, kde v létě pořádaly bostonské hvězdy popu koncerty s volným vstupem. Usedl na jednu z parkových laviček pod řadou dubů. Nebyl sám. Byla tu spousta lidí, kteří si přišli zaběhat, zaházet létajícími talíři z umělé hmoty, projít se a dokonce i mládež na skateboardech předváděla své divy na cestíčkách a pruzích travnatého turfů.

I když zbývalo ještě několik hodin do západu slunce, zdálo se, že slunce náhle začalo ztrácet sílu. Objevil se shluk vysokých mraků, který napovídal, že se změní počasí. Zvedl se vítr a přivanul od vody studený vzduch.

Jeffrey se zachvěl a objal si ramena pažemi.

V jedenáct musí být v Memorialu, na začátek pracovní doby. Do té doby nemá kam jít. Jeffrey si znovu vzpomněl na Kelly. Vzpomněl si, jak příjemně se cítil u ní doma. Už to bylo tak dávno, co někomu důvěřoval - tak dlouho, co ho někdo poslouchal.

Jeffrey pomýšlel na to, že by znovu zajel do Brookline. Copak ho Kelly nepovzbuzovala, aby s ní zůstal ve styku? Nechtěla snad očistit Chrisovo jméno? Koneckonců, šlo i o ni. Víc přesvědčování Jeffrey nepotřeboval.

Už potřeboval pomoc a Kelly se zdála ochotná pomoci. Aspoň to tvrdila.

Samozřejmě, to bylo před posledními událostmi. Bude k ní úplně upřímný a poví jí, co se stalo, včetně toho střílení. Dá jí zase na vybranou. Dokáže pochopit, když v tom nebude chtít zůstat zapletená, když se teď do obrazu vrátil Devlin. Ale aspoň by to u ní mohl zkusit. Usuzoval, že je dospělá a dokáže se stran rizika sama rozhodnout.

Jeffrey se rozhodl, že nejlépe se ke Kelly dostane podzemkou ze stanice

117

v Charles Street. Dal se do klusu při představě, jak sedí u Kelly na jejím kanafasovém gauči s nohama na kávovém stolku a ona se směje svým křísťálovým smíchem.

Carol Rhodesová právě dorazila z kanceláře domů. Den to byl vyčerpávající, ale produktivní. Dokončila předávání většiny svých klientů jiným úředníkům v bance, k němuž muselo dojít v souvislosti s jejím očekávaným přesunem do losangeleské větve. Když viděla, jak se její přeložení tolik měsíců odkládá, začínala už pochybovat, jestli k němu kdy dojde. Teď ale věřila, že už zanedlouho bude ve slunné jižní Kalifornii.

Otevřela dveře ledničky a podívala se, co by si mohla udělat k večeři.

Od večeře, kterou uvařila Jeffreyemu, zbylo studené telecí. Že se jí ale dostalo za tu námahu pěkného poděkování. A bylo tu plno surovin na salát.

Než se pustila do večeře, podívala se na telefonní záznamník. Žádné vzkazy tu nebyly. O Jeffreyem neslyšela celý den. Uvažovala, kde sakra je a k čemu se chystá. Teprve dnes se dozvěděla, že si Jeffrey nechal peníze, které si mohl vyzvednout ze zvýšené hypotéky. Pětačtyřicet tisíc v hotovosti. Copak má v plánu? Kdyby byla věděla, jak se bude chovat nezodpovědně, nikdy by byla novou hypotéku nepodepsala. Jen ať si počká na výsledek odvolání ve vězení. Prála si už jen, aby měla rozvod za sebou.

Momentálně uvažovala především o tom, co ji kdy k tomu člověku přitahovalo.

Carol se s Jeffreyem seznámila, když přišla do Bostonu na harvardskou obchodní fakultu. Přijela ze západního pobřeží, kde studovala na Stanfordově univerzitě. Možná ji Jeffrey přitahoval, protože byla tak osamělá.

Bydlela v koleji v Allstonu a neznala ani živáčka, když se spolu seznámili. V životě by ji nenapadlo zůstat v Bostonu.

Byl tak provinciální v porovnání s Los Angeles! Měla pocit, že lidé jsou tu stejně studení jako podnebí.

No, za týden bude mít všechno za sebou. S Jeffreyem se vypořádá prostřednictvím svého právníka a vrhne se do nové práce.

V tu chvíli zazvonil zvonek u dveří. Carol se podívala na hodinky. Bylo skoro sedm. Uvažovala, kdo by to mohl být. Ze zvyku se podívala špehýrkou, než otevřela. Trhla sebou, když ho uviděla.

Můj manžel není doma, pane O'Shea," zavolala Carol skrz dveře.

Nemám zdání, kde je, a nečekám ho."

"Rád bych s vámi dvě minuty mluvil, paní Rhodesová."

"O čem?" zeptala se Carol. Nehodlala s tím hnusným chlapem vůbec o ničem debatovat.

"Skrz dveře se mluví dost těžko," odpověděl Devlin. "Potřebuju jen pár okamžiků vašeho času."

Carol zauvažovala, nemá-li zavolat policii. Jenže když zavolá policii, co jim řekne? A jak vysvětlí Jeffreyho nepřítomnost? Protože pokud věděla, tehle O'Shea může být dokonce v právu. Koneckonců, Jeffrey utekl

118

s penězi, které dlužil Mosconimu. Doufala, že se Jeffrey ještě nedostal do horších nesnází.

"Chci se vás jen zeptat na pár věcí ohledně vašeho manžela," volal Devlin, když to vypadalo, že Carol neodpoví.

"Dovolte, abych vám něco řekl. Jestli ho nenajdu, zavolá Mosconi pár zlejh frajerů. Váš manžel by mohl přijít k ošklivému úrazu. Jestli ho najdu první já, možná to celé vyřešíme dřív, než mu zruší kauci."

Carol si zcela neuvědomila, že Jeffreyemu jde o propadnutí kauce.

Možná by si měla znovu rozmyslet, jestli by nebylo lépe promluvit s tímhle O'Shea.

Kromě běžné západky měly dveře bezpečnostní řetěz, který Carol a Jeffrey nikdy nepoužívali. Carol zaklesla konec řetězu do západky, pak uvolnila závoru a otevřela dveře. S bezpečnostním řetězem se dveře otevřely jen na osm centimetrů.

Carol začala Devlinovi opakovat, že nemá zdání, kde Jeffrey je, ale nedostala se ke slovu. Než si uvědomila, co se děje, dveře se úplně rozlétly s hlasitým zvukem štípajícího se dřeva, přičemž se na řetězu houpal ulomený kus zárubně.

Carolina první reakce byla utéci, ale Devlin ji popadl za paži a přitáhl k sobě. Usmál se na ni, dokonce se rozesmál.

"Nesmíte vstoupit do mého domu!" vykřikla Carol. Doufala, že to zní autoritativně, i když byla zděšená. Marně se snažila vykroutit paži z Devlinova sevření.

Vážně?" ptal se Devlin, předstíraje překvapení. "Ale vypadá to, že už jsem tady. Kromě toho, tohle je taky doktorův dům a já jsem zvědavý, jestli sem ten díblík nepřišmejdil potom, co mi bodnul do prdele nějaké otrávené šíp. Musím říct, že už mě váš manžel trochu unavuje."

"Nejste jediný," byla Carol v pokušení odpovědět, ale zarazila se.

"Není tady," řekla místo toho.

"Jo?" otázal se Devlin. "Tak se tady trochu porozhlédneme."

"Odejďte!" zaječela Carol ve snaze ubránit se. Ale nemělo to smysl.

Devlin ji pevně držel za zápěstí a vlekl ji z pokoje do pokoje, přičemž hledal jakékoliv známky Jeffreyho přítomnosti.

Carol se stále snažila vyprostit. Než ji Devlin vyvedl nahoru, náhle s ní zatřásl. "Tak se uklidněte," křikl na ni. "Víte, že skrývání nebo nadřezování odsouzenému zločinci, který nechal propadnout kauci, je samo o sobě trestný čin? Jestli tady doktor je, bylo by pro vás lepší, kdybych ho našel já a ne policie."

"Není tady," řekla mu Carol. "Nevím, kde je, a upřímně řečeno, je mi to jedno!"

"No ne," zvolal Devlin, překvapen její poslední poznámkou. Jeho sevření se uvolnilo. "Mluvme tady o malé manželské roztržce?"

Carol využila Devlinova upřímného překvapení, aby vyprostila paži z jeho sevření. Bez zaváhání udeřila Devlina do tváře.

Devlin na okamžik strnul. Pak se nahlas rozesmál a znovu popadl její zápěstí. "Vy jste ale potvůrka! Přesně jako váš manžel. Kéž bych vám

mohl věřit. Když teď budete tak laskavá, rád bych, kdybyste mi to ukázala nahoře."

Carol zavřískla strachem, když ji Devlin rázně vlekl do schodů. Pohyboval se tak rychle, že měla co dělat, aby mu stačila, a na několika schodech klopýtla a pohmoždila si holeně.

Rychle prošli horní patro. Devlin nakoukl do ložnice, kde byl nepořádek, všude špinavé šatstvo a pak do šatny, na jejíž podlaze byla chaotická zmrščená boty. Pak prohodil: "Nejste zrovna hospodyňka, co?"

Pobyt v ložnici Carol děsil, nebyla si jista Devlinovými skutečnými úmysly. Pokusila se ovládnout. Musí něco vymyslet, než na ni to prase skočí.

Devlina však Carol očividně nezajímala. Vytáhl ji po skládacích schůdkách na půdu pak ještě dolů do sklepa. Bylo zřejmé, že tu Jeffrey není a nebyl. Uspokojen odvedl Carol do kuchyně a nakoukl do ledničky.

"Takže mluvíte pravdu. Teď vás pustím, ale čekám od vás, že budete hodná. Rozumíte?"

Carol se na něj divoce zamračila.

"Paní Rhodesová, povídám, rozumíte mi?"

Carol přikývla.

Devlin pustil její zápěstí. "Tak teda," řekl. "Myslím, že se tu zdržím pro případ že by doktor zavolal nebo si přišel pro čistý podvlikačky."

"Chci, abyste odešel," vyštěkla Carol hněvivě. "Odejděte, nebo zavolám policii."

"Nemůžete volat policii," řekl Devlin věcně, jako by věděl něco, co Carol neví.

"A proč ne?" zeptala se Carol dopáleně.

"Protože vám to nedovolím," řekl Devlin. Zasmál se svým chraplavým smíchem a rozkašlal se. Když se ovládl, dodal:

"Hrozně nerad vám to říkám, ale policii momentálně na Jeffreyem Rhodesovi moc nefičí. Kromě toho jsem to já, kdo pracuje pro zákon a řád. Jeffrey ztratil svá práva, když byl vynesena rozsudek."

"Jeffrey byl odsouzen," odporovala Carol. "Já ne."

"To je jen technická podrobnost," Devlin mávl rukou. "Ale popovídejme si o něčem důležitějším. Co bude k večeři?"

Jeffrey jel trolejbusem na Clevelandský okruh a pak šel pěšky třídou Chestnut Hill, až dorazil klidnými předměstskými ulicemi ke Kelly.

V kuchyních se svítilo, psi štěkali a děti si hrály venku. Byla to čtvrť jako namalovaná, před čerstvě natřenými dveřmi garáží zaparkované stejny Ford Taurus. Slunce bylo nízko nad horizontem. Už byla skoro tma.

Jakmile se Jeffrey rozhodl jít ke Kelly, nechtěl nic jiného, než aby tam už byl. Když se teď ale blížil k její ulici, cítil, že se mu nerozhodnost vrací. Rozhodování mu nikdy dřív nedělalo potíže. Jeffrey se už na nižší střední škole rozhodl pro medicínskou kariéru. Když přišlo na koupi domu, prošel prostě hlavním vchodem domu v Marbleheadu a řekl: "To je ono." Nebyl

zvyklý na tak opravdovou rozervanost. Když se mu konečně podařilo dojít k jejím předním dveřím a zazvonit, skoro si přál, aby nebyla doma.

"Jeffrey!" vykřikla Kelly, když otevřela dveře. "Tohle je den překvapení. Pojď dál!"

Jeffrey vstoupil a okamžitě si uvědomil, jak se mu ulevilo, že je Kelly doma.

"Ukaž, dej mi sako," řekla. Pomohla mu je odložit a zeptala se, co se stalo s jeho brýlemi.

Jeffrey si přiložil ruku k obličejí. Poprvé si uvědomil, že je ztratil.

Nejspíš mu spadly, když se hnál z hotelového pokoje.

"Ne že bych nebyla ráda, že tě vidím - to jsem. Ale co tu děláš? Šla před ním do obývacího pokoje."

"Bohužel už na mě čekala společnost, když jsem se vrátil do hotelového pokoje," povzdechl si, kráčeje za ní.

"Ach Bože. Pověz mi o tom všechno."

Jeffrey zase Kelly do všeho zasvětil. Vyprávěl celou epizodu s Devlinem v hotelu Essex, včetně střelby a injekce sukcinylcholinu.

Navzdory svému rozhořčení se Kelly musela smát. "To může napadnout jen anesteziologa, píchnout lovcí lidí sukcinylcholin."

"Na tom není nic legračního," zlobil se Jeffrey. "Skutečný problém je v tom, že sázky stouply. A rizika taky. Zvlášť jestli mě Devlin zase najde."

Dalo mi hodně práce rozhodnout se, než jsem sem přišel. Asi by sis měla rozmyslet tu nabídku, že mi pomůžeš."

"Nesmysl," namítla Kelly. "Abych řekla pravdu, když jsi dneska odešel z nemocnice, tloukla jsem se do hlavy, že jsem tě nepozvala, abys bydlel tady."

Jeffrey si zkoumavě prohlédl Kellyinu tvář. Její vážnost byla odzbrojující. Dělala si tak zřejmé starosti! "Ten Devlin po mně střílel," opakoval Jeffrey. "Dvakrát po mně střelil. Opravdivými kulkami, a smál se, jako by si vychutnával střelení na krocan. Chci se jen ujistit, že chápeš, jaký je tady stupeň ohrožení."

Kelly se podívala Jeffreyemu přímo do očí. "Dokonale chápu," řekla.

"Taky chápu, že mám pokoj pro hosty a ty potřebuješ někde bydlet. Abych řekla pravdu, urazilo by mě, kdybys nepřijal mou nabídku. Tak platí?"

"Platí," přikývl Jeffrey, stěží potlačiv úsměv.

"Dobře. Takže když jsme se domluvili, dáš si něco k jídlu. Vsadím se, že jsi celý den nejedl."

"To není pravda," ohradil se Jeffrey. "Měl jsem jablko a banán."

"A co takhle špagety?" zeptala se Kelly. "Ty budu mít za půl hodiny hotové."

"Špagety by byly ohromné."

Kelly šla do kuchyně. Za pár minut už smažila usekanou cibuli a česnek ve starém železném rendlíku.

"Potom, co jsem utekl před Devlinem, už jsem se do hotelového pokoje nevrátil," řekl jí Jeffrey. Nakláněl se přes zadní opěradlo gauče, aby viděl na Kellyinu činnost v kuchyni.

121

"No to doufám, že ne." Vyndala z ledničky mleté hovězí.

"Zmiňuju se o tom jen proto, že jsem bohužel přišel o Chrisovy poznámky - ty, co jsem si půjčil."

"To nic," chlácholila ho Kelly. "Říkala jsem ti, že jsem se jich stejně chtěla zbavit. Ušetřils mi nesnáze."

"Stejně mě to mrzí."

Kelly začala otevírat plechovku loupáných italských rajčat elektrickým otviračem konzerv. Přes vrčení motorku řekla: "Mimochodem, zapomněla jsem ti to říct. Mluvila jsem s Charlottou Henningovou z nemocnice Valley. Řekla mi, že berou markain od Ridgeway Pharmaceuticals."

Jeffrey mu poklesla čelist. "Ridgeway?" "Tak je to," ujistila ho Kelly a přidala mleté hovězí maso k cibuli a česneku

"Ridgeway je prý jejich dodavatelem od té doby, co se markain vyrábí."

Jeffrey se na gauči obrátil a zadíval se z okna do temnějící zahrady venku. Byl ohromen. Myšlenka, že markain z Memorialu a Valley pochází od stejného farmaceutického výrobce, byla základem jeho teorie kontaminantu. Pokud byl markain použitý při Nobleově operaci od jiného dodavatele než markain, který dostala Owenová, nedalo se debatovat o tom, že by přišel do styku se stejnou znečišťující látkou.

Kelly si nebyla vědoma účinku své informace na Jeffreyho, přidala k masu rajčata a trochu rajského protlaku. Přisypala trochu oregana, zamíchala a ztlumila plamen plynu, aby směs jen mírně pobublávala.

Vyndala velký hrnec, naplnila jej vodou a dala vařit na sporák.

Jeffrey za ní přišel ke kuchyňskému pultu.

Kelly dokázala vycítit, že se něco děje. "Co je?" zeptala se.

"Jeffrey vzdychl. "Jestli Valley bere od Ridgewaye, pak ta myšlenka s kontaminantem nepřipadá v úvahu. Markain chodí v uzavřených skleněných ampulkách a každý kontaminant by musel pocházet z výroby."

Kelly si otřela ruce do ručníku. "Nemohl někdo přidat kontaminant později?"

"Pochybuju."

"A co když se fióla otevře?" nadhodila Kelly.

"Ne," odmítl Jeffrey kategoricky. "Otvírám si fióly sám a okamžitě je vyprázdním. Chris to určitě dělal stejně."

"No, nějak to přece musí jít," trvala na svém Kelly. "Nevzdávej se tak snadno. To pravděpodobně udělal Chris."

"Dostat kontaminant do některé z těch ampulí by znamenalo proniknout skrz sklo," řekl Jeffrey skoro vztekle. "To nejde. Kapsle ano, ale skleněné ampule ne." Ale už když to říkal; začal o tom přemýšlet.

Vzpomněl si na chemickou laboratoř na vysoké, kde si museli vyrábět pipety pomocí Bunsenova hořáku a skleněných tyčinek. Vzpomínal si na sklo, změkklé jako karamelky, když je nechávali rozžhavit, do červena, než je vytáhli do štíhlého kónusu.

"Nemáš tu nějaké injekční stříkačky?" zeptal se.

"Mám tu ještě Chrisův lékařský kufřík," odpověděla. "Možná tam nějaké budou. Mám to přinést?"

122

Jeffrey přikývl, pak přistoupil ke sporáku a zapnul jeden z předních hořáků, vedle bublající omáčky na špagety. Plamen bude určitě dost horký. Když se Kelly vrátila s Chrisovým kufříkem, vyndal z něj několik stříkaček a pár ampulí s bikarbonátem.

Nahřál špičku stříkačky, až kov červeně žhnul. Vyndal ji z ohně a rychle se pokusil prostrčit ji sklem. Nepronikala nijak dobře. Pak se pokusil nahřát sklo a použil studenou jehlu, ale to taky nefungovalo. Pak se pokusil nahřát jehlu i sklo a jehla snadno prošla.

Jeffrey vytáhl jehlu z ampule a zkoumal sklo. Jeho kdysi hladký povrch byl zvlněný, v místě, kudy pronikla jehla, zůstala maličká dírka. Když vrátil ampuli zpět nad hořák, sklo opět změklo, ale když se pokusil jím rotovat roztavené sklo se narušilo ještě víc a jemu se podařilo jen se popálit a zdeformovat celý konec ampule.

"Co myslíš?" zeptala se Kelly, šilhajíc mu přes rameno, aby viděla.

"Myslím, že máš pravdu," řekl Jeffrey s novou nadějí. "Mohlo by to jít."

Není to tak snadné. Tuhle jsem určitě zničil. Ale znamená to, že by to mohlo jít. Možná by pomohla vyšší teplota plamene, nebo kdyby se dal líp nasměrovat."

Kelly podala Jeffreymu kus ledu a zabalila mu ho do utěrky, aby si mohl ochladit popálené prsty. "Jaký kontaminant jsi měl na mysli?" zeptala se.

"Nevím konkrétně," přiznal Jeffrey, "ale uvažuji o nějakém toxinu. Ať je to cokoliv, musí to účinkovat při velmi nízké koncentraci. A z toho, co si zapsal Chris, soudím, že to musí poškozovat nervové buňky, aniž by to poškodilo ledviny nebo játra. To vylučuje spoustu obvyklých jedů. Možná budu vědět víc, až budu mít v ruce pitevní zprávu Patty Owenové. Moc by mě zajímala toxikologická část. Viděl jsem ji jen krátce během vyšetřování před oběma svými

procesy a vzpomínám si, že byla negativní, až na stopy markainu. Ale nikdy jsem ji nezkoumal zblízka. Tehdy mi to nepřipadalo důležité."

V hrnci se zuřivě vařila voda. Kelly do ní vhodila těstoviny. Obrátila se tváří k Jeffreymu. "Jestli se toxin do markainu dostal takhle" - ukázala na ampuli a stříkačku, které Jeffrey položil na pult - "znamená to, že někdo manipuluje s markainem za účelem úmyslného způsobení otravy."

"Vraždy," upřesnil Jeffrey.

"Bože můj," zhrozila se Kelly. Začínalo jí svítat, jak je to vlastně hrůzné. "Proč?" zeptala se a otřásla se. "Proč by to někdo dělal?"

Jeffrey pokrčil rameny. "Na tuhle otázku ti zatím nedokážu odpovědět.

Nebylo by to poprvé, co by někdo manipuloval s medikamenty nebo je úmyslně využíval k nedobrým účelům. Kdo může říci, jakou má motivaci?

Tylenolský zabiják. Doktor X z New Jersey, ten, co zabíjel pacienty nadměrnými dávkami sukcinylcholinu."

"A teď tohle," Kelly byla viditelně otřesena. Představa nějakého šílence, který se krade chodbami bostonských

nemocnic, pro ni byla stěží přijatelná. "Jestli věříš, že by to mohla být pravda, nemyslíš, že bychom to měli říci policii?"

"Kéž bychom mohli," zatoužil Jeffrey. "Jenže nemůžeme ze dvou pří-

123

čin. Především jsem odsouzený zločinec na útěku před zákonem. Ale i kdybych nebyl, musíme uznat, že nemáme na nic z toho ani nejmenší důkaz. Kdyby šel někdo s touhle historkou na policii, moc pochybuju, že by vůbec něco podnikli.

Potřebujeme nějaký důkaz, než půjdeme na úřady."

"Ale musíme toho člověka zastavit!"

"Souhlasím. Než budou další mrtví a další odsouzení lékaři."

Kelly pronesla svá následující slova tak tiše, že ji Jeffrey stěží slyšel.

"Než dojde k dalším sebevraždám." Oči se jí naplnily slzami.

Aby udržela své city na uzdě, obrátila se Kelly k vroucím těstovinám.

Výlovila pramínek špaget a hodila jej na přední stranu skříňky na nádobí.

Přilepil se. Otřela si oči a rozhodla: "Jdeme jíst."

"Zavolám ti, hned jak procedura skončí," řekla Karen Hodgesová své matce. Telefonovala skoro hodinu a začínala už být trochu naštvaná. Měla pocit, že by se ji snad matka měla snažit uklidňovat, a ne naopak.

"Víš jistě, že je ten doktor dobrý?" zeptala se paní Hodgesová.

Karen obrátila oči v sloup, aby to viděla její spolubydlící Marcia Ginsburgová, která se chápavě usmála. Marcia přesně věděla, jak Karen je.

Telefonáty Marciiny matky byly přesně stejně protivné. Neustále varovala svou dceru před muži, AIDS, drogami a nadváhou.

"Je fajn, máti," řekla Karen, aniž by se obtěžovala skrývat, jak je popuzena.

"Pověz mi ještě jednou, jak sis ho našla," prosila paní Hodgesová.

"Máti - už jsem ti to povídala miliónkrát."

"No dobře, dobře," vzdychla paní Hodgesová. "Jen mi určitě zavolej, hned jak to půjde, slyšíš?" Věděla, že je dcera dotčená, ale nemohla se ubránit starostem. Navrhovala manželovi, aby letěli do Bostonu za Karen, až půjde na laparoskopii, jenže pan Hodges prohlásil, že nemůže opustit svou kancelář. Kromě toho, jak zdůrazňoval, je laparoskopie jen diagnostická procedura, a ne "opravdivá operace".

"Je opravdivá, když se týká mé holčičky," odpověděla paní Hodgesová. Nakonec však s panem Hodgesem zůstala v Chicagu.

"Zavolám ti, hned jak budu moci," slíbila Karen.

"Pověz mi, jakou anestezii ti dají," vyzvíдалa paní Hodgesová v naději, že dceru ještě zadrží. Nechtělo se jí zavěsit.

"Epidurální," odpověděla jí Karen.

"Jak se to píše?"

Karen hláskovala.

"Nedává se to při porodech?"

"Ano," řekla Karen. "A taky u procedur jako laparoskopie, když si nejsou jistí, jak dlouho to potrvá. Doktor neví, co uvidí. Možná to chvíli potrvá a on nechce, abych byla v bezvědomí. - No tak, mami, už jsi to zažila s Cheryl." Cheryl byla Karenina starší sestra a i ona měla potíže s endometritidou.

124

"Nejdeš na potrat, že ne?" zeptala se paní Hodgesová.

"Máti, musím končit," zdůraznila Karen. Ta poslední otázka už na ni byla moc. Teď se už zlobila. Po všech těch řečech si matka myslí, že jí lže.

Bylo to směšné.

"Zavolej mi," podařilo se paní Hodgesové dodat, než Karen zavěsila.

Karen se obrátila k Marcii a obě ženy se na sebe okamžik dívaly, než se rozesmály.

"Ty matky!" posteskla si Karen.

"Unikáty," řekla Marcia.

"Zřejmě nehodlá uvěřit, že je mi třidvacet a mám za sebou vysokou školu," podotkla Karen. "Jsem zvědavá, jestli se mnou bude pořád takhle zacházet, až budu za tři roky končit práva."

"O tom nepochybuj," zasmála se Marcia.

Karen před rokem absolvovala Simmons College a teď pracovala jako sekretářka u agresivního a úspěšného rozvodového advokáta jménem Gerald McLellan. McLellan se jí stal spíš mentorem než šéfem. Rozpoznal její inteligenci a naléhal na ni, aby šla na práva. Na podzim měla začít v Boston College.

Ačkoliv byla Karen ukázkou kypícího zdraví, trpěla už od puberty endometritidou. Během posledního roku se problém zhoršil. Lékař jí nakonec nařídil laparoskopii, aby se mohlo rozhodnout o léčbě.

"Nemáš zdání, jak jsem šťastná, že se mnou zítra půjdeš ty a ne má matka," řekla Karen. "Z ní bych se zcvokla."

"Bude mi potěšením," prohlásila Marcia. Zařídila si den volna z Bostonské banky, aby mohla Karen doprovodit na chirurgickou ambulanci a pak ji odvézt domů, leda že by se ukázalo, že musí Karen zůstat v nemocnici přes noc.

Karenin doktor to však považoval za velmi nepravděpodobné.

"Trošku se toho zítřku bojím," přiznala Karen. Až na návštěvu pohotovosti poté, co spadla z kola, když jí bylo deset, nikdy v nemocnici nebyla.

"To bude pohoda," ujistila ji Marcia. "Já měla před operací slepého střeva taky strach, ale nic to nebylo. Vážně."

"Ještě jsem nikdy neměla anestezii," řekla Karen. "Co když nezabere a budu všechno cítit?"

"Nedostalas nikdy u zubaře injekci?"

Karen zavrtěla hlavou. "Kdepak. Nikdy jsem neměla zkažený zub."

Trent Harding přesunul sklo ze skříňky vedle ledničky a vyndal falešnou zadní stěnu. Sáhł dovnitř, vytáhl pistoli pětačtyřicítka a potěžkal ji v dlani. Miloval tu zbraň. Na hlavní byla slabá šmouha od oleje, jak ji naposled ošetřoval. Vzal papírový ručník a láskyplně ji naleštil.

Sáhł znovu do úkrytu a vytáhl zásobník nabitý střelami. S pistolí v levé ruce zasunul zásobník zespoda do pažby. Pak jej posunul, aby zacvakl na své místo. Tento manévr mu skýtal pocit blízký smyslné rozkoši.

Zbraň mu dávala jiný pocit, když teď byla nabitá. Uchopil ji jako Crockett v Miami Vice a zamiřil skrz kuchyňské dveře na plakát firmy

125

Harley-Davidson, zavěšený na stěně obývacího pokoje. Okamžik váhal, jestli by si nemohl zastřílet z pistole ve vlastním bytě. Pak ale usoudil, že to nestojí za to riziko. Pětačtyřicítka pěkně bouchne.

Nechtěł, aby sousedi zavolali policajty.

Položil zbraň na stůl a vrátil se ke své tajné skrýši. Sáhł do ní a vytáhl malou fiólu se žlutou tekutinou. Zatřepal jí a podíval se na ni proti světlu.

Na mou duši, neměl zdání, jak tu tekutinu z té žabi kůže dostávají. Koupil ji v Miami od nějakého obchodníka s drogami z Kolumbie. Bylo to ohromné. Splnilo to všechna očekávání.

Malou pětikubíkovou injekční stříkačkou natáhl Trent trošičku tekutiny, kterou pak rozředil destilovanou vodou. Za daných okolností neměl ani zdání, kolik by měl použít. Neměl zkušenosti s tím, co měl teď v plánu.

Trent pečlivě vrátil fiólu do úkrytu, pak vrátil na místo překližku a sklo ze skříňky. Zakryl čepičkou stříkačku, plnou toxického roztoku, a strčil ji do kapsy. Pak si nacpal pistoli za opasek tak, aby ho hlaveň studila v kříži.

Trent přistoupil ke skříni v předsíni, vyndal denimovou bundu značky Levis a navlékl si ji. Pak se podíval v koupelnovém zrcadle, jestli mu určitě není vidět pistole. Vzhledem ke střihu bundy mu nedělala ani vybouleninu. Hrozně ho štvalo, že přijde o místo k parkování na Beacon Hillu, protože věděl, že mu dá zatraceně moc práce najít jiné, až se vrátí, ale copak měl jinou možnost? Vzdálenost ke Sv. Pepovi zvládne za čtvrtinu času, který by mu to trvalo městskou hromadnou dopravou. To byla další věc, která mu na doktorech vadila. Mohli přes den parkovat v nemocnici.

Ošetřovatelé nesměli, až na vrchní sestry anebo ty, kdo měli večerní nebo noční službu.

Trent zaparkoval na veřejném parkovišti, ale vybral si místo blízko parkoviště pro zaměstnance. Zamkl auto a vkročil do nemocnice. Jedna z dobrovolných sester se zeptala, co si přeje, ale on řekl, že nic, to je v pořádku. Koupil si v kiosku Globe a usadil se v koutě. Přišel brzy, ale nechtěl nic ponechat náhodě. Chtěl tu být, až půjde Gail Shafferová z práce.

Devlin krknul. To mu někdy dělalo pivo. Podíval se na Carol, která na něj vrhla znechucený pohled. Seděla naproti němu v obýváku a listovala časopisy - vztekle projížděla stránky. Byla očividně dopálená.

Devlin obrátil svou pozornost zpět k baseballu, který ho uklidňoval.

Kdyby Red Sox vyhrávali, byl by nervózní, aby to nepokazili. Uspokojovalo ho však, že prohrávali o šest přeběhů.

Bylo zcela jasné, že to zase jednou projedou.

Aspoň se dobře najedl. Studené telecí kotlety a salát mu bodly. Stejně tak čtyři piva. Ještě nikdy před návštěvou v Rhodesově domácnosti neslyšel o Kronenbourgu. Nebylo to špatné pivo, i když by stejně dal přednost Budvaru.

Doktor se neobjevil ani nezavolał. Ačkoliv se Devlin při vigílii slušně najedl, musel pořád myslet na Carol. Po večeru, který s ní strávil, dokázal pochopit, proč se doktůrek rozhodl nevrátit domů.

126

Devlin se zabořil o trochu hlouběji do pohodlné pohovky před televizí.

Zul si kovbojské holínky a nohy v ponožkách si položil na jednu z kuchyňských židlí s rovným opěradlem. Bylo to zatraceně lepší než držet hřídku ve svém autě, i když Sox prohrávali. Devlin zamrkal. Na okamžik měl pocit, že usíná. Carol nedokázala uvěřit, že musí takhle strávit jednu ze svých posledních nocí v Bostonu: bavit hrdlořeza, který má pohledávky u Jeffreya.

I kdyby už nikdy svého budoucího ex-manžela nespátřila, nestačilo by jí to.

Možná by se s ním jednou měla sejít, čistě jen aby mu mohla dát na srozuměnou, co si o něm myslí.

Carol pozorovala koutkem oka Devlina. Na okamžik se zdálo, že usíná.

Pak ale vstal a došel si pro další pivo. Brzy však byl zpátky v téže, téměř vodorovné pozici s očima skoro zavřenými.

Při reklamách konečně klesla Devlinovi hlava na hrud'. Pivní láhev kterou držel, se naklonila a trochu obsahu vyteklo na koberec na podlaze. Začal pochrupovat. Tvrdě usnul.

Carol zůstala, kde byla, s magazínem v ruce, bála se obrátit stránku ze strachu, že Devlina probudí. Pak se z televizoru ozval náhlý řev, když se jednomu z hráčů podařil přeběh přes všechny mety. Carol sebou škubla s pocitem, že ten rámus určitě Devlina probudí, ale začal jen chrápat hlasitěji.

Carol se zvolna zvedla z křesla a stoupla si. Časopis položila na televizor.

Pomalou, zhluboka se nadechla a po špičkách obešla Devlina, přešla kuchyní a po schodech nahoru. V ten okamžik, kdy se dostala do své ložnice, za sebou zavřela a zamkla dveře a zvedla sluchátko telefonu.

Bez zaváhání vytočila číslo 911 a řekla spojovateli, že má v domě vetřelce a potřebuje, aby okamžitě přijela policie.

Klidně udala adresu. Jestli hodlá Jeffrey řešit své problémy po svém, ona se dokáže vypořádat se svými.

Spojovatel ji ujistil, že pomoc už je na cestě.

Mezitím odešla Carol do koupelny, pro jistotu zavřela a zamkla dveře.

Sklopila sedátko na toaletě, sedla si na něj a čekala. Ani ne za deset minut někdo zazvonil u hlavních dveří. Teprve tehdy se vynořila Carol z koupelny, přešla ložnici a naslouchala u dveří. Slyšela, jak se přední dveře otvírají, pak mumlavé hlasy.

Carol otevřela dveře ložnice a vyšla na vrchol schodiště. Pod sebou slyšela hovor a pak ke svému překvapení smích!

Vykořčila po schodech dolů. V hale u předních dveří se dva policisté v uniformách něčemu chechtali a bouchali Devlina do zad, jako by byli nejlepší přátelé.

"Pardon!" řekla Carol hlasitě od úpatí schodů.

Ti tři vzhledli.

"Carol, miláčku," pravil Devlin, "to vypadá na nějaký omyl. Někdo volal policii, že je tu vetřelec."

"Policii jsem volala já" prohlásila Carol. Ukázala na Devlina. "Vetřelec je on."

127

"Já?" zeptal se Devlin s výrazem nejvyššího úžasu. Obrátil se na oba policisty. "To je jak z románu. Seděl jsem v obýváku, spal u televize. Tohle dělá lupič? Abych řekl pravdu, Carol mi zrovna udělala ohromnou večeři.

Pozvala mě. . ."

"Nikdy jsem ho nepozvala!" zaječela Carol.

"Jestli chcete, hoši, pojdte se podívat do kuchyně na špinavé nádobí po naší romantické večeři. Nejspíš jsem ji kapku zklamal, když jsem tak usnul."

Oba policisté se mimoděk usmáli.

"Přinutil mě tu večeři uvařit," vyštěkla Carol.

Devlin se zatvářil upřímně ublíženě.

Značně dopáleně přešla Carol halu a popadla řetěz s kusem vytržené veřeje. Zamávala jím na policisty. "Vypadá to, jako bych sem to prase pozvala?"

"Nemám zdání, jak se to mohlo rozbít," žasl Devlin. "Já s tím rozhodně nic společného nemám." Obrátil oči v sloup, aby to policisté viděli. "Ale Harolde, Willy, jestli dáma chce, abych odešel, tak odejdu. Mohla mě totiž prostě jen požádat, abych odešel. Hrozně nerad zůstávám někde, kde mě nechťejí."

"Willy, co kdybys odvedl pana O'Shea na chvílku ven?" řekl starší z těch dvou policistů. "Já si pokecám s paní Rhodesovou."

Devlin se musel vrátit do obýváku pro holínky. Když si je navlékl, vyšli s Willym ven a zastavili se u policejního auta.

"Ženské," vzdychl Devlin a kývl hlavou k Rhodesovu domu. "S těma je potíž. To je pořád něco!"

"Hernajs, ta je jak žiletka," přiznal Harold, když vyšel z domu a přidal se k ostatním. "Devline, cos sakra dělal, žes ji tak namích?"

Devlin pokrčil rameny. "Možná jsem ji urazil. Jak jsem měl vědět, že to vezme tak osobně, když usnu? Já chci všeho všudy najít jejího manžela, a doufám, že se mi to povede dřív, než mu propadne kauce."

"No, povedlo se mi ji uklidnit," řekl Harold. "Ale prosím tě, trochu rozvahy a už nevyváděj."

"Rozvaha? Sakra, to jsem celý já," smál se Devlin "Promiňte, hoši, že jste se museli kvůli mě namáhat."

Harold se ještě vyptával Devlina na jednoho jiného bostonského policistu, kterého vyhodili od policie spolu s Devlinem při úplatkářském skandálu. Devlin mu sdělil, že naposled o tom člověku slyšel, když se přestěhoval na Floridu a pracoval někde kolem Miami jako soukromý detektiv.

Nakonec si všichni potřásli rukama, nastoupili do svých aut a odjeli.

Když dorazili na Západní pobřežní dálnici, zabořili policisté doleva, Devlin doprava. Devlin však daleko nejel. Otočil vůz nazpátek a nakonec znovu minul Rhodesův dům. Zaparkoval tak, aby na něj viděl. Protože se Jeffrey neukázal ani

nezavola, lamentoval v duchu nad skutečností, že bude muset zase najmout toho chlápka, aby sledoval Carol. Po dnešním večeru však už tak bezvýhradně nevěřil, že je Carol zavede k Jeffreymu. Mosconiho poznámka o tom, že to nejsou žádné hrdličky,

128

spolu s Caroliným chováním a několika strohými poznámkami, které sem tam zaslechl, přivedly Devlina na myšlenku, že si bude muset vymyslet nějaký jiný způsob, jak Jeffreya najít. Povedla se mu však jedna věc, která mu všechno usnadní - dal Carol na telefon štenici, když vařila večeři. Pokud Jeffrey zavolá, bude o tom vědět.

Jeffrey se rozhlédl po Kellyině pokoji pro hosty a usoudil, že svůj vlněný vak nechá pod postelí. Měl zato, že tam bude ve stejném bezpečí jako kdekoli jinde. Rozhodl se nepovídat Kelly o penězích, aby jí nepřiděloval další starosti. Když se vynořil z pokoje pro hosty, našel Jeffrey Kelly v její ložnici, nataženou v posteli s románem. Dveře měla dokořán, jako by čekala, že se s ní rozloučí, než odejde. Měla na sobě růžové bavlněné pyžamo s tmavozeleným lemováním. Na posteli ležely stočené do klubíčka dvě kočky, jedna siamská, druhá běžově mourovatá.

No jestli tohle není ukázkový domov," pomyslel si Jeffrey. Rozhlédl se po pokoji. Byl nádherně ženský, s tapetami ve francouzském venkovském stylu a odpovídajícími závěsy. Bylo hned vidět, že i nejmenším detailům byla věnována péče. Nebylo tu vidět žádné šatstvo a Jeffrey se nemohl ubránit porovnání s Caroliným chaotickým brlohem. "Zrovna jsem se chtěla jít podívat, jestli jsi vzhůru," řekla Kelly. "Ráno se asi mineme. Musím odejít z domu ve tři čtvrti na sedm. Klíč od hlavního vchodu dám dovnitř do lucerny."

"Nerozmyslela sis to, mám tu zůstat?"

Kelly se zamračila v žertovné zlosti. "Já myslela, že jsme se už dohodli.

Rozhodně chci, abys tu zůstal. Měla jsem dojem, že jsme v tom zajedno.

Zvlášť teď, když se objevil ten zloduch."

Jeffrey vstoupil do pokoje a přikročil k okraji postele. Siamka zvedla hlavu a zaprskala.

"Ale no tak, Samsone, nebudeme žárlit," zahubovala Kelly. Jeffreymu řekla: "Není zvyklý na mužského v domě."

"Co to je za potvůrky?" zeptal se Jeffrey. "Jak to, že jsem je ještě neviděl?"

"Tohle je Samson," usmála se Kelly a ukázala na siamku. "Je hodně venku, terorizuje okolí. A tohle je Dalila. Je těhotná, jak vidíš. Spí celý den v komoře."

"Jsou manželé?" zeptal se Jeffrey.

Kelly se svým typickým způsobem zasmála. Jeffrey se usmál. Nezdálo se mu, že by byl jeho žertík tak legrační, ale Kellyino veselí bylo nakažlivé.

Jeffrey si odkašlal. "Kelly," začal, "nevím, jak to říct, ale nemáš ani zdání, jak si cením tvého pochopení a pohostinnosti. Nevím, jak ti poděkovat."

Kelly shlédla na Dalilu a láskyplně ji pohládila. Jeffrey měl dojem, že se červená, ale při tom světle se to dalo těžko posoudit.

129

"Jen jsem chtěl, abys to věděla," dodal Jeffrey. Pak změnil předmět hovoru a řekl: "Takže se asi uvidíme někdy zítra."

"Buď opatrný!" nařídila Kelly. "A hodně štěstí. Jestli vlítneš do nějakého problému, zavolej mi. Jedno kdy."

"Žádné nesnáze nebudou," ujistil ji Jeffrey sebejistě. Za půl hodiny však, když vystupoval po schodech do Boston Memorialu, už si tak jistý nebyl. Navzdory sebedůvěře, kterou získal během své obchůzky po nemocnici s Martinezem, měl Jeffrey zase starost, že vrazí do někoho, koho dobře zná. Mrzelo ho, že ztratil brýle, a doufal jen, že nebyly na jeho převleku tím nejpodstatnějším.

Jeffrey se cítil trochu sebejistější, jakmile se převlékl do uklízečské uniformy. Na vnější straně jeho skříňky visela dokonce obálka, obsahující jeho jmenovku a identifikační kartu.

Někdo mu zaklepal na rameno, až poskočil. Jeho náhlý pohyb vylekal osobu, která se ho dotkla.

"Uklidni se, člověče, jsi nervózní nebo co "Promiň," omlouval se Jeffrey. Stál před malým chlapíkem, kolem stopětašedesáti centimetrů, s úzkou snědou tváří. "Asi jsem kapku nervózní. Jsem tu dneska v noci poprvé."

"Nemusíš být nervózní," ubezpečil ho ten člověk. "Jmenuju se David Arnold. Jsem dozorce směny. Prvních pár nocí budeme pracovat spolu."

Tak se neboj. Ukážu ti, jak na to."

To jsem rád," kývl Jeffrey. "Ale mám hodně zkušeností z nemocnic takže jestli chceš, můžeš mě nechat dělat samostatně, určitě to zvládnu."

"Vždycky prvních pár dní dělám s každým novým," řekl David. "Nebor to osobně. Mám tak příležitost ukázat ti, co se přesně od nás v Memorialu čeká."

Jeffreymu přišlo nejlepší nehádat se. David ho zavedl do úzké odpočívárny bez oken, jednoduše zařízené umakartovým stolem, automatem na nealkoholické nápoje a elektrickým kávovarem. Představil Jeffreya ostatním členům noční směny. Dva mluvili jen španělsky. Další mluvil pouličním slangem a poskakoval a kymácel se podle rapové hudby, vycházející z páru sluchátek.

Minutu před jedenáctou svolal David své pracovníky: "Tak jdeme na to," což Jeffreymu připomnělo odchod na hlídku ve válečných filmech.

Vyšli z odpočívárny a všichni si vybrali uklízečský vozík. Každý uklízeč odpovídal za ten svůj. Jeffrey kopíroval

počinání ostatních, postaral se, aby jeho vozík obsahoval nezbytnou výbavu čistících prostředků a potřeb. Vozíky byly asi dvakrát větší než normální nákupní vozíky v samoobsluhách. Na jednom konci byl stojan na nástroje s dlouhými rukojetmi, mopy, smetáky a košťata. Na druhé straně byl plastický pytel na odpadky. Prostřední úsek měl tři poličky. Na těch bylo všechno možné, čistič na sklo, čisticí prostředek na dlaždičky, čistič na umakart, papírové utěrky, dokonce rezervní role toaletního papíru. Byla tam mýdla, vosky, leštidla a dokonce zvlhčovač WD-40. Jeffrey šel za Davidem k výtahům západního křídla. Tahle volba byla

130

současně povzbuzující i nervy drásající. V západním křídle byly operační sály a laboratoře. Jakkoliv to tu chtěl Jeffrey zkusit, neopouštěla ho obava, na koho by tu mohl narazit.

"My dva začneme na operačním," vysvětloval David, čímž rozdmýchal Jeffreyho obavy. "Měls na sobě někdy aseptické oblečení?"

"Párkrát," řekl Jeffrey odtažitě.

Začal se bát, že jakmile si oblékne sterilní oblek, ztratí zbytek přestrojení. Mrzelo ho, že nemá brýle v černých obroučkách. Jediné, co ho napadlo, že by mohl soustavně nosit chirurgickou masku. David by se tomu pravděpodobně divil, protože maska se zpravidla na operačním sále nosila jenom při operacích. Jeffrey se rozhodl, že bude předstírat nachlazení.

Nešli však hned na operační oddělení. David Jeffreyemu sdělil, že nejdřív se musí uklidit chirurgická odpočívárna a šatny.

"Co kdybys šel do odpočívárny a já začnu v šatnách?" zeptal se David, když došli na místo. Jeffrey přikývl. Nakoukl do místnosti, pak rychle zase ucukl hlavou. Na pohovce seděly dvě sestry z anesteziologie a pily kávu.

Jeffrey je obě znal.

"Stalo se něco?" zeptal se David.

"Vůbec ne," odpověděl Jeffrey rychle.

"Zvládneš to," ujistil ho David. "Neboj se. Nejdřív prach. Postarej se o rohy nahoře na stropě. Pak vezmi stoly čističem. Pak podlahu mopem.

Fajn?"

Jeffrey přikývl.

David odstrkal svůj vozík do šatny a zavřel za sebou dveře.

Jeffrey polkl. Musel začít. Vzal z vozíku oprašovák s dlouhou rukojetí a vstoupil do odpočívárny. Nejdřív se snažil odvracet od žen obličeje. Nevěnovaly mu však tu nejmenší pozornost. Jeho uklízečská uniforma byla stejně dobrá jako pohádkový plášť, propůjčující neviditelnost.

131

Středa

17.května, 1989 23:23

S batohem přes rameno vystoupila Gail Shafferová s Reginou Puksarovou z výtahu. Prošly spolu chodbou k hlavnímu vchodu. Ty dvě už se znaly skoro pět let. Často spolu debatovaly o osobních problémech, i když se mimo nemocnici tolik nepřátelily. Gail vyprávěla Regině o tom, jak se chytila s klukem, se kterým chodila už dva roky.

"Souhlasím s tebou," kývla Regina. "Kdyby mi Robert najednou sdělil že chce chodit s jiným, řekla bych fajn, ale mezi námi je konec. Vztah se nemůže vrátit. Buď sílí, nebo zemře. Aspoň podle mé zkušenosti."

"Podle mé taky," vzdychla Gail.

Žádná si nevšimla, že Trent složil noviny a vstal. Když prošly lítačkami, šel Trent hned za nimi. Slyšel jejich hovor. Jistý si tím, že ženy míří k parkovišti pro zaměstnance, dal jim Trent trochu náskok, ale držel se od nich na dohled. Ty dvě se zastavily vedle sportovního červeného pontiacu Fiero a ještě pár minut rozprávěly. Potom Gail nastoupila do vozu. Regina odešla o pár míst dál k svému autu.

Trent šel ke své corvette a nastoupil do ní. Nebylo to nejlepší auto k tomu, aby v něm člověk někoho sledoval, protože bylo moc nápadné, on měl ale zato, že v tomhle případě na tom nesejde. Nebylo důvodu, proč by Gail měla být podezřívá.

Gailino auto bylo stejně nápadné, takže se sledovalo snadno. Mířila rovnou do Back Bay, přesně jak Trent usuzoval z jejího telefonního čísla. Zaparkovala na Boylstonově ulici a zmizela ve Store-24.

Trent zajel na druhou stranu ulice, protože Boylston Street byla jednosměrná, a zastavil na stanovišti taxíků. Odtud viděl na obchod i na Gailino auto nejlépe. Když se Gail objevila s jediným balíčkem a nastoupila znovu do svého auta, počkal, až vyjede od chodníku. Pak vklouzl hned za ni.

Odbočila doleva na Berkeley Street, pak zpomalila. Trent usoudil, že slídí po místu k parkování, což v tuhle noční dobu nebylo nic snadného.

Nechal prodloužit vzdálenost, která je oddělovala. Konečně našla místo v Marlboroughské ulici, ale pak jí trvalo celou věčnost, než na ně zacouvala.

"Mrcha neschopná," mumlal si Trent, když pozoroval její třetí pokus zacouvat na parkovací místo souběžně s vozovkou. Trent zastavil na zákazu parkování. Bylo mu to jedno. Dostane pokutu, no a? Tohle je obchod - všechna vydání, která s ním bude mít, budou regulérní režijní náklady.

Jediné, co nechtěl, bylo, aby mu odtáhli auto, ze zkušenosti však věděl, že je tu jen malá pravděpodobnost, že by k něčemu takovému došlo.

Gail konečně zaparkovala ke své spokojenosti, když už ne k Trentově.

Auto bylo ještě pořád skoro půl metru od chodníku. Vystoupila s balíkem v ruce, zamkla dveře a vyrazila dál pěšky.

Trent ji sledoval, ale držel se z dohledu na druhé straně ulice. Díval se, jak Gail zabočuje doleva na Berkeley a doprava na Beacon Street. Přešla několik domů na Beacon Street a vstoupila do jednoho hnědého, kamenného.

132

Trent pár minut počkal, pak vstoupil do budovy a přejel pohledem seznam jmen, napsaných u bzučáků jednotlivých obyvatel. Našel "G.Shaffarovou" na cedulce s "A.Winthropovou".

"Krucihiml," zaklel v duchu Trent. Doufal, že Gail bydlí sama. Nikdy nic nejde snadno, pomyslel si. Ještě funěl, když se vrátil na ulici. Nemůže vtrhnout do Gailina bytu, jestli má spolubydlící. Nesmí mít svědky. To by nešlo.

Trent se podíval Beacon Street směrem k Boston Garden. Viděl, že je blízko populárního baru, proslaveného televizním seriálem Fanyňky.

Tehdy se mu začal v hlavě formovat plán. Možná by mohl vytáhnout Gail nebo její spolubydlící z bytu.

Trent vyšel z budovy a pěšky došel malý kousek cesty do Hampshire House. Tam z telefonního automatu zavolal na Gailino číslo, které si opsal z nástěnky v hale u operačních sálů. Když telefon zvonil, vymýšlel si různé možnosti.

Všechno záleží na tom, kdo to vezme. "Haló?" ozval se hlas na druhém konci linky. Byla to Gail.

"Slečnu Winthropovou, prosím," řekl Trent.

"Je mi líto, není doma."

Trentovi se zlepšila nálada. Možná to bude přece jen snadné. "Mohla byste mi, prosím, sdělit, kdy se vrátí?"

"Kdo volá?"

"Rodinný přítel. Jsem tu na služební cestě a dali mi číslo, abych ji pozdravoval."

"Ted má noční službu v nemocnici Sv. Josefa," řekla Gail. "Chcete číslo? Mohl byste to zkusit tam. Jinak se vrátí zítra ráno kolem půl osmé, jestli chcete zavolat radši sem."

Trent předstíral, že si píše číslo ke Sv. Josefovi, poděkoval Gail a zavěsil. Nedokázal potlačit úsměv.

Vyšel z Hampshire House a spěchal zpět ke Gail. Ted' už jen dostat se dovnitř. Vstoupil do haly a navlékl si černé řidičské rukavice. Pak zazvonil na její bzučák.

Za okamžik zapraskal Gailin hlas v ušpiněném ampliónku.

"Gail, jste to vy?" zeptal se Trent, i když si byl dost jist, že ano.

"Ano. Kdo je tam?"

"Duncan Wagner," odpověděl Trent. Bylo to první jméno, které ho napadlo. Wagnerovi bydleli vedle Hardingových na vojenské základně v San Antoniu. Duncan byl o pár let starší než Trent a hrávali si spolu, dokud Duncanův otec neusoudil, že Trent má na Duncana špatný vliv.

"Znáš vás?" otázala se Gail.

"Od vidění, když ne podle jména," ujistil ji Trent. "Dělám nočky na pediatrii." Trent soudil, že pediatrie zní nejneviněji.

"Ve třetím patře?";Souhlasí," řekl Trent. "Doufám, že vás nevyrušuju, ale naše parta skončila nahoře v hospodě U býka a pěnkvavý."

Přišla na vás řeč. Někdo si vzpomněl, že bydlíte hned tady v ulici.

Tahali jsme sirky, kdo vás přijde pozvat, abyste se k nám přidala.

Vypadá to, že jsem vyhrál."

133

"To je od vás hezké," řekla Gail, "ale zrovna jsem dorazila domů z práce."

"My taky. Pojdte. Všichni tam znáte."

"Kdo je tam ještě?"

"Třeba Regina Puksarová," odpověděl Trent.

"S tou jsem mluvila před chvílí. Říkala, že jde ke svému chlapci."

"Co já vím? Možná změnila názor. Možná nebyl její kluk doma. Rozhodně za námi přišla. Byla všemi deseti pro, aby pro vás někdo došel."

Myslela si, že vám rozptýlení přijde vhod."

Chvilí bylo ticho. Trent se usmál. Věděl, že ji má v hrsti.

"Ještě jsem v uniformě," vmlouvala se Gail.

"Pár ostatních taky." Trent měl odpověd' na všechno.

"No, budu se muset osprchovat."

"Žádný problém," řekl Trent. "Počkám."

"Můžu tam přijít za vámi."

"Ne, já počkám. Jen mi zabzučte, abych mohl dovnitř."

"Potrvá mi to tak deset minut," zdůraznila Gail.

"Nemusíte spíchat."

"Fajn. Jestli vám nevádí chvíli počkat, bydlím ve 3C."

Náhle začal zámek ve vnitřních dveřích do haly bzučet. Trent se k nim vrhl a strčil do nich. Když vstoupil, znovu se

usmál. Nejenže to bude snadné, bude to hotová legrace. Překontroloval si pistoli. Byla v bezpečí.

Pak si zkontroloval stříkačku. Měl ji bezpečně v kapse.

Rychle vyběhl do třetího poschodí. Celý kumšt byl v tom, dostat se do Gailina bytu, než ho někdo uvidí. Kdyby se na chodbě srazil s nějakým jiným nájemníkem, předstíral by, že jde někam jinam. Na chodbě ve třetím patře však nikoho neviděl. A co víc, Gail mu nechala otevřené dveře.

Vstoupil dovnitř, zavřel za sebou a zamkl dveře. To poslední, oč teď stál, bylo vyrušení. Trent slyšel v koupelně téci vodu. Gail už byla pod sprchou.

"Jako doma," zavolala Gail, když uslyšela, jak se zavírají dveře bytu.

"Jsem tam hned."

Trent se rozhlédl. Nejdřív šel do kuchyně. Nikdo tam nebyl. Pak překontroloval druhou ložnici. Rozsvítil světlo a uviděl, že je prázdná. Gail byla sama. Situace byla dokonalá.

Trent vytáhl svou milovanou pistoli, obemkl rukou její pažbu a jemně spočinul prstem na kohoutku. Byl to tak dokonalý dotek! Přešel ke dveřím Gailiny ložnice a opatrně do nich strčil. Dveře se o pár centimetrů pootevřely. Nahlédl dovnitř. Postel byla rozestlaná. Přes ni ležela Gailina ošetřovatelská uniforma. Na zemi ležely kalhotky, pár bílých punčoch a podvazkový pás. Dveře do koupelny byly zavřené, ale Trent slyšel, že voda ještě teče.

Přistoupil k podvazkovému pásu a šťouchl do něj nohou. Jeho matka ho taky vždycky nosila. Tucetkrát mu řekla, že punčocháče jsou nepohodlné.

Protože jeho matka trvala na tom, aby spal s ní, když byl otec na svých nesčetných vojenských misích, uviděl Trent, než dospěl, mnohem víc podvazkových pásů, než se mu zamlouvalo.

134

Tiše se přesunul ke dveřím koupelny a zkusil je. Klika snadno povolila.

Pootevřel dveře na dva nebo tři centimetry. Vyvalil se z nich závan teplého, vlhkého vzduchu. Trent zamířil hlavní pistole na strop, jako Don Johnson v Neřesti z Miami. Držel ji oběma rukama. Nohou otevřel dveře dokořán. Zařízení koupelny bylo staromódní. Vana byla starý porcelánový model s nohama, ukončenými zvířecími tlapami. Bílý sprchový závěs, potištěný velkými kosatci, byl zatažený. Za závěsem rozeznal Trent siluetu Gail, která si myla vlasy. Trent udělal dva kroky k vaně a jediným plynulým pohybem strhl závěs. Záclonová tyč povolila a zarachotila o podlahu i se závěsem.

Gail si zakryla hrud rukama. "Co. . . Kdo. . ." vyhrkla. Pak vztekla vyprskla: "Vypadni!"

Voda proudila Gail po namydleném těle. Trentovi okamžik trvalo, než se vzpamatoval. Gail měla rozhodně lepší postavu, než mívala Trentova matka.

"Vypadni ze sprchy," řekl a chladně namířil pistoli na Gail, aby ji nemohla přehlédnout.

"Ven!" opakoval, když se nehýbala. Gail však byla strnulá hrůzou.

Trent jí přiložil zbraň k hlavě, aby ji pobídl ven.

Gail začala ječet. Ve stísněných prostorách koupelny to byl děsivý jek.

Aby ji rychle zastavil, zvedl Trent pistoli do výše a tvrdě ji udeřil pažbou do hlavy. Zasáhl ji přesně u okraje vlasů.

V tom okamžiku, kdy ji udeřil, už věděl, že uhořel příliš silně. Gail se zhroutila do vany jako bezvládná hromádka. Přes čelo až k uchu měla dlouhou tržnou ránu. Zranění se zdálo hluboké a Trent viděl na jeho dně kost. Za okamžik už celá vana zrůžověla krví.

Trent se sklonil a vypnul sprchu. Pak odpěchal do obývacího pokoje, poslechnout si, nejde-li pomoc. Někde běžela televize. Jinak nebylo slyšet nic. Přiložil ucho na dveře - na chodbě bylo ticho. Gailin křik nikdo neslyšel, a pokud ano, nezdálo se, že by jí šel někdo na pomoc. Trent se vrátil do koupelny.

Gail skončila v polosedě, s nohama skrčenými pod tělem a hlavou opřenou v rohu o zeď. Oči měla zavřené. Rána krvácela, ale proud krve slábl, když na něj nedopadala voda ze sprchy.

Trent zastrčil pistoli zpátky za opasek, popadl Gail za nohy a začal ji natahovat. Ale přestal. Cítil, jak v něm roste vztek. Pohled na Gailino nahé tělo, ležící před ním, by v něm měl vyvolat nějaké sexuální vzrušení, on ale necítil nic, leda snad znechucení. Možná trochu paniky.

S náhlým vztekem vytáhl zase pistoli. Chytil ji za hlavu a pažbu zvedl vysoko nad hlavu. Chtěl roztřískat ten Gailin klidný obličej. V poslední chvíli, než rána dopadla, se zarazil. Zvolna pistoli nechal klesnout.

Jakkoli ji totiž chtěl znetvořit, věděl, že by to byla chyba. Krása jeho plánu spočívala v tom, že Gailina smrt se bude zdát přirozená, ne násilná.

Trent vrátil zbraň za opasek a vytáhl stříkačku. Odstranil chránítka z jehly a sklonil se. Využil tržnou ránu, aby se vyhnul vpichu. Vyprázdnil obsah stříkačky rovnou do zranění.

135

Pak se napřímil. Vrátil na jehlu krytku a zasunul prázdnou stříkačku zpátky do kapsy. Dál čekal a díval se. Za minutu Gailinu tvář stáhly svalové křeče, které zkřivily její klidné, nehybné rty v groteskní grimasu.

Pak se křeče rychle rozšířily na celé tělo. Za dalších pár minut se svalové záškuby změnily v divoké zmtání a celkové křeče. Gailina hlava bezmocně tloukla o tvrdou kachlíkovou stěnu, dokonce i o sprchovou baterii, byl to odporný zvuk. Trentovi se při tom pohledu dělalo slabě.

Trent ucouvl, ohromen silou drogy. Účinky byly skutečně děsivé, zvláště když Gail náhle přestala zadržovat moč a stolici. Trent se otočil a utekl do obývacího pokoje.

Otevřel dveře na chodbu a rozhlédl se po schodech. Díky Bohu, nikdo tu nebyl. Vykročil z bytu a zavřel za sebou dveře. Po špičkách pak přešel ke schodům a zamířil dolů, do přízemí. Vyšel z budovy, dal si záležet, aby šel ležerně, jako by si prostě vyšel na procházku. Chtěl si dát záležet, aby na sebe nijak neupoutal pozornost. Nervózně a rozčileně odbočil doprava na Beacon Street a zamířil zpátky k hospodě U býka a pěnkvav. Nechápal, proč je tak neklidný.

Očekával, že ho násilí vzruší, jako když se díval na pokračování Neřesti z Miami.

Cestou se ujišťoval, že Gail nebyla vůbec hezká. Vlastně byla určitě hodně ošklivá. Tím se muselo vysvětlit, proč s ním její nahota nic neudělala. Byla taky zatraceně hubená, neměla skoro žádná prsa. Jediné, čím si byl Trent jist, bylo, že není homosexuál. U námořnictva to použili jen jako záminku, protože nevycházel s doktory.

Jen aby si dokázal, jak je normální, sbalil Trent u baru elegantní sekretářku, brunetku. Taký nebyla moc hezká. Ale na tom nezáleželo. Při řeči usoudil, že na ni udělalo dojem jeho tělo. Dokonce se ho zeptala, jestli chodí posilovat. To je ale blbá otázka, pomyslel si. Každý mužský, kterému na sobě trochu záleží, chodí posilovat. Jediní chlapi, kteří na sobě nepracovali, byli ti slabingři, co na ně Trent občas narazil v Cambridge Street, když vyšel ven vyhledat boj.

Jeffreymu netrvalo dlouho a chirurgická odpočívárna vypadala čistě, jako už léta ne. Uklízeči měli komoru v chodbě hned před halou. Tam Jeffrey našel vysavač. Vyluxoval nejen odpočívárnu, ale také kancelář, kde se diktovaly zprávy, a chodbu až k výtahům. Pak zaútočil na kuchyňku za chirurgickou odpočívárnou. Vždycky měl pocit, že je to tam špinavé.

Vlastně byl rád, že má příležitost tam uklidit. Umyl dokonce i ledničku, sporák a dřež.

David se ještě nevrátil. Jeffrey šel do šatny a zjistil, proč tomu tak je.

David měl svůj modus operandi - pracoval pět až deset minut a pak si dal pěti- nebo desetimínutovou pauzu na cigaretu. Někdy si udělal přestávku na cigaretu a kávu.

David nevypadal moc nadšeně, že toho Jeffrey tolik stihl za tak krátkou

136

dobu. Řekl mu, aby zpomalil, nebo "se tím uklízením zavaří." Jeffreymu však bylo víc zatěžko postávat a nic nedělat, než pracovat.

Jakmile se David vzdal náznaků hry na dozorce, dal Jeffreymu vlastní sadu klíčů. Ujistil ho, že se může sám pustit do operačních sálů. "Já zůstanu tady a dodělám šatnu," řekl. "Pak ti přijdu pomoci. Začni v chodbě mezi sály. Nezapomeň na velkou tabuli. Vlastně s ní začni. Vrchní sestra má řeči vždycky, když ji zapomeneme umýt. Pak uklid' všechny operační sály, které jsou dneska v noci v provozu. Ty ostatní by se měly uklidit během ranní směny."

Jeffrey by byl šel raději rovnou na patologii a podíval se do pitevní zprávy Patty Owenové, ale byl šťastný, že se dostane na operační sál.

Oblékl se do sterilního, jak mu bylo nařízeno. Když se na sebe podíval do zrcadla, polekalo ho, že až na nový odstín vlasů a holý horní ret je si hodně podobný. Rychle si nasadil chirurgickou masku, jak si naplánoval.

"Masku nepotřebuješ," zvolal David, když ho zahlédl.

"Leze na mě nachlazení," vysvětlil Jeffrey. "Asi by chtěli, abych si ji vzal."

David přikývl. "To máš pravdu."

Jeffrey prostrkal svůj úklidový vozík dvojitými dveřmi k operačním sálům. Nebyl tam od té doby, co ho nemocnice odeslala na nucenou dovolenou, ale vypadalo to tu pořád stejně. Pokud to Jeffrey mohl posoudit, nic se nezměnilo. Podle Davidových instrukcí umyl nejprve velkou černou tabuli. Zatímco pracoval, prošlo kolem několik členů personálu. Některé znal podle jména, ale žádný z nich se na něj pořádně nepodíval. Jeffrey musel uvěřit, že činnost uklízeče chrání jeho pravou totožnost stejně jako změněný vzhled. Rozhodl se nevzdalovat při práci od svého mopu a úklidového vozíku.

Nicméně když skončila operace akutního zánětu slepého střeva, která probíhala, když poprvé vstoupil na operační sál, a ze sálu se vynořil operační tým, dal si záležet, aby se ke skupině držel zády. Anesteziolog i chirurg byli jeho kamarádi. Když se za odcházejícím týmem zavřely dveře, padlo na operační sál ticho. Jeffrey rozeznával slabý zvuk rádia, přicházející směrem od centrálního skladu. Mopem si zjednal cestu k hlavní kartotéce operačního oddělení.

Operační kartotéka byla spíš dlouhá přepážka s několika prostorami, kam si mohli lidé sednout. Sloužila jako velitelský můstek pro přesuny osob na sál a ze sálu, telefonáty, aby přivezli pacienty z pokojů, odvezli pacienty z předšálí a koordinaci toku personálu. Uprostřed byla spousta velkých kartoték. Jedna byla označena "rozpis".

Jeffrey se rozhlédl chodbou, aby se ujistil, že je skutečně prázdná. Pak zásuvku vytáhl. Protože rozpis operací se vyplňovaly ke každému dni, našel Jeffrey brzy rozpis na osudný den: 9. září. Přelétl pohledem jednotlivé případy. Hledal epidurálky, ke kterým mohl být zapotřebí 0,75% markain, ale žádná nebyla k nalezení. Bylo tu plno spinálních případů,

137

tam by se však používalo spinální koncentrace markainu, pokud by byl k epidurálce vůbec použit markain a ne třicetikubíková varianta, užívaná k epidurálním anesteziím nebo místnímu umrtvení.

Jeffrey se vrátil k zásuvce a vytáhl rozpis na 8. září. Ačkoliv se nádobka na odpadky po straně anesteziologického přístroje každý den vyprazdňovala, byla tu vždycky možnost, že se na to z nějaké příčiny zapomnělo.

Rozpis na osmého však neposkytoval o nic víc možných vysvětlení, než rozpis na devátého. Jeffrey byl nucen

uvažovat, jestli nakonec přece jen špatně nepřečetl nálepku na markainu při epidurálce Patty Owenové. Jak jinak by se dala vyložit ta prázdná fióla od 0,75% markainu, co se našla?

Zrovna když byl Jeffrey skoro hotov, rozlétly se lítačky. Jeffrey popadl mop a začal divoce vytírat. Okamžik se neodvažoval vzhlednout. Když už ale bylo jasné, že k němu nikdo nejde, zvedl hlavu právě včas, aby viděl chirurgický tým, kvapně odvázející pacienta na vozíku směrem k operačnímu sálu, vyhrazenému pro naléhavé případy. Nad nosítky viselo několik krevních konzerv. Jeffrey hádal, že pacient je obětí automobilové nehody.

Teprve když znovu zavládl klid, vrátil se Jeffrey k rozpisům. Každý vrátil do správné mezery a zavřel zásuvku s kartotékou. Až když přivezli ten naléhavý případ, začalo mu to myslet. Nehody se na rozpisu operací neobjeví. Takže se tam neobjevil ani případ jako Patty Owenová. Její císařský řez nebyl plánovaný. Jak by mohl být na rozpisu? Jeffrey se přesunul k loňské knize operací. Tahle kniha obsahovala seznamy všech případů, které prošly operačními sály, včetně nehod a operací, které možná byly na plánu, ale byly zrušeny nebo přesunuty.

Kromě císařských řezů se epidurální anestezie zpravidla u naléhavých případů neužívala. To Jeffrey věděl, ale rozhodl se stejně seznam operací projít, čistě jen pro jistotu. Byly tu i výjimky. Podíval se nejdřív na záznamy z osmého, prstem přešel seznam. Nebylo snadné jej přečíst, protože byl psán rukou, mnoha rozdílnými rukopisy. Nenašel nic ani vzdáleně podezřelého. Obrátil list na devátého a zadíval se na seznam. Nemusel hledat dlouho. Na sále 15, na totéž sále, kde byla operována Patty Owenová, ošetřili v pět ráno trhlínu rohovky. Jeffreymu se zrychlil tep. Naléhavý oftalmologický případ, to bylo vskutku slibné.

Jeffrey utrl kus papíru z bloku na pultě a rychle si načmáral jméno pacienta. Pak knihu zavřel a vrátil ji na místo v polici. Strkaje před sebou kbelík na nejistých kolečkách, zamířil Jeffrey chodbou k anesteziologické ordinaci. Otevřel dveře a rozsvítil světlo. Rozběhl se ke kartotéce a vytáhl anesteziologické záznamy předemtného pacienta.

"Gól!" zašeptal Jeffrey. V anesteziologickém záznamu bylo zapsáno, že pacient dostal retrobulbární anestezii 0,75% markainu! Jeffrey vrátil anesteziologický záznam a zavřel zásuvku kartotéky. Kelly měla pravdu. Stěží tomu dokázal uvěřit. Okamžitě si připadal lín a více důvěřoval vlastnímu úsudku. Věděl, že to, co našel, nemá pro soud valnou důležitost, ale pro něj to znamenalo celý svět. Nespletl si nálepku na markainu!

Když přišel čas k přestávce na svačinu, přišel David Jeffreyho hledat.

Ten už dokončil hlavní chodbu mezi operačními sály a uklidil dva operační

138

sály, užívané pro naléhavé případy. Pracoval v centrálním skladu, když ho David našel.

"Já budu dělat dál," hlásil Jeffrey. "Nemám hlad. Vezmu to do laboratoří a začnu tam."

"Hele, zpomal," vyzval ho David, poněkud méně přívětivě než zpočátku. "My ostatní budeme vedle tebe vypadat blbě."

Jeffrey se přitrouble usmál. "Asi jsem tak horlivý, protože jsem tu první den. Neboj se, já se zklidním."

"To doufám," zamumlal David. Pak se otočil a odešel.

Jeffrey dokončil práci v centrálním skladu, pak prostrkal vozík chodbou mezi operačními sály a lítačkami ven. Převlékl se zase do uklížečské uniformy a odstrkal vozík dolů na patologické oddělení. Chtěl využít skutečnosti, že David a ostatní uklížečský personál svačí.

Vyzkoušel klíče u dveří, které vedly do administrativního úseku patologie. Třetím klíčem dveře otevřel. Jeffrey zasl, kam až se se svou uniformou a svazkem klíčů dostane.

Bylo tu prázdné. Jediní lidé v celé této části nemocnice byli technici v chemické, hematologické a mikrobiologické laboratoři. Jeffrey neztrácel čas. Opřel si mop o masivní kartotéční skříň a začal hledat pitevni protokol Patty Owenové. Našel ho snadno.

Položil složku na psací stůl a otevřel ji. Zalistroval stránkami a našel kopii pitevni zprávy. Nalistoval toxikologickou zprávu, obsahující grafy výsledků plynové chromatografie krve, mozkomíšni tekutiny a moči. Byla tu zanesena jediná nalezená složka, bupivakain, obecné jméno markainu.

V jejích tělesných tekutinách se žádné jiné chemikálie nenašly, aspoň ne žádné, které by testy odhalily.

Jeffrey prošel zbytek složky, podíval se na každou stránku. Překvapilo ho množství fotografií dvacet krát pětadvacet.

Jeffrey je vytáhl. Byly to elektronové mikrografie, pořízené v Memorialu. To podnítilo Jeffreyho zvědavost - elektronové mikrografie se rozhodně nedělaly při každé pitvě. Mrzelo ho, že není obratnější při interpretaci pozorování elektronovým mikroskopem. Takhle měl co dělat, aby určil, co patří nahoru a co dolů. Po pečlivém prostudování mikrografii si konečně uvědomil, že se dívá na úžasnou podobu buněk nervových ganglií a nervových vláken.

Přečtením popisů na zadních stranách všech fotografií Jeffrey zjistil, že elektronové mikrografie vykazují značné poškození intracelulární stavby.

To ho zaujalo. Tyto fotografie se při mimosoudním pojednávání neobjevily. Když byla nemocnice obžalována spolu s Jeffreyem, nejednalo patologické oddělení tak docela v zájmu Jeffreyho. Jeffreyho ani neinformovali o existenci těch fotografií. Kdyby je s Randolphem měli, možná by se mohl vyvinut, jenže Jeffreyho v čase procesu nijak zvlášť nezajímalo možné poškození nervových vláken.

Při pohledu na axonální degeneraci, viditelnou na elektronových mikrografech Patty Owenové, si Jeffrey vzpomněl na axonální degeneraci, kterou popisoval Chris Everson u pitvy svého pacienta. Tak ohromující

139

bylo na poškození v obou případech to, že za ně rozhodně nemohlo lokální anestetikum. Muselo tu existovat nějaké

jiné vysvětlení.

Jeffrey si vzal složku ke kopírce a ofotografoval si části, které považoval pro sebe za potřebné. Patřily k nim zprávy z elektronového mikroskopování, ačkoliv ne fotografie samy. Patřila sem také toxikologická zpráva s grafy z plynové chromatografie a hmotové spektrografie.

K řádnému dešifrování grafů věděl, že bude muset strávit více času v knihovně.

Když byl hotov u kopírky, našel si velkou manilovou obálku a vložil kopie do ní. Pak vrátil originály na místo a složku do pořadače. Jeffrey zasunul manilovou obálku do spodní poličky svého uklížečského vozíku pod několik náhradních rolí toaletního papíru.

Pak obrátil Jeffrey svou pozornost zpět k úklidu. Vzrušilo ho to, co našel. Myšlenka kontaminantu byla skutečně věrohodná. Vzhledem k výsledkům elektronových mikrografů to už vlastně byla skoro jistota.

Během noci Jeffreyho energie ochabovala. Když se obloha začala rozjasňovat, byl už strašně vyčerpaný. Celé hodiny ho poháněla už jen nervová energie. Ve čtvrt na sedm využil příležitosti, že se dostal k telefonu v prázdné kanceláři sociální služby, a zavolal Kelly. Jestli musí ve tři čtvrti na sedm odejít z domu, tak už bude jistě vzhůru.

Jakmile se ozvala, pověděl jí Jeffrey vzrušeně o naléhavé operaci oka to ráno před neštěstím Patty Owenové a že se při ní používal markain 0,75%.

"Kelly, tys měla takovou pravdu! Nechápu, proč nikoho nenapadlo poohlédnout se po takové možnosti. Randolpha to nenapadlo a mě taky ne."

Pak jí řekl o elektronových mikrografech.

"Svědčí to o kontaminantu?" zeptala se Kelly.

"Skoro jistě. Dalším krokem bude pokusit se zjistit, co to mohlo být a proč se to neobjevilo v toxikologické zprávě."

"Celá ta věc mě děsí," řekla Kelly.

"Mě taky," souhlasil Jeffrey. Pak se jí zeptal, jestli v nemocnici Valley nezná někoho z patologie.

"Z patologie ne," odpověděla Kelly. "Ale znám tam ještě několik anesteziologů. Hart Ruddock byl Chrisův nejlepší přítel. Ten určitě bude znát někoho z patologie."

"Mohla bys mu zavolat?" zeptal se Jeffrey. "Zkus, jestli by nesehnal kopie všeho, co mají na patologii o Henrym Nobleovi. Zvláště by mě zajímaly elektromikrografické studie nebo histologie nervových tkání."

"Co mám říci, když se mě zeptá, nač to potřebuju?"

"Nevím. Řekni mu, že tě to zajímá, že jsi četla Chrisovy poznámky a že se tam píše o poškození nervových vláken. To by mělo vzbudit jeho zvědavost."

"Tak dobře," řekla Kelly. "A ty by ses měl vrátit sem a odpočinout si."

Musíš spát v chůzi."

"Jsem vyčerpaný," přiznal Jeffrey. "Uklízení je sakramentsky únavnější než dávání narkózy."

140

Toho dne časně ráno zamířil Trent chodbou mezi operačními sály svatojosefské nemocnice s ošetřenou fíolou ve slipech. Podnikl stejné kroky jako předchozího rána, přičemž si dal zvlášť záležet, aby ho nikdo nezahlédl v blízkosti centrálního skladu, když vyměňoval ampule. Protože teď v otevřené krabici 0,5% markainu byly už jen dvě ampule, byla pravděpodobnost, že jeho ampule bude toho dne užita, velmi vysoká, zvláště když na velké tabuli byly vypsány dva případy s epidurální anestezii. Samozřejmě tu nebyla žádná záruka, že bude použit markain, tím méně právě 0,5procentní. Byla tu však značná pravděpodobnost. Vypsané případy byly operace kýly a laparoskopie. Pokud by si měl vybrat, doufal Trent, že jeho ampule splní svůj účel při laparoskopii. Bylo by to až moc dokonalé - jako anesteziolog tam byl vypsán ten hajzl Doherty.

Trent ležérně odkráčel zpátky do šatny a schoval dobrou ampuli do své skříňky. Zavřel a zamkl dveře a pak si vzpomněl na Gail Shafferovou.

Vypořádat se s ní nebyla taková zábava, jak očekával, ale svým způsobem byl Trent za ten zážitek vděčný. To, že ho Gail nacytala, mu připomnělo, jak musí být za všech okolností opatrný. Nemůže si dovolit žádnou bezstarostnost. V sázce toho bylo až moc. Kdyby to zvorál, bude muset zatraceně platit. Trent se nedokázal ubránit pocitu, že úřady by pak pro něj znamenaly tu nejmenší starost.

Budík s rádiem byl nastavený na tři čtvrti na sedm a naladěný na krátké vlny. Hlasitost byla slabá, takže se Karen probouzela postupně. Konečně zamrkala očima a otevřela je.

Karen se převálila a usedla na kraj postele. Ještě pořád se cítila omámena medikamentem, který jí dal doktor Silvan, aby lépe spala. Dalman fungoval lépe, než očekávala.

"Jsi vzhůru?" zavolala Marcia zavřenými dveřmi.

"Jsem vzhůru," odpověděla Karen. Nejistě vstala. Zatočila se jí hlava; chytila se pelesti postele, aby získala zpět rovnováhu. Pak šla do koupelny.

Navzdory vatovitému pocitu v ústech a suchu v hrdle Karen úzkostlivě dbala, aby se ničeho nenapila. Doktor Silvan ji před tím varoval. Nenapila se ani vody, když si čistila zuby.

Karen si přála, aby den končil a ne začínal. Pak už by tu proceduru měla za sebou. Věděla, že je to hloupost, ale stejně měla trému. Tomu dalman nemohl pomoci. Snažila se zaměstnat své myšlenky sprchováním a oblékáním.

Když přišel čas namířit do nemocnice, řídila Marcia. Většinu cesty se snažila ze všech sil udržet rozhovor. Karen však byla příliš rozptýlená, než aby reagovala. Když zajely na nemocniční parkoviště, jely už nějaký čas v tichosti.

"Náko se bojíš, vid'?" zeptala se nakonec Marcia.
"Nemůžu si pomoci," přiznala Karen. "Já vím, že je to pitomost."
"Vůbec to není pitomost," řekla Marcia. "Ale zaručuju ti, že nebudeš

141

nic cítit. Nepříjemné to bude později. Ale stejně to bude snazší, než si myslíš. Tohle je na tom to nejhorší: ten strach."
"To doufám," vzdychla Karen. Nezamlouvalo se jí, že se počasí změnilo. Zase přšelo. Obloha vypadala stejně pochmurně, jak se ona cítila.

Na chirurgickou ambulanci byl zvláštní vchod. Karen a Marcii nechali čekat čtvrt hodiny spolu s několika tucty ostatních. Bylo snadné najít v davu pacienty. Místo aby si četli ve svých časopisech, listovali jenom stránkami. Karen prošla tři magazíny, než ji zavolali k pultu, kde ji uvítala ošetřovatelka. Sestra vyplnila všechny papíry a přesvědčila se, že je všechno v pořádku. Karen byla den předtím na odběru krve a na EKG. Formulář o souhlasu s operačním zákrokem byl podepsán a ověřen. Identifikační náramek už jí natiskli. Ošetřovatelka jej pomohla Karen připnout.

Karen dostala nemocniční empir a župan a ukázali jí, kde je převlékárna. Pocítila mírný závan paniky, když lezla na vozík a když ji odváželi do předsálí. V této fázi se k ní Marcia směla na chvíli připojit.

Marcia držela tašku, obsahující Karenino šatstvo. Několikrát se pokusila zavtipkovat, ale Karen byla příliš napjatá, než aby reagovala. Přišel zřízenec, překontroloval kartu na konci vozíku a Karenin identifikační náramek a řekl: "Tak jdeme." "Já počkám," zavolala Marcia, když Karen odvážel. Karen zamávala, pak nechala klesnout hlavu na polštář. Napadlo jí, že řekne zřízenci, aby zastavil, že vystoupí. Mohla by se vrátit do převlékárny, vzít si od Marcii šatstvo, znovu si je obléci a v klidu opustit nemocnici. Zánět děložní sliznice nebyl zase tak špatný. Žila s ním až dosud.

Neudělala však nic. Bylo to, jako by už byla zachycena neviditelným sledem událostí, které se odehrají bez ohledu na to, co ona udělá. Někde během rozhodování o laparoskopii ztratila svobodu volby. Byla věznem systému. Dveře výtahu se zavřely. Cítila, jak vyjíždí vzhůru, a poslední příležitost k útěku byla pryč.

Zřízenec nechal Karen v dalším předsálí, kde bylo kolem tuctu stejných vozíků, na jakém ležela. Rozhlédla se po ostatních pacientech. Někteří pokojně leželi s očima zavřenýma. Pár se jich rozhlíželo stejně jako ona, ale nevypadali tak polekaně, jak si ona připadala.

"Karen Hodgesová?" zavolal nějaký hlas.

Karen otočila hlavu. Vedle ní stál doktor v chirurgickém hábitu. Objevil se tak rychle, že ani nevěděla, odkud přišel. "Já jsem doktor Bill Doherty," představil se. Byl asi tak starý jako její otec. Měl knír a laskavé hnědé oči. "Budu váš anesteziolog."

Karen kývla. Doktor Doherty znovu probral její zdravotní anamnézu.

Netrvalo to dlouho, nebylo tu mnoho co probírat. Položil jí obvyklé otázky o alergiích a prodělaných chorobách. Pak jí vysvětlil, že její lékař požadoval epidurální anestezii.

"Jste obeznámena s epidurální anestezii?" zeptal se doktor Doherty.

Karen mu řekla, že jí to doktor vysvětloval. Doktor Doherty přikývl, ale pečlivě jí to vysvětlil znovu, přičemž zdůrazňoval mimořádné výhody této

142

anestezie v jejím případě. "Tento druh anestezie způsobí velké uvolnění svalů, což pomůže doktoru Silvanovi při vyšetření," vysvětloval. "Kromě toho je epidurálka bezpečnější než celková anestezie."

Karen přikývla. Pak se zeptala: "Víte jistě, že to zabere a že skutečně nebudu nic cítit, až mě budou zkoumat?"

Doktor Doherty jí konejšivě zmáčkl paži. "Jsem si absolutně jist, že ano."

A víte co? Každý se bojí, že mu anestezie nezabere, když jde na ni poprvé.

Ale zabere pokaždé. Tak se nebojte, platí?"

"Můžu se ještě na něco zeptat?" zeptala se Karen.

"Jak je líbo," odpověděl doktor Doherty.

"Četl jste knihu Kóma?"

Doktor Doherty se zasmál. "Četl, a viděl jsem i film."

"Nic takového se nikdy nestane, že ne?"

"Ne! Nic takového se nikdy nestává," ujistil ji. "Ještě nějaké dotazy?"

Karen zavrtěla hlavou.

"Tak výborně," řekl doktor Doherty. "Řeknu sestřám, aby vám daly malou injekci. To vás uklidní. Až pak budeme vědět, že je váš lékař v převlékárně, vezmu si vás na operační sál. A Karen, opravdu nebudete nic cítit. Věřte mi. Už jsem to dělal milionkrát."

"Věřím vám," řekla Karen. Dokonce se jí podařilo vyloudit na rty úsměv.

Doktor Doherty opustil předsálí a prošel lítačkami do prostoru operačních sálů. Napsal Karen recept na uklidňující prostředek, pak odešel do anesteziologické ordinace vyzvednout si denní přiděl narkotik. Potom zamířil do centrálního skladu.

V centrálním skladu vybral několik intravenózních tekutin a žongluje lahvemi, sáhl do otevřené krabice 0,5% markainu a vyndal odtud ampuli.

Byl na tyhle věci vždycky opatrný, takže překontroloval nálepku. Byl to opravdu 0,5% markain. Čeho si však doktor

Doherty nevšiml, to byla slabá nepravidelnost na vršku, na té části, kterou odlomí, až bude chtít drogu natáhnout do injekční stříkačky.

Annie Winthropová byla unavenější než obvykle, když zamířila po pěšině ke vchodu činžáku, kde bydlela. Držela si nad hlavou deštník, aby se zaštitila před lijákem. Teplota klesla až k deseti stupňům. Vypadalo to spíš jako návrat zimy než příchod léta.

To tedy byla noc: tři srdeční zástavy na jednotce intenzivní péče. Tolik jich měli za poslední čtyři měsíce. Zvládnout ty tři spolu s péčí o ostatní pacienty, to vysálo sílu ze všech - i trpělivost. Jediné, co si ještě přála, bylo dát si pěkně horkou sprchu a vlézt do postele.

Když dorazila ke dveřím bytu, nešikovně se přehrabovala v klíších, až je nakonec upustila. Byla neobratná vyčerpáním. Zvedla je a zastrčila do zámku ten správný. Když chtěla klíčem otočit, poznala, že dveře už jsou odemčené.

Annie se zarazila. Ona a Gail vždycky dveře zamykaly, i když byly v bytě. Bylo to pravidlo, které s Gail konkrétně prodebatovaly.

143

S mírnou obavou otočila Annie knoflíkem dveří a zatlačením dveře otevřela. V obývacím pokoji se svítilo. Annie napadlo, jestli je Gail doma.

Její intuice ji přinutila zaváhat na prahu. Něco ji varovalo před nebezpečím. Nebylo však nic slyšet. V bytě bylo ticho jako v hrobě.

Annie otevřela dveře trochu víc. Zdálo se, že je všechno v pořádku.

Překročila práh a okamžitě ucítila strašný zápach. Jako ošetřovatelka jej poznala.

"Gail?" zavolala. Obvykle Gail spala, když přicházela domů. Annie došla ke Gailině ložnici a nahlédla otevřenými dveřmi dovnitř. I tady svítilo světlo. Pach zesílil. Znovu zavolala Gailino jméno, pak prošla dveřmi. Dveře do koupelny byly otevřené. Annie přistoupila ke koupelně a nahlédla do ní. Vykřikla.

Trent měl toho dne za úkol cirkulovat na sále číslo čtyři, kde byla vypsána série biopsií prsu. Myslel, že to bude snadný den, leda že by se ukázalo, že některá biopsie je pozitivní, to se ale neočekávalo. Tento úkol ho potěšil, protože mu umožňoval dohlédnout na svou fiólu markainu, což předchozího dne nešlo.

První biopsie právě začínala, když ošetřovatelka z anesteziologie požádala Trenta, aby doběhl dolů pro další litr Ringerova laktátu. Trent ji celý šťastný poslechl.

V ústředním skladu bylo plno členů personálu, když tam Trent přišel.

Věděl, že musí být zvlášť obezřelý, když šel zkontrolovat svou fiólu. Ale nevšimli si ho. Měli co dělat s přípravou chirurgických nástrojů náhradou za ty, které budou během dneška použity. Trent šel dozadu, do míst, kde byly intravenózní tekutiny. Nenarkotická léčiva měl po levici.

Trent vzal z police intravenózní láhev. Průchodem této sekce centrálního skladu viděl, jak ostatní odpočítávají do jednotlivých balení nástroje.

S jedním okem na spouštěčové vložce Trent rukou do otevřené krabice s markainem. Zachvěl se. Zbyla jen jedna ampule a její zaoblený vršek byl hladký. Jeho ampule byla pryč.

Stěží schopen utajit vzrušení odešel Trent z centrálního skladu a zamířil zpět na sál číslo čtyři. Předal sestře z anesteziologie láhev s intravenózní tekutinou. Pak se zeptal sálové instrumentářky, jestli něco nepotřebuje.

Řekla, že ne. Případ probíhal hladce. Biopsii už poslali zmrazit a teď šli.

Trent řekl sálové instrumentářce, že se hned vrátí.

Trent se vynořil ze sálu čtyři a spěchal k velké tabuli. Byl nadšen tím, co tam uviděl: jediná epidurálka, vypsaná na půl osmou, byla laparoskopie, a anesteziologem byl Doherty! Operace kýly měla proběhnout až později.

Jeho fiólu museli vzít na tu laparoskopii.

Trent si zjistil, kde se laparoskopie dělá. Byla určena na sál dvanáct.

Spěchal zpět chodbou do anesteziologického přístěnku sálu dvanáct. Byl tam Doherty a pacientka také. Na stole z nerezavějící oceli seděla pěkně jeho ampule markainu.

144

Trent nemohl uvěřit svému štěstí. Nejenže je anesteziologem Doherty, ale pacientkou je mladé, zdravé děvče. Nemohlo to dopadnout lépe.

Nechtěl, aby ho viděli, jak se tam potlouká, a tak neotálel. Vrátil se na operační sál, kde měl být, ale byl tak rozčilený, že nedokázal tiše stát.

Přecházel tak divoce, že ho chirurg, provádějící biopsii, musel požádat, aby si sedl nebo odešel ze sálu.

Za normálních okolností by ho takový rozkaz od doktora rozzuřil.

Dneska ale ne. Byl příliš vzrušen pomyšlením na to, co se má stát a kdo to má udělat. Věděl, že se bude muset vrátit na sál číslo dvanáct, hned jak se tam rozpoutá peklo, a získat otevřenou fiólu. Tahle práce dělala vždycky Trentovi trochu starosti, ačkoliv při předchozích příležitostech všeobecný bláznec vždycky dostatečně rozptýlil pozornost všech přítomných. Stejně to však byl "nejslabší článek" celé operace. Trent nechtěl, aby ho někdo viděl, jak se fióly dotýká.

Trent vzhledl k hodinám a díval se, jak vteřinová ručička obíhá ciferník.

Všechno by teď mělo být otázkou minut. Třás radosti mu přešel po páteři.

Miloval napětí!

145

Čtvrtek

18.května, 1989, 7:52

S ječícími sirénami zabočila sanitka, vezoucí Gail Shafferovou, do ambulantních prostor nemocnice Sv. Josefa a zacouvala k vykládací rampě. Zaměstnanci pohotovosti volali předem mobilním telefonem, aby upozornili na příjmu, jaký případ k nim vezou, požadovali kardiologa a neurologa.

Když do Gailina bytu na zavolání její spolubydlící Annie Winthropové dorazila pohotovost, rychle vydedukovali, co se stalo. Gail Shafferová utrpěla při sprchování záchvat grand mal. Usoudili, že zřejmě pocítila jakési varovné signály stran příchodu záchvatu, protože její spolubydlící trvala na tom, že voda byla vypnutá. Naneštěstí se Gail nestihla dost rychle dostat z vany a mnohokrát udeřila hlavou o baterii a o vanu.

Měla četná zranění hlavy a obličeje a zvlášť hlubokou tržnou ránu na čele, u linie vlasového porostu.

První, co pracovníci záchranky udělali, bylo, že vyndali Gail z vany.

Přitom si všimli naprostého nedostatku svalového tonu, jako by byla úplně paralyzovaná. Také zjistili značnou abnormalitu srdečního rytmu, který byl naprosto nepravidelný. Pokusili se ji stabilizovat kapačkou a stoprocentním kyslíkem.

Jakmile se dveře sanitky otevřely, vyvezli Gail rychle k jedné z úrazových jednotek na ambulanci. Díky zavolání lékaře záchranky už byli při jejím příjezdu na místě kardiolog a neurolog.

Všichni pracovali horečně. Gail spojovala jasně se životem jen ta nejtenčí vláčénka. Elektrický vodivý systém srdce, odpovídající za koordinaci jeho funkce, byl vážně poškozen.

Neurolog rychle potvrdil původní dojem lékaře záchranky: Gail utrpěla téměř úplné ochrnutí, které zahrnovalo i kraniální nervstvo. Co bylo na té paralýze obzvlášť divné, bylo to, že si pár svalových skupin ještě uchovalo jisté reflexy, ale neexistovala žádná souvislost, žádný vzorec, do kterého by zapadaly. Bylo to čistě nahodilé.

Brzy se shodli, že Gail utrpěla grand mal záchvat v důsledku nitrolebního krvácení a (nebo) mozkového tumoru. To byla provizorní diagnóza, navzdory faktu, že cerebrospinální tekutina byla čirá. Jedna z internistek nesouhlasila. Měla zato, že celá epizoda byla způsobena akutní intoxikací drogami. Trvala na tom, aby se odebral vzorek krve k rozboru na drogy, zvláště některé novější syntetické typy.

Jeden z neurologů měl také výhrady proti provizorní diagnóze. Měl pocit, že centrální poškození nemůže vysvětlit problém paralýzy. Stranil internistce v podezření na nějakou akutní otravu. Dál však už nehodlal spekulovat, dokud neuvidí výsledky dodatečných testů.

Všichni se shodli na poranění hlavy. Fyzický důkaz byl až příliš jasný.

Při pohledu na rentgen sebou všichni trhli. Zranění u hranice vlasového porostu způsobilo frakturu jedné z čelních dutin. Přesto však panoval dojem, že ani tak těžký úraz nestačí k vysvětlení Gailina stavu.

Navzdory Gailinu zlověstnému srdečnímu nálezu bylo rozhodnuto pro-

146

vést celkový rentgen. Neurolog si proklestil cestu byrokratickými předpisy a zařídil to. S několika dalšími lékaři v patách odvezl Gail na radiologii a tam ji zasunuli do obrovského přístroje tvaru koblihy. Všichni se trochu báli, že by magnetické pole mohlo ovlivnit její nestabilní srdeční vodivý systém, ale naléhavá potřeba stanovit intrakraniální diagnózu převládla nad všemi ostatními starostmi. Všichni, kdo měli s případem co dělat, zůstali přilepeni k obrazovce, když se na ní začaly objevovat první obrysy.

Bill Doherty podržel pětikubíkovou skleněnou injekční stříkačku proti světlu v anesteziologickém přístěnku a jemně zaťukal na její okraj. Pár bublinek, přichycených u stěn, vyplulo na povrch. Stříkačka obsahovala dva kubíky spinálního markainu s epinefrinem.

Doktor Doherty už se pustil do aplikace soustavné epidurálky Karen Hodgesové. Všechno šlo hladce a podle plánu. Počáteční vpich jí nezpůsobil ani tu nejmenší bolest. Touheyho jehla krásně pronikla. Předvedl ke svému uspokojení, že je Touheyho jehla v epidurálním prostoru, vzhledem k neexistenci odporu na píst malé skleněné stříkačky, když jej stiskl.

Zkušební dávka, kterou aplikoval, to také potvrdila. A nakonec vklouzl malý katetr na místo hladce a bez problémů.

Zbývalo už jen potvrdit, že je katetr v epidurálním prostoru. Jakmile to udělá, může pokračovat terapeutickou dávkou.

"Jak je vám?" zeptal se doktor Doherty Karen. Karen ležela na pravém boku zády k němu. Až aplikuje anestezii, obrátí ji naznak.

"Řekla bych, že dobře," řekla Karen. "Už to je. Ještě nic necítím."

"Ještě nic cítit nemáte," zasmál se doktor Doherty.

Vstříkl zkušební dávku, pak nafoukl manžetu na měření krevního tlaku.

Tlak se nezměnil, tep také ne. Zatímco čekal, upevnil kolem katetru malou bandáž, aby držel. Po několika minutách znovu vyzkoušel krevní tlak.

Nezměnil se. Vyzkoušel citlivost dolních končetin. Neznecitlivěly, to znamenalo, že katetr určitě není v prostoru, kam se dává spinální anestezie.

Potěšilo ho to. Katetr musel být v epidurálním prostoru. Vše bylo připraveno k hlavní injekci. "Mám v nohách úplně normální pocit," stěžovala si Karen. Ještě pořád si dělala starosti, že na ni anestezie nezabere. "V tuhle chvíli nemáte mít v nohách žádný jiný pocit," ujistil ji doktor Doherty. "Vzpomeňte si, co jsem vám říkal, když jsme začínali." Dal si záležet, aby pověděl Karen, co může čekat. Nepřekvapovalo ho však, že na to zapomněla. Měl s ní trpělivost a věděl, že má obavy. "Jak jsme na tom?" Doktor Doherty vzhledl. Byl to doktor Silvan ve sterilním oděvu. "Za deset minut jsme hotovi," řekl doktor Doherty. Obrátil se zpět ke svému stolku z nerezavějící oceli, zvedl třicetikubíkovou ampuli markainu a znovu překontroloval nálepkou. "Zrovna píchám epidurálku," dodal. "Dobře načasováno," liboval si doktor Silvan. "Umyju se a začneme. Čím dřív začneme, tím dřív skončíme." Poplácal Karen po paži, opatrně,

147

aby neporušil sterilní zarouškování, které provedl doktor Doherty. "Jen klid, slyšíte?" řekl jí. Doktor Doherty odlomil vršek ampulky. Natáhl do stříkačky markain. Ze zvyku zatřásl na okraje této větší stříkačky, aby odstranil všechny vzduchové bublinky, i když vzduch v epidurálním prostoru by nezpůsobil žádný problém. Dělal ten pohyb spíš ze zvyku. Doktor Doherty se mírně nahnul a připojil stříkačku na konec epidurálního katetru. Začal plynule vstříkovat. Úzká trubička katetru kladla trochu odpor, takže zatlačil na píst pevněji. Právě stříkačku vyprázdnil, když se Karen náhle pohnula. "Ještě se nehýbejte!" pokáral ji doktor Doherty. "Mám strašnou křeč," vykřikla Karen. "Kde?" zeptal se doktor Doherty. "V nohou?" "Ne, v břiše," zvolala Karen. Zasténala a natáhla nohy. Doktor Doherty jí sáhl na bok, aby ji přidržel. Sestra, která mu asistovala, se natáhla a popadla Karen za kotníky. Navzdory pokusům doktora Dohertyho zadržet ji volnou rukou, převalila se Karen na záda. Zvedla se na jednom lokti a vzhledla k doktoru Dohertymu. Oči měla dokořán otevřené hrůzou. "Pomozte mi," vykřikla zoufale. Doktor Doherty byl zmaten. Neměl ani zdání, co je špatně. Nejdřív ho napadlo, že Karen prostě panikaří. Pustil stříkačku. Oběma rukama popadl Karen za ramena a snažil se ji stlačit zpátky na lehátko. Sestra pevněji uchopila Kareniny kotníky. Doktor Doherty se rozhodl dát Karen intravenózní dávku diazepam, než k tomu ale přistoupil, stáhla se Karenina tvář neovládanými záškuby faciálních svalů. Současně jí z úst vybublaly sliny a z očí vytryskly slzy. Pleť měla v okamžení mokrou potem. Dech měla chroptivý a zahleněný. Doktor Doherty šel pro atropin. Když jej aplikoval, vyklenula Karen záda do oblouku. Tělo jí ztuhlo, pak explodovalo v sérii křečovitých záškubů. Sestra spěchala ke Karen z boku, aby žena nespadla na podlahu. Když uslyšel rozruch, přišel od umývadla doktor Silvan ve snaze pomoci. Doktor Doherty vstříkl do intravenózní hadičky trochu succinylcholinu. Pak injikoval diazepam. Zapnul přívod kyslíku a přidržel masku Karen u obličeje. EKG začal zaznamenávat nepravidelné impulzy. Jakmile se to rozkřiklo, začala přicházet pomoc. Odvezli Karen na operační sál, aby měli víc místa. Succinylcholin jí zastavil křeče. Doktor Doherty ji intuboval. Změřil krevní tlak a zjistil, že klesá. Puls měla nepravidelný. Doktor Doherty vstříkl další atropin. Ještě nikdy neviděl takové slinění a slzení. Připevnil jí tepový oximetr. Pak se Karen zastavilo srdce. Vyvolali kód a na sál dvanáct nastoupil další nemocniční personál, aby nabídl pomoc. Bylo tu víc než dvacet lidí, příliš velká tlačeniště, než aby si někdo všiml ruky, která se v přístěnku natáhla po zpolu plné fióle markainu, vylila její obsah do blízké výlevky a prázdnou fiólu stopila.

148

Kelly zavěsila telefon na jednotce intenzivní péče. Z hovoru byla značně stísněná. Právě ji informovali, že na pohotovosti je nový příjem. To ji však tolik nerozrušilo. Vadilo jí, že pacientkou byla Gail Shafferová, jedna sestra z operačního sálu. Kamarádka. Kelly už Gail znala dost dlouho. Gail chodila s jedním stážistou z anesteziologie v nemocnici Valley, který studoval u Chrise. Gail byla dokonce u Eversonů doma na slavnostní večeři, kterou Kelly pořádala pro stážisty z anesteziologie. Když Kelly přešla ke Sv. Pepíkovi, byla Gail tak hodná, že ji tam seznámila se spoustou lidí. Kelly se snažila nevmešovat do věci své osobní pocity. Bylo životně důležité, aby si uchovala profesionalitu. Zavolala ještě jednu sestru, aby jí pomohla s příjmem, a řekla jí, ať připraví postel číslo tři pro novou pacientku. Tým lidí přivezl Gail na jednotku intenzivní péče a pomohl ji napojit k monitorům a na respirátor. Její vlastní snaha dýchat nepostačovala, aby jí udržela normální obsah plynů v krvi. Při práci obeznámili Kelly se situací. Ještě pořád neexistovala diagnóza, tím bylo zacházení s Gail těžší. Rentgen hlavy byl negativní až na frakturu čelní dutiny. To vyloučilo tumor a (nebo) nitrolební krvácení. Gail nenabyla

vědomí a její paralytický stav spíše sílil než pomíjel. Nejhorší, nejbezprostřednější hrozbou Gailina stavu byla nestabilní práce srdce. I ta se ještě zhoršila. Na radiologii se všichni vydělali projevy ventrikulární tachykardie, která budila obavy, že dojde k zástavě. Byl skoro zázrak, že se to nestalo.

Když byla Gail plně napojena na všechny přístroje v jednotce intenzivní péče, vrátily se výsledky kokainového testu. Byly negativní. Probíhalo širší zkoumání stran drog, ale Kelly si byla naprosto jistá, že Gail drogy nebrala.

Tým, který přivezl Gail na intenzivní péči, tu ještě byl, když u Gail došlo k zástavě. Masáž srdce odstranila fibrilaci, ale způsobila asystolu, to jest, že zmizela veškerá elektrická aktivita i tep. Pacemaker, který ji zavedli do srdce řezem v třílslech, obnovil jakž takž srdeční funkci, ale prognóza nebyla dobrá.

"Už jsem se v téhle práci setkal s ledasčím," řekl Devlin vztekle.

"Pistole, nože, olověné trubky. Ale nečekal jsem, že mě někdo střelí do prdele nějakým amazonským otráveným šípem. Tím mň chlap s želízkama na rukou."

Michael Mosconi dokázal jen zavrtět hlavou. Devlin byl nejúspěšnější lovec lidí, kterého znal. Priváděl drogové šibry, násilníky, mafiánské dony i kapsářičky. Jak může mít takové nesnáze s tím doktorským poseroutkou, to Mosconi nechápal. Možná Devlin ztrácel říz.

"Aby bylo jasno," ozval se Mosconi. "Vy jste ho měl v autě se želízky na rukou?" Znělo to šíleně.

"Povídám vám, píchnul mi injekci něčeho, po čem jsem ochrnul. Jednu

149

minutu mi bylo fajn, pak jsem nemohl hnout ani svalem. Nemohl jsem proti tomu nic udělat. Pro toho chlapa pracuje moderní medicína."

"To mě od vás udivuje," zamumlal Mosconi dopáleně. Nervózně si prohrábl rukou řídnoucí vlasy. "Třeba byste měl uvažovat o nějaké jiné práci. Co takhle že byste se šel válet někam do úřadu?"

"Náramná legrace," ušklíbl se Devlin, ale očividně se nebavil.

"Jak chcete zvládnout skutečného zločince, když nedokážete přivést tu anesteziologickou třasořítku? Chci říci, že tohle je velký malér. Pokaždé, když zazvoní telefon, třesu se, že je to od soudu, že propadla kauce.

Chápete vážnost situace? Nechci už slyšet žádné výmluvy - chci, abyste toho chlapa chytil."

"Dostanu ho," zavrčel Devlin. "Nasadil jsem někoho na jeho ženu. Co je ale důležitější, nasadil jsem mu na telefon štěnici. Jednou musí zavolat."

"Budete se muset snažit víc," řekl Michael. "Bojím se, že by policie mohla ztratit zájem o to, zabránit mu opustit město. Devline, já si toho chlapa nemůžu dovolit ztratit. Nesmíme ho nechat uklouznout."

"Myslím, že nikam nepojede."

"Ale?" zapochyboval Michael. "Zrodila se ve vás nějaká nová síla intuice, nebo je to jen toužebné přání?"

Devlin zkoumavě pozoroval Michaela ze svého místa na Michaelově nepohodlném gauči. Michaelův sarkasmus mu začínal jít na nervy. Neřekl však nic. Místo toho se předklonil, aby se dostal do zadní kapsy. Vytáhl svazek papírů.

Položil je na psací stůl, rozložil a uhladil je.

"Doktůrek si tohle nechal v hotelovém pokoji," přistrčil je k Michaelovi.

"Myslím, že nikam nepojede. Vlastně spíš myslím, že se k něčemu chystá.

K něčemu, co ho zdrží tady. Co z těch papírů usuzujete vy?"

Michael zvedl jeden list poznámek Chrise Eversona. "Je to chumel vědeckých blábolů. Nic z toho neusuzuju."

"Něco z toho je doktorovým rukopisem," řekl Devlin. "Ale většina ne.

Podle mě to napsal tenhle Christopher Everson, ať je to kdokoliv. Na některých těch papírech je jeho jméno - říká vám to jméno něco?"

"Kdepak."

"Půjčte mi telefonní seznam."

Michael mu ho podal. Devlin nalistoval stránku, kde byli vypsáni Eversoni. Přehrále jich tu byla, ale žádný Chris.

Nejblíží byl K.C. Everson v Brookline.

"Ten chlap není v seznamu," řekl Devlin. "To bychom to nejspíš měli moc snadné."

"Třeba je taky doktor," navrhl Michael. "Nemusí mít číslo v seznamu bytových stanic."

Devlin přikývl. To byla dobrá možnost. Otevřel Zlaté stránky a podíval se pod Lékaře. Žádní Eversonové tu nebyli. Zavřel seznam.

"Jde o to," uvažoval Devlin, "že doktor pracuje na těch učenostech, když bere roha a je zahrabanej v tom zblešeném hotelu. Celkově to nedává moc smyslu. K něčemu se chystá, ale nevím, k čemu. Asi najdu toho Chrise Eversona a zeptám se ho."

150

"Jo," bručell Mosconi, ztrácí se trpělivost. "Jen abyste kvůli tomu nestudoval čtyři roky medicínu. Chci výsledky. Jestli je nedokážete dodat, stačí říct. Seženu někoho jiného."

Devlin vstal. Položil na Michaelův psací stůl telefonní seznam a zvedl Jeffreyho a Chrisovy poznámky. "Nebojte se, najdu ho. V tenhle moment už to začíná bejt tak nějak osobní záležitost."

Devlin vyšel z Michaelovy kanceláře a sešel na ulici. Pršelo teď silněji, než když přijel. Naštěstí zaparkoval blízko podloubí, takže mu stačilo přeběhnout jen kousek nekrytého chodníku, aby se dostal k autu. Zaparkoval v zóně pro

zásobování na Cambridge Street. Jedna z výhod, jimž se těšil v důsledku toho, že býval u policie, byla ta, že mohl zaparkovat kdekoliv. Dopravní policajti přimhouřili oko. To byla profesionální zdvořilost. Devlin nastoupil do auta a objel radnici, aby se dostal na Beacon Street. Cesta byla klikatá a komplikovaná, jako vždycky, když člověk jezdil po Bostonu autem. Odbočil doleva na Exeter Street a zaparkoval u nejbližšího hydrantu, který našel poblíž Bostonské veřejné knihovny. Vystoupil z auta a vrazil do budovy. V informačním oddělení použil městské telefonní seznamy Bostonu a přilehlých měst. Eversonů tam byla spousta, ale Christopher Everson žádný. Napsal si seznam všech Eversonů, které našel. Došel k nejbližšímu telefonnímu automatu a vytočil nejdřív číslo K. C. Eversona v Brookline. Ačkoliv usoudil, že počáteční iniciály znamenají ženu, rozhodl se, že to stejně zkusí. Nejdřív se zaradoval - do telefonu se ozval ospalý mužský hlas. Je to Christopher Everson?" zeptal se Devlin. Chvilí bylo ticho. "Ne," řekl hlas. "Chcete mluvit s Kelly? Ona - " Devlin zavěsil. Měl pravdu. K. C. Everson byla ženská. Přelétl pohledem svůj seznam Eversonů a uvažoval, který bude další nejslibnější v pořadí. Těžko říci. Nebyl tu už ani žádný s prostřední iniciálou C. To znamená, že bude muset začít navštěvovat domácnosti. Bude to časově náročný postup, ale nic jiného nedokázal vymyslet. Jeden z těch Eversonů přece musí tohohle Christophera Eversona znát. Devlin měl pořád ještě pocit, že tohle je nejlepší vodítko.

Jakkoliv byl unavený, nedokázal už Jeffrey usnout poté, co ho probudil telefon. Kdyby byl úplně vzhůru, když zazvonil, pravděpodobně by ho nebral. Nedohodli se s Kelly, jak zacházet s telefonními hovory, ale bezpečnější by pro něj pravděpodobně bylo sluchátko nezvedat. Jeffrey zůstal ležet v posteli, mlhavě znepokojen volajícím. Kdo se mohl ptát po Chrisovi? Nejdřív ho napadlo, že je to krutý žert. Ale mohl to být někdo, kdo něco prodává. Mohli mít Chrisovo jméno z nějakého seznamu. Snad by se o telefonátu neměl Kelly ani zmiňovat. Hrozně nerad vytahoval na světlo boží minulost, zrovna když na ni začínala zapomínat. Jeffrey se v duchu vrátil k úvahám o teorii kontaminantu, místo aby

151

hádal, kdo byl tím záhadným volajícím. Převalil se na záda a opakoval si podrobnosti. Pak se rozhodl vstát, osprchovat se a oholit.

Zatímco vařil kávu, začal uvažovat, jestli jeho a Chrisova anesteziologická komplikace byly ojedinělými epizodami, nebo jestli v oblasti Bostonu nedošlo k dalším podobným incidentům. Co jestli ten zabiják zaměnil markain i jindy, nejen v těch dvou případech, o kterých Jeffrey věděl?

Pokud ano, čekal by Jeffrey, že zprávy o tak bizarních reakcích prosáknou mezi lékařskou veřejnost. Ale na druhou stranu, hledme, co se stalo jemu a Chrisovi. Okamžitě byli oba obžalováni ze zanedbání povinné péče.

V této chvíli se z obhajoby případu stala záležitost s mnohem širší závažností, zahrnující i jiné záležitosti.

Vzpomněl si, že v rejstříku lékařské komory ve státě Massachusetts se neustále vedou záznamy o "větších nehodách" ve zdravotnických zařízeních. Jeffrey tam zavolal.

Po několika odkazech propojili Jeffreyho na členku Výboru péče o pacienty. Vysvětlil, o jaké nehody má zájem. Nechala ho pár minut čekat.

"Říkal jste, že se zajímáte o úmrtí během epidurální anestezie?" zeptala se, když se vrátila k telefonu.

"Přesně tak," opáčil Jeffrey.

"Našla jsem čtyři," řekla žena. "Všechny během posledních čtyř let."

Jeffrey užasl. Čtyři, to se mu zdálo hodně. Úmrtí při epidurální anestezii byla mimořádně vzácná, zvláště poté, co se pro gynekologické potřeby zakázalo užívat 0,75% markain.

Čtyři případy za poslední čtyři roky, to by mělo někde rozsvítit kontrolku.

"Zajímá vás, kde k nim došlo?" zeptala se žena.

"Prosím."

"Vloni byl jeden v Memorialu."

Jeffrey si zapsal "Memorial 1988". To musí být jeho případ.

Roku 1987 byl jeden případ v nemocnici Valley."

Jeffrey si to napsal. To bude Chrisův případ.

"Pak roku 1986 v nemocnici Commonwealth a 1985 v Suffolské všeobecné. To je všechno."

Je toho ažaž, pomyslel si Jeffrey. Neméně užasl nad tím, že ke všem čtyřem epizodám došlo v Bostonu. "Dělala s těmi případy něco komora?" zeptal se.

"Ne," řekla žena. "Kdyby k nim došlo v jedné instituci, bylo by se to zkoumalo. Když ale vidíme, že jde o čtyři různé nemocnice a čtyři různé doktory, nezdá se nám nutné, abychom se do toho pletli. Kromě toho je tady uvedeno, že všechny čtyři případy vedly k žalobě o zanedbání povinné péče."

"Jak se jmenují doktoři, kteří do toho byli zapleteni v Commonwealthu a v Suffolské?" zeptal se Jeffrey. Chtěl ty případy prodebatovat s lékaři dopodrobna, aby viděl, jak dalece jejich zkušenosti odpovídaly jeho zážitku. Zvláště chtěl vědět, jestli užívali k lokální anestezii markain z třicetikubíkové ampulky.

152

"Jména těch doktorů? Promiňte, ale tato informace je důvěrná."

Jeffrey okamžik uvažoval, pak se zeptal: "A co pacienti nebo žalobci v těch případech? Jak se jmenovali?"

"Nevím, jestli je to důvěrné nebo ne," řekla žena. "Okamžik."

Nechala Jeffreyho zase čekat. Zatímco čekal, Jeffrey znovu zasl nad tím, že měl Boston čtyři mrtvé při epidurální anestezii a on že o tom neví. Nedokázal pochopit, proč se taková série komplikací nestala zdrojem úvah a starostí. Pak si uvědomil, že se to určitě dá vysvětlit tou nešťastnou skutečností, že všechny čtyři případy skončily obviněním ze zanedbání povinné péče. Jeffrey věděl, že jedním z vedlejších účinků takového obvinění je utajení, na kterém zapojení právníci trvají. Vzpomněl si na svého právního zástupce, Randolpha, jak mu na začátku případu nařídil, aby o něm s nikým nemluvil.

"Nikdo zřejmě neví, že by tohle bylo důvěrné," divila se žena, když se vrátila na linku. "Ale já bych řekla, že to patří do veřejných záznamů. Ti dva pacienti se jmenovali Clark DeVries a Lucy Havalinová."

Jeffrey si jména zapsal, ženě poděkoval a zavěsil. Vrátil se do pokoje pro hosty, který mu Kelly připravila, vytáhl zpod postele vlněný pytel a vyndal pár stodolarových bankovek. Bude si muset najít čas, aby si nakoupil trochu šatstva za to, co musel nechat v hotelu Essex. Krátce zauvažoval, co asi udělá Pan Am s jeho kufíkem - ne že by ho nějak želel. Pak si zavolal taxi. Usuzoval, že bude bezpečné si ho vzít, pokud neudělá nic, čím by vzbudil řidičovo podezření. Počasi se nezlepšilo od té doby, co ráno vyšel z nemocnice, takže Jeffrey vylovil ze skříně v hale deštník. Když taxík přijel, čekal už na schodech před vchodem s deštníkem v ruce.

V první řadě si Jeffrey potřeboval koupit nedioptrické brýle v tmavých rámečcích. Nechal taxík čekat, než zašel k optikovi. Konečným cílem byla pro něj soudní budova. Bylo to zvláštní, vstupovat do budovy, kde ho teprve před několika dny porota prohlásila většinou hlasů za vinného vraždou druhého stupně.

Když procházel detektorem kovů, narůstala v něm úzkost. Až příliš mu to připomnělo epizodu na letišti. Snažil se vypadat klidně. Věděl, že budeli vypadat nervózně, jen na sebe upoutá pozornost. Navzdory svým dobrým úmyslům se však viditelně třásl, když vstupoval do kanceláře v prvním poschodí staré budovy.

Počkal, až na něj přijde řada u přepážky. Většina čekajících tu byli právnícké typy v tmavých oblecích s podivuhodně krátkými nohaviciemi kalhot. Když konečně jedna z žen za přepážkou pohlédla jeho směrem a řekla "Další", Jeffrey postoupil a zeptal se, jak by mohl dostat k nahlédnutí spis určitého právního případu.

"Ukončený, nebo neukončený?" zeptala se ho žena.

"Ukončený."

Žena ukázala Jeffreymu přes rameno. "Najděte si jednací číslo podle záznamů žalovaný - žalobce," zívla.

153

"To jsou támhlety saláty. Až budete mít jednací číslo, přineste mi ho zpátky. Někdo vám přinese případ z regálu."

Jeffrey přikývl a poděkoval jí. Přistoupil k policím, které mu ukázala.

Případy byly seřazeny podle abecedy, rok za rokem. Jeffrey začal rokem

1986 a našel jako žalobce Clarka DeVrieše. Když našel kartu případu, uvědomil si, že informace, kterou potřebuje, je právě zde - nepotřebuje celý spis.

Na informační kartě byl zaznamenán žalobce, žalovaný a advokáti.

Anesteziologem v tomto případě byl nějaký doktor Lawrence Mann.

Jeffrey si na příruční kopírce udělal fotokopii karty pro případ, že by později potřeboval jednací číslo.

Totéž provedl s kartou, kterou našel pro případ Lucy Havalinové. Ta se soudila s anestezioložkou jménem doktorka Madaline Bowmanová. Jeffrey měl kdysi pracovně s Bowmanovou co do činění, ale už ji léta neviděl.

Vyndal kopii z kopírky a překontroloval, je-li zcela čitelná. Potom si všiml, že jméno advokáta je Matthew Davidson.

Jeffrey sebou trhl. Fotokopie mu skoro vyklouzla z rukou. Matthew Davidson byl advokát, který žaloval Jeffreyho ze zanedbání povinné péče v případě Patty Owenové.

Jeffrey si rozumově zdůvodňoval, že je směšné toho člověka nenávidět.

Koneckonců, Davidson jen dělal svou práci a dědici Patty Owenové měli plné právo na právní zastoupení. Davidson Jeffreyho zničil tím, že vynesl na světlo ten nesmyslný problémek s drogami, který kdysi Jeffrey měl.

Bylo to od něj nefér a byl to čistě jen promyšlený manévř jak vyhrát případ. Spravedlnost a pravda nebyly cílem - neexistovalo žádné zanedbání povinné péče. Jeffrey si tím byl jist, když se teď zbavil vlastních pochybností o sobě a byl čím dál tím více přesvědčen, že šlo o kontaminant.

Jeffrey však měl v té chvíli víc práce než si opakovat někdejší nespravedlnosti. Změnil názor a rozhodl se přece jen nahlédnout do soudních spisů. Někdy člověk neví, co hledá, dokud to nenajde, řekl si Jeffrey.

Vrátil se k přepážce, u které začal, a dal ženě, která ho prve poslala k záznamům jednací čísla.

"Musíte vyplnit jednu tu žádanku co jsou támhle na pultě," řekla mu.

Typická byrokracie, pomyslel si Jeffrey poněkud naštvaně, ale poslechl.

Když formulář vyplnil, musel vystát frontu potřeť. Tentokrát jeho požadavek vyřizovala jiná úřednice. Když jí podal dva formuláře podívala se na něj, zavrtěla hlavou a upozornila ho: "Potrvá to aspoň hodinu."

Zatímco čekal, zašel si Jeffrey k řadě jídelních automatů, které viděl cestou dovnitř. Narychlo do sebe hodil sendvič s tuňákem a pomerančovou šťávou. Pak se usadil na lavici v rotundě a pozoroval lidi, přicházející a odcházející dveřmi soudní budovy. Bylo tu tolik uniformovaných policistů, až si Jeffrey na ten pohled začal zvykat. Byla to do jisté míry navykací terapie, která značně napomohla ke snížení jeho úzkostí.

Po hodině se Jeffrey vrátil do kanceláře. Spisy, o které se zajímal, byly připraveny. Vzal si velké manilové složky k

postrannímu pultu, kde měl dost místa na zkoumání dokumentů. Bylo tu obrovské množství materiálů.

154

Některé byly formulovány příliš těžkou právníčkou hantýrkou, než aby jim Jeffrey rozuměl, ale zajímalo ho všechno, co bylo k dispozici. V záznamech byly desítky stránek svědeckých výpovědí a také rozličné záznamy a poznámky.

Jeffrey prolistoval svědectví. Chtěl zjistit, jaké lokální anestetikum se v kterém případě použilo. Přelétl nejprve doklady k případu v Suffoltské všeobecné. Jak předpokládal, lokálka se dělala markainem. Když teď věděl, kde ve spise hledat, našel rychle to, co hledal, i v případě z Commonwealthu. I tady se k lokálnímu umrtvení použil markain. Pokud byla Jeffreyho teorie o úmyslné kontaminaci pravdivá, znamenalo to, že zabiják - bostonský doktor nebo pan nebo paní X - udeřil už čtyřikrát. Kdyby tak Jeffrey dokázal nalézt důkazy, než zabiják znovu uhodí!

Už už chtěl vrátit doklady, spojené s commonwealthským případem do manilové obálky, když zahlédl rozsudek.

Nevěřicně zavrtěl hlavou. Stejně jako u něj bylo vypořádání vyčísleno v milionech dolarů. Takové plýtvání, pomyslel si. Podíval se na rozsudek druhého případu. Byl ještě vyšší než u Commonwealthu.

Jeffrey dal spisy do košíku na vrácené materiály. Pak odešel ze soudní budovy. Konečně přestalo pršet, ale ještě pořád bylo zataženo a chladno a vypadalo to, že každou minutu může spustit liják.

Jeffrey chytil na Cambridge Street taxík a řekl řidiči, že chce jet do Countwayské lékařské knihovny. Usadil se a uvolnil. Těšil se, že stráví deštivé odpoledne v knihovně. Jedna z věcí, které tam chtěl udělat, bylo přečíst si něco z toxikologie. Chtěl si zopáknout dva hlavní diagnostické nástroje z této oblasti: plynovou chromatografii a hmotovou spektrografii.

155

Čtvrtek

18.května 1989, 16:07

Kelly odemkla hlavní dveře a otevřela je nohou. Ruce měla plné deštníku, malé tašky z obchodu s potravinami a velké obálky.

"Jeffrey, zavolala, položila obálku a potraviny na stůl v hale a odstrčila stříbrný čajový servis ke straně. Deštník položila na dlaždicovou podlahu v šatně, ucouvla a zavřela přední dveře. "Jeffrey," zavolala znovu zvědavá, jestli tu je nebo ne. Když se obrátila zpět do místnosti, nedokázala potlačit lehký výkřik překvapení. Jeffrey stál v klenutém průchodu vedoucím do jídelny. "Vylekals mě," zachraptěla s rukou přitisknutou k hrudi.

"Tys mě neslyšela?" zeptal se. "Odpovídal jsem ti z obývacího, když jsi mě zavolala jménem."

"Fuj," ulevila si Kelly, nabývající opět rovnováhy. "To jsem ráda, že jsi tady. Něco pro tebe mám." Zvedla ze stolu obálku a vložila ji Jeffreymu do rukou. "Taky ti toho musím plno povědět," dodala. Zvedla potraviny a nesla je do kuchyně.

"Co je to?" zeptal se a šel za ní s obálkou v ruce.

"To je kopie karty Henryho Noblea z patologie nemocnice Valley," odpověděla Kelly přes rameno.

"Už?" Na Jeffreyho to udělalo dojem. "Jak se ti to propána podařilo zařídit tak rychle?"

"Bylo to snadné. Hart Ruddock mi to poslal po kurýrovi. Ani se neptal, proč to chci."

Jeffrey v chůzi vytáhl zprávu z obálky. Elektronové mikrofotografie tu nebyly, ale on je ani nečekal. Nepatřilo to k běžné pitvě. I tak se zpráva zdála hubená. Jeffrey zahlédl poznámku, že další materiály jsou v kanceláři soudního ohledače. Tak tím se to vysvětluje.

Kelly rozbalila potraviny, zatímco Jeffrey se uvelebil v gauči v obývací se záznamy. Našel sumář pitevní zprávy, která se nalézala v kanceláři soudního ohledače. Rychle jej přečetl a uviděl, že se toxikologické zkoumání provádělo, nálezy však neobjasnily nic podezřelého. Viděl také, že se při mikroskopickém zkoumání našly důkazy histologického poškození nervových buněk ganglii dorsálních nervových kořenů stejně jako srdečního svalu.

Kelly si přisedla k Jeffreymu na gauč. Poznal, že mu chce sdělit něco vážného.

"Dneska byla u Sv. Pepíka velká anesteziologická komplikace," řekla.

"Nikdo toho nechce moc povědět, ale pokud vím, došlo k tomu při epidurálce. Pacientka byla mladá žena jménem Karen Hodgesová."

Jeffrey smutně zavrtěl hlavou. "Co se stalo zeptal se.

"Pacientka zemřela."

"Markain?" vyhrkl Jeffrey.

"To nevím jistě," odpověděla Kelly. "Ale zjistím to, pravděpodobně zítra. Ten člověk co mi o tom pověděl, si myslel, že to byl markain."

Oběť číslo pět," vzdychl Jeffrey.

156

"O čem to mluvíš?"

Jeffrey jí řekl o plodech svého zkoumání za uplynulý den, počínaje telefonátem na lékařskou komoru. "Myslím, že skutečnost, že k těm úmrtím došlo v různých nemocnicích, jen zvyšuje pravděpodobnost úmyslného zásahu. Máme co dělat s někým, kdo je dost chytrý, aby věděl, že víc než jedna smrt při epidurální anestezii v kterékoli instituci by

vzbudila podezření a pravděpodobně vedla k oficiálnímu vyšetřování."

"Takže vážně myslíš, že za tím vším někdo - nějaká osoba - vězí?"

"Čím dál víc," vzdychl Jeffrey. "Je skoro jisté, že je v tom nějaký kontaminant. Dneska jsem šel do knihovny a mimo jiné jsem se ujistil v tom, že lokální anestetika vůbec a markain zvlášť nezpůsobují poškození buněk, odpovídající poškození popsanému v pitevním protokole Henryho Noblea nebo odhalenému elektronovými mikrofotografy u Patty Owenové. Markain to prostě nedokáže. Ne samotný markain."

"Tak co to mohlo způsobit?"

"Ještě si nejsem jistý. Taký jsem toho v knihovně hodně přečetl o toxikologii a jedy. Jsem přesvědčen, že to nemohl být nějaký tradiční jed, protože to by se zjistilo při toxikologických testech. Jsem nakloněn spíš tomu, že to musel být nějaký toxin."

"Není to totéž?"

"Ne. Jed je spíš obecný pojem. Hodí se na všechno, co způsobuje poškození buněk nebo poškozuje buněčnou funkci. Mluví-li někdo o jedu, má zpravidla na mysli rtuť nebo nikotin nebo strychnin."

"Nebo arzenik," dodala Kelly.

"Přesně tak," souhlasil Jeffrey. "Některé velmi účinné pocházejí z rostlin, jako třeba ricin ze skočce obecného. Lidi však většinou znají toxiny živočišného původu, jako třeba jed hadů, škorpiónů nebo jistých pavouků.

Ať v tom markainu bylo cokoli, muselo to být mimořádně účinné. Muselo to být něco, co dokáže usmrcovat v minimálním množství a současně do značné míry působí podobně jako lokální anestetika. Jinak by mohla přítomnost příměsí vzbudit pozornost. Rozdíl bude ovšem v tom, že to ničí nervové buňky, nejen blokuje jejich funkci jako je tomu u lokálních anestetik."

"Takže to bylo vstříknuto spolu s markainem - proč se to tedy neukázalo při toxikologických testech?"

"Ze dvou důvodů. Za prvé se to pravděpodobně podává v tak minimálním množství, že je toho ve vzorku tkáně příliš málo, než aby se to dalo vypátrat. Za druhé, jde o organickou složku, která se může skrýt mezi tisíci organických složek, které normálně existují v každém vzorku tkáně. Co se užívá k oddělení všech těch složek v toxikologické laboratoři, to je přístroj zvaný plynový chromatograf. Tenhle přístroj však všechno čistě neoddělí. Vždycky jsou tu překryvy. Nakonec dostaneš graf ze samých kopečků a údolíček. Ty vrcholky mohou odrážet přítomnost spousty substancí. Je to hmotová spektrografie, která vlastně odhaluje, jaké složky ve vzorku existují. Toxin se však může skrýt v jednom z vrcholů plynové

157

chromatografie. Pokud nemáš podezření na jeho přítomnost a nevíš, co konkrétně hledáš, nenajdeš to."

"Júva," zavýskla Kelly. "Takže jestli za tím někdo je, musí dobře vědět, co dělá. Chci říct, musí se vyznat v základech toxikologie, co myslíš?"

Jeffrey přikývl. "Trochu jsem o tom přemýšlel cestou domů z knihovny.

Myslím, že vrahem musí být lékař, někdo s pěkně rozsáhlými znalostmi fyziologie a farmakologie. Doktor by měl také přístup k různým toxinům a k fiolám s markainem. Abych ti řekl pravdu, ideální podezřelí by byli moji nejbližší kolegové - anesteziologové."

"Nenapadá tě, proč by doktor něco takového dělal?" zeptala se Kelly.

"To se nemusí nikdy zjistit," řekl Jeffrey. "Proč doktor X. zabil tolik lidí? Proč ten člověk dal jed do kapslí tylenolu? Myslím, že to nikdo neví jistě. Zřejmě byli nevyrovnaní. Jenže to navodí víc otázek než odpovědí.

Důvody mohou spočívat v iracionální psychice psychotického jedince, který má vztek na svět nebo na lékařskou profesi nebo na nemocnici a ve své narušené mysli věří, že tohle je správný způsob, jak se pomstít."

Kelly se zachvěla. "Děsí mě pomyšlení, že by byl nějaký doktor něčeho takového schopný."

"Mě taky. Ať to je kdokoli, může být většinu času normální, ale trpět psychotickými záchvaty. On - nebo ona - je možná ten poslední, koho bys podezírala. A ať je to kdokoli, bude muset být v postavení, které mu umožňuje přístup do tolika nemocničních operačních sálů."

"Má hodně doktorů v nemocnicích tak rozsáhlá privilegia?" zeptala se Kelly.

Jeffrey pokrčil rameny. "Nemám tušení, ale zjistit to je pravděpodobně další nezbytný krok. Mohla bys dostat seznam veškerého personálu od Sv.

Pepy?"

"Nevím, proč by to nešlo. Jsem moc dobrá kamarádka s Polly Arnsdorfovou, ředitelkou ošetrovatelské sekce. Chceš taky seznam zaměstnanců?"

"Proč ne," řekl Jeffrey. Její otázka ho přinutila uvažovat o mimořádném přístupu, který měl k prostorům nemocnice Memorial díky svému postavení uklízeče. Jeffrey se oťrásl, když si uvědomil, jak zranitelná taková nemocnice je.

"Víš jistě, že bychom neměli jít na policii?" zeptala se Kelly.

Jeffrey zavrtěl hlavou. "Policie ne, ještě ne," prohlásil. "Jakkoliv to teď nám zní přesvědčivě, musíme mít na paměti, že ještě nemáme ani ten nejmenší důkaz, který by naši teorii podpořil. Zatím je to z naší strany čistá spekulace. Jakmile získáme nějaký důkaz, že to odpovídá pravdě, můžeme jít na úřady. Jestli to bude policie nebo ne, tím si nejsem jistý."

"Ale čím déle budeme čekat, tím větší příležitost k dalšímu úderu bude mít vrah."

"Já vím," přisvědčil Jeffrey. "Ale bez dalšího důkazu nebo bez nějakého tipu kdo tím vrahem je nemáme možnost ho zarazit."

"Nebo ji," řekla Kelly pochmurně.

158

Jeffrey přikývl. "Nebo ji."

"Tak co můžeme udělat, abychom to urychlili?"

"Jaká je pravděpodobnost, že bys mohla sehnat seznam profesionálního personálu a zaměstnanců nemocnice Valley? Bylo by nejlepší, kdyby se dal jejich seznam porovnat s obdobím, kdy Chris ztratil svého pacienta."

Kelly hvízdla. "To je tedy úkol," řekla. "Mohla bych ještě zavolat Harta Ruddocka, nebo bych mohla zkusit pár staničních sester, o kterých vím, že tam ještě jsou. Ať tak nebo tak, zítra se na to vrhnu."

"A já se o totéž pokusím v Memorialu," dodal Jeffrey. Uvažoval, na které místo v nemocnici bude muset pro takový seznam zajít. "Čím dřív tu informaci seženeme, tím líp."

"Co kdybych zavolala Polly hned teď?" navrhla Kelly s pohledem na hodinky. "Obyčejně tam bývá tak do pěti." Zatímco šla Kelly telefonovat do kuchyně, uvažoval Jeffrey o hrůze další epidurální pohromy toho dne u Sv. Pepíka. Potvrzovalo to jeho teorii kontaminantu. Byl si víc než předtím jist, že dr. X. pracuje v bostonské oblasti ve velkém. Ačkoliv si Jeffrey myslel, že nejpravděpodobnějším pachatelem je lékař, uznával, že kdokoli s farmaceutickými zkušenostmi by dokázal markain zaměnit - nemusel to být žádný MUDr. Problémem byl přístup k droze, který ho nutil uvažovat o někom z oblasti farmacie.

Kelly zavěsila a vrátila se k Jeffreyemu do obývacího pokoje. Nesedla si. "Polly říkala, že mi ten seznam obstará. Žádný problém. Vlastně řekla, že jestli si pro něj chci rovnou přijet, tak můžu. Tak jsem řekla, že přijedu."

"Báječné," zaradoval se Jeffrey. "Doufám jen, že seženeme stejnou spolupráci v ostatních nemocnicích." Vstal.

"Kam jdeš?" zeptala se.

"S tebou."

"Ne, to tedy ne. Zůstaneš tady a odpočineš si. Vypadáš strhaně. Měl ses dneska prospat a místo toho jsi šel do knihovny. Zůstaneš tady. Vráť se v cukru letu."

Jeffrey poslechl. Kelly měla pravdu, byl vyčerpaný. Leh si na gauč a zavřel oči. Slyšel Kelly startovat auto a odjíždět, pak slyšel zavírání elektrických dveří garáže. Dům ztichl až na tikání sloupkových hodin v obývacím pokoji. Na dvoře cvrlikal čermáček.

Jeffrey otevřel oči. Spánek nepřípadal v úvahu - na to byl příliš neklidný. Místo toho vstal a šel do kuchyně k telefonu. Zavolal kancelář soudního ohledače, aby se zeptal na Karen Hodgesovou. Jakožto anesteziologická komplikace spadala její smrt do působnosti soudního ohledače.

Sekretářka v ohledačově kanceláři mu řekla, že pitva Karen Hodgesové se koná zítra dopoledne.

Pak Jeffrey zavolal na informace a zjistil si číslo nemocnice Commonwealth a Suffolské všeobecné. Nejdřív zavolal do Commonwealthu. Když telefonistka v centrále zvedla sluchátko, požádal Jeffrey o anesteziologické oddělení. Jakmile ho spojili, zeptal se, je-li ještě v nemocnici doktor Mann.

"Doktor Lawrence Mann?"

159

"Ano, ten," odpověděl Jeffrey.

"Hrome, ten už tu nepracuje dobře přes dva roky."

"Mohl byste mi říci, kde pracuje?" zeptal se Jeffrey.

"Nejsem si tak docela jistý. Někde v Londýně. Ale už nedělá praktickou medicínu. Mám dojem, že obchoduje se starožitnostmi."

Další oběť procesu o zanedbání povinné péče, pomyslel si Jeffrey. Slyšel o doktorech, kteří nechali medicíny potom, co byli odsouzeni, jakkoliv nepřesvědčivě. Jaké plýtvání vzděláním a talentem!

Pak zavolal na anesteziologické oddělení Suffolské všeobecné nemocnice. Do telefonu na oddělení se mu ozval veselý ženský hlas.

"Působí v nemocnici ještě doktorka Madaline Bowmanová?" zeptal se Jeffrey.

"Kdo volá?" zeptala se žena tónem rozhodně méně veselým.

"Doktor Webber," řekl Jeffrey jméno, které si vymyslel.

"Promiňte, doktore Webbere. Tady je doktorka Asherová. Nechtěla jsem, aby to vyznělo hrubě. Vaše otázka mě překvapila. Moc lidí se poslední dobou po doktorce Bowmanové neptalo. Bohužel spáchala před několika lety sebevraždu."

Jeffrey zvolna zavěsil. Oběťmi vraha nebyli jen mrtví z operačních stolů, pomyslel si Jeffrey pochmurně. Jaká řada zničených lidí! Čím víc o tom uvažoval, tím si byl jistější, že za touto šňůrou zdánlivě nepropojených zdravotnických pohrom někdo je - někdo s přístupem na operační sály postižených nemocnic, a někdo, kdo se vyzná přinejmenším v základech toxikologie. Ale kdo? Jeffrey byl víc než kdy jindy odhodlán dostat se tomu na kloub.

Jeffrey prošel domem do Chrisovy pracovny. Zvedl toxikologickou učebnici, kterou zahlédl při první návštěvě u Kelly, a odnesl ji nazpátek do obývacího pokoje. Natáhl se na gauč, odkopl boty a otevřel knihu na stránce, kde byl obsah. Chtěl se podívat, co všechno najde pod titulkem Toxiny.

Devlin zajel k domu a zaparkoval. Naklonil se, aby viděl na průčelí.

Byla to nepopsatelná cihlová stavba, jako mnoho dalších v bostonské oblasti. Podíval se zpět na seznam. Tenhle dům měl zapsán jako brightonské sídlo nějakého Jacka Eversona.

Devlin už byl u sedmi Eversonů. Až dosud neměl štěstí a začínal uvažovat, jestli se ta námaha vyplatí. I kdyby toho

Christophera Eversona našel, kdo může s jistotou říci, že ho ten chlap může zavést k Rhodesovi?

Může to být všechno jen plácnutí do vody.

Devlin také zjišťoval, že ti Eversonovi jsou rodina rozhodně neochotná ke spolupráci. Jeden by řekl, že se těch lidí vyptával na jejich sexuální život a ne jenom, jestli znají Christophera Eversona. Devlin se divil, čím to, že může být průměrná osoba z oblasti Bostonu tak zatraceně paranoidní.

V jednom domě musel doslova popadnout toho umouněného chlapa s pivním břichem a pořádně s ním zatřepat. To vytáhlo ven manželku, ještě ošklivější než ten mužský, což byl podle Devlina už nějaký výkon. Jako

160

postava z kreslených grotesek si s sebou přinesla váleček na těsto a vyhrožovala Devlinovi, že ho s ním praští, pokud jejího manžela nepustí.

Devlin musel popadnout váleček a zahodit ho do sousedního dvorka, kde byl velký a zlý německý ovčák.

Potom se uklidnili a mrzutě Devlinovi sdělili, že o nějakém Christopheru Eversonovi nikdy neslyšeli. Devlin se divil, proč to neřekli hned.

Devlin vystoupil z auta a protáhl se. Nemá smysl odkládat nevyhnutelné, pomyslel si, i když by třeba rád. Vystoupil po schodech a zazvonil, při čekání se rozhlížel po okolí. Domy nebyly nijak okázalé, ale zahrádky byly dobře udržované. Znovu se obrátil ke dveřím. Byly dvojité, ty vnější aluminiové s dvěma velkými tabulemi skla. Doufal, že nenarazil na další prázdný dům. To by znamenalo, že se sem musí vrátit, pokud mu někdo nedá tip na Christophera Eversona někde jinde. Devlin už našel jeden dům prázdný. Bylo to ve Watertownu.

Znovu zazvonil. Už chtěl odejít, když zahlédl obyvatele, vykukujícího postranním oknem napravo od dveří. Byl to zas další krasavec s pivním pupkem. Měl na sobě tílko, které nedokázalo zakrýt celý rozsah jeho břicha. Z podpaží mu trčely chumáče chlupů. Tvář mu pokrývalo pětidenň stříško.

Devlin zavolal, že se ho chce na něco zeptat. Muž pootevřel vnitřní dveře asi na dva centimetry.

"Brej večír," řekl Devlin přes vnější dveře. "Promiňte, že obtěžuju"

"Vypadni, frajere," odpověděl muž.

"To teda nejste moc milej," podotkl Devlin. "Chci se jen zeptat"

"Co je s tebou- neslyšíš?" zeptal se muž. "Povídám vypadni, nebo bude zle."

Zle?" zapochyboval Devlin.

Muž udělal pohyb, jako by chtěl zavřít dveře. Devlin ztratil trpělivost.

Rychlým karatistickým úderem roztříštil horní skleněnou tabuli vnějších dveří. Hbitým kopnutím nohy v holince vyrazil dolní tabuli a rozkopřl vnitřní dveře dokořán.

V okamžiku byl Devlin za aluminiovými dveřmi a držel muže za krk.

Mužovy oči začaly vylézat z důlků.

"Nenechávej mě čekat," varoval ho Devlin.

"Jmenuju se Jack," zasípal muž chraptivě. "Jack Everson."

"To vím," řekl Devlin a vracela se mu rozvaha. "A co Christopher Everson? Znáš ho? Slyšels o něm někdy? Možná je to doktor."

Nikdy jsem o něm neslyšel."

Znechucen tou smůlou se Devlin vrátil k autu: Zaškrtl Jacka Eversona a podíval se na další jméno ze seznamu. Bylo to K. C. Everson v Brooklinu.

Natáhl se a nastartoval auto. Z dřívějšího telefonního rozhovoru věděl, že to K. znamená Kelly. Uvažoval, co znamená to C.

Otočil v protisměru zpět na Washington Street. Ta vedla na Chestnut Hill Avenue a pak dál do Brooklinu. Usoudil, že u té K. C. Eversonové může být za pět minut, nejvýš za deset, jestli bude na Clevelandském okruhu zácpa.

161

"Slečna Arnsdorfová vás přijme," oznámil sekretář. Byl to muž, asi o dva nebo tři roky mladší než Trent, aspoň Trent si to myslel. Taky nevypadal špatně. Vypadal, že by mohl skály lámat. Trent se divil, jak může mít vrchní sestra za tajemníka chlapa. Pomyslel si, že to je určitě naschvál, jakýsi projev síly ze strany té ženy. Trentovi se Polly Arnsdorfová nezamlouvala.

Trent vstal ze židle, na které seděl, a líně se protáhl. Nehodlal spěchat do kanceláře té ženské potom, co ho nechala půl hodiny čekat. Hodil týden starý magazín Time na příruční stolek. Podíval se na tajemníka a nachytil ho, jak na něj zírá.

"Děje se něco?" zeptal se Trent.

"Jestli chcete mluvit se slečnou Arnsdorfovou, doporučuju vám, abyste šel rovnou do její kanceláře," odpověděl tajemník. "Má nabitý program."

"Jdi se bodnout," pomyslel si Trent. Divil se, proč si každý, kdo dělá v administrativě, myslí, že jeho čas je cennější než čas všech ostatních.

Rád by řekl tomu tajemníkovi něco ostrého, ale držel jazyk za zuby. Místo toho se sklonil, dotkl se špiček bot a protáhl se ve výponu. "Kapku jsem tu ztuhl," řekl. Napřímil se a zapraskal klouby prstů na rukou. Konečně vstoupil do kanceláře slečny Arnsdorfové.

Trent se musel usmát, když ji uviděl. Všechny vrchní sestry vypadají stejně - jako halapartny. Nikdy se nedokážou rozhodnout, čím chtějí být: ošetřovatelkami nebo úřednicemi. Všechny je nenáviděl. Protože zůstával v každé

nemocnici jen tak osm měsíců, uviděl jich za posledních pár let víc, než mu bylo milé. Dnešní setkání však bylo z důvodů, které ho vždycky těšily. Hrozně rád způsoboval nadřazeným potíže. Při těžkém nedostatku ošetřovatelů věděl, co to dokáže.

"Pane Hardingu," oslovila ho slečna Arnsdorfová. "Co si přejete? Promiňte, že jsem vás nechala čekat, ale při tom problému, co jsme dneska měli na operačním sále, to jistě dokážete pochopit."

Trent se v duchu usmál. Dokázal pochopit, jaký problém měli na operačním sále. Jen kdyby věděla, jak on to chápe. "Rád bych vám oznámil, že odcházím z nemocnice Sv. Josefa," řekl Trent. "S okamžitou účinností."

Slečna Arnsdorfová seděla na židli přima, jako by spolkla pravítko.

Trent věděl, že upoutal její pozornost. Byl strašně rád.

"To mě mrzí," řekla slečna Arnsdorfová. "Existuje nějaký problém, který bychom mohli prodebatovat?"

"Neřípádám si plně využitý," odpověděl Trent. "Jak víte, mám výcvik od námořnictva a tam jsem měl značně větší samostatnost."

"Snad bychom vás mohli přesunout na jiné oddělení," navrhla slečna Arnsdorfová.

"To bohužel není odpověď," řekl Trent. "Víte, já jsem na operačním sále rád. Začal jsem uvažovat, že bych měl radši nějaké akademičtější pracoviště, jako je třeba bostonská Městská nemocnice. Rozhodl jsem se zkusit to tam."

"Víte jistě, že si to nerozmyslíte?" zeptala se slečna Arnsdorfová.

162

"Bohužel ne. Je tu ještě další problém. Nikdy jsem dobře nevycházel se sálou sестrou na operačním, s paní Raleighovou. Čistě jen mezi námi, neumí kormidlovat loď, jestli víte, co myslím."

"Nejsem si tím jistá," odpověděla slečna Arnsdorfová.

Trent jí předal připravený seznam toho, co považoval za problémy v organizaci a fungování operačního oddělení. Vždycky paní Raleighovou opovrhoval a doufal, že tenhle pohovor s vrchní sestrou jí způsobí trochu opravdového zármutku.

Trent vyšel z kanceláře slečny Arnsdorfové s ohromným pocitem. Uvažoval, jestli by se neměl zastavit u tajemníka na kus řeči, aby zjistil, jak na tom ten chlapík je, ale v čekárně byl ještě někdo, kdo na vrchní čekal.

Byla to žena a Trent ji poznal.

Byla to denní sálou sestra z jednotky intenzivní péče.

Ani ne za půl hodiny po svém setkání se slečnou Arnsdorfovou vyšel Trent z nemocnice se všemi toaletními potřebami ze své skříňky nacenými v povlaku na polštář. Jen zřídka se cítil tak dobře. Všechno vycházelo líp, než mohl doufat. Cestou k Oranžové lince podzemky uvažoval, jestli by se neměl jet rovnou do Městské dát přijmout do práce.

Podíval se na hodinky a shledal, že už je moc pozdě. Zítřka to stačí. Pak začal přemýšlet, kam půjde po Městské.

Uvažoval o San Francisku. Slyšel, že v San Francisku si jeden může užít plno legrace.

Když se zvonek u dveří ozval poprvé, dokázala ho Jeffreyho mysl začlenit do snu, který se mu zdál. Byl zase na vysoké a měl před sebou závěrečnou zkoušku kursu, o kterém úplně zapomněl, že si ho zapsal, a nikdy nebyl na přednášce. Byl to pro Jeffreyho děsivý sen a na čele mu vystával pot. Vždycky byl pečlivý student, vždycky se bál selhání.

V jeho snu se zvonek u dveří změnil ve školní zvonek.

Jeffrey rychle usnul s těžkou knihou o toxikologii vybalancovanou na prsou. Když zvonek u dveří zazněl podruhé, otevřel oči, zamrkal a kniha bouchla o podlahu. Na okamžik zmaten, nevěděl, kde je, prudce se posadil a rozhlédl.

Teprve tehdy se vzpamatoval.

Nejdřív čekal, že půjde otevřít Kelly. Pak si ale vzpomněl, že odjela ke Sv. Pepíkovi. Vstal, ale příliš rychle. Krátký spánek po celkovém vyčerpání způsobil, že se mu náhle zatočila hlava a on se musel opřít o opěradlo gauče, aby neztratil rovnováhu. Trvalo mu celou minutu, než se orientoval a prošťachal se v ponožkách přes kuchyni a jídelnu do předsíně.

Jeffrey vzal za kliku a užuž chtěl otevřít dveře, když si všiml kukátka.

Předklonil se a podíval. Ještě obluzen spánkem, neuvažoval dosud docela jasně. Když zjistil, že zírá rovnou na Devlinův baňatý nos a červené, usazené oči, srdce mu poskočilo až do hrdla.

Jeffrey těžce polkl a obezřele se podíval podruhé. Byl to rozhodně Devlin. Nikdo jiný nemohl být tak šeredný.

Zvonek zacinkal znovu. Jeffrey ucouvl od špehýrky a udělal krok dozadu. Strach mu sevřel hrdlo. Kam má jít? Co má dělat? Jak se Devlinovi vůbec podařilo ho vystopovat? Děsil se, že ho chytne nebo zastřelí, zvlášť

163

když teď s Kelly postoupili. Kdyby se jim teď nepodařilo odhalit pravdu, kdo ví, kdy se podaří chytit, tím méně zastavit zločince, odpovědného za tolik smrtí a trápení?

K Jeffreyho hrůze se klika dveří začala otáčet. Byl přesvědčen, že je závora zastrčená, ale ze zkušenosti věděl, že pokud se Devlin chce někam dostat, zaručeně se tam dostane. Jeffrey se díval, jak se klika začala otáčet opačným směrem.

Udělal další krok dozadu a strčil do stříbrného čajového servisu na stolku v hale.

Stříbrná konvička na smetanu i cukřenka spadly na podlahu s děsivým rachotem. Jeffreyho poskočilo srdce v hrudi.

Zvonek zazvonil několikrát po sobě. Jeffrey se bál, že je po všem. Prohrál. Devlin ten rachot musel slyšet.

Pak uviděl, jak Devlin tiskne tvář k jednomu z úzkých postranních okének vedle předních dveří. Zevnitř bylo zakryto krajkovou záclonkou, takže Jeffrey neměl zdání, co může Devlin vidět. Rychle ustoupil klenutým průchodem do jídelny.

Jako by Jeffreyho pohyb předvídal, objevil se Devlin u okna jídelny. Právě když přiložil ruce k očím a opřel je o sklo, padl Jeffrey na ruce a kolena a odplazil se za jídelní stůl. Jako krab pak odlezl do kuchyně. Jeffreymu bušilo srdce o překot. Jakmile dorazil do kuchyně, vstal. Věděl, že se musí schovat. Pootevřené dveře do spíže lákaly. Vběhl tam a vklouzl do voňavé tmy. Když to udělal, neohrabaně vrazil do mopu, opřeného o stěnu hned za dveřmi. Vypadl na kuchyňskou podlahu. Hlasité bušení na přední dveře jako by otřáslo celým domem. Jeffrey byl napůl překvapen, že si Devlin prostě neprostrčil cestu dovnitř. Jeffrey za sebou zavřel dveře spíže. Smeták mu dělal starosti a uvažoval, jestli stojí za to riziko otevřít dveře a zatáhnout jej zpátky dovnitř, ale rozhodl se, že to neudělá. Co když Devlin krouží kolem domu a zahlédl by ho jedním z oken vzhůru? Něco se otřelo Jeffreymu o nohu. Vyskočil a praštil hlavou o polici s konzervami. Několik plechovek spadlo na podlahu. Ozval se zděšený kočičí vřesk. Byla to Dalila, ta těhotná micka. Co se ještě může stát? uvažoval Jeffrey. Poté, co ustalo hlasité bušení na přední dveře, padlo na dům ticho. Jeffrey se potil a pracně se snažil zaslechnout něco, z čeho by mohl usoudit, co dělá Devlin. Náhle se ozvaly těžké kroky na podlážce za domem. Pak bylo slyšet další bušení s vehemencí, která slibovala, že vyrazí dveře z pantů. Jeffrey hádal, že je Devlin u dveří, které vedly z verandy do obýváku za kuchyní. Byl si jist, že každou minutu uslyší rozbité sklo jako signál, že Devlin vstupuje dovnitř. Místo toho po posledním zarachocení na verandě zavládlo opět ticho. Uplynuly dvě minuty, potom tři. Jeffrey si nebyl jist, kolik času uplynulo. Možná trvalo deset minut, než uvolnil smrtelné sevření na vnitřní výplň dveří spíže. Připadalo mu to jako věčnost.

164

Dalila zřejmě dychtila po pozornosti. Otírala se mu o nohu. Jeffrey doufal, že ji udrží zticha. Sklonil se a několikrát ji pohladil. Jakmile se s ní začal mazlit, vděčně vyklenula hřbet a protáhla se. Za chvíli ztratil Jeffrey veškerý smysl pro čas. V uších mu zněl jen vlastní tep. V inkoustové černi neviděl nic. Pot mu stékal po zátylku. Teplota ve spíži se stále zvyšovala. Náhle se ozval další hluk. Jeffrey se napřímil a poslouchal. Báł se, že je to zvuk otvíraných předních dveří. Pak uslyšel zvuk, který rozhodně poznal: přední dveře zabouchly, až se dům otřásl. Jeffreyho vyčerpané prsty se znovu začaly do dřeva dveřní výplně. Devlinovi se podařilo proniknout dovnitř! Možná vylomil zámek. Jeffrey nemusel ani slyšet to prásknutí dveřmi, aby poznal, že je ten člověk rozzuřený. . Jeffrey si začal dělat starosti, že byl takový pitomec a nechal ten smeták ležet na podlaze v kuchyni jako šipku, ukazující ke spížím. Mrzelo ho, že jej nevtáhl dovnitř hned potom, co spadl. Jeho jediná naděje teď byla, že Devlin půjde nahoru a poskytne tak Jeffreymu možnost upláchnout zadními dveřmi. Lehké kroky rychle prošly přízemím, nakonec vstoupily do kuchyně, kde se náhle zastavily. Jeffrey zadržel dech. V duchu viděl Devlina, jak si prohlíží smeták, ukazující ke spížím, a drbe se na hlavě. Posledními zbytky sil v prstech zaťal Jeffrey nehty do dřeva dveří spíže. Třeba to Devlin zkusí a bude myslet, že je zamčeno. Jeffreymu zacukalo v pažích, když pocítil vibraci dveří spíže. Devlin držel v ruce vnější kliku a táhl za ni. Jeffrey se napjal, ale dveře stejně nepovolily. Lehké zatáhnutí následovalo prudké škubnutí, které způsobilo, že se o dva centimetry pootevřely a znovu se zabouchly. Další škubnutí ho přemohlo. Otevřelo dveře a vyškublo Jeffreyho ze spíže. Vpotácel se do kuchyně, zvedl ruce, aby si chránil hlavu. . Kelly ucouvla leknutím, připlácla si ruku na hrud' a vydala krátké, vysoké zakvílení. Upustila smeták, který zvedla z podlahy, spolu s obálkou, kterou právě přinesla domů od Sv. Pepy. Dalila vyrazila ze spíže a zmizela v jídelně. Okamžik tam stáli a dívali se na sebe. Kelly se vzpamatovala první. "Co to je, nějaká hra, vystrašit mě pokaždé, když se vracím domů?" otázala se. "Já se tu plížím po špičkách, myslela jsem, že třeba spíš." Jeffreymu se podařilo všehovšudy podotknout, že ho to mrzí - nechtěl ji vylekat. Popadl ji za ruku a odtáhl ke zdi, oddělující jídelnu od kuchyně. "Co to děláš?" zeptala se Kelly poděšeně. Jeffrey si položil prst na rty, aby ji umlčel. "Pamatuješ na toho mužského, co jsem ti o něm povídal, jak po mně střílel? Devlin." Šeptal. Kelly přikývla. "Byl tady. U předních dveří. Dokonce to obešel zezadu a zkoušel dveře z verandy." "Venku nikdo nebyl, když jsem přišla." "Víš to jistě?"

165

"Náramně jistě," trvala na svém. "Zkontroluju to." Chtěla odejít, ale Jeffrey ji popadl za paži. Teprve tehdy si všimla, jak je vyděšený. "Může mít zbraň." "Chceš, abych zavolala policii?" "Ne," řekl Jeffrey. Nevěděl co chce aby udělala.

"Co kdyby ses vrátil do špajzu a já se tu porozhlédnu," navrhla Kelly.
Jeffrey přikývl. Nelíbila se mu představa Kelly, jak čelí Devlinovi o samotě, ale protože to byl on, koho Devlin hledal, usoudil, že ji nechá být. Ať tak nebo onak, musí zjistit, jestli se tu Devlin potlouká. Jeffrey se vrátil do spíže.
Kelly šla ke předním dveřím a zkontrolovala situaci před domem.
Podívala se ulicí napravo i nalevo. Pak obešla dům zezadu a prohlédla okolí.
Na verandě u zadního vchodu našla několik blátivých otisků podrážek, ale to bylo vše.
Vrátila se dovnitř a přinutila Jeffreyho vyjít ze spíže. Jakmile to udělal, vklouzla nazpátek dovnitř Dalila.
Ještě stále nepřesvědčen, provedl Jeffrey obezřele vlastní obchůzku kolem domu, nejprve zevnitř, pak zvenčí. Kelly mu byla v patách. Bylo mu to skutečně záhadou. Proč se Devlin stáhl? Ne že by chtěl zpochybňovat tak neočekávané štěstí.
Po návratu do domu Jeffrey přemítal: "Jak mě sakra našel? Neřekl jsem nikomu, že jsem tady - a ty?"
"Ani živé duši."
Jeffrey namířil rovnou do pokoje pro hosty a vytáhl z úkrytu pod postelí svůj vlněný vak. Kelly stála ve dveřích. "Co to děláš?" zeptala se.
"Musím jít, než se vrátí," řekl.
"Počkej moment. Promluvíme si o tom. Snad bychom se měli poradit než se prostě rozhodneš odejít. Myslela jsem, že v tom jedeme spolu."
"Nemůžu tu být, až se vrátí."
"Vážně myslíš, že Devlin ví, že jsi tady?"
"Zřejmě," řekl Jeffrey skoro dopáleně. "Co myslíš, že obcházel celý Boston a zvoní u každých dveří?"
"Není třeba být sarkastický," řekla Kelly trpělivě.
"Promiň," vzdychl Jeffrey. "Nejsem moc taktní, když se bojím."
"Myslím, že existuje důvod, proč přišel a zvonil tady," uvažovala Kelly.
"Nechals Chrisovy poznámky ve svém hotelovém pokoji. Všude na nich bylo jeho jméno. Pravděpodobně přišel jen na jejich základě, chtěl mi položit pár otázek."
Jeffrey mu se zúžily oči, když zvažoval tuto možnost. "Vážně si to myslíš?" zeptal se, nakloněn takové myšlence.
"Čím víc o tom přemýšlím, tím spíš mi to připadá jako nejrozumnější vysvětlení. Proč by jinak odcházel? Kdyby věděl, že jsi tu, prostě by zaparkoval před domem, dokud se neukážeš. Byl by vytrvalejší."
Jeffrey přikývl. Kellyiny argumenty zněly rozumně.
"Myslím, že se možná vrátí," pokračovala Kelly. "Ale nemyslím, že ví, že jsi tady. Všehovšude to znamená, že musíme být ještě opatrnější"

166

a musíme vymyslet nějaké vysvětlení, proč jsi měl u sebe Chrisovy poznámky, kdyby se na to ptal."
Jeffrey znovu přikývl.
"Nějaké návrhy?" zeptala se.
Jeffrey pokrčil rameny. "Oba jsme anesteziologové. Mohla bys říci, že jsme s Chrisem dělali společný výzkum."
"Mohlo nás napadnout něco lepšího," mínila Kelly. "Ale myšlenka to je. Na každý pád tu zůstaneš a neodejdeš, tak si dej ten pytel zpátky pod postel." Otočila se na podpatku a odešla z pokoje pro hosty.
Jeffrey vzdychl úlevou. Nikdy doopravdy nechtěl odejít. Strčil pytel zpátky pod postel a šel za Kelly.
Ze všeho nejdřív Kelly zatáhla závěsy v jídelně, v kuchyni a v obýváku.
Pak šla do kuchyně a vrátila smeták do spíže. Podala Jeffreymu obálku od Sv. Pepíka. Obsahovala sjetinu se seznamem odborného personálu a zaměstnanců u Sv. Pepy.
Jeffrey si odnesl obálku ke gauči a otevřel ji. Vytáhl počítačový papír a rozložil jej. Bylo tam plno jmen. Jeffreyho zajímal seznam odborného personálu, aby se podíval, jestli někteří lidé, které znal z Memorialu, neměli přístup ke Sv. Pepovi.
"Uděláme si něco k večeři?" zeptala se Kelly.
"Nejspíš ano," přikývl a vzhledl. Po epizodě ve spíži si nebyl jistý, jestli dokáže jíst. Před půl hodinou by ho vůbec nenapadlo, že touhle dobou bude spočívat na gauči a uvažovat o večeři.

167

Čtvrtek
18.května, 18:30

"Promiňte," začal Devlin. Bělovlasá šedesátnice otevřela dveře svého domu v Newtonu. Byla neposkvrněně oděná v bílé plátěné sukni a modrém svetru s prostou šňůrou perel. Když se snažila na Devlina zaostřit, sáhla po brýlích, které se jí na zlatém řetízku houpaly na krku.
"Na mou duši, mladý muži," řekla poté, co si Devlina důkladně změřila.
"Vy vypadáte, jako byste byl u Pekelných andělů."
"Nejste první, koho to napadlo, milostpaní, ale abych vám řekl pravdu, nikdy jsem neseseděl na motorce. Jsou moc nebezpečné."
"Tak proč se oblékáte jako vyvrhel?" zeptala se, očividně zmatená.

Devlin se podíval ženě do očí. Zdálo se, že je upřímně zaujata. To bylo přijetí na hony vzdálené tomu, jehož se mu dostalo v příbýtcích ostatních Eversonů. "Vážně to chcete vědět?" zeptal se.

"Vždycky mě zajímá, co vás mladé motivuje."

Být považován za mladého, to Devlina zahřálo u srdce. V osmačtyřiceti už to bylo dávno, co ho naposled někdo měl za mladíka. "Zjistil jsem, že mi tenhle způsob oblékání pomáhá při práci," odpověděl.

"A propánakrále, co to máte za práci, že musíte vypadat tak. . ." Žena se odmlčela, hledala správné slovo. ". . . tak strašidelně."

Devlin se zasmál, pak zakašlal. Věděl, že by měl přestat kouřit. "Jsem lovec lidí. Chytám zločince, co se snaží uniknout zákonu."

"To je ale vzrušující!" prohodila žena. "A jak vznešené."

"Nejsem si jistý, jak moc je to vznešené, milostpaní. Já to dělám pro peníze."

"Každý musí dostat zapláceno," mínila žena. "Co vás propána přivádí k mým dveřím?"

Devlin vysvětlil, že jde o Chrise Eversona, zdůrazňuje, že to není uprchlík, ale mohl by mít o jednom uprchlíkovi informace.

"Nikdo v naší rodině se nejmenuje Christopher," řekla, "ale mám dojem, že se mi před pár lety někdo o nějakém Christopheru Eversonovi zmiňoval. Mám dojem, že ten člověk, kterého mám na mysli, byl lékař."

"To zní povzbudivě," řekl Devlin. "Podle mého je Christopher Everson doktor."

"Snad bych se mohla zeptat manžela, až se vrátí domů. Ten je víc obeznámen s Eversonovskou větví naší rodiny.

Koneckonců jsou to jeho příbuzní. Mohu vás někde zastihnout?"

Devlin jí sdělil své jméno a telefonní číslo kanceláře Michaela Mosconiho. Řekl jí, že tam může nechat vzkaz. Pak jí poděkoval za pomoc a vrátil se k autu.

Devlin zavrtěl hlavou, když si na seznamu zakroužkoval jméno Ralpha Eversona. Pomyslel si, že by mohlo stát za to vrátit se, pokud nenajde žádná lepší vodítka.

Devlin nastartoval auto a vyjel do ulice. Další místo na jeho seznamu byl Dedham. Tam byli dva Eversonové. Měl v plánu objet město z jihu

168

a stavit se v Dedhamu, Cantonu a Miltonu, než se vrátí do městských hranic.

Devlin vyrazil po Hammond Street na Tremont a nakonec na starou dálnici číslo jedna. Ta ho zavede rovnou do centra Dedhamu. Při jízdě se smál všem těm zážitkům, které měl za sebou. Šlo to z extrému do extrému.

Přemýšlel o epizodě u Kelly C. Eversonové. Byl si jist, že je někdo doma, slyšel rachot, jak hned za dveřmi něco spadlo na podlahu. Leda že to bylo nějaké domácí zvíře. Tuhle adresu si taky zakroužkoval. Vráti se tam, pokud se někde jinde neukáže něco lepšího.

Devlin zjišťoval, že s tímhle doktorem rozhodně není tak snadná práce, jak si představoval. Poprvé začal uvažovat, jak asi vypadala ta vražda druhého stupně, za kterou byl Jeffrey odsouzen. Normálně se nikdy neobtěžoval zjišťovat si něco o povaze dotyčného zločinu, leda pokud se týkalo typu zbraně, kterou potřeboval na zneškodnění pachatele. A něčí vina nebo nevina, to nebyla Devlinova starost.

Jeffrey Rhodes se však stával záhadou a současně výzvou. Mosconi mu toho o Rhodesovi moc neřekl, jen mu vysvětlil situaci s kaucí a prohlásil, že podle jeho názoru se Rhodes nebude chovat jako typický zločinec.

A všechny Devlinovy žádosti o informaci, které rozhodil po své síti podsvětních spojení, se vrátily bez odpovědi. O Jeffreyem Rhodesovi nikdo nic nevěděl. Zřejmě nikdy neprovedl nic špatného, situace, která byla v Devlinově praxi lovce lidí unikátní. Tak proč ta obrovská kauce? Copak ten doktor Jeffrey Rhodes provedl?

Devlina také udivovalo Rhodesovo chování od té doby, co se pokusil zdrhnout do Ria. Teď ten Rhodes vůbec vypadal úplně jinak. Nechoval se jako běžný psanec na útěku. Od té doby, co Devlin sebral Jeffreyemu letenku do Jižní Ameriky, zřejmě Jeffrey nikam neutíkal. Na něčem pracoval - Devlin to věděl. Cítil, že papíry, které našel v Essexu, jsou toho důkazem. Devlin uvažoval, jestli by pomohlo, kdyby se na ten materiál podíval některý z policejních lékařů. Když to s těmi Eversony nevychází, může to Devlin zkusit odjinud.

Přes Kellyino naléhání pomohl Jeffrey po večeri umýt nádobí. Měli mečouna a artyčoky. Stála u dřezu a seškrabovala zbytky jídla z talířů, které jí nosil od stolu v obýváku.

"Operační sál nebylo jediné místo, kde dneska došlo k tragédii," Kelly se pokoušela otřít si čelo hřbetem předloktí, vyčnávajícím nad gumovou rukavicí. "My jsme na intenzivce měli taky problémy."

Jeffrey vzal houbu a otíral stůl. "Co se stalo?" zeptal se roztržitě. Byl zaměstnán vlastními myšlenkami. Báł se Devlinovy nevyhnutelné návštěvy.

"Jedna sestra z naší nemocnice zemřela," řekla Kelly. "Byla to dobrá kamarádka a dobrá sestra."

"Stalo se jí to při práci?"

169

"Ne, dělala nočky na sále," odpověděla Kelly. "Ráno kolem osmé ji přivezla sanitka."

"Autonehoda?"

Kelly zavrtěla hlavou a vrátila se k oškrabování talířů. "Kdepak. Mají zato, že nejspíš dostala doma nějaký záchvat." Jeffrey se vztyčil od otírání stolu a zůstal stát vzpřímeně. Slovo "záchvat" probudilo vzpomínku na příhodu s Patty

Owenovou. Jako by to bylo včera, viděl její tvář, vzhlížející k němu s prosbou o pomoc, než se jí zmocnil záchvat. "Bylo to strašné," pokračovala Kelly. "Dostala ten záchvat nebo co to bylo ve vaně. Silně do něčeho udeřila hlavou. Dost, aby jí praskla lebka."
"To je zvláštní," řekl Jeffrey. "To ji zabilo?"
"Rozhodně jí to neprospělo," připustila Kelly. "Ale nezabilo ji to. Od momentu, kdy ji přijali na ambulanci, měla nepravidelný tep. Vodivý systém v srdci byl v háji. Zemřela na intenzivce na zástavu. Chvilí jsme ji udrželi pacemakerem. Ale srdce bylo prostě moc slabé."
"Počkej moment," řekl Jeffrey. Ohromila ho podobnost mezi Kellyiným popisem tohoto sledu událostí a sledem reakcí Patty Owenové na markain při jejím katastrofálním císařském řezu. Jeffrey chtěl mít ve věci stoprocentní jasno.
"Jednu ze sester z operačního sálu přivezli do nemocnice po záchvatu a nějakých srdečních problémech?" zeptal se.
"Přesně tak," Kelly otevřela dveře myčky nádobí a začala do ní rovnat špinavé talíře. "Bylo to děsně smutné. Bylo to, jako by ti umíral člen rodiny."
"Nějaká diagnóza?"
Kelly zavrtěla hlavou. "Kdepak. Nejdřív mysleli na mozkový tumor, ale na rentgenu nic nenašli. Musela mít něco se srdcem, nějakou vývojovou vadu. To mi řekl jeden internista."
"Jak se jmenovala?" zeptal se Jeffrey.
"Gail Shafferová."
"Víš něco o jejím osobním životě?"
"Trošku," řekla Kelly. "Jak jsem řekla, byla to kamarádka."
"Povídej."
"Byla svobodná, ale mám zato, že měla vážnou známost."
"Znáš jejího přítele?"
"Ne. Jenom vím, že studoval medicínu," řekla Kelly. "Hele, proč ten výslech třetího stupně?"
"Nejsem si jistý," přemýšlel Jeffrey, "ale jak jsi mi začala povídat o Gail, nemohl jsem se ubránit myšlenkám na Patty. Šlo to s ní přesně ve stejném sledu. Záchvat křečí a problémy s elektrickou vodivostí srdce."
"Snad nechceš říct. . ." Kelly nedokázala dokončit větu.
Jeffrey zavrtěl hlavou. "Já vím. Já vím. Začínám mluvit jako jeden z těch šilenců, co za vším vidí spiknutí. Ale tohle je tak nezvyklé. Nejspíš jsem momentálně prostě citlivý na všechno, co zní i jen trochu podezřele."

170

V jedenáct večer měl Devlin pocit, že je na čase pro dnešek skončit. Bylo moc pozdě, než aby mohl očekávat, že lidé otevrou někomu cizímu. Kromě toho se za dnešek napracoval dost a byl vyčerpaný. Uvažoval, je-li správná jeho intuice, že stopu Chrise Eversona najde v oblasti Bostonu.
Objel všechny Eversony na jižních předměstích Bostonu bez přijatelných výsledků. Ještě jeden člověk mu řekl, že o existenci doktora Christophera Eversona slyšel, ale nevěděl, kde bydlí nebo pracuje. Protože byl na území Bostonu, rozhodl se Devlin vykonat rychlou návštěvu u Michaela Mosconioho. Věděl, že už je pozdě, ale bylo mu to jedno. Zajel do North Endu a zaparkoval v druhé řadě na Hanover Street.
Odtud prošel pěšky úzkými uličkami do Unity Street, kde měl Michael slušný dvoupatrový dům.
"Doufám, že pro mě máte dobré zprávy, když jste tady," řekl Michael, když Devlinovi otevřel. Michael měl na sobě kaštanově hnědý, na pohled saténový polyesterový župan. Nohy mu vězely v prastarých kožených trepkách. Nad schodištěm se objevila i paní Mosconiová, aby se podívala, kdo je tenhle pozdní návštěvník. Měla na sobě červený žinylkový župan. Vlasy měla na natáčkách, o kterých si Devlin pomyslel, že vyšly z módy někdy koncem padesátých let. Taky měla na obličeji nějakou šlichtu, která měla podle Devlinova názoru zpomalit proces stárnutí. Pomoz pámbu každému lupiči, který by si troufnul do tohoto domu, pomyslel si Devlin. Jeden pohled na paní Mosconiovou potmě, a umřel by čirou hrůzou.
Mosconi vzal Devlina do kuchyně a nabídl mu pivo, které Devlin s nadšením přijal. Mosconi šel k ledničce a podal Devlinovi láhev Rolling Rock.
"Skleničku ne?" zeptal se Devlin s úsměvem.
Mosconi se zamračil. "Nepřehánějte to."
Devlin se zdlouha napil, než si otřel ústa hřbetem ruky.
"No? Máte ho?"
Devlin zavrtěl hlavou. "Ještě ne."
"Tak co je potom tohle, společenská návštěva?" zeptal se Michael s obvyklým sarkasmem.
"Kšeft," vysvětlil Devlin. "Za co toho Jeffreyho Rhodese zavřeli?"
Panebože, dej mi sílu," řekl Michael s pohledem k nebesům, předstíraje, že se modlí. Pak se vrátil očima k Devlinovi a řekl: "Už jsem vám to řekl: vražda druhého stupně. Odsoudili ho za vraždu druhého stupně."
"Udělal to?"
"Jak to mám krucinál vědět. zeptal se Michael rozhořčeně. Byl uznán vinným. To mně stačí. Co je na tom sakra za rozdíl?"
"Tenhle případ není nic běžného," řekl Devlin. "Potřebuju víc informací."
Mosconi vyloudil vyčerpaný vzdech. "Ten chlap je doktor. Jeho odsouzení mělo něco společného se zanedbáním povinné péče a s drogami. Víc nevím. Devline, co to sakra s vámi je? Co je na tom za rozdíl? Chci Rhodese, rozumíte?"

171

Potřebuju víc informací," opakoval Devlin. "Chci, abyste mi zjistil podrobnosti jeho zločinu. Myslím, že kdybych o jeho odsouzení věděl víc, měl bych lepší představu, k čemu se teď ten chlap chystá."

"Možná by stačilo povolat posily," zauvažoval Mosconi. "Možná by trocha přátelského soupeření mezi, řekněme, půltuctem vás lovců lidí přineslo rychlejší výsledky."

Konkurence nebyla to, oč by Devlin stál. Šlo tady o příliš mnoho peněz.

Rychle zauvažoval a řekl: "Jedna věc, která nám momentálně hraje do ruky, je skutečnost, že doktůrek zůstává v Bostonu. Jestli chcete, aby utekl, třeba do Jižní Ameriky, kam měl namířeno, když jsem ho zastavil, tak si zavolejte posily."

"Já chci jen vědět, kdy bude ve vězení."

Dejte mi týden," řekl Devlin. "Dohromady týden. Ještě pět dní. Ale budete mi muset sehnat informace, které potřebuju. Tenhle doktor má něco za lubem. Jakmile zjistím, co to je, najdu ho."

Devlin odešel z Mosconiho domu a vrátil se do auta. Při návratu do svého charlestownského bytu sotva udržel oči otevřené. Ještě ale musel zkontaktovat Billa Bartleyho, chlapíka, kterého najal, aby hlídal Carol Rhodesovou. Zavola mu z auta.

Spojení za moc nestálo. Devlin musel křičet, aby ho bylo slyšet přes statické výboje.

"Byl tam doktor?" ječel Devlin do sluchátka.

"Ani jednou," řekl Bill. Znělo to, jako by byl na měsíci. "Jediná trochu zajímavá věc byla návštěva nepochybného milence. Nějaký makléř z Los Angeles. Věděl jsi, že se stěhuje do Los Angeles?"

"Víš určitě, že to nebyl Rhodes zaječel Devlin.

"Neřekl bych odporoval Bill. "Dokonce o doktorovi žertovali, nijak lichotivě."

Báječné, pomyslel si Devlin, když zavěsil. Není divu, že Mosconimu Carol a Jeffrey nepřipadali jako párek hrdliček.

Vypadá to, že se rozcházejí. Měl pocit, že vyhazuje peníze, když zaměstnává Billa, ale nechtěl pokoušet osud tím, že by Carol nedal sledovat. Ještě ne.

Když Devlin vystupoval po předním schodišti svého činžáku na Monument Square, měl nohy jako z olova, jako by měl za sebou bitvu u Bunker Hillu. Nevzpomínal si, kdy byl naposled v posteli. Věděl, že usne, než dolehne hlavou na polštář.

Rozsvítil a zastavil se u dveří. Měl tu binec. Všude byly poházené časopisy a prázdné láhve od piva. Byl tu zatuchlý, neobývaný puch. Nečekaně pocítil osamělost. Před pěti lety měl manželku, dvě děcka, psa. Pak přišlo pokušení. No tak, Deve. Co je to s tebou? Nepovídej mi, že by se ti nehodilo pět papírů navrch. Stačí, když budeš držet hubu. No tak, děláme to všichni. Skoro každé policajt.

Devlin hodil denimovou bundu na gauč a odkopl kovbojské holínky.

V kuchyni si vyndal plechovku Budweiseru. Vrátil se do obývacího a usedl do jednoho z prosezených křesel. Vzpomínky na minulost ho vždycky roztesknily.

172

Všechno to bylo past, smrdělo to. Devlina a hrstku jiných policistů obvinili a vyhodili od policie. Devlina chytili při činu, s penězi v ruce.

Splácel chatu v Maine, aby děcka mohla v létě vyjet z města.

Devlin si zapálil cigaretu a zhluboka vdechl. Pak se zuřivě rozkašlal.

Předklonil se, uhasil cigaretu o podlahu a odcvrkl ji do rohu místnosti.

Znovu se napil piva. Studená tekutina mu pomohla ukonejšit zdrsňelé hrdlo.

Vždycky byli se Sheilou trochu na kordy, ale dřív se dokázali dohodnout. Aspoň až do té korupční aféry. Vzala děcka a přestěhovala se zpátky do Indiany. O děti se soudili, ale Devlin neměl šanci. Rozhodně ne s odsouzením za brání úplatků a krátkým pobytem ve Walpolu na rejstříku.

Devlin uvažoval o Jeffreyem Rhodesovi. Stejně jako Devlina, i jeho zřejmě nechala manželka ve štychu. Devlin byl zvědavý, jakému pokušení byl Jeffrey vystaven, jakou chybu udělal. Zanedbání povinné péče a drogy, to znělo jako divná kombinace a Jeffrey rozhodně Devlinovi nepřipadal jako feťák. Devlin se pro sebe usmál. Možná měl Mosconi pravdu. Možná měkne.

Jeffrey uklízel s podstatně menším nadšením než předchozí noci, což Davida nesmírně potěšilo. David dokonce obnovil přátelské vztahy, které zpočátku navazoval. Ukázal Jeffreyemu několik uklízečských zkratk, které neměly daleko k metení prachu pod koberec.

Ve světle Devlinovy návštěvy pojímal Jeffrey cestu do práce jako mučení. Byl si jist, že Devlin čeká venku, aby po něm skočil v ten moment, kdy vyjde z Kellyina poklidného bydliště. Jeffrey se tak bál, že si pohrával s myšlenkou, nemá-li se prohlásit za nemocného.

Kelly přišla na dokonalé řešení. Laskavě nabídla, že ho odveze do práce. Jeffreyemu se ta představa zamlouvala mnohem víc, než pokusy jet hromadnou dopravou nebo taxikem. Stejně se však zdráhal ohrožovat Kellyin život. Usoudil však, že ji neohrozí, jestliže se schová v jejím autě dřív, než vyjede z garáže. Bude-li se Devlin dívat, bude si myslet, že Jeffrey zůstal v domě. Jeffrey se tedy položil na zadní sedadlo automobilu a Kelly přes něj pro jistotu přehodila pokrývku.

Teprve když byli nějakého půldruhého kilometru od domu, vynořil se a přešel na přední sedadlo. Kolem třetí hodiny ráno David ohlásil, že je čas "na svačinu". Jeffrey se znovu vymluvil, že nechce jíst, čímž si vysloužil dlouhý nesouhlasný pohled. Jakmile David s ostatními odešli posvačit do malé uklížečské kantýny, vyrazil Jeffrey se svým uklížečským vozíkem do přízemí. Jeffrey prostrkal vozík kolem hlavního vchodu a zabočil doleva centrální chodbou. Chodbami se potloukalo pár lidí, většinou nemocniční zaměstnanci, mířící do hlavní jídelny na "svačinu". Jako obvykle mu nikdo nevěnoval ani tu nejmenší pozornost, navzdory rámusu, který jeho vozík cestou dělal. Jeffrey se zastavil před personálními kancelářemi. Nebyl si jist, jestli je

173

otevře svými klíči. Když se nabídl, že tam uklidí, řekl mu David, že všechny administrativní prostory nemocnice uklidila večerní směna uklížečů.

V naději, že nepřijde nikdo obeznámený s uklížečskou rutinou, vyzkoušel Jeffrey různé klíče ze svazku, který mu dal David. Netrvalo dlouho a našel jeden, kterým se dalo odemknout.

Všude bylo rozsvíceno. Jeffrey zajel s úklidovým vozíkem dovnitř a zavřel za sebou dveře. Strkal vozík z místnosti do místnosti, aby se přesvědčil, že je tu prázdné. Nakonec zamířil do kanceláře Carla Bodanského.

První místo, kam se Jeffrey podíval, byl psací stůl Carla Bodanského.

Prošel všemi zásuvkami. Jeffrey si nebyl jistý, jestli seznam, který hledá, vůbec existuje, tím méně, kde by měl být. Chtěl seznam odborného personálu a zaměstnanců v září 1988.

Potom zkusil Bodanského počítačový terminál a hrál si s ním čtvrt hodiny. Neměl ale štěstí. Jeffrey byl dobře obeznámen s nemocničním computerem, pokud se týkalo záznamů pacientů, ale neznal systém, užívaný personálním a správním oddělením. Hádal, že tu budou nějaká hesla nebo klíčová slova, ale nevěděl, jaká jsou, takže měl jen malou pravděpodobnost, že se dostane do správných záznamů. Nakonec se pokusů vzdal.

Obrátil svou pozornost k řadě kartoték, zabudovaných do jedné ze stěn kanceláře. Jeffrey s cvaknutím otevřel zásuvku, kterou si namátkou vybral, a vytáhl ji. Tehdy uslyšel, jak se otvírají hlavní dveře na personální oddělení.

Jeffrey měl právě tak čas přeběhnout místnost a vecpat se za otevřené dveře do Bodanského kanceláře. Slyšel, jak někdo přešel předpokoj a sedl si za psací stůl Bodanského sekretářky.

Když vykoukl škvírou mezi dveřmi a veřejí, rozeznal jen obrys postavy za psacím stolem.

Potom uslyšel, jak někdo zvedá telefon, následovalo melodické pípní vytřukávaného čísla. Pak uslyšel hlas: "Ahoj, mamí! Jak se máš? A jaké je na Havaji počasí?" Židle sekretářky zaskřípala a osoba se zaklonila, takže na ni Jeffrey viděl. Byl to David Arnold.

Jeffrey musel dvacet minut čekat, než si David vyslechl zprávy z domova. Konečně zavěsil a odešel z personálního.

Mírně vynervován tím přerušením se Jeffrey vrátil k vytažené zásuvce kartotéky. Obsahovala jednotlivé složky všech zaměstnanců, seřazené podle oddělení a pak podle abecedy.

Jeffrey otevřel další zásuvku a přejel pohledem plastikové tabulky, sloužící k organizaci složek. Už chtěl zásuvku zavřít, když se zarazil nad jednou, na níž stálo: Spojený fond.

Jeffrey ji vytáhl a otevřel na nedalekém stole. Uvnitř byly jednotlivé složky za každý z posledních šesti roků. Jeffrey vyndal složku roku 1988.

Věděl, že nemocnice dělá uzávěrku Spojeného fondu v říjnu. Září to nebylo, ale bylo to dost blízko. Ve složce byly seznamy nemocničních zaměstnanců stejně jako odborného personálu.

174

Jeffrey odnesl list ke kopírce a udělal si kopii. Pak vrátil pořadač přesně tam, kde ho našel, a zasunul kopii na vozík, do poličky s čistícími potřebami. Za okamžik už byl v hlavním koridoru.

Jeffrey nešel rovnou na patro k operačním sálům. Místo toho prostrkal vozík přes ambulanci do lékárny. Podlehli okamžitému popudu vyzkoušet, jak daleko se ve své uklížečské uniformě dostane.

Lékárna měla přepážku, kde se vydávala léčiva, požadovaná různými odděleními. Vypadalo to skoro jako výdejna v normální lékárně. Vedle přepážky byly zamčené dveře. Jeffrey zaparkoval vozík a vyzkoušel klíče.

Jedním z nich je otevřel.

Jeffrey věděl, že riskuje, ale stejně prostrkal vozík dveřmi a dál hlavní chodbou. Vlevo a vpravo od této hlavní chodby byly uličky tvořené kovovými regály, sahajícími od podlahy až ke stropu. Na koncích polic byly upevněny kartičky s popisem uskladněných medikamentů.

Jeffrey zvolna strkal vozík kolem nich, pečlivě si přečetl cedulku na každé polici. Hledal lokální anestetika.

Zpoza nějakého regálu se náhle vynořila jedna farmaceutka z noční služby a zamířila k Jeffreyemu. Nesla náruč lahví.

Jeffrey se zastavil, očekával, že bude muset vysvětlovat, proč tu je, ale žena mu jen kývla na pozdrav a šla dál po svém směrem k přepážce, oddělující sklad od nemocničního koridoru.

Znovu užaslý nad tím, kam všude si může dovolit vstupovat jako uklížeč, pokračoval Jeffrey ve svém pátrání po lokálních anestetikách. Nakonec je našel až vzadu. Byla na nízké polici. Bylo tu mnoho krabic markainu v několika různě velkých dávkách, včetně třicetikubíkové varianty. Jeffrey si uvědomil, jak je dostupný. Kterýkoli farmaceut mohl mít snadno příležitost dát do zásob fiólu s kontaminovaným obsahem. A farmaceut by určitě měl také potřebné odborné vědomosti.

Jeffrey vzdychl. Vypadalo to, že se okruh podezřelých rozšiřuje místo aby se zužoval. Jak mohl někdy doufat, že toho

zločince najde? V každém případě nesmí pouštět lékárnu z mysli. Proti farmaceutovi jakožto pachateli hovořila skutečnost, že by nebyl tak mobilní jako lékař. Mohl se sice těšit úplnému přístupu k nemocničním zásobám léků, ale bylo nepravděpodobné, že by měl porovnatelný přístup do jiného zdravotnického zařízení.

Jeffrey otočil uklížečský vozík a zamířil z lékárny ven. Při chůzi si uvědomoval, že musí mít na mysli nejen osoby, které by mohly přijít do styku s lékárnou, ale také uklízeče. Při téhle svobodě pohybu už druhý den, co byl zaměstnancem nemocnice, poznával, jak by bylo pro kteréhokoliv z uklízečů snadné vklouznout do lékárny přesně tak, jak to udělal on.

Jediný problém byl u uklízečů s tím, že neměli patřičné vzdělání ve fyziologii nebo farmakologii. Možná měli přístup, ale pravděpodobně postrádali know-how.

Náhle se Jeffrey i s vozíkem zastavil. Znovu pomyslel sám na sebe.

Nikdo neví, že je anesteziologem se širokým okruhem vědomostí. Co by mohlo zabránit porovnatelně vzdělané osobě obstarat si postavení mezi

175

uklížeči přesně tak, jak to udělal on? Okruh podezřelých se opět rozšířil.

Když se konečně přiblížila sedmá, začal Jeffrey znovu uvažovat o Devlinovi. Báł se, že se možná vrátil a terorizoval Kelly. Kdyby se jí něco stalo, nikdy by si to neodpustil. V půl sedmé jí zavolał, aby zjistil, jak se má a neukázal-li se Devlin.

"Celou noc jsem ho neviděla a neslyšela o něm," ujistila ho Kelly.

"Když jsem před půl hodinou vstala, podívala jsem se ven, abych si byla jistá, že se tu kolem nemotá. Nebyla tam žádná cizí auta a na dohled nikdo nebyl."

"Možná bych měl jít do hotelu, abychom měli absolutní jistotu."

"Já bych radši, kdybys zůstal tady," zaprosila Kelly. "Jsem přesvědčená, že je to bezpečné. Abych ti řekla pravdu, i já se cítím bezpečněji, když jsi tady. Jestli se bojíš jít předními dveřmi, nechám nezamčený zadní vchod.

Ať tě taxík vysadí v ulici, co vede za mým domem, a projdi mezi stromy."

Jeffreyho dojalo, že ho Kelly tolik chce mít v domě. Musel přiznat, že by rozhodně raději zůstal u ní než bydlel v hotelu. Vlastně by u ní bydlel radši než ve vlastním domě.

"Nechám zatažené závěsy. Jen neotvírej dveře a neber telefon. Nikdo nebude vědět, že jsi tu."

"Fajn, fajn," řekl Jeffrey. "Zůstanu."

"Ale mám jednu podmínku," pokračovala Kelly.

"Řekni to."

"Nevybafneš ze špajzu a nevyděšíš mě, až přijdu dneska odpoledne domů."

Jeffrey se zasmál. "Slibuju," řekl. Byl by rád věděl, kdo při té příhodě koho víc vylekal.

V sedm ráno zavezl Jeffrey svůj vozík zpátky dolů do skladiště. Jak výtah klesal, zavřel oči. Měl pocit, jako by je měl plné písku. Byl tak unavený, že mu bylo skoro špatně.

Zaparkoval vozík a šel se do šatny převléci z uniformy do civilních šatů.

Seznamy, které si překopíroval ze složky Spojených fondů, vsunul do zadní kapsy.

Jeffrey zavřel skříňku, nastavil na zámku kombinaci a napřímil se. Do dveří vstoupil David a přistoupil k němu.

"Dostal jsem vzkaz," řekl, pohlížeje koutkem oka podezíravě na Jeffreyho. "Máš jít hned do kanceláře za panem Bodanskim."

"Já?" Jeffrey pocítil závan strachu. Prohlédli jeho přestrojení?

David si zkoumavě Jeffreyho prohlédl, s hlavou nakloněnou ke straně.

"Je na tobě něco podezřelého, Franku. Jsi nějaký špión ze správy, co chce zjistit, jestli děláme svou práci?"

Jeffrey se krátce, nervózně zasmál. "To sotva," řekl. Nikdy ho nenapadlo, že by ho David mohl z něčeho takového podezírat.

"Tak jak to přijde, že si tě ředitel personálního volá v sedm ráno? Ten člověk sem obvykle nechodí před osmou."

"Nemám tušení," pronesl tiše Jeffrey. Obešel Davida a prošel dveřmi.

David za ním. Spolu vyšli do schodů.

176

"Jak to, že nesvačíš jako normální lidi?" zeptal se David.

"Prostě nemám hlad," odpověděl Jeffrey. Davidovo podezření mu však působilo ty nejmenší starosti. Dělal si hlavu, proč ho chce Bodanski vidět.

Nejdřív měl Jeffrey pocit jistoty, že byla odhalena jeho pravá totožnost.

Kdyby tomu však tak bylo, nedávalo by smysl, že si ho Bodanski volá.

Nezavolali by pak prostě policii?

Jeffrey dorazil do přízemí a otevřel dveře do hlavního nemocničního koridoru. Možná by se byl otočil a vyrazil hlavním vchodem, kdyby neměl v patách Davida, nadále hlasitě uvažujícího o tom, není-li Jeffrey nějaký špión ze správy.

Jeffrey zabočil k personálnímu.

Pak dostal další nápad. Možná ho někdo ráno viděl v personálním, možná když užíval kopírku. Nebo se možná někdo zmínil o tom, že ho viděl v lékárně. Kdyby tomu tak ale bylo, nesdělili by ten problém Davidovi, dozorčímu směny?

Nebo José Martinezovi, hlavnímu uklížeči? Nedostal by pokárání nebo i výpověď od některého z nich?

Jeffrey byl v koncích. Zhluboka se nadechl a prošel dveřmi do personálního oddělení. Místnost vypadala přesně tak prázdná jako v půl čtvrté ráno. Všechny stoly byly prázdné. Psací stroje mlčely. Obrazovky počítačů byly temné. Jediný zvuk vycházel z prostoru za kopírkou, kde tiše bublal kávovar.

Jeffrey přistoupil ke dveřím Bodanského kanceláře a zahlédl muže, sedícího u jeho psacího stolu. Bodanski měl před sebou sjetinu z počítače a v ruce červenou tužku. Jeffrey dvakrát zaklepal na otevřené dveře.

Bodanski vzhlédl.

"Á, pan Amendola," Bodanski vyskočil, jako by byl Jeffrey nějaký důležitý návštěvník. "Děkuju vám, že jste přišel. Prosím, posaďte se."

Jeffrey usedl, zmatený, proč ho zavolali. Bodanski se ho zeptal, jestli chce trochu kávy. Když Jeffrey odmítl, sedl si také.

"Za prvé bych vám rád řekl, že podle všech zpráv, které se ke mně dostaly, jste se už stal cenným zaměstnancem nemocnice Boston Memorial."

"To rád slyším," řekl Jeffrey.

"Byli bychom rádi, kdybyste tu zůstal tak dlouho, jak se vám zlíbí," pokračoval Bodanski. "Vlastně doufáme, že tu zůstanete." Odkáslal si a pohrával si s červenou tužkou.

Jeffreyho se začínal zmocňovat vzdálený dojem, že Bodanski je nervóznější než on.

"Nejspíš se divíte, proč jsem vás sem teď ráno pozval. Je to na mě kapku brzo, ale chtěl jsem vás zastihnout, než půjdete domů. Určitě jste unavený a rád byste se prospal."

Tak ven s tím, pomyslel si Jeffrey.

"Víte jistě, že nechcete trochu kávy?" zeptal se Bodanski znovu.

"Abych vám řekl pravdu, rád bych si šel domů lehnout. Snad byste mi mohl prostě říci, proč jste mě chtěl vidět."

"Ano, ovšem," řekl Bodanski. Pak vstal a začal přecházet malým pro-

177

storem za svým psacím stolem. "Mně tyhle věci moc nejdou," dodal.

"Možná jsem měl požádat o pomoc někoho z psychiatrického oddělení, nebo aspoň sociální službu. Vážně se nerad míchám lidem do života."

Jeffrey mu zablikala v hlavě červená kontrolka. Přijde něco špatného, dokázal to vycítit.

"Co přesně se mi snažíte říci?" zeptal se Jeffrey.

"Jde o tohle," pokračoval Bodanski. "Vím, že se ukrýváte."

Jeffrey mu vyschlo v ústech. Ví to, pomyslel si, on to ví.

"Chápu, že jste měl určité velké problémy. Myslel jsem, že bych vám snad trochu mohl pomoci, tak jsem zavolał vaši ženě."

Jeffrey se chytil opěradel židle a popojel kupředu. "Vy jste volal mé ženě?" zeptal se nevěřicně.

"Jen klid," poradil mu Bodanski a vztáhl ruce dlaněmi dolů. Věděl, že tímhle toho člověka rozcílí.

Jen klid, pomyslel si Jeffrey zděšeně. Proč Bodanski volal Carol, to nedovedl pochopit.

"Vlastně je vaše žena tady," upřesnil Bodanski. Ukázal na dvojité dveře. "Hrozně ráda by se s vámi sešla. Vím, že s vámi chce prodebatovat nějaké důležité věci, ale měl jsem pocit, že by bylo lepší vás na její přítomnost upozornit, než aby vás překvapila."

Jeffrey pocítil, jak se v něm zvedá náhlý vztek. Hněval se na tohohle vlezlého personálního ředitele a na Carol. Zrovna když se mu podařilo trochu pokročit, musí se stát tohle.

Volal jste policii?" zeptal se Jeffrey. Snažil se připravit na nejhorší.

"Ne, samozřejmě že ne," Bodanski přistoupil k dvojitém dveřím.

Jeffrey šel za ním. V duchu se ptal, zda dokáže tu katastrofu přestát.

Bodanski otevřel jedno křídlo dveří a ustoupil stranou, aby mohl Jeffrey vejít. Na tváři měl jeden z těch blahovolných úsměvů, které Jeffreyho štvaly ze všeho nejvíce. Jeffrey překročil práh do konferenční místnosti s dlouhým stolem, obklopeným konvenčními židlemi.

Koutkem oka uviděl Jeffrey postavu, ženoucí se k němu. Na okamžik usoudil, že je to past. Nebyla to Carol, byl to Devlin! Ale postava, ženoucí se k němu, byla žena. Padla na něj a sevřela jej do náručí. Zabořila mu hlavu do hrudníku. Vzlykala.

Jeffrey pohlédl směrem k Bodanskému s něhou prosbou o pomoc.

Tohle rozhodně nebyla Carol. Tahle žena byla nejméně třikrát tak těžká. Zcuchané vlasy měla jako vybledlou slámu.

Ženiny vzlyky začaly ustupovat. Pustila jednou rukou Jeffreyho a přitiskla si k nosu papírový kapesník. Hlasitě se vysmrkala a pak zvedla pohled.

Jeffrey zíral do její široké tváře. Její oči, které zpočátku odrážely určitou radost, okamžitě zaplály vztekem. Slzy přestaly téci stejně náhle, jako začaly.

"Vy nejste můj manžel," řekla žena dopáleně. Odstrčila Jeffreyho.

"Nejsem?" zapochyboval Jeffrey ve snaze dodat scéně nějaký smysl.

"Ne!" zařvala žena, znovu přemožena svými city. Vrhla se k Jeffrey-

178

mu se zdviženými pěstmi. Vyhrkly jí slzy zklamání a proudily dolů po tvářích.

Jeffrey ustoupil za konferenční stůl, zatímco se šokovaný ředitel snažil přijít mu na pomoc.

Žena pak obrátila svůj hněv proti Bodanskému a ječela, že ji podvedl.

Za okamžik ji však přemohly slzy a ona se mu zhroutila do náručí. Jen taktak ji unesl, ale s herkulovskou námahou se mu podařilo přemáněvovat tu horu masa na židli, kde se zhroutila ve vzlykající hromádku.

Ohromený Bodanski vyndal z kapsy saka bílý kapesníček a otřel si ústa tam, kde ho žena udeřila. Hedvábnou tkaninu poskvřnilo trochu krve.

"Nikdy jsem si neměla dělat naděje," kvílela žena. "To jsem mohla vědět, že by Frank nikdy nešel uklízet do nemocnice."

Jeffrey konečně pochopil situaci. Tohle je paní Amendolová, manželka muže v otrhaném obleku. Když teď o tom přemýšlel, nedokázal Jeffrey pochopit, jak mu mohlo trvat tak dlouho, než si to v hlavě srovnal. Také si uvědomil, že zanedlouho Bodanskému dojde, co se stalo. A potom bude možná trvat na tom, že zavolá policii. Jeffrey bude muset hodně vysvětlovat, aby se z tohoto dostal.

Zatímco se ředitel snažil upokojit paní Amendolovou, vycouval Jeffrey z dvojitých dveří. Bodanski na něj volal, aby počkal, ale Jeffrey ho ignoroval. Vyšel z personálního a rozběhl se k hlavnímu vchodu v důvěře, že Bodanski bude cítit povinnost zůstat u paní Amendolové.

Jakmile byl z nemocnice venku, zpomalil Jeffrey krok. Nechtěl poskytnout strážným záminku k pronásledování.

Rychlou chůzí zamířil Jeffrey ke stanovišti taxíků a nastoupil do prvního volného vozu. Požádal řidiče, aby ho zavezl do Brookline. Teprve když taxík začal odbočovat doprava na Beacon Street, odvážil se Jeffrey ohlédnout. Před nemocnicí se zdálo klidno. Ranní nával nemocných na kliniku ještě nezačal a Carl Bodanski se neobjevil.

Když drožka překřížila Kenmore Square, podíval se řidič ve zpětném zrcátku na Jeffreyho a prohlásil: "Budete to muset říct konkrétněji. Brookline je velkej."

Jeffrey řekl řidiči jméno ulice za ulicí, kde bydlela Kelly. Vysvětlil mu, že neví číslo domu, ale že to pozná.

S obavou, že by se Devlin mohl pohybovat kolem Kellyina domu, nedokázal se Jeffrey přestat klepat ze střetu s paní Amendolovou. Žaludek měl sevřený až k bolesti a uvažoval, jak dlouho ještě dokáže jeho tělo zvládat napětí, ve kterém žil poslední čtyři nebo pět dnů. Anesteziologie měla své okamžiky hrůzy, ale byly jen krátké. Jeffrey nebyl zvyklý na tak dlouhá období úzkosti. A navrch k tomu všemu byl vyčerpaný.

S vysvětlením, že je přespolní a byl v téhle oblasti teprve jednou, přinutil Jeffrey taxikáře křížovat okolím Kellyina domu. Obezřele se přikrčil na sedadle, aby nebyl vidět. Současně se rozhlížel po Devlinovi. Nebylo však po něm nikde ani stopy. Jediní lidé, které Jeffrey viděl, byli místní obyvatelé, odcházející z domova do práce. Poblíž Kellyina domu neparkovala žádná auta. Její dům vypadal pohostinně a klidně.

179

Jeffrey se nakonec nechal vysadit u domu za Kelly. Když taxík odjel a odbočil za první roh, oběhl Jeffrey dům a vklouzl do hájku, který jej odděloval od Kellyina pozemku. Ze skrytu stromů několik minut dům pozoroval, než přešel zadní dvorek a vklouzl do dveří, které mu Kelly nechala nezamčené.

Jeffrey chvíli naslouchal, než opatrně propátral celý dům. Pak teprve zavřel a zamkl zadní dveře.

S nadějí na uklidnění sevřeného žaludku vyndal mléko a vložky. Odesl si to na stůl v obýváku. Vyndal také počítačovou sjetinu, kterou dostala Kelly od Sv. Pepy. Vyjmul z kapsy seznam, který té noci získal v Memorialu, a položil oba vedle sebe.

Při jídle porovnával oba seznamy personálu. Toužil se dozvědět, kteří lékaři měli přístup do obou nemocnic. Okamžitě ho zklamalo, jak mnoho jich bylo. Na zvláštní list papíru si začal sepisovat vlastní seznam doktorů, jejichž jména se objevila dvakrát. Rozmrzelo ho, že na něm má přes třicet jmen. Čtyřiatřicet lidí bylo přespříliš, než aby se to dalo zkoumat do hloubky, zvláště za současných okolností. Nějak musí ten výběr zúžit. To znamená sehnat další jména. Jeffrey zašel k telefonu, zavolal ke Sv. Pepíkovi a požádal, aby ho spojili s Kelly.

To jsem ráda, že voláš," ozvala se svěže. "Jak ses dostal do domu?"

"Bez problémů," řekl Jeffrey. "Volám, abych ti připomněl, že máš dneska zavolat do nemocnice Valley."

"Už se stalo," odpověděla. "Nemohla jsem se rozhodnout, komu mám volat, tak jsem zavolala víc lidem, včetně Harta. Ten je úplně zlatý."

Jeffrey jí řekl o tom, že existuje čtyřiatřicet lékařů s přístupem do její nemocnice i do Memorialu. Okamžitě problém pochopila. "Doufejme, že dostanu odpoledne zprávu z Valley," dodala. "Tím by se měl výběr trochu zúžit. Lidí, kteří mají přístup ke Sv. Pepíkovi, do Memorialu a ještě do Valley musí být málo."

Jeffrey už chtěl zavěsit, když si vzpomněl a požádal Kelly, aby mu opakovala jméno přítelkyně, která zemřela předchozího dne.

Gail Shafferová. Proč se ptáš?"

"Někdy během dneška zajdu do úřadu soudního ohledače zjistit si, jak to je s Karen Hodgesovou. Až tam budu, podívám se, co by se dalo zjistit o Gail Shafferové."

"Ty mě už zase strašíš."

"Straším sám sebe."

Jeffrey zavěsil a vrátil se ke zbytkům vložek. Jakmile dojedl, dal nádobí do dřezu. Pak se vrátil ke stolu a znovu se podíval na svůj nemocniční seznam. Z horlivosti si pomyslel, že by měl porovnat taky jména zaměstnanců. To bylo těžší než porovnávání seznamů odborného personálu - ten byl podle abecedy. Seznamy zaměstnanců byly organizovány jinak. Ten od Sv. Pepy řadil jména podle oddělení, v Memorialu podle platu, pravděpodobně proto, že seznam byl vyroben pro účely peněžních dávek.

Aby je mohl přesně porovnat, musel Jeffrey oba seřadit podle abecedy.

180

Než se dostal k E, padala mu víčka. První nález ho probral. Zaznamenal si, že v obou nemocnicích pracovala Maureen Gallopová.

Jeffrey hledal v seznamu Sv. Pepy Maureen Gallopovou. Zjistil, že momentálně pracuje jako uklízečka u Sv. Pepíka. Jeffrey si protřel oči a znovu si uvědomil, jak snadné pro něj bylo procházet se nemocniční lékárnou. Připsal jméno Maureen Gallopové na seznam lékařů, kteří měli přístup do obou nemocnic.

Galvanizován tímto nečekaným nálezem, vrátil se Jeffrey ke svému řazení podle abecedy. Hned pod dalším písmenem našel další jméno:

Trent Harding. Jeffrey znovu vzal svatojosefský seznam a hledal na něm Trenta Hardinga. Našel jméno na ošetrovatelském oddělení. Jeffrey si je poznamenal pod Maureen Gallopovou.

Jeffrey byl překvapen. Nečekal, že najde překrývající se jména nemocničních zaměstnanců. Pomyslel si, že je to celkem náhoda. Už procitilejší dokončil časově náročnou křížovou kontrolu, ale na žádná další jména nepřišel. Maureen Gallopová a Trent Harding byla jediná dvě jména, která se objevovala na obou seznamech personálu.

Než Jeffrey porovnávání obou seznamů dokončil, byl tak unaven, že už se zmohl jen na to, aby se přesunul od stolu na gauč, kde upadl do hlubokého spánku beze snů. Ani se nezavrtěl, když se ze spíže vynořila Dalila a skočila na gauč, kde se k němu stočila do klubička.

Na Bostonské městské nemocnici bylo něco, co se Trentovi zalíbilo, hned jak do ní vstoupil. Soudil, že to dělá ta robustně chlupatá atmosféra městské nemocnice. Žádné tichošlápkovství jako v těch plyšových předměstských nemocnicích. Trent věřil, že ho tady nešoupnou jen tak k nějakým plastikám nosu, co se kvůli pojišťovně tváří jako operace přepážky.

Místo toho uvidí zajímavé střelné a bodné rány. Bude v zákopech, tváří v tvář městským hrůzám, přesně jako Don Johnson v Neřesti z Miami.

V zaměstnanecké kanceláři byla fronta, ale to jen pro lidi, kteří hledali místa v kuchyni a u úklidu. Jako ošetřovatele poslali Trenta rovnou do ošetrovatelské kanceláře. Taký věděl proč. Jako všechny nemocnice měla i tahle zoufalý nedostatek ošetrovatelského personálu. Zvlášť žádaný byl jako muž. Ošetřovatelé byli vždycky vítáni v těch oblastech nemocnice, kde potřebovali svaly, jako třeba na pohotovosti. Trent ale na pohotovost nechtěl. Chtěl na operační sál. Když vyplnil přijímací formulář, pozvali Trenta k pohovoru. Divil se, proč se s takovou maškarádou vůbec obtěžují. Přijetí bylo předem jasné.

Aspoň se pobaví. Měl rád pocit, že ho někde potřebují a stojí o něj. Když byl dítě, otec mu pořád říkal, že je bezcenná měkkota, zvlášť potom, co se Trent rozhodl, že nechce hrát v juniorské fotbalové lize, kterou otec pomohl založit na vojenské základně v San Antoniu.

Trent pozoroval výraz té ženy, když pročetla jeho dotazník. Na jmenovce, postavené vepředu na jejím psacím stole, stálo: PÍ DIANA MEC-

KLENBURGOVÁ, DIPL.OŠETŘ., VRCHNÍ SESTRA.

181

Vrchní sestra, jdi se vysrat, pomyslel si Trent. Nejspíš nerozezná vlastní prdel od díry ve zdi. Tyhle zkušenosti Trent s vrchními sestrami měl.

Pravděpodobně vystudovala ošetrovatelství kdysi v dobách, kdy se ještě dávala anestezie kořalkou. Od té doby pravděpodobně chodila do přehrše kursů, jako třeba Ošetrovatelství ve společenských souvislostech. Trent by vsadil sto dolarů, že nerozezná peán od nůžek. Na sále by byla platná tolik co orangutan.

Trent už se těšil na tu chvíli, kdy jí přinese výpověď a tím paní Mecklenburgové pokazí den.

"Pane Hardingu," řekla paní Mecklenburgová, obračejíc svou pozornost od dotazníku k dotazovanému. Oválnou tvář jí částečně deformovaly velké kulaté brýle. "Napsal jste v dotazníku, že už jste pracoval ve čtyřech dalších bostonských nemocnicích. To je kapku neobvyklé."

Trent byl v pokušení nahlas zasténat. Tahle paní Mecklenburgová chce hrát zřejmě tu hru s přijímacím pohovorem až do hořkého konce. Ačkoliv měl pocit, že může říci cokoli a stejně bude přijat, rozhodl se hrát na jistotu a být ochotný. Už se na takové otázky připravil.

"Každá nemocnice mi poskytla jiné možnosti co do kvalifikace a odpovědnosti," řekl Trent. "Mým cílem je získat maximální zkušenosti. V každé instituci jsem byl skoro rok. Teď, jsem konečně dospěl k závěru, že potřebuju stimulaci akademického zázemí, jaké poskytuje třeba Bostonská městská."

"Chápu," kývla paní Mecklenburgová.

Trent ještě neskončil. Dodal: "Věřím, že tady budu přínosem. Nebojím se práce ani odpovědnosti. Ale mám jeden požadavek. Chci pracovat na operačním sále."

"Nemyslím, že by to byl problém," řekla paní Mecklenburgová.

"Otázka je, kdy můžete začít?"

Trent se usmál. Bylo to zatraceně jednoduché.

Devlinův den neprobíhal o nic lépe než ten předchozí. Byl na Severním Břehu a navštívil domácnosti dvou Eversonů v

Peabody, jednu v Salemu a teď jel zkusit jedny Eversonovy v Marblehead Neck. Přístav měl nalevo a oceán napravo. Aspoň že počasí a scenérie byly pěkné.

Naštěstí byli lidé při každé z jeho zastávek doma. Tahle runda Eversonů byla dokonce poměrně ochotná ke spolupráci, i když obezřelá. Nikdo však neslyšel o žádném Christopheru Eversonovi. Devlin začal znovu pochybovat o své intuici, která mu říkala, že Christopher Everson pocházel z okruhu Bostonu.

Na Harbor Avenue zabočil Devlin doleva. Upřel obdivný pohled na šňůru působivých domů. Uvažoval, jaké by to bylo, mít tolik peněz, aby člověk mohl takhle žít. Za posledních pár let vydělal slušné peníze, ale rozházel je v Las Vegas nebo v Atlantic City.

První, co toho rána Devlin udělal, bylo, že zašel na policejní velitelství v Berkeley Street a navštívil Sawbones Bromleyho. Doktor Bromley byl

182

ve spojení s bostonskou policií už od devatenáctého století, nebo aspoň tak to tvrdila legenda. Prováděl prohlídky policistů a léčil jednoduchá nachlazení a menší škrábance a řiznutí. Nebudil velkou důvěru.

Devlin mu ukázal poznámky, které sebral v Rhodesově hotelovém pokoji, a zeptal se ho, o co v nich jde. Následky připomínaly otočení vodovodním kohoutkem. Sawbones se pustil do dvacetiminutové přednášky o nervovém systému a o jeho dvou částech. Jedna z nich dělá to, co chcete, ať třeba pijete nebo čicháte - a ta druhá dělá to, na co není třeba myslet, třeba dýchání nebo trávení bifečku.

Až do tohoto okamžiku chápal Devlin dobře. Pak ale Bromley řekl, že ta část nervového systému, která dělá věci, na které se nemusí myslet, má dvě části. Jedné se říká sympatické a druhé parasympatické nervstvo. Tyto dvě části spolu bojují, jedna například zorničky rozšiřuje, druhá smršťuje jedna působí průjem, druhá staví.

I to Devlin dobře pochopil, jenže Bromley dál vypravoval o tom, jak fungují nervy a jak je ovlivňují anestetika.

Od té chvíle dalo Devlinovi hodně práce ho sledovat, ale usuzoval, že protože nemá zájem o nic jiného než o ty poznámky, nebude na tom moc záležet. Bromley miloval zaujaté obecenstvo, takže ho Devlin nechal mlít dál. Když už to vypadalo, že se Sawbones dostává k jakémusi závěru, připomněl mu Devlin svou původní otázku. "Ohromné, doktore, ohromné! Ale na moment se vraťme k těm poznámkám. Je tam něco, co by vás překvapilo, nebo co by se vám zdálo podezřelé?"

Sawbones vypadal chvíli popleteně. Znovu prozkoumal poznámky, do kterých brejlil skrz svá bifokální skla. Nakonec řekl prostě ne - všechno se zdá dost jasné a kdokoliv si tu načrtl informaci o nervovém systému, zapsal si ji správně. Devlin mu poděkoval a odešel. Cesta byla užitečná jedině v tom, že byl Devlin víc než kdy jindy přesvědčen, že Christopher Everson byl doktor jako Rhodes.

Na Marblehead Neck zastavil Devlin před nízkým domem, podobným ranči. Zkontroloval si číslo podle seznamu. Byl to ten dům, který hledal.

Vystoupil z auta a protáhl se. Dům nestál na vodě, ale viděl ji jiskřit mezi stromy, lemujícími cestu dolů k přístavu.

Devlin přistoupil ke dveřím a zazvonil. Přitažlivá blondýna přibližně tak stará jako on otevřela dveře. Jakmile ho zahlédla, pokusila se je opět zavřít, ale Devlin jemně vsunul špičku své kovbojské holínky do škvíry.

Dveře se zastavily. Žena se podívala dolů.

"Myslím, že mi vaše bota zablokovala dveře," řekla klidně. Podívala se mu zpřímá do očí. "Nechte mě hádat: prodáváte skautské sušenky."

Devlin se zasmál a zavrtěl nevěřícně hlavou. Nikdy nedokázal uhádnout předem lidské reakce. Věc, kterou však oceňoval víc než co jiného, byl smysl pro humor. U těchto ženy se mu líbil.

"Promiňte, že vypadám tak hrubě," řekl. "Jen vám chci položit jednoduchou otázku. Jednu otázku. Báł jsem se, že chcete zavřít dveře."

"Mám černý pás v karate," prohlásila žena.

"Nebudete ho potřebovat," ujistil ji Devlin. "Hledám Christophera

183

Eversona. Protože mám napsáno, že tenhle dům patří nějakému Eversonovi, viděl jsem vzdálenou možnost, že tu někdo o tom člověku slyšel."

"Proč to chcete vědět?" zeptala se žena.

Když ji to Devlin vysvětlil, žena pootevřela dveře.

"Mám dojem, že jsem o nějakém Christopheru Eversonovi četla v novinách," svraštila čelo. "Aspoň jsem si dost jistá, že to byl Christopher."

V bostonských novinách?" zeptal se Devlin.

Žena přikývla. "V Globu. Už je to nějaký čas. Rok nebo víc. Zřejmě mi to zůstalo v hlavě kvůli tomu jménu. Tady kolem zas tolik Eversonů není.

Můj manžel a jeho rodina jsou z Minnesoty."

Devlin s ní zcela nesouhlasil co do řídkého výskytu Eversonů, ale nehádal se.

"Nevzpomínáte si, o čem ten článek byl?" zeptal se Devlin.

"Jo. Bylo to na stránce zpráv ze společnosti. Ten člověk zemřel."

Devlin se vrátil do auta, našťvaný sám na sebe. Že je Christopher Everson mrtev, to ho nikdy nenapadlo. Přesně věděl, kam chce jet. Cesta mu trvala půl hodiny. Zaparkoval u hydrantu na West Street, došel pěšky na Tremont a vstoupil do

Státního zdravotnického úřadu.

Matrika byla v prvním poschodí. Devlin vyplnil formulář žádosti o úmrtní list Christophera Eversona. Jako rok vyplnil 1988. Věděl, že se to dá v případě potřeby změnit. U přepážky zaplatil pět dolarů, sedl si a čekal. Dlouho to netrvalo. Nebyl to rok 1988, ukázalo se, že to bylo 1987.

Bez ohledu na to kráčel Devlin za dvacet minut zpátky k autu s úmrtním listem Christophera Eversona.

Místo aby nastartoval, Devlin dokument prozkoumal. První informace, která ho zasáhla, byla skutečnost, že Everson byl ženat. Jeho pozůstalou družkou byla Kelly Eversonová.

Devlin si vzpomněl na cestu k jejímu domu. Tam uslyšel ten divný zvuk, jako když prázdné plechovky padají na dlaždicovou podlahu, ale ke dveřím nikdo nepřišel. Zvedl svůj seznam Eversonů, kde si zakroužkoval K.C.

Eversonovou, aby ji ještě jednou navštívil. Porovnal si adresu s adresou z úmrtního listu. Byla stejná.

Devlin se vrátil k úmrtnímu listu. Christopher Everson byl lékař. Při pohledu na příčinu smrti uviděl, že spáchal sebevraždu. Jako technická příčina smrti bylo uvedeno selhání srdce, pod tím však byla poznámka, že k němu došlo v důsledku vlastní aplikace sukcinylcholinu.

S náhlým vztekem zmačkal Devlin úmrtní list a hodil ho na zadní sedadlo. Sukcinylcholin byl ten šmejd, co mu píchnul Jeffrey Rhodes.

Byl to div, že ho Rhodes nezabil.

Devlin nastartoval auto, vyrazil kupředu a vmísil se do provozu na Tremont Street. zase jednou se obzvlášť těšil, jak si smlsne, až dostane Jeffreyho Rhodese do rukou.

Polední provoz Devlina zpomaloval. Než dojel z centra Bostonu do Brookline, trvalo mu to déle než celá cesta z Marbleheadu do města. Byla skoro jedna hodina po poledni, když zahrnul do ulice Kelly Eversonové a zajel k jejímu domu. Neviděl tam žádnou činnost, ale všiml si určité

184

změny. Všechny závěsy v přízemí byly zatažené. Předchozího dne byly roztažené. Vzpomněl si, jak si zaclonil ze stran oči rukama, aby viděl skrz sklo do jídelny. Devlin se usmál. Pokud se týkalo jeho, nemusí být člověk mozkovým chirurgem, aby věděl, že se něco děje.

Uprostřed sousedního bloku zahrnul Devlin do protisměru a projel kolem podruhé ve snaze rozhodnout se, co udělá. Po další otočce zajel ke kraji vozovky a zaparkoval. Byl o dva domy dál od Eversonova domu, na protější straně ulice. Okamžik se nemohl rozhodnout, jak nejlépe postupovat dál. Ze zkušenosti věděl, že v takovém případě je nejlepší nedělat nic.

185

Pátek

19. května 1989, 11:25

"Drobné si nechte," řekl Jeffrey taxikáři, když vystupoval před městskou márnicí. Řidič mu řekl něco, co neslyšel.

Přiklonil se blíž.

"Promiňte, co jste říkal?" zeptal se Jeffrey.

"Povídám, to má být sakra dýško, padesát centů?" Aby podtrhl své pocity, vyhodil drožkář drobné z okénka a odjel se zaskřípěním pneumatik.

Jeffrey se díval, jak se dva čtvrtáky točí ve spirále na obrubníku. Zavrtěl hlavou. Bostonští taxikáři byli třída sama pro sebe. Sklonil se a mince zvedl. Pak vzhlédl na průčelí bostonské městské márnice.

Byla to stará budova, pokrytá patinou špíny ještě z dob, kdy bylo ve městě hlavním zdrojem tepla uhlí. Průčelí bylo procovské, se stylizovanými egyptskými motivy, dojem však nebyl příliš královský. Stavba vypadala spíš jako něco z dekorací hollywoodského hororu, než jako dům vědecké medicíny.

Jeffrey prošel předním vchodem a po schodech, podle nápisů pak směřoval ke kanceláři soudního ohledače.

"Přejete si?" zeptala se Jeffreyho mateřská žena, když se objevil u přepážky. Za ní bylo nazdařbůh uspořádáno pět staromódních kovových psacích stolů. Na všech se hromadila směs dopisů, formulářů, obálek a příruček. Jeffrey měl pocit, jako by odcestoval v čase o dvacet let do minulosti. Telefony, všechny pochmurně černé, měly otáčivé číselníky.

"Jsem lékař z nemocnice Sv. Josefa," řekl Jeffrey. "Zajímá mě případ, který, jak mám zato, byl dneska vypsán k pitvě. Jméno je Karen Hodgesová."

Místo odpovědi zvedla žena lepenkovou desku s přicvaknutým listem papíru a přejela prstem po seznamu odshora dolů. V polovině stránky řekla: "To je jeden z případů doktora Warrena Seiberta. Nejsem si jistá, kde je. Nejspíš nahoře v pitevně."

"A to je kde?" zeptal se Jeffrey. Ačkoliv prováděl v Bostonu medicínu skoro dvacet let, nebyl Jeffrey ještě nikdy v městské márnici.

"Můžete jet výtahem, ale to vám neradím," řekla žena. "Jděte za roh a vemte to po schodech. Až budete nahoře, zahnete hned doprava, pak doleva. Nemůžete to minout."

Jeffrey poslechl. Větu "nemůžete to minout" už slyšel mnohokrát.

Tentokrát to byla pravda. Pitevnu by našel po čichu.

Dveře byly dokořán. Jeffrey obezřele nakoukl od prahu, zpola se bál jít dál. Byla to místnost asi dvanáct metrů dlouhá a

šest metrů široká. Většinu jedné stěny zaplňovala řada oken z mléčného skla. Smrdutý vzduch vířil staromódní rotační ventilátor, stojící na vršku kovové kartotéky.

V místnosti byly tři pitevní stoly z nerezavějící oceli a všechny tři byly obsazeny nahými mrtvolami. Dvě těla byli muži. Třetí byla žena. Žena byla mladá a plavá a pleť měla jako slonovina, jen se slabým modravým nádechem.

186

Nad každým stolem pracovala dvojice osob. V místnosti to bzučelo krájením, řezáním, pilováním a tlumeným hovorem. Jeffrey myslel, že jsou to samí muži, ale nebyl si tím jist. Všichni byli oblečeni ve sterilních oblecích pokrytých gumovými zástěrami. Na očích měli ochranné plexisklové brýle. Tváře jim zakrývaly chirurgické masky. Na rukou měli tlusté gumové rukavice. V koutě stála velká steatitová nádržka s nepetržitě tekoucí vodou. Na okraji nádržky balancovalo rádio a hrálo nevhodně taneční hudbu. Jeffreyho napadlo, co by si pomyslel Billy Ocean, kdyby viděl tuhle scénu.

Stál u dveří skoro čtvrt hodiny, než si ho jeden z mužů v místnosti všiml.

Míjel Jeffreyho cestou k nádržce s něčím, co vypadalo jako játra, aby to opláchl pod tekoucí vodou. Na okamžik se zastavil, když Jeffreyho uviděl.

"Přejete si?" zeptal se podezřívavě.

"Hledám doktora Seiberta," řekl Jeffrey, přemáhaje mírné nutkání ke zvracení. Nikdy si necenil patologie. Pitvy byly na medicíně vždycky utrpení.

"Hej, Seiberte, máš tu návštěvu," zavolal muž přes rameno.

Jeden z mužů, stojících nad ženskou mrtvolou, vzlédl a pak se podíval na Jeffreyho. V jedné ruce držel skalpel. Druhou rukou vězel hluboko v trupu mrtvolky.

"Co pro vás mohu udělat?" zeptal se. Jeho tón byl mnohem přátelštější než u prvního muže.

Jeffrey polkl. Pocítil trochu závrať. "Jsem doktor od Sv. Josefa," vysvětloval. "Z oddělení anesteziologie. Zajímá mě, co jste našel na pacientce jménem Karen Hodgesová."

Doktor Seifert odešel od stolu poté, co kývl na svého asistenta, a přistoupil k Jeffreymu. Byl asi o dva centimetry vyšší než Jeffrey, pravděpodobně tak stořiaosmdesát centimetrů. "Vy jste u toho případu pouštěl plyn?" zeptal se. Ještě měl v ruce skalpel. Druhou ruku měl od krve.

Jeffrey se mu nemohl podívat níž než na ramena. Zástěru měl nevyslovitelně špinavou. Jeffrey se soustředil na Seibertovy oči. Byly jasně modré a dost zarážející.

"Ne, já ne," přiznal Jeffrey. "Ale slyšel jsem, že se tam během epidurální anestezie objevil nějaký problém. Můj zájem o případ pramení ze skutečnosti, že za poslední čtyři roky došlo nejméně ke čtyřem porovnatelným případům, o kterých vím. Dostala Karen Hodgesová markain?"

"Ještě nevím," řekl Seibert, "ale v kanceláři mám kartu - po chodbě nalevo, hned za knihovnou. Poslužte si. Budu tam za patnáct nebo dvacet minut."

"Ten případ, na kterém teď pracujete, je asi Gail Shafferová, vidíte?" otázal se Jeffrey.

"Přesně tak," řekl Seibert. "Poprvé za svou kariéru mám po sobě dvě hezké mladé ženské. Mám to ale dneska kliku."

Jeffrey tu poznámku pominul. Patologický humor mu nikdy nebyl příjemný. "Máte nějakou představu o tom, co způsobilo smrt?"

"Pojďte se podívat," řekl Seibert s mávnutím své zkrvavené ruky. Zamířil zpět ke stolu.

187

Jeffrey ho zdřáhavě následoval. Nechtělo se mu chodit moc blízko.

"Vidíte tohle?" otázal se Seibert poté, co představil Jeffreyho svému asistentu Haroldovi. Ukázal rukojetí skalpelu na tržnou ránu vysoko na Gailině čele. "To byla sakramentská šupa. Fraktura lebky v čelním sinu."

Jeffrey přikývl. Začal dýchat ústy. Nedokázal snést ten zápach. Harold pilně odstraňoval vnitřnosti. "Mohla ji ta rána zabít," zeptal se Jeffrey.

"Možná," řekl Seibert, "ale rentgen lebky byl negativní. Uvidíme, až vyndáme mozek. Zřejmě se přidaly srdeční potíže, i když z dřívějšíka nic neměla. Tak se jí podíváme na srdíčko pěkně důkladně."

"Uděláte drogové testy?"

"Rozhodně. Uděláme plný toxikologický obraz krve, žaludečních šťáv, žluči, moči a obsahu žaludku."

"Ukaž pomůžu ti," řekl Seibert svému asistentovi, když uviděl že se Haroldovi podařilo uvolnit břišní orgány. Seibert popadl dlouhou plochou lopatku a držel ji, zatímco Harold zvedl masu kluzkých orgánů a přenesl je do nádoby.

Jeffrey se na okamžik odvrátil. Když se pohledem vrátil, bylo tělo vykuchané. Harold byl na cestě s orgány k nádržce. Seibert ledabyle okukoval vnitřek břišní dutiny. "Vždycky musíte koukat po něčem nečekaném. Nikdy nevíte, co tam najdete."

"Co kdybych nadhodil možnost, že obě ty ženy byly otráveny?" řekl Jeffrey náhle. "Dělal byste něco jinak? Provedl byste jiné testy?"

Seibert se náhle zarazil. V té chvíli měl pravou ruku v rukavici pohrouženou hluboko v Gailině břišní dutině. Zvolna zvedl hlavu, aby si opět Jeffreyho prohlédl, skoro jako by si na toho člověka opravoval názor.

"Víte něco, co bych měl vědět?" zeptal se vážnějším tónem.

"Řekněme, že to stavím jako hypotetickou možnost," odpověděl Jeffrey vyhýbavě. "Obě ty ženy měly křeče a srdeční problémy, aniž by dřív u některé z nich k něčemu takovému došlo - aspoň já mám zato."

Seibert stáhl ruku, vzpřimil se a zadíval se na Jeffreyho přes vykuchanou trosku těla Gail Shafferové. Okamžik uvažoval, pak pohlédl dolů na mrtvou ženu.

"Ne, nic bych nedělal jinak," řekl. "Neexistuje vlastně rozdíl mezi otravou z vlastní ruky, které se eufemicky říká předávkování drogou, a tím, když člověka otráví někdo jiný - aspoň ne z hlediska patologa.

Buď je v systému jed, nebo není. Myslím, že kdyby se mi řeklo konkrétně, o jaký jed jde, ovlivnilo by to postup mého zacházení s některými jednotlivými tkáněmi. Jisté jedy nechávají jisté stopy."

"A co toxiny?" zeptal se Jeffrey.

Seibert hvízdal. "Teď mluvíte vážně. Myslíte jako fytotoxiny nebo tetrodotoxiny? Slyšel jste už o tetrodotoxinu, ne? Ten je z nafukovací ryby.

Věřil byste, že japonským hospodám dávají licence, aby tu věc servírovali?

Krucí, já bych se toho nedotknul."

Jeffrey poznal, že zavádl o jeden ze Seibertových zájmů. Seibert se netajil svým nadšením pro toxiny.

"Toxiny jsou fenomenální," pokračoval. "Člověče, kdybych chtěl něko-

188

ho odpravit, vůbec nepochybuju, že bych použil toxin. Mokrát nikoho ani nenapadne hledat jejich stopy. Příčina smrti se zdá přirozená. Hele, pamatujete na toho tureckého diplomata, co to s ním švihlo v Paříži? To musel být toxin. Byl schovaný v konci deštníku a někdo kolem toho chlapa jen šel a trošku ho d'obnul do prdele. Trefa, chlap se sesypal na nástupišť. Za pár minut mrtvý. A přišli na to, co to bylo? Sakra, nepřišli! Identifikovat toxiny, to je práce pro vraha."

Seibert se zazubil svému vtipu.

"Ale dokážete je najít?" zeptal se Jeffrey.

Seibert nejistě zavrtěl hlavou. "Proto bych je použil, kdybych chtěl někoho sejmout: jsou to mrchy, nedají se vystopovat. Co se týče toho, jestli je dokážu najít - ano i ne. Velký problém je v tom, že jen hodně málo některých těch toxinů dojde v těle daleko. Stačí pár molekul, aby zvládly svou špinavou práci. Mluvím o nano-nano molech. To znamená, že naše obvyklá stará opora, plynová chromatografie spojená s hmotovkou, často nerozliší toxin od všech ostatních organických složek, co plavou v té vzorkové polívce. Kdybyste ale věděl, co hledáte, jako třeba řekněme tetrodotoxin, protože zesnulý padl mrtev k zemi v japonské restauraci, pak existují některé monoklonální protilátky označené buď fluoresceinem, nebo radioaktivní látkou, které tu věc dokážou najít. Ale říkám vám, není to nic snadného."

"Takže někdy nedokážete toxin najít, pokud konkrétně nevíte, o jaký jde," řekl Jeffrey, náhle sklíčen. "To zní jako učiněná Hlava 22."

"Proto může existovat dokonalý zločin."

Harold se vrátil od nádržky s tácem orgánů. Jeffrey využil té příležitosti ke studiu stropu laboratoře.

"Harolde, chceš vyndat mozek?" zeptal se Seibert svého asistenta. Muž přikývl, položil podnos na konec stolu a přešel k hlavě.

"Mrzí mě, že se do toho takhle pletu," omlouval se Jeffrey.

"Hele, žádný problém," řekl Seibert. "Takovéhle vměšování snesu.

Tohle pitvání je za nějaký čas nuda. Zábavné je na téhle práci analyzování. Nikdy mě nebavilo čištění ryb, když jsem rybařil, a mezi čištěním ryb a pitvou není nijak velký rozdíl. Kromě toho jste podnítil mou zvědavost.

Jak jste přišel na ten toxin? Zaměstnaný člověk jako vy sem přece nepříjde jen tak pro nic za nic."

"Říkal jsem vám, že došlo nejméně ke čtyřem dalším úmrtím při epidurální anestezii. To je velmi neobvyklé. A alespoň u dvou z nich byly prvotní symptomy lehce odlišné od těch, které byste čekal u reakce na lokální anestetikum."

"Jak to?" zeptal se Seibert.

Jeden z dalších patologů zvedl hlavu a zavolal: "Hele, Seiberte, udělaš si z tohoto případu životní dílo, protože má pěkný tělo?"

"Až po tobě Nelsons," zavolal Seibert přes rameno. Pak řekl Jeffreemu: "Prostě žárlí, že mám dvě po sobě. Ale to se srovná. Můj příští případ bude pravděpodobně šedesátiletý alkoholik, který plaval tři týdny v bostonském přístavu. Měl byste vidět, jaké to je. Uf! Na ten plyn, co z něj vyjde, by vám týden jezdilo auto."

189

Jeffrey se pokusil usmát, ale bylo to těžké. Představa toho, o čem tihle lidé mluvili, byla skoro stejně zlá jako skutečnost.

Seibert zareagoval na pobídku druhého patologa tím, že vzal tlustou suturu navlečenou do silné jehly a začal zašívát Gail Shafferové pitevní ránu ve tvaru Y. "Kdepak jsme to byli?" řekl. "Jo aha. V čem se ty symptomy lišily?"

"Hned po podání markainu došlo u pacientů k náhlé a prudké parasympatické reakci s bolestmi břicha, sliněním, pocením a dokonce miotickými zorničkami. Trvalo to jen pár vteřin, pak dostali záchvat grand mal."

Harold provedl dokola Gailiny hlavy řez skalpelem. Potom se strašlivým praskavým zvukem stáhl ženě skalp přes obličej. Lebka byla obnažena. Jeffrey se pokusil obrátit stranou, aby se na to nemusel dívat.

"Nepozorujete takové symptomy u toxické reakce na lokální anestetikum?" zeptal se Seibert. Zvedal jehlu při každém stehu až nad hlavu jako přístipkář, aby utáhl šev.

"Ano a ne. Ty křeče samozřejmě. V literatuře se popisují i miotické zorničky, ačkoliv já si to ani zaboha nedovedu

fyzilogicky vysvětlit a nikdy jsem to neviděl. Ale prudké slinění, pocení a slzení, o tom jsem nikdy ani nečetl." "Asi se dostávám do obrazu," oznámil Seibert. Ozval se náhlý vrčivý zvuk a Gailino tělo se rozvibrovalo. Harold ruční pilkou odřezával temeno hlavy. Zanedlouho vyjme mozek. Seibert musel mluvit hlasitěji, aby ho bylo slyšet. "Jak si vzpomínám, lokální anestetika blokují transmisi v synapsích. Jakákoli počáteční stimulace, k níž může dojít, je způsobena tím, že nejprve se blokují inhibiční vlákna. Pamatuju si to správně?" "Příjemně jste mě překvapil," řekl Jeffrey. "Pokračujte." "A ta blokáda pochází z nedostatku iontů sodíku v membránách, mám pravdu?" "Vy jste musel mít na medicíně jedničku s hvězdičkou z neurofyzologie." "Hele, mě tyhle věci zajímají," chlubil se Seibert. "Nastudoval jsem to u jednoho případu myastenie gravis. Taky to bylo v něčem, co jsem četl o tetrodotoxinu. Víte, že ta potvora napodobuje lokální anestetika? Někteří lidi dokonce přišli s hypotézou, že je to možná přírodní lokální anestetikum." Jeffrey si mlhavě vzpomněl, že něco takového někde četl, když se teď o tom Seibert zmínil. Vrhnutí pilky se náhle zastavilo. Jeffrey se nechtěl dívat na to, co teď bude následovat, takže se otočil úplně zády. "Stejně," oburoval Seibert, "vzpomínám si, že u epidurální anestezie by mohly být veškeré změny, které by se daly očekávat, spojeny jedinečně se sympatickým systémem, ne s parasympatickým. Je to otázka rizika, že se látka nechtěně vstříkne tam, kam patří spinální anestezie. Je to tak?" "Klepl jste hřebík na hlavičku," řekl Jeffrey. "Ale neexistuje reálná obava, že jste mohl omylem vstříknout anestetizující roztok rovnou do krevního oběhu?"

190

"Přesně tak," řekl Jeffrey. "A tady vstupuje do hry ten problém s křečemi a srdeční toxicitou. Neexistuje však způsob, jak vysvětlit náhlou značnou parasympatickou stimulaci. Člověka napadá, že je v tom nějaká droga. Něco, co nejenže způsobuje křeče a srdeční toxicitu, ale také na krátký okamžik parasympatickou stimulaci." "Juj!" vykřikl Seibert. "Tohle je něco pro mě. Zní to, jako by to vymyslel patolog." "Nejspíš," řekl Jeffrey. "Abych řekl pravdu, pomýšlel jsem na anesteziologa." "Nehádejte se," Seibert mával zubatou pinzetou. "Patolog je mnohem kvalifikovanější k tomu, aby vymyslel nejlepší způsob, jak zabíjet lidi." Jeffrey se už pouštěl do diskuse, a pak se zarazil, protože si uvědomil směšnost rozhodování, která specializace může vypěstovat mazanějšího vraha. "Na těch dvou případech, o kterých mluvím, je ještě něco jiného. Při pitvě se u obou našly poškozené nervové buňky a neurity. U jednoho z případů se dokonce dělaly mikrosnímky, na kterých bylo vidět značné poškození ultrastruktury nervu a svalů." "Nekecáte?" Seibert přestal šít. Jeffrey poznal, že je fascinován. "Takže stačí přijít na to, který toxin způsobuje křeče a srdeční toxicitu tím, že zmrazí nervové a svalové buňky, a k tomu způsobuje značnou parasympatickou stimulaci! Aspoň zpočátku. Hele, víte co - vy máte pravdu. Tohle je jako otázka z testu u zkoušky z neurofyzologie v prvním ročníku. Budu o tom muset chvíli přemýšlet." "Nevíte, jestli se u Karen Hodgesové projeví stejné počáteční symptomy?" Seibert pokrčil rameny. "Ještě ne. Můj obvyklý modus operandi spočívá v tom, že dopodrobna studuju kartu až po pitvě. Rád si nechávám otevřený úsudek. Tak se spíš vyhnou tomu, abych něco propásl." "Vadilo by vám, kdybych se šel na tu kartu podívat?" zeptal se Jeffrey. "Sakra, ne! Jak jsem řekl, jen si poslužte. Nebudu tu dlouho." Rád, že může uniknout z tísnivého pachu pitevny, zamířil do Seibertovy maličké kanceláře. Byla to ta nejděsivější místnost, kterou v márnici uviděl, se spoustou osobních maličkostí. Stůl byl zarovnaný trhacím koženým poznámkovým blokem, košíčky na došlou poštu a poštu k odeslání, sadou pera a tužky, rámečkem na fotografie. V rámečku byla fotografie Seiberta s přitažlivou ženou, ostříhanou na kluka, a dvěma usměvavými dětmi. Rodina, oblečená v lyžařském, pózovala před zimními bílými horami v pozadí. Uprostřed mapy na stole byly dvě karty. Horní patřila Gail Shafferové. Jeffrey ji odložil stranou. Spodní byla Karen Hodgesové. Zvedl ji a posadil se do vinylového křesla. Záznam o anestezii byl to, co ho nejvíc zajímalo. Anesteziolog se jmenoval William Doherty. Jeffrey ho mlhavě znal z lékařských sjezdů. Přejel pohledem stránku a uviděl, že jako anestetikum byl skutečně použit 0,5procentní markain. Soudě podle dávky si vydedukoval, že Doherty použil třicetikubíkovou ampuli. Potom přečetl

191

stručný sumář událostí. Shrnutí v něm okamžitě probudilo myšlenky na neštěstí Patty Owenové. Jeffrey se při čtení otřásl. Karen Hodgesová zpočátku trpěla stejně překvapivými parasympatickými symptomy, než začal záchvat křečí. Jeffreyho zaplavil soucit s Dohertym. Věděl až moc dobře, čím ten člověk prochází. V okamžitém popudu zavolal ze Seibertova telefonu do nemocnice Sv. Josefa. Požádal o anesteziologii a pak čekal na doktora Dohertyho. Když vzal Doherty sluchátko, řekl mu Jeffrey, jak ho mrzí jeho zážitek z minulého dne a že si umí představit jeho úzkost - sám prošel podobnou příhodou. "Kdo volá?" zeptal se doktor Doherty, než mohl Jeffrey pokračovat. "Jeffrey Rhodes," řekl Jeffrey, poprvé po mnoha dnech užívaje své pravé jméno. "Doktor Jeffrey Rhodes z Memorialu?" zeptal se Doherty.

"Ano. Chtěl jsem se vás na něco zeptat stran toho případu. Když jste dával zkušební dávku. . ."

"Promiňte," přerušil ho doktor Doherty, "ale můj advokát mi dal velmi jasné instrukce, abych o případu s nikým nediskutoval."

"Já vím," ujistil ho Jeffrey. Už na vás podali trestní oznámení, pro zanedbání povinné péče?"

"Ne, ještě ne, ale naneštěstí to všichni očekáváme. Vážně o tom už nemohu diskutovat. Ale vážím si vašeho zavolání. Děkuju vám."

Jeffrey zavěsil, zklamán, že nemohl těžit z čerstvého zážitku doktora Dohertyho. Dokázal však pochopit motivy, pro něž ten člověk zůstal tak ostražitý. Jeffrey měl od svého advokáta stejný zákaz, když šlo o případ Patty Owenové.

"Už mám pár nápadů," zvolal Seibert, když vrazil do své kanceláře v čistém oblečení. Bez chirurgického pláště, masky a čepičky si ho Jeffrey poprvé důkladně prohlédl. Měl atletickou postavu. Vlasy měl pískově plavé, ladící s modrými očima. Hranatou, hezkou tvář. Jeffrey hádal, že je mu málo přes třicet.

Seibert obešel psací stůl a sedl si za něj. Opřel se, zvedl nohy a položil si je na roh stolu. "To, o čem mluvíme, je nějaký histotoxický depolarizační blokátor. To dá počáteční impuls, jako když vstříknete kapku acetylcholinu do všech gangliových synapsí. Přesto: parasympatické symptomy předtím, než se rozpoutá to pravé peklo v důsledku zničení nervových a svalových buněk. Jediná potíž je, že to způsobuje taky nervové záškuby." "Ale ke svalovým stahům došlo," řekl Jeffrey s narůstajícím zájmem.

Znělo to, jako by Seibert skutečně na něco přišel.

"To mě nepřekvapuje," prohlásil. Pak sundal nohy ze stolu a předklonil se s pohledem na Jeffreyho. "A co tahle poslední pacientka? Měla Karen Hodgesová ty symptomy, o kterých mluvíme?"

"Přesně tytéž."

"A víte jistě, že je nemohlo způsobit lokální anestetikum."

192

Jeffrey přikývl.

"No, bude zajímavé podívat se na výsledky z toxikologie."

"Díval jsem se na pitevni zprávy dvou z těch ostatních dvou epidurálních úmrtí. Toxikologie byla u obou negativní."

"Jak se ty čtyři případy jmenovaly?" zeptal se Seibert, vyndal pero a kus papíru.

"Patty Owenová, Henry Noble, Clark DeVries a Lucy Havalinová."

Viděl jsem pitevni zprávy Owenové a Noblea."

"Žádný z těch případů neznám. Budu se muset podívat, co máme v záznamech."

"Je tu nějaká možnost, že by ještě byla od některého z nich k dispozici nějaká tělní tekutina?" zeptal se Jeffrey.

"Uchováváme zmrazené vzorky od některých případů přibližně rok."

"Který případ byl poslední?"

"Patty Owenová," zavzpomínal Jeffrey. "Kdybyste měl sérum, mohl byste provést nějaké testy na toxin?"

"Vy to vidíte jednoduše," usklíbil se Seibert. "Jak už jsem vám říkal, je pěkně těžké najít toxin, když nemáte tolik štěstí, abyste měl konkrétní antitoxin. Nemůžete prostě jen tak nazdařbůh zkoušet hromadu antitoxinů a doufat, že se to povede."

"Existuje nějaký způsob, jak zúžit pole možností?"

Možná "zauvažoval Seibert. "Možná by stálo za to přistoupit k problému z jiného úhlu. Pokud to měl být toxin, jak by k němu ti pacienti přišli?"

"To je úplně jiná otázka," připustil Jeffrey. Ještě se zdráhal vyjít na světlo boží s teorií doktora X. "To ponechme ještě chvíli stranou. Když jste sem před chvílíčkou přišel, myslel jsem, že vás napadlo něco konkrétního."

"Napadlo," řekl Seibert. "Myslel jsem na celou třídu toxinů, které nadělaly mezi některými toxikology plno rozruchu."

Pocházejí z kožních žláz stromových žab z Kolumbie v Jižní Americe."

"Odpovídaly by konkrétně záhadnému toxinu, o kterém jsme mluvili?"

"Musím se na to ještě podívat, abych si byl jistý," připustil Seibert. "Ale pokud si vzpomínám, tak ano. Jsou hodně podobné jako kurare. Indiáni ty žáby rozemílali a extrakt používali na svá otrávená kopí. Hele, možná už to máme: jeden z těch kolumbijských Indiánů na válečné stezce." Seibert se zasmál.

"Můžete mi poradit nějakou literaturu?" zeptal se Jeffrey. "Rád bych si o tom sám něco přečetl."

"Jasně," řekl Seibert. Namířil ke své kartotéce, pak se zastavil a obrátil.

"Tahle debata mi zase připomíná ten absolutní zločin. Kdybych si měl vybrat, co dát do lokálního anestetika, zvolil bych ten japončický jed, tetrodotoxin. Protože má stejné zjevné účinky jako lokální anestetika, nikdo by nikdy neměl žádné podezření. To ty parasympatické symptomy vám nadělaly starosti. U tetrodotoxinu byste žádné neměl."

"Na něco jste zapomněl. Mám zato, že tetrodotoxin je reversibilní."

193

Paralyzuje schopnost dýchat, ale na tom při anestezii nezáleží. Můžete dýchat za pacienta."

Seibert zklamaně luskl prsty. "Máte pravdu. Na to jsem zapomněl. Musí to buňky taky zničit, kromě toho, že to zablokuje jejich funkci."

Seibert pokračoval ke kartotéce a vytáhl horní zásuvku. "Kam jsem to hergot dal?" zamumlal. Pár minut se štrachal v pořadačích, zřejmě zklamán. "Á, tady je to," zajásal a triumfálně vytáhl ze zásuvky složku. "Dal jsem to pod "žáby". Jsem to ale idiot."

Složka obsahovala sérii reprintů, článků z četných časopisů, z nichž některé byly obecné povahy, jako třeba Věda. Jiné byly ezoteričtější, třeba Pokroky cytofarmakologie. Pár minut muži mlčeli a listovali množstvím článků.

"Jak to přijde, že to všechno máte?" zeptal se Jeffrey.

"V mé práci je zajímavé všechno, co způsobuje smrt, zvláště něco, co působí tak účinně jako tyhle toxiny. A jak můžete odolat těm jménům?"

Tady je jedno: histrionikotoxin." Seibert položil článek před Jeffreyho.

Jeffrey jej zvedl a začal číst výtah.

"To je trefa," vykřikl Seibert, zvedl článek a plácl do něj volnou rukou.

"Tohle je jedna z nejtoxičtějších látek, jaké lidstvo zná: batrachotoxin."

"Ukažte," natahoval ruku Jeffrey. Zapamatoval si to jméno z těch mnoha, na která narazil v kapitole o toxinech v Chrisově učebnici toxikologie.

Jeffrey vzal článek a přečetl resumé. Znělo to slibně. Jak Seibert nadhodil, fungovalo to jako depolarizační činidlo nervových uzlin. Stálo tam také, že způsobuje rozsáhlá ultrastrukturální poškození nervových a svalových buněk. Jeffrey vzhledl od četby a podal článek Seibertovi. "Co kdybyste se po tomhle podíval v séru některého z těch případů?"

"To by bylo určitě těžké," řekl. "Je to zatraceně účinné. Je to steroidní alkaloid, což znamená, že se snadno schová v lipidech a steroidech buňky.

Možná by byl lepší extrakt ze svalové tkáně než vzorek séra, protože toxin je aktivní na zakončení motorických nervů. Jediný způsob, jak najít něco jako batrachotoxin, je pravděpodobně vymyslet nějakou formu jeho koncentrace ve vzorku."

"Dokázal byste to?"

"Jakožto steroid metabolizuje glukonaci v játrech a vylučuje se žlučí," vysvětloval Seibert. "Takže by vzorek žluči mohl být dobrý, až na jeden menší problém."

"A to je co?" zeptal se Jeffrey.

"Ta látka zabíjí tak rychle, že nestačí projít játry."

"Jeden z případů nezemřel tak rychle jako ostatní," vzpomněl si Jeffrey na Henryho Noblea. "Zřejmě dostal menší dávku a týden žil. Myslíte, že by to pomohlo?"

"Kdybych měl hádat, tak ano," zauvažoval. "Ve žluči by pravděpodobně byla koncentrace vyšší než v kterékoli jiné části těla."

"Zemřel skoro před dvěma lety. Nejspíš nebude pravděpodobné, že by tu ještě někde byla jeho tělesná tekutina."

Warren zavrtěl hlavou. "Ani náhodou. Na to nemáme místo v mrazáku."

194

"Pomohla by exhumace jeho těla?" zeptal se Jeffrey.

"Možná," řekl Seibert. "Záleží na stupni rozkladu. Kdyby bylo tělo v přiměřeném stavu, řekněme kdyby bylo pohřbeno na stinném místě a přiměřeně nabalzamováno, mohlo by to vyjít. Ale exhumovat mrtvolu není zrovna nejsnadnější.

Musíte mít povolení, a to není vždycky tak jednoduché. Je třeba soudní příkaz nebo svolení nejbližších pozůstalých.

Jak si umíte představit, ani soud, ani příbuzní tím nebyvají nijak nadšeni."

Jeffrey se podíval na hodinky. Už bylo po druhé. Zvedl článek, který držel v ruce. "Mohl bych si tohle půjčit?" zeptal se.

"Na jak dlouho chcete," řekl Seibert. "Taky vám můžu zavolat výsledky toxikologie u Karen Hodgesové a u vzorku séra Patty Owenové. Potíž je jenom v tom, že neznám vaše jméno."

"Promiňte. Jmenuju se Peter Webber. Ale je vždycky těžké sehnat mě v nemocnici. Jednodušší bude, když zavolám já vám. Kdy bych to měl podle vás zkusit?"

"Co třeba zítra? Když máme takhle narváno, děláme i o víkendech.

Uvidím, jestli to dokážu trochu urychlit, když máte o to takový zájem."

Po odchodu z márnice musel jít Jeffrey k Bostonské městské nemocnici na taxi. Nastoupil a řekl řidiči, aby ho zavezl ke Sv. Josefu. Napadlo ho, že si zkusí rozvrhnout den tak, aby mohl jet domů s Kelly. Jako staniční sestra měla v nemocnici parkovací místo.

Během jízdy se Jeffreymu podařilo prolétnout článek o batrachotoxinu.

Četlo se mu těžko, protože článek byl vysoce technický. Dozvěděl se ale, že toxin rozhodně způsobuje ireversibilní poškození nervových a svalových buněk, a ačkoliv tu nebylo konkrétně uvedeno, že způsobuje slinění, slzení a miotické zorničky, byl obsah článku vysoce sugestivní. Stálo v něm, že toxin stimuluje parasympatický systém a působí svalové záškuby.

U Sv. Pepy našel Jeffrey Kelly na obvyklém pracovišti, na sesterně jednotky intenzivní péče. Měla hodně práce. Na intenzivku přivezli před chvílí nový příjem a střídaly se služby.

"Mám jen vteřinku," v rychlosti pronesla. "Ale zapomněla jsem ti dát tohle." Podala Jeffreymu obálku s adresou svatojosefské nemocnice.

"Co to je?" zeptal se, když se Kelly obrátila zpět ke své práci.

"Seznam z nemocnice Valley. Hart zase zapracoval. Faxoval mi to dneska odpoledne. I když tentokrát byl trochu zvědavý."

"Co jsi mu řekla?"

"Pravdu," opáčila Kelly. "Že na Chrisově případu bylo něco, co se mi pořád ještě nezdá. Ale Jeffrey, teď nemůžu

mluvit. Jdi dozadu. Za pár minut mi skončí služba."

Jeffrey šel do úzkého pokojíku a posadil se. Ve značném kontrastu k rozruchu na intenzivní péči tu jediný zvuk vycházel z kompresoru malé ledničky a všudypřítomného kávovaru. Jeffrey otevřel obálku a vyndal z ní fax. Byly to dva seznamy. Jeden byl seznam doktorů, jimž byly vydány parkovací samolepky na rok 1987, uspořádaný podle oddělení. Dru-

195

hý seznam byla výplatní listina zaměstnanců nemocnice za tentýž rok.

Jeffrey horlivě vyndal svůj vlastní seznam čtyřiatřiceti lékařů, kteří měli přístup do Memorialu i ke Sv. Josefu. Když překontroloval seznam jmen, mohl Jeffrey snížit počet podezřelých ze čtyřiatřiceti na šest. Jednou z těch šesti byla doktorka Nancy Bennettová. Byla z anesteziologického oddělení nemocnice Valley. Momentálně byla Jeffreyho hlavní podezřelou, teď si bude muset opatřit stejné seznamy z nemocnice Commonwealth a Suffolkské všeobecné. Jakmile to bude mít, byl přesvědčen, že bude seznam ještě kratší. Vlastně doufal, že zbude jen jeden člověk.

Dveře z jednotky intenzivní péče se otevřely a vstoupila Kelly. Vypadala stejně unaveně, jako se Jeffrey cítil.

Přistoupila k němu a sedla si na židli vedle něj. "To byl den!" vzdychla. "Pět příjmů jen při naší službě."

"Mám povzbuzující zprávu," hlásil Jeffrey horlivě. "Podle seznamu odborného personálu z Valley už nám zbývá jen šest doktorů. Kdybychom teď dokázali vymyslet nějaký způsob, jak dostat seznamy z těch ostatních dvou nemocnic. . ."

"Tady ti asi nepomůžu," řekla Kelly. "Ani v Commonwealthu, ani v Suffolkské neznám živou duši."

"Co kdyby se tam prostě jen zašlo do ošetrovatelské kanceláře?"

"Počkej moment! Amy pracovala v Suffolkské na intenzivce."

"Kdo je Amy?" zeptal se Jeffrey.

"Jedna z mých ošetrovatelek," řekla Kelly. "Podívám se, jestli ještě neodešla." Kelly vyskočila ze židle a zmizela znovu na jednotce intenzivní péče.

Jeffrey se pohledem vrátil ke svému seznamu šesti doktorů, pak k seznamu čtyřiatřiceti. Byl to povzbuzující pokrok, to zas ano. Šest lidí, to byl mnohem přiměřenější počet k úvahám. Pak si všiml dvou jmen napravo od seznamu lékařů. Na zaměstnance zapomněl. Přesunul se k přehledu zaměstnanců nemocnice Valley a hledal jméno Maureen Gallopové. Jak očekával, nebylo tam. Pak si zkontroloval Trenta Hardinga.

K svému naprostému úžasu jeho jméno na výplatní listině nemocnice Valley našel. Roku 1987 opravdu pracoval v ošetrovatelském oddělení!

Jeffrey mu se rozbušilo srdce. To jméno na něj z papíru přímo křičelo.

Trent Harding pracoval v nemocnici Valley, v Memorialu i u Sv. Josefa.

Jen klid, radil Jeffrey sám sobě, když vzrušení trochu pominulo. Je to pravděpodobně jen náhoda. Ale byla to zatracená náhoda a mnohem méně vysvětlitelná než u doktorů, majících přístup do mnoha nemocnic zároveň.

Dveře na jednotku intenzivní péče se otevřely a znovu se objevila Kelly.

Klesla zpátky na sedadlo a shrnula si vlasy z čela. "Propásla jsem ji," pronesla zklamaně. "Ale uvidím ji zítra. Pak ji řeknu."

"Nejsem si jistý, jestli to bude nutné," zvažněl Jeffrey. "Podívej, co jsem našel!" Položil před ni seznam zaměstnanců nemocnice Valley a ukázal na jméno Trenta Hardinga. "Tenhle chlap pracoval v kritickou dobu ve všech třech nemocnicích. Vím, že to není jednoznačný důkaz, ale těžko věřit, že

196

je to jen náhoda, když byl na každém z těch tří míst v tu pravou dobu."

"A teď pracuje tady u Sv. Josefa?"

"Podle toho seznamu, cos mi přinesla."

"Víš, na kterém pracovišti "Nevím kde, ale znám zařazení," odpověděl Jeffrey. "Je ve stejném zařazení jako ty - ošetrovatel."

Kelly se ostře nadechla. "Ne!"

"To je na tom seznamu. Znáš ho?"

Kelly zavrtěla hlavou. "Nikdy jsem ještě neslyšela jeho jméno, ale taky samozřejmě neznám každého."

"Musíme zjistit, kde pracuje," uvažoval Jeffrey.

"Zajdeme za Polly Arnsdorfovou," vykřikla Kelly a rychle vstala.

Jeffrey ji chytil za paži. "Zadrž. Musíme být opatrní. Nechci, aby Polly Arnsdorfová toho chlapa vylekala. Nezapomeň, nemáme jistotu. Je to všechno jen naše dedukce. Kdyby měl ten Harding podezření, že po něm jdeme, mohl by utéct, a to je to poslední, co chceme. A kromě toho nemůžeme použít moje pravé jméno. Mohla by je poznat."

"Ale jestli je Harding vrah, nemůžeme ho nechat potloukat se po chodbách nemocnice."

"Intervaly mezi anestetickými komplikacemi jsou osm i víc měsíců," řekl Jeffrey. "Na pár dnech nesejde."

"A co Gail?" otázala se Kelly.

"Ještě pořád nevíme, co je za její smrtí."

"Ale nadhodil jsi - " začala Kelly.

"Řekl jsem, že mám podezření," přerušil ji Jeffrey. "Uklidni se. Začínáš si to brát víc než já. Nezapomeň, víme nanejvýš, že ten Harding pracoval ve všech třech nemocnicích v době, kdy tam došlo k problémům s

anestezii. Budeme toho potřebovat mnohem víc, abychom na něj mohli ukázat prstem. A možná se ukáže, že se mýlíme. Neříkám, že bychom neměli promluvit s Polly. Jen si to musíme promyslet. To je všechno."

"No dobrá," souhlasila. "Jak tě mám představit?"

"Používám jména Webber, ale s křestním jménem bohužel nejsem důsledný. Říkejme mi doktor Justin Webber. A pokud se týče toho Hardinga, řekneme, že nám dělá starost jeho kvalifikace."

Společně sešli dolů do správního oddělení. Když dorazili ke kanceláři Polly Arnsdorfové, oznámili jim, že má meziměstský telefonní hovor.

Seděli v čekárně, dokud je nepřijala. Z rušného provozu kolem její kanceláře bylo jasné, jak má napilno.

Když je konečně pustili dál, představila Kelly Jeffreyho jako doktora Justina Webbera, přesně podle plánu.

"A co si přejete?" zeptala se Polly. Její tón byl přátelský, ale pracovní.

Kelly krátce pohlédla na Jeffreyho a začala. "Chceme se zeptat na jednoho ze zdejších ošetřovatelů," řekla. "Jmenuje se Trent Harding."

Polly kývla a čekala. Když Kelly mlčela, zeptala se: "A co byste rádi věděli?"

197

"Za prvé jsme zvědaví, kde tady v nemocnici pracuje," zeptal se Jeffrey.

"Pracoval, opravila ho Polly. "Pan Harding tu včera skončil."

Jeffrey pocítil bodnutí zklamání: Ach ne, pomyslel si - má toho člověka ztratit potom, co se dostal tak blízko? Ale mělo to i svou dobrou stránku - odešel-li Harding hned po poslední anesteziologické komplikaci, byla to další inkriminující informace.

"Kde v nemocnici pracoval?" zeptal se Jeffrey.

"Na operačním sále," odpověděla Polly. Podívala se z Jeffreyho na Kelly a zase zpátky. Instinkt jí říkal, že se něco děje, něco pěkně vážného.

"Jaké měl služby?" zeptala se Kelly.

"První měsíce dělal noční, ale pak přešel na denní služby. Dělal denní až do včerejška."

"Překvapilo vás, že odešel?" zeptal se Jeffrey.

"Vlastně ne," řekla Polly. "Kdyby nebyl takový nedostatek dobrých ošetřovatelů, požádala bych ho, aby odešel už před nějakou dobou. Měl v záznamech soustavné problémy stran vycházení s nadřízenými, nejen tady, ale i v ostatních institucích, kde pracoval. Paní Raleighová s ním měla plné ruce práce. Pořád jí tvrdil, jak má vést chirurgické oddělení. Ale jako ošetřovatel byl vynikající. Mimořádně inteligentní, mohu dodat."

"Kde ještě ten člověk pracoval?" zeptal se Jeffrey.

"Pracoval ve většině bostonských nemocnic. Podle mě už jediná velká nemocnice, ve které ještě nebyl zaměstnán, je Bostonská městská."

"Pracoval v Commonwealthu a v Suffolkské všeobecné?" otázal se Jeffrey.

Polly přikývla. "Na to si vzpomínám."

Jeffrey se stěží udržel. "Bylo by možné podívat se do jeho záznamů?"

"To vám nemohu dovolit," řekla mu Polly. "Naše záznamy jsou důvěrné."

Jeffrey přikývl. Tohle čekal. "A co fotografie? To by určitě šlo."

Polly zavolala interkomem sekretáře a požádala ho, aby jí přinesl fotografii Trenta Hardinga. Pak se zeptala: "Smím se zeptat, proč ten zájem o pana Hardinga?"

Jeffrey i Kelly začali mluvit současně. Pak na ni Jeffrey kývl, aby pokračovala. "Je tu jistá pochybnost o jeho doporučeních a kvalifikaci," řekla.

"O tom bych nepochybovala," prohlásila Polly, když její sekretář přišel s fotografií. Vzala ji a podala Jeffreymu. Kelly se naklonila, aby si ji také prohlédla.

Jeffrey toho člověka viděl na sále v Memorialu při mnoha příležitostech. Poznával jeho ostře plavý vojenský zástřih a statnou postavu. Jeffrey s ním nikdy přímo nemluvil, pokud si vzpomínal, ale pamatoval si, že byl vždycky uctivý a svědomitý. Rozhodně nevypadal jako vrah. Vypadal jako dost typický Američan, jako fotbalista z texaské vysoké školy.

Jeffrey vzhledl od fotografie a zeptal se: "Máte nějakou představu, jaké má ten člověk plány?"

"Ach ano," odpověděla Polly. "Pan Harding mluvil dost konkrétně."

Říkal, že nastoupí do Bostonské městské, protože chce akademičtější program."

198

"A ještě jedna věc," zeptal se Jeffrey. "Můžete nám dát adresu a telefonní číslo Trenta Hardinga?"

"To snad půjde," mínila Polly. "Určitě je v telefonním seznamu." Vyndala kus papíru a tužku. Natáhla se pro fotografii Trenta Hardinga, vzala ji od Kelly, obrátila a opsala informaci ze zadní strany, pak papír podala Jeffreymu.

Jeffrey poděkoval Polly za čas, který jim věnovala. Kelly rovněž. Pak odešli ze správního oddělení. Cestou z hlavního vchodu nemocnice zamířili ke Kellyinu autu.

"Tohle by vážně mohlo být ono!" řekl Jeffrey vzrušeně, jakmile byli z doslechu. "Trent Harding může být vrah!"

"Souhlasím," řekla Kelly. Došli k autu a podívali se na sebe přes jeho střechu. Kelly ještě musela otevřít dveře. "Taky si myslím, že jsme povinni jít okamžitě na policii. Musíme ho zastavit, než znovu udeří. Jestli je to on, musí být šílený."

"Nemůžeme jít na policii," namítl Jeffrey poněkud podrážděně. "A to ze stejných důvodů, jako když jsem ti to říkal"

posledně. Jakkoliv si myslíme, že je tohle inkriminující informace, pořád ještě je to jen indicie.

Vzpomeň si, nemáme žádný důkaz. Ani jeden! Neexistuje ani důkaz, že byli pacienti otráveni. Přiměl jsem soudního ohledače hledat toxin, ale pravděpodobnost jeho izolace není nijak vysoká. Toxikologické schopnosti mají své meze."

"Ale ta představa, že tu někdo takový obchází, mě děsí," stříšla se Kelly.

"Hele, souhlasím s tebou - ale fakt je, že v tomhle bodě nemůže policie nic udělat, ani kdyby s námi souhlasila. A aspoň v tuhle chvíli není v nemocnici."

Kelly zdráhavě otevřela dveře svého auta. Oba nastoupili.

"Co potřebujeme, je důkaz," řekl Jeffrey. "A první, co musíme udělat je ujistit se, že ten člověk je ještě ve městě."

"A jak to uděláme?" zeptala se Kelly.

Jeffrey rozložil kus poznámkového papíru, který dostal od Polly. "Pojedeme k jeho bytu a přesvědčíme se, jestli tam ještě bydlí."

"Nepokusíš se s ním mluvit, že ne?"

"Ještě ne. Ale pravděpodobně jednou budu muset. Jedem. Adresa je Garden Street na Beacon Hillu."

Kelly poslechla, i když se jí nelíbila představa, že jede někam do blízkosti obydlí toho zloducha. Důkaz nedůkaz, ona už byla přesvědčena o Hardingově vině. Jaký jiný důvod by mohl mít, aby byl v každé z těch nemocnic přesně v pravý čas?

Kelly zajela na Stonow Drive, pak odbočila doprava na Revere Street, kterou se dostali rovnou na Beacon Hill. V Garden Street zabočili dolů směrem ke Cambridge Street. Už nemluvili, dokud nedorazili na danou adresu.

Kelly zaparkovala v druhé řadě. Zatáhla ruční brzdu. Byl to strmý kopec.

Jeffrey se naklonil přes Kellyin klín, aby se podíval nahoru na budovu.

V kontrastu k sousedním domům byla Hardingova budova ze žlutých cihel, ne z červených. Jako ostatní to však byl čtyřpatrový činžák. Vzhle-

199

dem ke strmosti ulice se střechy stupňovaly budovu od budovy jako obrovité schodiště. Trentova budova měla nahoře dekorativní parapet, okovaný mědí, ošlehanou počasím do známé zelenavé patiny. Bylo by to hezké, kdyby se pravý roh neodloupl a velký kus nevisel dolů. Přední vchod, požární schodiště a všechny ozdoby silně potřebovaly opravit, a stejně jako okolní budovy i tato budila dojem zříceniny.

"Nevypadá to na dobrou oblast," zamračila se Kelly. Ulice byla plná smetí. Auta parkující na obou stranách byla otlučená a špinavá, až na jedno: červenou corvettu.

"Hned se vrátím," ujistil ji Jeffrey, když začal otevírat dveře.

Kelly ho popadla za paži. "Víš jistě, že děláš dobře?"

"Napadá tě něco lepšího? Kromě toho jdu jen do haly zkontrolovat, jestli je tam napsané jeho jméno. Hned jsem zpátky."

Kellyina starost Jeffreyho pozdržela. Zastavil se na okamžik na ulici a uvažoval, jestli si počíná správně. Ale musí se přesvědčit, že je Harding ještě v Bostonu. Zaťal zuby, přešel mezi zaparkovanými auty a zkusil vnější dveře žluté budovy. Otevřely se do malé haly.

Jeffrey vstoupil. Budova byla zevnitř ještě ošumělejší. Ze stropu haly se na holém drátě houpalo laciné osvětlovací těleso. Kdysi kdosi vypáčil vnitřní dveře a nikdy se to neopravilo. V koutě haly ležel odhozený rozpáraný plastkový pytel na odpadky. Z trhlíny se vysypalo smetí, zdůrazňující nepříjemný pach odpadků, který visel ve vzduchu.

U interkomu bylo na seznamu šest bytů. Jeffrey hádal, že to znamená jeden byt v každém podlaží včetně suterénu. Jméno Trenta Hardinga bylo až nahoře. Jeho jméno bylo také na jedné poštovní schránce. Jeffrey viděl, že všechny zámky na poštovních schránkách jsou rozbité. Natáhl se, aby otevřel Hardingovu schránku, a podíval se, jestli tam není nějaká pošta.

V okamžiku, kdy se jeho ruka dotkla schránky, se otevřely vnitřní dveře budovy.

Jeffrey stál tvář v tvář Trentu Hardingovi. Už zapomněl, jak silný se ten člověk na pohled zdá. Vyzařovala z něj také jakási zlovolnost, kterou si Jeffrey nikdy neuvědomil, když ho vídal na operačním sále Memorialu.

Oči měl modré a studené a hluboko zasazené pod hustým obočím. Harding měl také jizvu, na kterou Jeffrey zapomněl a která nebyla na fotografii patrná.

Jeffrey stihl odtáhnout ruku od poštovní schránky ve zlomku sekundy, než si toho Harding všiml. Nejdřív se Jeffrey bál, že ho Harding pozná.

S navrčeným výrazem se však muž protáhl nevrle kolem Jeffreyho, aniž by se zarazil.

Jeffrey se zhluboka nadechl. Opřel se na okamžik o stěnu s poštovními schránkami, aby chytil dech. Krátké, nečekané střetnutí ho na okamžik vynervovalo. Aspoň ale dokázal to, co si předsevzal. Věděl, že Trent Harding neopustil město. Možná odešel od Sv. Pepy, ale pořád ještě je v Bostonu.

Jeffrey se vynořil z budovy, prošel mezi zaparkovanými auty a nastoupil zpět do Kellyina vozu. Kelly byla rozčilená.

200

"Ten chlap zrovna vyšel z budovy," vyštěkla. "Já to věděla, že tam nemáš chodit. Já to věděla!"

"Nic se nestalo," ujišťoval ji Jeffrey. "Aspoň víme, že neupláchl z města."

Ale přiznávám, že mě polekal. Nemůžu říci s jistotou, že je vrah, ale zblízka vypadá pěkně děsivě. Má pod okem jizvu, která není na fotografii vidět, a v očích má něco divokého."

"Musí být šílený, jestli dává něco do anestetik," řekla Kelly, natáhla se kupředu a nastartovala auto. Jeffrey se naklonil a položil jí ruku na paži. "Počkej!"

"Co zas?" otázala se Kelly.

"Jen vteřinu," zaprosil Jeffrey. Vyskočil znovu z auta a doklusal na roh Revere Street. Rozhlédl se po ní a rozeznal Hardingovu postavu mizet v dále.

Jeffrey utíkal zpět ke Kelly, ale místo aby nastoupil do auta, objevil se u okénka na straně řidiče. "Je to příliš dobrá příležitost, než abychom ji propásli."

"Co tím myslíš?" Ať to bylo cokoli, byla si Kelly jistá, že se jí to nebude líbit.

"Vnitřní dveře z foyer do Trentova domu jsou otevřené. Myslím, že se v rychlosti porozhlédnu po jeho bytě. Třeba najdu nějaký důkaz, který by potvrdil naše podezření."

"Podle mě to není dobrý nápad," řekla Kelly. "Kromě toho, jak se dostaneš do jeho bytu?"

Jeffrey ukázal na střechu. Kelly natáhla krk.

"Vidíš to okno u požárního schodiště v nejvyšším patře? Je otevřené.

Trent Harding bydlí v nejvyšším poschodí. Můžu vyjít na střechu, slézt po požárním schodišti a dostanu se dovnitř."

"Já myslím, že bychom odtud měli hned vypadnout," řekla Kelly.

"Před pár minutami jsi to byla ty, kdo se tak staral, aby nám ten chlap neutekl," připomněl Jeffrey. "Jestli můžu získat důkaz, který potřebujeme, abychom ho zastavili, nestojí to za trochu rizika? Myslím, že nesmíme propást příležitost."

"Co když se pan Plážový Svalovec vrátí, až tam budeš? Roztrhne tě holýma rukama."

"Budu rychlý," řekl Jeffrey. "Kromě toho, pokud by se čírou náhodou vrátil, až tam budu, jen ho nech jít. Počkej pět vteřin, pak jdi dovnitř a zazvoň na buzák. Jeho jméno je vpravo od knoflíku. Jestli ten buzák uslyším, vylezu zase oknem a na střechu."

"Něco nemusí vyjít," Kelly potřásla hlavou.

"Všechno vyjde," řekl Jeffrey. "Věř mi."

Než mohla Kelly vyjádřit svůj souhlas nebo nesouhlas, poplácal ji Jeffrey po paži a vrátil se do činžáku. Vstoupil do haly a strčil do vnitřních dveří. Napravo vedlo úzké schodiště. Každé odpočívadlo osvětlovala jediná holá žárovka. Jeffrey se podíval nahoru a uviděl mléčné střešní okno.

Rychle stoupal do schodů. Než dorazil ke dveřím na střechu, byl bez

201

dechu. Dalo trochu hmoždění, než dveře otevřel, ale Jeffrey to nakonec dokázal.

Střecha byla pokrytá dehtem a štěrkem. Asi metr dvacet vysoká zídka ji oddělovala od střechy sousedního domu směrem do kopce. Stejně tak tomu bylo na druhé straně. Každá budova měla vlastní střešní nástavbu.

Pár jich bylo natřeno a zřejmě dobře udržováno. Mnohé byly polorozpadlé, některé dveře visely z pantů. Na některých střeších byly improvizované terasy se zrezivělým zahradním nábytkem.

Jeffrey přistoupil k okraji střechy a shlédl dolů na ulici, kde uviděl Kellyino auto. Nikdy si nepotrpěl na výšky a potřeboval všechnu svou odvahu k tomu, aby vykročil na kovovou mříž, která tvořila požární schodiště. Mezi nohama viděl rovnou dolů na chodník o pět pater níž.

Opatrně sestoupil po schodišti o patro níž, na odpočívadlo před Trentovým oknem. Připadal si nekrytý a náhle se bál, jestli ho nevidí nějaký soused. To poslední, co potřeboval, bylo, aby někdo zavolal policii.

Jeffrey musel zápolit s prastarým okenním rámem, než se mu podařilo proklestit si cestu dovnitř. Jakmile se tam ocitl, vyklonil se z okna. Zvedl na Kelly palec na znamení úspěchu. Pak se otočil do místnosti.

Trent čučel na magazín Playgirl ve stojánku. Pomýšlel na to, že by jej prolistoval, jen aby viděl, co se dívkám Líbí na mužském těle. Ale neudělal to. Stál v Garyho dragstoru na Charles Street a věděl, že majitel se nalézá u pultu po jeho levici. Trent nechtěl, aby si o něm ten člověk utvořil nějaký mylný názor stran toho, proč se zajímá o Playgirl. Místo toho zvedl cestovatelský magazín, na jehož obálce se psalo o dovolené v San Francisku.

Trent přistoupil k pultu, hodil magazín na pult a na něj položil Globe.

Pak požádal o dva balíčky cigaret Camel bez filtru, svou obvyklou značku.

Pokud už Trent hodlal kouřit, chtěl něco opravdu silného.

Když zaplatil za svůj nákup, vyšel Trent na ulici. Zvažoval, nemá-li zajít dolů do Beaconhillské cestovní kanceláře popovídat si o krátké dovolené v San Fran Byl nakrátko nezaměstnaný, měl čas a peněz kopy. Připadal si ale líný.

Možná zajde do cestovní agentury zítra. Místo toho se otočil, přešel ulici a vstoupil do obchodu s lihovinami. Chtěl si koupit pár piv.

Rozhodl se jít domů a zdřímnout si. Tak aspoň vydrží dlouho vzhůru.

Možná zajde do kina a pak se půjde podívat, jestli by nenašel nějakého trumberu, aby si ho podal.

Jeffrey stál a zíral kolem sebe po obývacím pokoji, orientoval se. Prohlížel si nábytek typu každý pes - jiná ves, prázdné pивní láhve a plakát s Harley-Davidsonem. Vůbec si nebyl jist, co hledá nebo co čeká, že uvidí - byla to expedice čistě nazdařbůh. A i když kvůli Kelly předstíral, že vstoupit do bytu bude hračka, byl mnohem nervóznější, než dával najevo. Proti své vůli uvažoval, jestli některý soused nezavolá policii.

Bál se, že každou chvíli zaslechne v dále policejní sirény.

První, co udělal, byla rychlá obchůzka celým bytem. Připadalo mu, že by se měl raději přesvědčit, není-li tu kromě něj někdo jiný. Když už si byl jist, že je sám, vrátil se do obývacího pokoje a začal všechno zkoumat podrobněji. Na kávovém stolek uviděl časopisy plné žoldáků a dobrodruhů, ale také několik pornografických sado-masochistických časopisů. Byl tu také pár , železek s klíčem v zámku. U přepážky, oddělující pokoj od ložnice, stála dřevěná knihovna. Knihy byly většinou o chemii, fyziologii a učebnice ošetřovatelství, ale bylo tu také několik svazků Holocaustu. Vedle gauče bylo akvárium s velkou krajtou mřížkovanou uvnitř. Jeffrey si pomyslel, že je to pěkný doplněk.

U jedné stěny byl psací stůl. Na rozdíl od zbytku bytu byl na jeho desce vcelku pořádek. Další odborné knihy byly úhledně seřazeny mezi mosaznými stojánky ve tvaru sov. Také tu byl telefonní záznamník.

Jeffrey přistoupil ke stolu a vytáhl prostřední zásuvku. Tužky a papír byly úhledně uspořádány. Byl tu sloupek kartiček osmkrát dvanáct, adresář a šeková knížka. Prolistoval adresář. V okamžitém popudu se rozhodl jej vzít. Vsunul jej do kapsy. Zvedl šekovou knížku a prohlédl si ji. Překvapila ho výše konta. Harding měl na svém účtu přes deset tisíc dolarů.

Jeffrey šekovou knížku vrátil.

Sklonil se a otevřel první ze spodnějších zásuvek. Právě když to udělal, zazvonil telefon. Jeffrey strnul. Po několika zazvoněních přístroj cvakl.

Jeffrey se vzpamatoval a hledal dál. V zásuvce byly manilové desky. Na každých byla nálepka s jiným označením, jako například Ošetřovatelství na chirurgii, Anestezie pro ošetřovatelky a tak dále. Pomalu začal uvažovat, jestli si o tom člověku neudělal ukvapené závěry.

Když záznamník nahrál vzkaz, znovu cvakl a Jeffrey vyslechl toho, kdo Trenta zavola a nechal mu vzkaz.

"Ahoj, Trente! Tady je Matt. Volám ti, jen abych ti řekl, jak jsem rád.

Jsi fantastický. Ještě zavolám. Měj se."

Jeffrey mlhavě uvažoval, kdo ten Matt je a proč je tak rád. Přesunul se do ložnice. Postel byla neustlaná. Místnost byla spoře zařízená, byl tu noční stolek, prádelník a křeslo. Dveře skříně byly otevřené. Jeffrey viděl řadu námořnických uniforem, všechny vyžehlené a připravené, jen je obléci. Jeffrey promnul v prstech materiál. Divil se, proč je Harding má.

Na prádelníku byla televize. Vedle ní bylo roztroušeno asi tucet pornografických videokazet, většinou sado-masochistického obsahu. Obaly zdobily fotografie mužů a žen v řetězech. Na nočním stolek vedle postele byla brožura s názvem Gestapo. Na obálce byl obrázek velkého vousatého muže v nacistické uniformě, stojícího nad nahou blondýnou v řetězech.

Jeffrey otevřel horní zásuvku prádelníku a našel ponožku plnou marihuany. Našel také sbírku ženského prádla.

Skutečný hřebec, pomyslel si ; Jeffrey sarkasticky. U prádla uviděl hromádku polaroidových snímků.

Byly to záběry Trenta Hardinga. Zřejmě je pořídil sám. Pózoval na své posteli v různých stadiích neoblečenosti. Na několika si nejspíš zkoušel některé prádlo ze zásuvky. Jeffrey je právě vracel na místo, když dostal

nápad. Vybral z hromádky tři a strčil je do jedné kapsy. Ostatní fotografie pak dal zpátky a zavřel zásuvku.

Pak se odebral do koupelny a rozsvítil. Přistoupil k lékárnice a otevřel dveře se zrcadlem. Bylo tu obvyklé vybavení - aspirin, pepto-bismol, náplasti a podobně. Nic neobvyklého, jako třeba ampule markainu.

Jeffrey zavřel lékárnici a vydal se z ložnice do kuchyně. Jednu za druhou začal prohlížet skřínky.

Kelly bubnovala prsty o volant. Tohle čekání se jí ani trošku nelíbilo.

Nechtěla, aby Jeffrey šel do toho bytu. Nervózně vzhledla k otevřenému oknu ve čtvrtém poschodí. Vykoukly z něj jakési modré záclony a plápolaly ve větru. Letitá okenice se opírala o zeď tam, kde ji Jeffrey nechal.

Kelly se rozhlédla po Garden Street. Na jejím konci viděla provoz na Cambridge Street. Posunula se a podívala na hodiny na palubní desce.

Jeffrey už byl v bytě skoro dvacet minut. Co tam propána dělá?

Kelly už nedokázala klidně sedět ani minutu, začala vystupovat z auta.

Dveře měla napůl otevřené a nohy na chodníku, když zahlédla Trenta Hardinga. Vrátil se! Byl dva domy nad svým bydlištěm a mířil rovnou ke dveřím. Nebylo o tom pochyb - jde domů.

Strnula. Muž šel směrem k ní. Rozeznávala ten pohled v jeho očích, který jí popsal Jeffrey. Byly to oči jako kočičí, s nemrkající naléhavostí.

Zřejmě je upíral přímo na ni, ale neuhnul pohledem. Dorazil ke dveřím a trhnutím je otevřel. Pak zmizel z dohledu.

Kelly trvalo několik okamžiků, než dokázala prolomit paralyzující účinky, které na ni mužovo objevení mělo. Naplno zpanikařená otevřela dveře auta dokořán a vyskočila na ulici. Hnala se do budovy, popadla dveře s úmyslem otevřít je dokořán, ale neudělala to. Napadlo ji, jestli už Trent stihl projít halou. Po dalším vteřinovém zaváhání pootevřela dveře na dva centimetry a nakoukla dovnitř. Když uviděla, že je hala prázdná, rychle vstoupila a šileně hledala Trentovo jméno na tabulce interkomu. Našla je hned nahoře, natáhla třesoucí se ukazovák a stiskla knoflík.

"Ne!" vykřikla Kelly. Slzy strachu a zoufalství jí vhrkly do očí. Knoflík se ani nehnul. Když se podívala zblízka, všimla si, že bzučák je už dávno vypojený. Čouhalo z něj několik drátů. Knoflík byl natrvalo zamáčknutý.

Kdyby nebyly dráty přefříznuté, bzučelo by to v Hardingově bytě permanentně. Kelly zabušila pěstí na panel

interkomu. Musí něco vymyslet.

Uvažovala, jaké má možnosti. Moc jich nebylo.

Vyběhla zpátky ven a běžela doprostřed ulice. Přiložila ruce k ústům a vykřikla nahoru k otevřenému oknu: "Jeffrey!"

Žádná odpověď. Pak zaječela ještě hlasitěji, opakovala jeho jméno dvakrát.

Pokud ji Jeffrey slyšel, nedal to najevo. Kelly byla v úzkých. Co má dělat? Představovala si Hardinga, jak stoupá do schodů. V tomhle okamžiku pravděpodobně stojí u dveří. Kelly se rozběhla k autu, skočila dovnitř a nalehla na houkačku.

204

Jeffrey se napřimil a protáhl. Prohledal už většinu spodních skříněk v kuchyni a nenašel nic nečekaného, kromě dost rozsáhlé kolonie švábů.

Z dálky slyšel vytrvale troubit automobilovou houkačku. Uvažoval, co se to asi děje. Ať to bylo cokoli, byl řidič hodně vytrvalý.

Jeffrey dosud doufal, že přijde v Trentově bytě na něco inkriminujícího, ale nic nenašel. Podařilo se mu všehovšudy pořídit jakési důkazy o slabé a možná násilnické osobnosti, spojené s jakýmsi vážnými pochybnostmi o jeho sexuální identitě. To z něj však určitě nedělalo masového vraha, který zaměňuje fióly lokálních anestetik.

Jeffrey začal otevírat kuchyňské zásuvky. Nebylo tam nic nezvyklého, jen obvyklé přístroje, nože a otvírání a další kuchyňské maličkosti. Pak šel ke dřezu a otevřel skříňku pod ním. Našel tam kbelík na odpadky, krabici vatových tamponů, hromadu starých novin a propanový hořák.

Jeffrey vyndal ze skřínky hořák a podíval se na něj zblízka. Byl to typ, užívaný instalatéry-samouky. Vedle něj byla složená přenosná trojnožka.

První, co Jeffreyho napadlo, bylo, zda by se dal hořák použít při zatavování fiól s markainem. Připomněl si vlastní neobratné pokusy se sporákem u Kelly. Takový hořák by byl při směřování žáru lepší. Jenže hořák by sice byl možná pro takový účel vhodný, ale sám o sobě stěží poskytuje jistotu, že právě z toho důvodu jej má Trent pod dřezem. Pro propanový hořák byla spousta možností užití kromě zatavování skleněných ampulí s léčivem.

Jeffrey mu se zastavilo srdce. K uším mu dolehl zvuk těžkých kroků, stoupajících po schodech. Rychle vrátil propanový hořák na místo a zavřel dveře skřínky. Pak zamířil do obývacího pokoje pro případ, že by musel nakvap uprchnout.

Neslyšel bzučák, ale pomyslel si, že bude nejlepší připravit se na tu nepravděpodobnou možnost Hardingova návratu, aniž by ho Kelly viděla.

Zvuk klíče, vnikajícího do zámku, ho přimrazil na místě. Otevřené okno bylo šest metrů od něj, přímo přes dveře do chodby. Jeffrey věděl, že to nestihne. Nemohl dělat nic, než se přitisknout ke kuchyňské stěně a doufat, že zůstane z dohledu.

Srdce mu bušilo. Jeffrey slyšel zabouchnout dveře a zvuk časopisů, odkládaných na kávový stůl a následovaný týmiž těžkými kroky napříč místností. Brzy se byt naplnil zvukem hlubokého, perkusního rytmu rockové hudby. Jeffrey uvažoval, co má dělat. Okno v kuchyni mělo vyhlídku do dvora, tam však požární schodiště nebylo. Byl by to kolmý pád z výše čtyř poschodí na zem. Jeho jediná úniková cesta bylo okno v průčelí, leda že by se dokázal včas dostat ke dveřím do chodby. Jeffrey pochyboval, že to dokáže, a i kdyby to stihl ke dveřím, povšiml si bohaté soustavy bezpečnostních zámků. Jakživ by je nedokázal odemknout dost rychle. Ale něco udělat musí. Bylo jen otázkou času, kdy si Trent všimne otevřené okenice.

Než si Jeffrey stihl vymyslet, co udělá, překvapil ho Trent znovu tím, že prošel rovnou kolem něj směrem k ledničce.

Měl v rukou kartón se šesti lahvení piva.

205

Jeffrey věděl, že bude v několika příštích vteřinách odhalen - využil tedy okamžiku a vyrazil ze dveří směrem k otevřenému oknu.

Náhly pohyb Trenta vylekal, ale jen na okamžik. S výbuchem rouhavého klení pustil pivo, které se roztříštilo na zemi, a skočil po Jeffreyem.

Ten měl na mysli jediný cíl: dostat se z okna. Když k němu dorazil, prakticky jím proletěl a udeřil se bokem o podokenici. Chytil se železného zábradlí požárního schodiště a podařilo se mu dostat z místnosti nohy, ale nebyl dost rychlý. Trent ho chytil za pravou nohu u kolena a začal táhnout.

Výsledkem byla přetahovaná, při které oba muži funěli a hekali. Jeffrey se nemohl rovnat se silou mladšího muže. Když si uvědomil, že ho vtáhne zpátky do bytu, pokrčil Jeffrey volnou nohu a kopl Trenta do hrudi nejsilněji, jak jen mohl. Rána uvolnila Trentův stisk na Jeffreyho noze. Druhým kopancem se Jeffrey osvobodil. Seskočil z podokenice a po všech čtyřech se škrábal na požární schodiště.

Trent se vyklonil z okna a viděl Jeffreyho mřít nahoru. Rozhodnut mu nadběhnout zajel zpátky do bytu, aby použil hlavní schodiště. Cestou popadl kladivo s rozštěpeným nosem, které nechával na knihovně.

Jeffrey se nikdy v životě nepohyboval tak rychle. Jakmile byl na střeše, neztrácel čas. Běžel rovnou ke zdi sousedního domu a převálil se na jeho střešinu. Hnal se ke střešní nástavbě a divoce zatahal za dveře. Byly zamčené! Běžel k další zdi a slyšel, jak se dveře střešní nástavby na Trentově domě rozlétly a udeřily o zeď.

Jeffrey se ohlédl právě včas, aby viděl, jak se Trent žene směrem k němu s tváří staženou odhodlanou grimasou vzteku. Viděl, že třímá v ruce kladivo.

Dorazil ke druhé střešní nástavbě, o dva domy vzdálené od Trentova domu. Zatáhl za dveře. K jeho naprosté úlevě se

otevřely. Ve vteřině byl uvnitř, přitáhl za sebou dveře a pahčtil se se zámkem, který byl rozbitý. Byl tu ale háček s očkem. Jeffreymu se tolik třásl ruce, že mu dělalo potíže vsunout háček do oka. Vklouzl tam právě ve chvíli, kdy z druhé strany udeřil do dveří Trent. Trent divoce rachotil dveřmi ve snaze je otevřít. Jeffrey ucouvl s nadějí, že útlý háček vydrží. Když dal Trent průchod svému zklamání tím, že začal bušit do dveří kladivem, proniklo několik úderů tenkými dveřmi se zvukem štípání dřeva. Jeffrey se otočil a utekl po schodech dolů. Byl o dvě patra níž, když uslyšel, jak se dveře s praskotem otvírají. Když obíhal třetí odpočívadlo, Jeffrey ve svém kvapu klopýtl. Nebyť toho, že se chytil sloupku zábradlí, byl by upadl. Naštěstí dokázal znovu získat rovnováhu a pokračovat v sestupu. Jakmile dorazil do přízemí, vyrazil dveřmi na ulici. Kelly stála vedle auta. "Jedem!" zařval Jeffrey když se hnál k vozu. Než nastoupil, Kelly už měla nastartováno. V tom okamžiku se objevil Harding, kladivo svíral v ruce. Kelly stočila kola. Ozvalo se duté bouchnutí na střechu auta. Trent hodil kladivo. Jeffrey se vzpamatovával z toho běhu, zatímco Kelly prudce vyrazila po

206

Garden Street. Pneumatiky skřípotem vyjadřovaly svou nespokojenost, když na úpatí kopce přibrzdila. Bez zastavení odbočila doprava na Cambridge Street a zamířila do centra Bostonu. Žádný z nich nepromluvil, dokud nebyli nuceni zastavit na světlech v New Chardon Street. Pak se Kelly obrátila k Jeffreymu. Zuřila. "Nic se nestane. Věř mi," parodovala Jeffreyho dřívější ujišťování. "Já jsem ti říkala, abys tam nechodil!" zaječela. "Mělas zabzučet!" zaječel na ni Jeffrey lapající po dechu. "Já to zkoušela," odsekla Kelly. "Překontroloval sis to, abys měl jistotu, že bzučák funguje? Samozřejmě že ne. To už bych po tobě chtěla moc. Tak tedy, ten bzučák byl rozhašený a ty ses málem dal zabít. Ten idiot měl kladivo. Proč já tě tam pouštěla?" zakvílela a uhodila se dlaní do čela. Naskočila zelená. Vyrazili kupředu. Jeffrey zůstal zticha. Co mohl říci? Kelly měla pravdu. Pravděpodobně neměl do Trentova bytu chodit. Ale vypadalo to jako tak ideální příležitost! Jeli mlčky ještě několik kilometrů. Pak řekla Kelly: "Našel jsi aspoň něco, čím by se ten hazard dal ospravedlnit?" Jeffrey zavrtěl hlavou. "Vlastně ne," řekl. "Našel jsem propanový hořák, ale to je sotva důkaz." "Žádná lahvička s jedem na kuchyňském stole?" zeptala se sarkasticky. "Bohužel ne. Sám se začínal trochu hněvat. Věděl, že Kelly je otřesena a má důvod být dopálená nad jeho amatérským slíděním, ale připadalo mu, že zachází trochu daleko. Kromě toho to byl on, kdo riskoval krk, ne ona." "Myslím, že je na čase, abychom zavolali policii, důkazy nedůkazy." Šílenec, co hází kladivem, je pro mě dostatečný důkaz. Policie by měla být v bytě toho cvoka, ne ty!" "Ne!" zařval Jeffrey, tentokrát se skutečným hněvem. Nechtěl už o tom diskutovat. Jakmile však pozvedl hlas, zalitoval toho. Po všem, čím kvůli němu prošla, si Kelly zasloužila lepší zacházení. Jeffrey vzdychl. Ještě si to zvážil. "Policie by nemohla na základě čiré spekulace dostat ani povolení k prohlídce." Jeli mlčky ke Kellyinu brooklineskému domovu. Když se dostali do jeho blízkosti, řekl Jeffrey: "Promiň, že jsem na tebe ječel. Ten chlap mě vážně vyděsil. Hrozně nerad myslím na to, co by mi udělal, kdyby mě chytil." "Já mám taky kapku našponované nervy," připustila Kelly. "Byla jsem celá zděšená, když jsem ho viděla vstupovat do budovy, zvláště potom, co jsem si uvědomila, že tě nemůžu varovat. Připadala jsem si tak bezmocná! Když jsem tě pak viděla, jak se s ním pereš na požárním žebříku, byla jsem celá vedle. Jak se ti podařilo utéct?" "Štěstí," řekl Jeffrey, když si uvědomil, v jakém byl nebezpečí. Otrásl se, jak se snažil vymazat z mysli představu Trenta, blížícího se k němu s kladivem v ruce. Když zabočili do Kellyiny ulice, vzpomněl si Jeffrey na svůj další pro-

207

blém: Devlin. Uvažoval, nemá-li přelézt na zadní sedadlo, ale už nebyl čas. místo toho sklouzl na sedadle tak, aby měl kolena na palubní desce. Kelly ho uviděla koutkem oka. "Co zas?" "Skoro jsem zapomněl na Devlina," vysvětloval Jeffrey, když Kelly zajížděla na příjezdovou cestu. Stiskla automaticky otvírač garážových dveří a jakmile zajela dovnitř, stiskla jej znovu. Dveře se za nimi zavřely. "To by mi teď ještě scházelo, aby se tu zčistajasna zjevil Devlin," podotkl Jeffrey, když vystupoval z auta. Nevěděl, koho se bojí víc, jestli Trenta nebo Devlina. Vstoupili společně do domu. "A co trochu bylinkového čaje?" navrhla Kelly. "Možná nás to oba uklidní." "Já myslím, že bych potřeboval asi deset miligramů valia intravenózně," mýnil Jeffrey. "Ale spokojím se čajem. Vlastně by to bylo milé. Možná bychom ho mohli trochu říznout koňakem. To by třeba pomohlo." Jeffrey odkopl boty a zřít se na gauč v obýváku. Kelly dala vařit vodu. "Musíme přijít na nějaký jiný způsob, jak zjistit, jestli je Trent Harding pachatelem nebo ne," řekl Jeffrey. "Problém je, že nemám moc času. Devlin mě dřív nebo později najde. Pravděpodobně spíš dřív než později."

"Ještě je tu policie," připomněla Kelly. Jakmile začal Jeffrey protestovat, dodala: "Já vím, já vím. Nemůžeme jít na policii, a tak dále, a tak dále."

Ale nezapomeň, že jsi na útěku ty, já ne. Mě by možná vyslechli."

Jeffrey ji ignoroval. Jestli to až dosud nepochopila, nebude se snažit jí to vysvětlovat znovu. Dokud nebudou mít konkrétní důkaz, je směšné chodit na policii. Do té míry byl realista.

Jeffrey zvedl nohy na desku kávového stolku a zabořil se do hlubin gauče. Ještě se třásl ze zážitku s Trentem Hardingem. Vidina muže, přicházejícího k němu s kladivem, ho bude strašit po celý zbytek života.

Jeffrey se snažil vybavit si, kam až se ve svém vyšetřování dostal.

Ačkoliv neměl mnoho důkazů o kontaminantu v markainu, instinkt mu říkal, že tam byl. Neexistovalo jiné vysvětlení pro tu zmrzutost symptomů všech těch pacientů, která byla zaevidována. Neměl velké naděje, že doktor Seibert něco najde, ale rozhovor s tím člověkem dodal Jeffreymu relativní jistotu, že jde o nějaký toxin, možná batrachotoxin. A aspoň měl doktor Seibert do té míry zájem, aby se dal do hledání.

Jeffrey si byl také do značné míry jist, že vrahem je Harding. Jeho práce ve všech pěti nemocnicích byla až příliš velkou shodou náhod. Jeffrey však musel mít jistotu. Jestli to byla pouhá náhoda, pak si musí rychle sehnat seznam personálu zbývajících dvou nemocnic.

"Třeba bys ho měl prostě zavolat," ozvala se Kelly z kuchyně.

Zavolat koho?" zeptal se Jeffrey.

Hardinga."

"No jistě!" vzdychl Jeffrey a otočil oči v sloup. "A řeknu mu co? Ahoj, Trente! Jsi to ty, ten chlap, co dává jed do markainu?"

"Není to o nic blbější, než mu chodit do bytu," prohlásila Kelly a sundala konvici ze sporáku.

Jeffrey se otočil, aby na Kelly viděl a přesvědčil se, že to myslí vážně.

208

Zvedla na něj obočí, jako by ho vyzývala k nesouhlasu s jejím posledním prohlášením. Jeffrey se znovu odvrátil a zadíval do zahrady. V duchu si přehrával hypotetický telefonní rozhovor s Trentem Hardingem. Možná nebyl Kellyin návrh konečným tak pitomý.

"Zřejmě se ho nemůžeš zeptat rovnou," řekla Kelly, obcházejíc gauč s čajem. "Ale třeba bys to mohl jen tak nadhodit a uvidíš, jestli se chytne."

Jeffrey přikyvl. Jakkoli to nerad přiznával, možná Kelly přišla na to pravé. "Našel jsem něco v zásuvce nočního stolku, co by v tomhle případě mohlo být významné," řekl Jeffrey.

"A co to bylo "Hromada sprostých fotek. Nahaté obrázky."

"Koho?"

"Jeho samotného," řekl Jeffrey. "Měl v bytě ještě jiné věci - žehlíka, "prádlo, násilnické pornografie na videu - které ve mně vzbudily dojem, že kromě toho, že je masový vrah, má ošetřovatel Harding ještě problémy s rozhodováním, jakého je vlastně pohlaví, a několik vážných sexuálních úchylek. Možná by se to dalo nějak využít."

"Jakpak?"

"Nejsem si jistý. Ale neumím si představit, že by chtěl, aby je vidělo moc lidí. Zřejmě se hodně stydí."

"Myslíš, že je teplý?" zeptala se Kelly.

"Asi je tu jistá možnost," odpověděl Jeffrey. "Ale mám pocit, že si vůbec není jistý, spíš je zmatený a bojuje s tím. To by mohl být ten problém, co ho nutí dělat šílenosti. To jest, pokud je dělá."

"To zní rozkošně."

"Takový syn, co ho matky milují. Sáhł do kapes a hledal tři polaroidové snímky. Když je našel, podal je Kelly. "Mrkni se na to," řekl.

Kelly si vzala fotografie. Podívala se a vrátila je Jeffreymu. "Uf!" řekla.

Jediná otázka teď je, jestli by soud přijal magnetofonovou nahrávku, "kdybychom náhodou měli štěstí. Možná je na čase, abych zavolał starému Randolphovi."

"Kdo je Randolph?" zeptala se Kelly. Přesvědčila se pohledem, jestli se čaj dostatečně vyluhoval, pak nalila dva šálky. "Můj právník."

Jeffrey šel do kuchyně a zavolał Randolphovu kancelář. Když se představil, nechali ho čekat. Kelly mu přinesla šálek čaje a postavila na pult.

Usrkl. Bylo to velmi horké.

Když přišel k telefonu Randolph, nebyl nijak zvlášť přívětivý. "Kde jste, Jeffrey?" zeptal se hned.

"Ještě v Bostonu."

"Soud ví o vašem pokusu uletět do Jižní Ameriky," hlásil Randolph.

Asi ztratíte kauci. Nedokážu už na vás víc naléhat, abyste se vzdal."

"Randolphe, teď zrovna mám na mysli jiné věci."

"Nejsem si jistý, jestli chápete závažnost své situace. Existuje formální zatykač na vaše dopadení a uvěznění."

"Sklapněte na moment, ano, Randolphe!" zaječel Jeffrey. "A dovolte,

209

abych vám něco pověděl. Od prvního dne jsem si plně uvědomoval, jak je tahle záležitost vážná. Jestli se v tomhle

směru někdo mýlil, tak vy, ne já.

Vy právníci si myslíte, že je to všechno jen hra, všechno se dá stihnout za den. Tak já vám něco řeknu: tady je v sázce můj život. A řeknu vám ještě něco. Neběhám po pláži Ipanema a neužívám si. Myslím, že jsem na stopě něčeho, co by mohlo mít za následek zrušení mého odsouzení. Momentálně chci od vás jen odpověď na jednu otázku a možná tak konečně dostat aspoň něco za všechny ty peníze, co jsem do vás nacpal."

Okamžik bylo ticho. Jeffrey se bál, že mu položil sluchátko.

"Jste tam ještě, Randolphe?"

"Na co se chcete zeptat?"

"Je magnetofonová nahrávka pro soud přijatelná jako důkaz?" zeptal se Jeffrey.

"Ví ta osoba, že je nahrávána?" vyhrkl Randolph "Ne", řekl Jeffrey. "Neví".

"Pak je to nepřipustné."

"Proč, sakra?"

"Má to co dělat s právem na soukromí," pravil Randolph a začal Jeffreyemu vysvětlovat právní předpisy.

Jeffrey znechuceně zavěsil. "Zase nic," řekl Kelly. Pak si odnesl čaj ke gauči a sedl si vedle ní.

"Ten člověk je k neuvěření," vzdychl Jeffrey. "Nemůžu pochopit, že to nedokáže prosadit."

"On zákony nevymýšlí."

"Nejsem si tak jistý," řekl Jeffrey. "Mně připadá, že většinu zákonů vymýšlejí právníci. Je to jako soukromý klub.

Stanoví si vlastní pravidla a na nás ostatní udělají dlouhý nos."

"Tak co, když to nemůžeš nahrávat?" zeptala se Kelly. "Můžu poslouchat na příposlechu. Nejsem sice magnetofon, ale rozhodně mohu být uvedena jako důkaz. Můžu svědčit."

Jeffrey se jí s obdivem zadíval do obličeje. "To je pravda - to mě nikdy nenapadlo. Teď už stačí jen, abychom vymysleli, co řeknu Trentu Hardingovi."

210

Pátek

19.května 1989, 19:46

Devlina vytrhl z nerozhodnosti telefon v autě. Seděl ještě ve svém voze o dva domy dál od Kelly Eversonové. Před pětadvaceti minutami viděl na příjezdovou cestu zajiždět auto, které zmizelo v garáži. Zahlédl řidičku: pěkná bruneta s dlouhými vlasy. Hádal, že je to Kelly.

Předtím už byl u domu a zvonil, ale ke dveřím nikdo nepřišel. Zdálo se, že je dům prázdný. Neslyšel spadnout ani špendlík, ne jako při první návštěvě. Devlin se stáhl do auta a čekal. Teď, když se ale Kelly vrátila domů, nevěděl, zda jít rovnou dovnitř a promluvit s ní, nebo tiše chvíli sedět a dívat se, jestli někam nepůjde nebo nedostane návštěvu. Nedokázal se rozhodnout, ještě tedy poseděl a věděl, že to už je samo o sobě rozhodnutí. Jedno bylo jisté - nerozhrnula žádné ze zatažených závěsů.

To se vůbec nezdálo normální.

Telefonoval Mosconi. Devlin musel držet telefon na délku paže, když do něj Michael mluvil. Kauce měla propadnout.

"Proč jste toho doktora ještě nenašel?" vyptával se Mosconi, když mu po hysterickém monologu došel dech.

Devlin mu vysvětlil, že jeho týden ještě neuplynul, ale mluvil k hluchému.

"Zavolal jsem několik dalších lovců lidí."

"Pročpak jste to udělal?" zeptal se Devlin. "Slíbil jsem vám, že ho dostanu, a dostanu ho. Udělal jsem určitý pokrok, takže až vám ti lidi zavolají zpátky, řekněte jim, že je nepotřebujete."

"Můžete mi něco slíbit během příštích čtyřadvaceti hodin?"

"Mám dobré vodítko. Mám pocit, že se s doktorem dnes večer sejdu."

"Neodpověděl jste na mou otázku," naléhal Michael. "Chci nějaké výsledky do čtyřadvaceti hodin. Jinak je po kšeftu."

"Tak dobře", souhlasil Devlin. "Čtyřadvacet hodin".

"Nevodíte mě za nos, jen abyste mi zlepšil náladu, vidíte, Devline?"

"Udělal jsem to někdy?"

"Pořád," odpověděl Michael. "Ale tentokrát vás vezmu za slovo. Rozumíte?"

"Zjistil jste ještě něco o doktorovu procesu?" zeptal se Devlin. Mosconi už dříve během odpoledne řekl Devlinovi základní fakta o případu. Když Devlin uslyšel další část příběhu, pocítil vůči Rhodesovi cosi blízkého sympatii. Udělat kdysi jednu chybu s něčím jako morfiem a pak se z toho dostat jen proto, aby ti to někdo otloukl o hubu při první příležitosti, to se mu zdálo nefér. Věděl, co je Rhodes za "vraha". Devlin se cítil dokonce provinile, že po něm tuhle v Essexu střílel. Důvod toho, proč hrál Devlin tak tvrdě, byl zčásti v jeho přesvědčení, že jedná se skutečným zločincem - Devlin ho měl od začátku za bona fide darebáka s bílým límečkem. Když ale věděl víc o povaze zločinu, připadalo Devlinovi, že on sám je jen další ranou osudu z těch, které už toho chlápka zasáhly. Devlin však nepouštěl svou empatii z řetězu. Bud' profesionál, připomínal si. Musíš. Přivedeš doktora Jeffreyho Rodese, dobře, ale postarej se, abys ho přivedl živého a ne mrtvého.

211

"Přestaňte si dělat starosti o rozsudek nad tím člověkem," vyštěkl Mosconi. "Jen toho parchanta přived'te, nebo najmu někoho jiného. Slyšíte mě?"

Devlin zavěsil. Někdy mu šel Mosconi na nervy, jako právě teď. Devlin rozhodně nechtěl přijít v tomhle případě o odměnu a nelíbilo se mu, když se mu tou možností vyhrožovalo. Nesnášel také, když ho někdo nutil ke slibu, který možná nebude moci splnit. Snažil se. Teď si ale nemohl dopřávat luxus čekáním, až se něco stane. Musí se postarat, aby se to stalo.

Nastartoval auto a zajel na Kellyinu příjezdovou cestu. Vystoupil, došel k předním dveřím a zazvonil.

Jeffrey byl hluboce pohřížen v myšlenkách, když zazvonil zvonek u dveří a vylekal ho. Kelly vstala a vyrazila ke dveřím. Jeffrey se naklonil přes opěradlo gauče a připomněl: "Přesvědč se, kdo to je."

Kelly se zastavila u dveří do jídelny. "Vždycky se přesvědčím, kdo to je," ohradila se nabroušeně.

Jeffrey přikývl. Mrzelo ho, že jim oběma tolik tečou nervy. Možná by měl prokázat Kelly tu laskavost a přestěhovat se přece jen do hotelu.

Situace s sebou nesla víc napětí, než by od ní mohl žádat, aby snášela.

Na okamžik se v myšlenkách vrátil k Trentu Hardingovi a co by mu měl říci do telefonu. Musí existovat nějaký způsob, jak toho chlapa nachytat.

Kdyby ho jen tak dokázal přimět k řeči. . .

Právě v tu chvíli se Kelly po špičkách vrátila do místnosti. "U dveří," zašeptala. "Není to nikdo, koho znám. Asi by to mohl být ten Devlin. Má ohon a denimové oblečení. Maltézský kříž v uchu. Asi by ses měl jít podívat."

"Ach ne!" vzdychl Jeffrey, když se zvedl z gauče a následoval Kelly přes jídelnu do haly. Nechtělo se mu do další konfrontace. Právě když dorazili ke dveřím, rozezněl se zvonek znovu, několikrát v rychlém sledu. Jeffrey obezřetně přistoupil a opatrně přiložil oko ke špehýrce.

Jeffrey ucítil, jak mu krev stydne v žilách. Byl to Devlin, samozřejmě!

Jeffrey ucouvl od dveří a pokynul Kelly, aby ho následovala do jídelny.

"Je to Devlin, samozřejmě!" zašeptal. "Možná, že když zůstaneme potichu, bude si myslet, že nikdo není doma, a odejde jako poslední."

Ale my jsme zrovna přijeli," šeptala Kelly. "Jestli viděl auto, ví, že je někdo doma. Když budeme předstírat něco jiného, uhádne, že jsi tady".

Jeffrey na ni pohlédl s novým obdivem. "Proč mám pocit, že jsi v tomhle lepší než já?" zeptal se.

"Nemůžeme v něm vzbudit podezření," řekla Kelly. Zamířila zpátky ke dveřím. "Schovej se. Já s ním promluví, ale nepustím ho dál".

Jeffrey přikývl. Co mohl dělat jiného? Kelly měla pravdu. Devlin pravděpodobně pozoroval dům. Jeffrey jen doufal, že se skrčil v autě dost nízko, aby ho Devlin neviděl.

Divoce hledal místo, kam se skrýt. Nechtěl zpátky do spíže. Místo toho vklouzl v hale do šatny zabudované pod schody a schoval se za kabáty.

212

Kelly šla ke dveřím a zavolala: "Kdo je to?"

"Nerad vás obtěžuji, milospaní," hlaholil Devlin skrz dveře. "Pracuju pro policejní složky a hledám nebezpečného muže, odsouzeného zločince.

Rád bych s vámi chvilku promluvil."

"Bohužel, tohle není vhodná doba," litovala Kelly. "Právě jsem vyšla ze sprchy a jsem úplně sama. Nerada otevírám dveře cizím lidem. Doufám, že chápete."

"To chápu," řekl Devlin. "Zvlášť při tom, jak vypadám. Ten muž, kterého hledám, se jmenuje Jeffrey Rhodes, ačkoliv často používá falešná jména. Důvod, proč chci s vámi mluvit, je ten, že mi někdo konkrétně řekl, že jste se s tím člověkem nedávno sešla."

"Ó!" užasla Kelly, ohromená tím, že to někdo Devlinovi řekl. "Kdo vám takovou věc pověděl?" vykoktala. Kelly se rychle pokusila hádat s kým mohl Devlin mluvit. Soused? Polly Arnsdorfová?

"To nesmím říct," řekl Devlin. "Ale skutečnost je taková, že ho znáte, není to pravda?"

Kelly se rychle vzpamatovala a uvědomila si, že Devlin střílí naslepo, snaží se ji přimět, aby se přiznala, právě tak, jak to chtěli s Jeffreyem udělat Trentu Hardingovi.

"Slyšela jsem to jméno," připustila Kelly. "Před pár lety, než zemřel můj manžel, myslím, že dělal s Jeffreyem Rhodesem nějaký výzkum. Ale viděla jsem toho muže naposled na manželově pohřbu."

"V tom případě promiňte, že jsem vás obtěžoval," omluvil se Devlin.

"Třeba není můj kontakt spolehlivý. Něco vám řeknu. Prostrčím pod dveřmi telefonní číslo. Jestli Jeffreyho Rhodese uvidíte nebo o něm uslyšíte, zavolejte mi."

Kelly se podívala dolů, jak pod dveřmi prolézá kartička.

"Máte to?" zeptal se Devlin.

"Mám, a rozhodně zavolám, jestli ho uvidím." Kelly odtáhla stranou krajkovou záclonu na postranním okénku vedle dveří a pozorovala Devlinův sestup z několika schodů před domem. Zmizel z dohledu. Pak uslyšela startovat auto. Do ulice zacouval černý buick regal a prudce vyrazil pryč.

Kelly okamžik počkala, pak vyšla ze dveří a vykoukla za roh domu.

Viděla, jak auto mizí směrem k Bostonu. Rozběhla se zpět do domu, zavřela a zamkla přední dveře. Pak otevřela dveře šatny. Jeffrey byl zalezlý pod schodištěm. Zamrkal, když se vynořil na světlo.

Devlin se musel pousmát. Někdy dovedou být i chytří lidé úplně hloupí. Poznal, jak to s Kelly zalomcovalo, když jí řekl, že ji viděli s Jeffreyem Rhodesem. Vzpaatovala se, ale moc pozdě. Devlin věděl, že lže, to znamená, že se snaží něco zakrýt. Kromě toho vykroukla za rohem domu, když odjížděl. Jakmile byl bezpečně z dohledu od Kellyina domu, rychle stočil vůz do protisměru. Pak manévroval postranními uličkami, až dorazil k jejímu domu z opačné strany. Devlin zajel na šterkovou příjezdovou cestu blíz-

213

kého domu, který se zdál prázdný, a vypnul motor. Měl dobrý výhled na Kellyin dům skrz březový porost. Podle toho, jak Kelly jednala, poznal, že něco ví. Otázka byla, kolik toho ví. Devlin si pomyslel, že je tu dost velká možnost, že vejde s Jeffreyem ve styk, aby ho upozornila na Devlinovu návštěvu. Devlina mrzelo, že neměl příležitost dát jí na telefon štenici. Uvažoval o tom, že by obešel dům zezadu a našel její telefonní přípojovou skříňku, ale za denního světla to nešlo. S tím musí počkat po setmění. Jestli má opravdu štěstí, a Devlin si myslel, že si trochu štěstí zaslouží, půjde Kelly Jeffreyho navštívit, ať už se ten chlap kruci schovává kdekoliv. Byla tu slabá možnost, že se doktor dokonce ukáže u Kellyina prahu. Devlin počká a uvidí. Cokoliv se ještě může stát, jedno je jisté: až na něj příště narazí, doktůrek mu neupláchne.

"Slyšels, co říkal?" zeptala se Kelly.

"Ne," opáčil Jeffrey. "Tebe jsem slyšel, ale jeho ne."

"Prý mu někdo řekl, že nás viděl spolu. Řekla jsem mu, že jsem s tebou nepřišla do styku od Chrisova pohřbu. Nechal mi tu jméno a telefonní číslo pro případ, že by ses mi ozval. Určitě neví, že jsi tady. Kdyby to věděl, nevzdal by se tak snadno a rozhodně by se neobtěžoval nechávat mi svoje telefonní číslo."

"Ale byl tu už podruhé! Musí něco vědět, jinak by se nevracel. Zatím jsme měli štěstí. Nosí zbraň a neváhá z ní vystřelit."

"Loví naslepo," řekla Kelly sebejistě. "Ubezpečuju tě, neví, že jsi tu. Věř mi!"

"To Devlinovi nevěřím. Je opravdu obtížný. Připadám si provinile, že ohrožuji tvou bezpečnost."

"Neohrožuješ mou bezpečnost. Svou bezpečnost ohrožuji já. Jsem v téhle věci aktivní účastník. Neodradíš mě od toho o nic víc než Devlin nebo Harding. Kromě toho," dodala o trochu měkčeji, "mě potřebuješ."

Jeffrey se zadíval na Kellyinu tvář. Zahleděl se jí do tmavohnědých očí a všiml si zlatých skvrnek. Poprvé měl skoro pocit, že všechno, čím za posledních několik dní prošel, za to stálo už jen proto, aby dosáhl tohoto okamžiku s ní.

Vždycky ji považoval za přitažlivou, náhle byla krásná.

Krásná, milá, starostlivá a ach, tolik ženská.

Seděli na kanafasovém gauči, kam se odebrali poté, co Kelly vytáhla Jeffreyho z hlubin šatny. Závěsy obýváku byly stále zatažené, jediným zdrojem pozdně odpoledního světla byla tabulková křídlová okénka nad dřezem. Osvětlení místnosti bylo příjemné a rovnoměrné. Ze zadního dvorku sem pronikal zpěv ptáků.

"I přes to nebezpečí vážně chceš, abych zůstal?" podivil se Jeffrey.

Jednu paži měl položenou na opěradle gauče.

"Ty umíš být tak tupý," usmála se Kelly. "Typický mužský." Zasmála se křšťálovým smíchem. Oči a zuby jí v měkkém světle zajiskřily. "Tak platí."

Hravě si opřela hlavu o Jeffreyho paži a zvedla ruku. Stále tak jemně se

214

dotkla špičky jeho nosu, pak horního rtu. "Mám trochu představu, jak osamělý se musíš cítit v tyhle dny, v tyhle měsíce. Vím to, protože mi bylo taky tak. Viděla jsem ti to na očích už tu noc, co jsi sem přijel z letiště."

"Bylo to tolik poznat?" zeptal se Jeffrey. Neočekával však odpověď.

Byla to řečnická otázka, neboť cítil, jak se s ním děje změna. Vesmír se řítí. Náhle byla místnost ta tam. Čas se zpomalil, pak zastavil. Jeffrey se mírně předklonil a políbil Kelly na pozvednutá ústa. Jako ve zpomaleném filmu se k sobě přiblížili něžně, cituplně, vyhladovělí po lásce. Nejdřív bylo jejich spojení pomalé, pak dychtivé, pak dravé. Bylo to radostné splynutí, neboť oboustrannou potřebu uspokojil oboustranný požitek.

Nakonec si znovu uvědomili ptačí zpěv. Jakkoliv ohromující a jakkoliv nečekané bylo jejich milování, vracela se na scénu realita. Na krátký okamžik byli jedinými lidmi na světě, prostor a čas se zastavil. S trochou rozpaků, jako by přišli o nevinnost, se od sebe poodtáhli, aby si viděli do očí. Chichotali se. Cítili se jako teenageři.

"Tak," přerušila nakonec mlčení Kelly. "Zůstaneš?"

Oba se zasmáli.

"Zůstanu," souhlasil Jeffrey.

"A co takhle večere?"

"Jej, to je přesun," divil se Jeffrey. "Nemyslel jsem moc na jídlo. Ty máš hlad?"

"Já mám vždycky hlad," přiznala Kelly a odtáhla se.

Večeři dělali spolu. Kelly udělala lví podíl práce, ale přidělovala Jeffreyemu různé úkoly, jako třeba očistit a odstředit salát.

Jeffrey žasl nad tím, jak je klidný. Strach z Devlina tu ještě byl, ale už jej zvládal. S Kelly po boku si nepřipadal osamělý. Také jí dal zapravdu.

Devlin nemůže vědět, že tu je. Kdyby to věděl, prošel by dveřmi, ať už je Kelly otevřela nebo ne. Jeffrey si všiml, kolik je hodin, vzal si na chvíli volno od plotny a zavolal do kanceláře soudního ohledače. Doufal, že tam doktor Warren Seibert ještě bude. Jeffrey se chtěl zeptat, jestli nedokázal identifikovat nějaké toxiny. "Zatím jsem neměl to štěstí," přiznal se Seibert, jakmile ho dostal na linku. "Proháním vzorky Karen Hodgesové, Gail Shafferové a dokonce i Patty Owenové plynovým chromatografem." "Vážím si vaší snahy," prohlásil Jeffrey. "Ale z toho, co jste říkal dnes ráno, soudím, že to není nic překvapivého. A jen to, že jste nenašel toxin, neznamená, že tam žádný není. Je to tak?" "Je to tak," souhlasil Seibert. "I když jsem jej nenašel, může se schovávat. Ale volal jsem patologovi z Kalifornie, který dělal s batrachotoxinem a příbuznými toxiny nějaké pokusy. Doufejme, že mi zavolá zpátky a řekne, jak by se to svinstvo mohlo rozeznat. Kdo ví, třeba by mohl vědět, kde bychom mohli sehnat značený antitoxin. Ještě jsem trochu četl a při všech těch podnětech, co jste mi dal, si myslím, že batrachotoxin je náš hlavní kandidát."

215

"Díky za všechnu pomoc," řekl Jeffrey. "Hele, to není problém. Takovýhle případ mě vede do bitevního pole. Úplně mě to vzrušilo. Chci říct, že pokud jsou vaše podezření pravdivá, je tohle velká věc. Uděláme z toho pár ohromných článků." Když Jeffrey zavěsil, zeptala se Kelly: "Měl štěstí?" Jeffrey zavrtěl hlavou. "Je celý nadšený, ale nic nenašel. Je to strašné zklamání, být takhle blízko a přitom nemít důkaz ani o zločinu, ani o vině hlavního podezřelého." Kelly přistoupila k Jeffreyemu a objala ho. "Neboj se, přijdeme tomu na kloub, ať tak nebo tak." "To tedy doufám," přikývl Jeffrey. "A doufám, že to stihneme dřív, než mě chytne Devlin nebo policie. Myslím, že bychom se do toho měli dát a zavolat toho Trenta Hardinga." "Po večeři," rozhodla Kelly. "Všechno má svůj čas. Co kdybychom si zatím otevřeli nějaké víno? Myslím, že by nám přišlo vhod." Jeffrey vyndal z ledničky láhev Chardonnay a sundal fólii z uzávěru. "Jestli se ukáže, že to dělá Trent, hrozně rád bych věděl něco o jeho dětství. Musí existovat nějaké vysvětlení, i když třeba nesmyslné." "Problém je, že vypadá tak normálně," řekla Kelly. "Chci říct, že má hodně působivé oči, ale možná si to namlouváme. Jinak vypadá jako kluk, co byl kapitánem fotbalového mužstva v mé třídě na střední škole." "Nejvíc mi vadí nevybíravost toho zabíjení," Jeffrey vyndával vývrtku. "Zabít jiného člověka je dost zlé, ale otravovat medikamenty a zabíjet nazdařbůh je taková špatnost, že to stěží dokážu přijmout." "Jestli je pachatelem on, divím se, jak může ve svém ostatním životě tak dobře fungovat," řekla Kelly. Jeffrey s heknutím vytáhl zátku z láhve vína. "Zvlášť stát se ošetřovatelem. Musí mít nějaké altruistické motivy. Ošetřovatelé musí být víc než lékaři motivováni touhou pomáhat lidem pravým, rukodělným způsobem. A musí být inteligentní. Jestli se ukáže, že ten kontaminant je něco jako tenhleten batrachotoxin, pak je jeho volba ďábelsky geniální. Vůbec by mě nenapadlo, že existuje nějaká znečišťující látka, nebýt Chrisových podezření." "To jsi hodný, že to říkáš." "No, náhodou je to pravda," řekl Jeffrey. "Je-li ale Trent vinen, pak rozhodně nehodlám připustit, že bych někdy pochopil jeho motivaci. Psychiatrie nikdy nepatřila k mým silným stránkám." "Jestli máš to víno otevřené, co kdybys prostřel na stůl?" zeptala se Kelly. Sklonila se a zapnula troubu. Jídlo bylo výborné, a přestože si Jeffrey neuvědomoval, jak je hladový, snědl víc než jen svou porci plotice a brokolice v páře. Když si nabíral podruhé salát, prohodil: "Jestli Seibert nedokáže izolovat z některé mrtvoly toxin, mluvili jsme o tom, že by se dal exhumovat Henry Noble." "Je mrtvý a pohřbený skoro dva roky," řekla Kelly. Jeffrey pokrčil rameny. "Já vím, že to zní kapku strašidelně, ale skuteč-

216

nost, že žil ještě týden po té nepředpokládané reakci, by nám mohla pomoci. Toxin jako batrachotoxin se koncentruje v játrech a vylučuje žlučí. Jestli Harding použil tohle, pak by se to nejlépe našlo ve žluči Henryho Noblea." "Ale dva roky po události?" "Seibert říká, že jestli bylo tělo přiměřeně nabalzamováno a snad pohřbeno na stinném místě, dalo by se to ještě vystopovat." "Jejky," vyjekla Kelly. "Nemůžeme mluvit o něčem jiném, aspoň dokud jíme? Vraťme se k tomu, co řekneme Trentu Hardingovi." "Asi bychom na to měli jít rovnou. Ať ví, jaké máme podezření. A nemůžu se ubránit myšlence, že bychom mohli využít ty polaroidové fotky. Určitě si nepřeje, aby se takové obrázky dostaly do oběhu." "Co když ho to jen rozzuří?" přemítala Kelly se vzpomínkou na Hardingův vzteklý hod kladivem. Na střeše jejího auta byl dolík velikosti baseballového míče.

Doufám, že ano. Jestli se rozzuří, řekne třeba něco, čím se prozradí."

"Jako že by ti vyhrožoval?" zeptala se Kelly pochybovačně. "Už jsem zabil jednou, zabiju znovu.' Takového něco?"

"Já vím, že je to sázka do loterie," řekl Jeffrey, "ale navrhuješ snad něco lepšího?"

Kelly zavrtěla hlavou. Jeffreyho nápad stál za pokus. V téhle chvíli rozhodně nebylo co ztratit.

"Přinesu sem prodlužovačku. U televize je telefonní zástrčka." Šla pro telefon.

Jeffrey se snažil připravit na rozhovor. Pokoušel se vžít do Trentovy situace. Jestli je nevinný, pravděpodobně ihned zavěsí. Jestli je vinen, pak bude nervózní a bude se pokoušet zjistit, co volající ví. To ale byla všechno čirá dedukce. Jestli Trent zůstane u telefonu, rozhodně se to nebude kvalifikovat jako důkaz viny.

Kelly přinesla uprášený červený telefon. "Nějak mi napadlo, že by se hodilo, abychom použili telefon z Chrisovy ordinace," řekla. Odtáhla televizor, sklonila se a zastrčila zástrčku telefonní šňůry do zásuvky.

Zvedla sluchátko a přesvědčila se, že má tón.

"Chceš použít tenhle, nebo ten v kuchyni?" zeptala se Jeffreyho.

"Ten v kuchyni," odpověděl Jeffrey ne že by na tom nějak moc záleželo. Tohle bude těžký hovor bez ohledu na to, odkud bude volat.

Jeffrey vytáhl kousek papíru, který mu dala Polly Arnsdorfová, s Trentovým telefonním číslem a adresou. Vytočil Hardingovo číslo a pokynul Kelly, aby zvedla sluchátko, jakmile začne telefon zvonit.

Telefon zazvonil třikrát, než se Trent ozval. Hlas měl mnohem tišší, než Jeffrey očekával. Ozval se: "Haló. . . Matt?" než stihl Jeffrey něco říci.

"Tady není Matt," řekl Jeffrey.

"Kdo je to?" otázal se Harding. Hlas měl studený, skoro hněvivý.

Obdivovatel vašeho díla."

"Kdo?"

217

"Jeffrey Rhodes."

"Znám vás?"

"Určitě ano," ujistil ho Jeffrey. "Byl jsem anesteziologem v Memorialu, ale suspendovali mě po jednom problému. Ten problém byl na operačním sále. Bliká vám to někde?"

Chvilí bylo ticho. Pak se Harding rozběšnil. "Proč mi sakra voláte?"

Já už v Memorialu nepracuju. Odešel jsem odtamtud skoro před rokem".

"Já vím. Pak jste šel ke Sv. Josefu a právě teď jste tam dal výpověď."

Trošku toho o vás vím, Trente. A taky vím, k čemu se chystáte."

"O čem to sakra mluvíte?"

"O Patty Owenové, Henrym Nobleovi, Karen Hodgesové," poznamenal Jeffrey. "Říkají vám něco ta jména?"

"Nevím, o čem mluvíte, člověče".

"Ale jistěže víte, Trente. Měl byste být upřímný, nic víc. Taky si umím představit, že nechcete, aby to vědělo moc lidí. Koneckonců, taky vám dalo hodně práce vybrat ten správný toxin. Víte, co myslím?"

"Hele, člověče, já nevím, co myslíte. A nemám ani zdání, proč mi voláte."

"Víte, kdo jsem, vidíte, Trente?" zeptal se Jeffrey.

"Jo, znám vás," řekl Trent. "Pamatuju si vás z Boston Memorial a četl jsem o vás v novinách."

"To jsem si myslel. Všechno jste o mně četl. Jenže možná nepotrvá dlouho a lidi si přečtou leccos o vás, ať tak nebo tak."

"Co tím myslíte?"

Jeffrey věděl, že ho znervózňuje, a skutečnost, že je Trent ještě u telefonu, ho povzbuzovala. "Tyhle věci se dají zjistit," pokračoval Jeffrey.

"Ale určitě vám neřekám nic, co už byste nevěděl."

"Nevím, o čem mluvíte," řekl Trent. "Spletl jste si adresu."

"Kdepak. Nespletl jsem si nic. Jak jsem řekl, tak nebo jinak budete slavný. Mám pár obrázků, co by v tisku vypadaly ohromně. Řekněme, že se jejich kopie rozšíří po celé Bostonské městské. Vaši kolegové by si o vás tak mohli udělat úplnou představu."

"O jakých obrázkách to mluvíte?" otázal se Trent.

"Ty mi daly," ignoroval ho Jeffrey, "a dost mě překvapily."

"Pořád nevím, o čem mluvíte," řekl Trent.

"Polaroidy," vysvětloval Jeffrey. "Barevné fotky, na kterých jste vy a jinak už skoro nic. Podívejte se do zásuvky v prádelníku, vpravo od pytlíku s podprsenkami. Asi si všimnete, že vám pár fotek chybí."

Trent zamumlal několik kleteb. Jeffrey měl dojem, že slyší, jak pokládá telefon. Za minutu byl Trent zpátky a řval do sluchátka: "Tak tos byl ty, ha, Rhodesi! Tak já tě varuju - chci ty fotky zpátky."

"To věřím," řekl Jeffrey Jsou dost. . . otevřené. Ohromné prádlo.

Nejvíce se mi líbí ten růžový medvídek."

Kelly vrhla na Jeffreyho znechucený pohled.

"Co chcete?" zeptal se Trent.

218

"Rád bych se domluvil. Sešel se s vámi osobně." Jeffreymu bylo jasné že po telefonu z Trenta nic nevytáhne.

"A co když se já nechci sejít s vámi?"

"To je vaše právo," řekl Jeffrey. "Když se ale nebudeme moci dohodnout, bohužel prostě nemůžu ručit za to, jak to se všemi těmi fotografiemi dopadne."

"To je vydírání."

"Velmi správně," souhlasil Jeffrey. "Jsem rád, že si rozumíme. Tak co domluvíme si schůzku nebo ne?"

"Jistě," Trent náhle změnil tón. "Co kdybyste sem přišel? Určitě vám nemusím vysvětlovat, kde bydlím."

Kelly mávala pažemi a ústy naznačovala slovo Ne.

"I když se mi líbí představa něčeho tak blízce osobního," řekl Jeffrey "asi bych si nepřipadal ve vašem bytě příliš vítaný. Cítil bych se příjemněji, kdyby byli kolem lidé."

"Řekněte kde."

Jeffrey pochopil, že teď má Hardinga v hrsti. Okamžik přemýšlel. Na jakém bezpečném, veřejném místě se mohou sejít? Vzpomněl si na svou procházku u Charles River. Tam bylo vždycky plno lidí a spousta otevřeného prostoru. "Co třeba na nábřeží u Charles River?" navrhl Jeffrey.

"Jak vás poznám?" zeptal se Trent.

"Nebojte se," řekl Jeffrey. "Já poznám vás. I v šatech. Ale něco vám povím. Hledejte mě na stanovišti parníčků. Co vy na to?"

"Řekněte kdy." Trent stěží dokázal zadržet svůj vztek.

"Co třeba v půl desáté?"

"Předpokládám, že budete sám."

"Nemám už moc přátel," mýnil Jeffrey. "A maminka nemá čas."

Harding se nezasmál. "Jen doufám, že jste tu přitroublou historku nikomu nevyprávěl. Nebudu snášet žádné pomluvy."

To ti věřím, pomyslel si Jeffrey. "Uvidíme se na nábřeží." Zavěsil dřív než stihl Trent říci další slovo.

"Zbláznil ses?" zafuněla Kelly, jakmile zavěsil. "Nemůžeš jít na schůzku s tím bláznem. To jsme neplánovali."

"Musel jsem improvizovat," řekl Jeffrey. "Ten chlap je chytrý. Nikam to nevedlo. Jestli s ním budu mluvit osobně, uvidím mu do tváře, posoudím jeho reakce. Bude tu daleko větší pravděpodobnost, že se prozradí."

"Ten chlap je maniak. Před chvílí tě honil s kladivem."

"To byla jiná situace. Nachytil mě ve svém bytě. Měl právo se zlobit."

Kelly se v úžasu podívala ke stropu. "A on teď bude toho masového vraha bránit?"

"Chce své fotografie," vysvětloval Jeffrey. "Nic mi neudělá, dokud je nebude mít. A já si je s sebou nevezmu. Nechám je tady."

"Asi bychom se měli vrátit k nápadu s vykopáním Henryho Noblea. To zní jako nedělní výlet v porovnání se setkáním tváří v tvář s tímhle šílencem."

219

"Nález toxinu u Henryho Noblea by vyřešil Chrisův případ a očistil jeho jméno, ale neprokázal by Trentovu vinu. Trent je klíč k celé téhle příšerné záležitosti."

"Ale bude to nebezpečné - a neříkej mi zase, že se všechno povede. Já to znám."

"Připouštím, že je tu jisté nebezpečí. Asi by bylo pošetilé myslet si něco jiného. Aspoň se sejdeme na veřejnosti."

Nemyslím, že se Trent o něco pokusí v davu."

"Zapomínáš na jeden velký rozdíl. Ty myslíš racionálně. Harding ne."

"Až dosud to byl velmi mazaný vrah," připomněl jí Jeffrey.

"A teď je velmi zoufalý. Kdo ví, oč se pokusí?"

Jeffrey ji k sobě přitáhl. "Koukej," řekl. "Seibert zatím nic nenašel."

Musím to zkusit. Je to naše jediná naděje. A já nemám moc času."

"A jakpak já mám nenápadně naslouchat? I kdybys měl štěstí a Harding se přiznal, pořád ještě by ti chyběl ten tvůj velevzácný důkaz."

Jeffrey vzdychl. "Na to jsem nepomyslel."

"Tys nepomyslel na spoustu věcí," procedila Kelly skrz slzy. "Jako třeba na to, že tě nechci ztratit."

"Ztratíš mě, jestli nedokážeme, že náš muž je Harding," připomněl Jeffrey. "Musíme vymyslet nějaký způsob, abys mohla odposlechnout náš rozhovor. Třeba kdybych vzal Hardinga na procházku. . ." Hlas mu odezněl do ztracena. Skutečně ho nic nenapadlo.

Seděli oba v pochmurném mlčení.

"Já vím," řekla Kelly nakonec. "Aspoň mám nápad."

"Jaký?"

"No, nesměj se, ale viděla jsem tuhle v katalogu Sharper Image takové udělátko. Jmenuje se to Nasloucháč. Vypadá to jako walkman, ale zachycuje to zvuky a zesiluje. Používají to lovci a ornitologové. Taky lidi, co chodí do divadla. Mohlo by to dokonale fungovat, kdybys stál na jevišti Hatch Shell."

"To zní fantasticky," přiznal Jeffrey nadšeně. "Kde mají nejbližší krám?"

"Na Copley Place."

"Ohromné. Můžeme se tam stavit cestou."

"Je tu ještě jeden problém."

"Jaký?"

"Tvoje bezpečí!"

"Fajn, vezmu si něco pod kabát pro případ, že by nedodržel pravidla."

"Co třeba? Pušku na slony?"

"To sotva," zapochyboval Jeffrey. "Máš v autě hever?"

"Nemám tušení."

"Určitě máš," řekl Jeffrey. "Vezmu si ho. Tak budu mít něco "v rukávě", takže kdyby začal být dotěrný, můžu se bránit. Ale upřímně řečeno, nemyslím, že by Harding něco zkoušel na veřejnosti."

"A když ano?"

"Nedělejme si starosti. Nemůžeme eliminovat všechna rizika. Jestli

220

něco zkusí, třeba nám to pomůže získat důkazy. Ale už pojď. Nemáme moc času. V půl desáté musíme být u Hatch Shell a musíme se ještě stavít na Copley Place."

"Krucinál!" zařval Trent. Ohnul paži a zaťal pěst, pak s ní prudce udeřil do zdi nad telefonem. Se zapraščením, které ho překvapilo, prošla jeho pěst omítkou i laťovým přepážky. Vytáhl ruku a prohlédl si kotníky, nejsou-li poškozené. Nebyl na nich ani škrábanec.

Trent se obrátil do místnosti, nakopl kávový stolek, urazil mu jednu nohu a zbytek odkopl po podlaze, až se roztříštil o stěnu. Časopisy, železka a několik knih se rozlétly.

Rozhlédl se po něčem jiném, na čem by si mohl vylít vztek, a zahlédl prázdnou pivní láhev. Popadl ji a vši silou jí mrštil o kuchyňskou stěnu.

Láhev se roztříštila, střepy skla se rozletěly po podlaze. Teprve tehdy se začal Trent uklidňovat.

Jak se tohle stalo? žasl. Byl tak opatrný. Promýšlel to ze všech stran.

Nejdřív to byla ta zatracená sestra a teď ten cvok doktorská. Jak to, že toho sakra tolik ví? A teď má ty fotky. Trent věděl, že je neměl dělat. Jen tak blbl. Jen chtěl vědět, jak by vypadal... Ne že by to někdo dokázal pochopit. Jen musí ty obrázky dostat od toho zatraceného doktora nazpátek. Nemohl věřit, že měl ten chlap skutečně tu drzost a prohledával to tu.

Trent strnul. Náhle mu svítla další hrozná myšlenka. S novým návailem paniky se hnál do kuchyně. Rozrazil dveře skříňky vedle ledničky a jediným rychlým pohybem odsunul sklenice. Několik se jich roztříštilo o pracovní pult.

Roztřesenými prsty odstranil falešnou zadní stěnu a nakoukl do svého úkrytu. Hlasitě vydechl úlevou. Všechno se zdálo neporušené. Všechno bylo v pořádku.

Trent sáhl dovnitř a vyndal svou milovanou pětačtyřicetku. Oťel si hlaveň o předeek košile. Pistole byla čistá, naolejovaná, připravená k práci. Sáhl dozadu do úkrytu a vytáhl zásobník. Přesvědčil se, že je plný, a zasunul jej do rukojeti, až se ozvalo zvučné cvaknutí.

Největší starost Trentovi dělalo, jestli Jeffrey řekl ještě někomu jinému, co se dozvěděl. Ten chlap byl na útěku, takže Trent usuzoval, že se pravděpodobně nikomu nesvěřil. Trent se to pokusí zjistit s určitostí.

Ale na každý pád musí Rhodes jít. Trent se zasmál. Rhodes jasně nemá zdání, s kým má tu čest.

Trent se vrátil ke svému rukodělnému sejfu, vyndal malou pětikubíkovou stříkačku a stejně jako když šlo o Gail Shafferovou, natáhl trochu žluté tekutiny a zředil ji sterilní vodou. Pak fiólu vrátil na místo. V duchu už ; viděl Jeffreyho Rhodese v záchvatu grand mál na jevišti Hatch Shell. Ta představa mu vnesla na rty úsměv. To bude podívaná!

Trent zvedl kus překližky a pečlivě jej zasadil do zadní stěny skříňky, pak vrátil na místo sklenice, které se nerozbily. Ostatní nechal ležet tak, jak byly - uklidí tu, až se vrátí z korza.

221

Když dokončil přípravy, podíval se Trent na hodinky. Do schůzky mu zbývalo ještě půldruhé hodiny. Přesunul se do obývacího pokoje, zadíval se na telefon a uvažoval, co má udělat. Rhodesovo šmejdění bylo právětou potenciální překážkou, před kterou Trenta varovali. Váhal, jestli má zavolat nebo ne. Nakonec zvedl sluchátko. Zavolá podle instrukcí, říkal si, když vytáče číslo, jen aby upozornil, ne že by žádal pomoc.

222

Pátek

19. května 1989, 20:42

"Á, tu to máme, zašeptal Devlin pro sebe, když uviděl, jak se dveře Kellyiny, garáže začínají zvedat. Kellyina honda se roztřásla, když motor nastartoval. pak auto vycouvalo na ulici dvojnásobnou rychlostí, než by se dalo čekat. Nechávajíc za sebou vzorek pneumatik, vyrazilo směrem k Bostonu.

Devlin se pachtil se zapalováním svého auta. Nečekal že odjede tak rychle. Než vyjel, bylo Kellyino auto skoro z dohledu. Devlin musel svého buicka pěkně popohnat, aby ji dohonil.

"Ale, ale!" řekl Devlin, jakmile se dostali pár mil od Kellyina domu. Na zadním sedadle se záhadně vyloupila druhá

hlava. Pak postava přelezla na sedadlo vpředu vedle Kelly.

Devlin varoval sám sebe, aby se nedal příliš nadchnout tímto nečekaným, ale zajímavým vývojem událostí, ale nemusel si dělat starosti. Když Kelly zastavila u předního vchodu nákupního centra na Copley Place, Jeffrey Rhodes vyskočil a vběhl dovnitř.

"Dobrý, dobrý," říkal si Devlin extaticky, když zastavoval za Kelly u obrubníku. Pomyslel si, že se štěstí konečně obrátilo. Jeffrey už byl kus cesty uvnitř, v půli cesty k výtahům, když Devlin vypnul motor a přesunul se přes přední sedadlo. Devlin už chtěl vystoupit z auta, když si všiml, že se okénko náhle zaplnilo námořnickou modří. Také tam byl černý kožený řemen s pouzdem, z nějž trčela osmatčítka Smith and Wesson.

"Promiňte, ale tady se neparkuje," upozornil ho policista.

Devlin se podíval hlídaři do očí. Vypadal tak na osmnáct. Zelenáč, pomyslel si Devlin, kdo taky jiný by dostal takovou šichtu v pátek večer?

Devlin sáhl po kartičce, která mu dovozovala parkovat kdekoli ve městě, ale zelenáč se na ni odmítl podívat.

"Jedte dál," řekl odměřeně.

"Ale já . . ." začal Devlin vysvětlovat, kdo je. Jenže už to nebylo důležité. Jeffrey zmizel z dohledu.

"Mně by bylo jedno, i kdybyste byl guvernér Dukakis," řekl mladý policista. "Nemůžete tu parkovat. A teď jedte!"

Ukázal svíticím obuškem kupředu.

Devlin rezignovaně přijal změnu plánu, vrátil se za volant a znovu nastartoval auto. Rychle objel blok. Když viděl Kellyino auto, přestal se obávat. Ta malá vsuvka s policistou byla možná jen k dobrému. Devlin možná přece jen v tom davu nákupního centra Rhodese neztratil. Místo toho zaparkoval na obrubníku půl bloku za Kellyiným autem a znovu vypnul motor. Pak ti dva - Devlin ve svém autě a nic netušící Kelly ve svém - čekali, až se Jeffrey zase objeví.

Prodávač nasadil Jeffreyemu sluchátka a pak mu ukázal, jak zapnout přístroj. Jeffrey otočil knoflíčkem. Pak prodávač řekl Jeffreyemu, aby přístroj nasměroval ke dvojici na druhém konci obchodu. Jeffrey poslechl.

"Nebude to na kávovém stolku vypadat působivě?" zeptal se muž ženy.

223.

Stáli před skleněnou koulí, která vypadala, jako by patřila k výpravě starého filmu s Frankensteinem. Obsahovala plazmu, která vyzařovala světlo jako miniaturní modré blesky.

"Jo," řekla žena, "ale koukej na tu cenu. Za to bych měla boty od Ferragama."

Na Jeffreyho to udělalo dojem. Slyšel také nezřetelné mumlání dalších periferních hlasů, ale porozuměl každému slovu z rozhovoru dvojice.

"Znáte jeviště Hatch Shell na korze?" zeptal se Jeffrey prodávače.

Jistěže znám."

"Co myslíte, že bych odtamtud slyšel, kdybych stál za kioskem?"

"Spadnout špendlík."

Jeffrey přístroj koupil a klusal zpátky ke Kellyinu autu. Byla na stejném místě, kde ji zanechal.

"Máš to?" zeptala se, když zavřel dveře.

Jeffrey zvedl balíček. "Jsme vybaveni," řekl. "Vážně to funguje. Ukázali mi to."

Kelly vyrazila směrem ke korzu.

Žádný z nich se neohlédl. Nadále neměli zdání o černém buicku Regal, který je sledoval na vzdálenost tří aut.

Kelly jela k Beacon Hillu po Storow Drive. Hned jak vyjeli z podjezdu, zahlédl Jeffrey travnaté prostranství před jevištěm Hatch Shell na nábreží.

Slunce zapadlo, ale ještě bylo světlo a Jeffrey rozeznával spoustu lidí, vychutnávajících jarní počasí. Tím se cítil trochu klidnější.

Zabočili doprava na Revere Street, pak zase na Charles Street. Přejeli většinu obchodů na Charles Street a znovu zahrnuli doprava na Chestnut Street. Zaparkovali u jejího konce a vystoupili z vozu.

Posledních několik minut cesty žádný z nich nepromluvil. Vzrušení z příprav a z příjezdu vyprchalo a vystřídala je úzkost o to, zda všechno vyjde podle plánu. Jeffrey prolomil mlčení žádostí o klíče od auta. Kelly mu je hodila přes střechu vozu. Právě zamkla dveře.

Zapomněls něco?" zeptala se.

"Ten hever," opáčil Jeffrey. Obešel auto a otevřel kufr. Nebyl to hever.

Byla to kombinace klíče na matky a páky. Byla to asi pětáctýřicet centimetrů dlouhá železná trubka. Jeffrey se s ní pleskl do dlaně. Poslouží, když bude třeba. Pěkná řacha do holeně zpomalí každého. Doufal, že na to nedojde.

Přešli na korzo po mostě pro pěší. Byl příjemný jarní večer. Jeffrey si všiml pestrých plachet několika plachetnic, směřujících ke svým ctihodným jachtklubům. V dáli rachotil vlak podzemky přes Longfellowův most.

Devlin zaklel. Na Beacon Hillu bylo těžké najít místo k parkování i před hydrantem. Než našel prázdnou zónu se zákazem parkování u vjezdu na Storow Drive, mřili už Jeffrey a Kelly přes most pro pěší na korzo.

Devlin popadl z auta želízka a rozběhl se k úpatí mostu.

Devlinovi bylo záhadou, co se tu sakra děje. Připadalo mu, že večerní

224

procházka po nábřeží je dost divné chování ze strany odsouzeného zločince a uprchlíka, který ví, že ho pronásleduje profesionální lovec lidí.

S dívkou pod paží se Jeffrey choval, jako by měl rande. Devlin měl silné podezření, že se něco stane, a to podnítilo jeho zvědavost. Pamatoval se ještě, jak říkal Mosconimu, že se podle něj Jeffrey k něčemu chystá. Možná to bylo tohle. Devlin přešel most, sestoupil dolů a vkročil na okraj zeleného jarního trávníku. Necítil potřebu hnát se za Jeffreyem, protože místo bylo dokonalé. Měl Jeffreyho uvězněného mezi Charles River na jedné straně a Storow Drive na straně druhé. Kromě toho byla věznice v Charles Street příhodně umístěna, co by kamenem dohodil, hned za Charlesovým okruhem. Devlin tedy nehodlal svou zvědavost několik minut potlačovat, aby získal přesnou představu o tom, co má Jeffrey za lubem.

Koutkem oka Devlin zahlédl, že se k němu něco blíží zezadu zprava.

Reflexivně uskočil doleva, otočil se a přikrčil. Ruka mu vlétla do bundy a na pažbu pistole, zastrčené v podpažním pouzdře.

Devlin ucítil, jak rudne, když ho minul "létající talíř" z umělé hmoty, těsně sledován černým labradorem, který ho chytil dřív, než dopadl na zem.

Devlin se napřímil a nabral dech. Neuvedomoval si, jak je vytočený.

Korzo bylo obsazeno dvěma nebo třemi tucty lidí, všichni za soumraku něco dělali. Kromě hráčů s létajícím talířem tu byli lidé, kteří hráli fotbal na jednu branku, a jedna skupina si kopala hadrákem. Přímou přes travu na pěšině před pódiem Hatch Shell byla skupina mládeže na kolečkových bruslích, pohybující se v rytmu hudby z kazetového přehrávače. Na makadamové pěšině klusali běžci a jezdili cyklisté.

Devlin přehlédl celou scenerii a podivil se, co sem přivedlo Jeffreyho a Kelly. Nezúčastnili se žádné z těchto činností. Místo toho jen stáli a mluvili spolu ve stínu stromů, obklopujících zavřený kiosk. Devlin rozeznával, že Jeffrey pomáhá Kelly nasadit přehrávač na způsob walkmana. Devlin si založil ruce v bok. Co se to sakra děje? Před jeho očima udělal Jeffrey další nečekanou věc. Uviděl, jak se Jeffrey sklonil a Kelly políbil. "Fuj, fuj," zašeptal Devlin. Okamžik se pak Jeffrey a Kelly drželi za ruce s pažemi nataženými. Konečně ji Jeffrey pustil. Pak se sklonil a zvedl ze země klacíček. S klacíkem v ruce vyběhl Jeffrey horlivě přes trávník k jevišti. Devlin užůž vyrazil za ním v obavách, že Rhodes může zmizet za rohem Hatch Shell, ale zarazil se, když Rhodes doběhl k jevišti a vyskočil na ně z pravé strany.

Před Devlinovými očima a narůstající zvědavostí kráčel Jeffrey přímo doprostřed jeviště. Tváří ke kiosku začal mluvit.

Devlin ho neslyšel, ale rty se mu pohybovaly.

Od kiosku Kelly na Rhodese nadšeně zvedala palec. Co se to děje? divil se Devlin. Recituje ten chlap Shakespeara? A pokud ano, co dělá Kelly?

Děvče mělo pořád ještě na uších walkmana. Devlin se podrbl na hlavě.

Tenhle případ byl minutu od minuty divnější.

225

Trent Harding si zastrčil automatickou pětačtyřicítku za opasek přesně tak, jak to udělal, když šel za Gail Shafferovou. Střikačku s pevně nasazenou krytkou na jehle si dal do pravé přední kapsy. Podíval se na hodinky. Bylo krátce po deváté. Čas vyrazit.

Trent šel na Charlesův okruh přes Revere Street. Aby se dostal na nábřeží Charles River, přešel po lávce pro pěší hned vedle Longfellowova mostu na západ.

Bylo pozdě večer, když kráčel setmělou pěšinou, lemovanou žulovým zábradlím. Nad sebou měl řídký přístřešek nově olistěných stromů. Charles River se típytila, odrážela záři šedorůžového světla večerní oblohy.

Slunce zapadlo asi před půl hodinou.

Dřív byl Trent nervózní a rozčilený z debaklu s tímhle Jeffreyem Rhodesem; nevěděl, co ten chlap chce. Jeho vyděračská hrozba byla nečekaná stejně jako šokující. Teď už byl ale připraven. Trentova úzkost poměrně vyprchala. Chtěl své fotografie a chtěl si být jist, že Rhodes jedná na vlastní pěst. Kromě toho se Trent o toho muže nezajímal; dá mu injekci. Když viděl, co to udělalo s Gail Shafferovou, věděl, že to zapůsobí rychle a účinně. Někdo zavolá sanitku a bude to. Pár běžců proklusalo podél Trenta v polotmě, až nadskočil. Měl chuť vytáhnout pistoli a ty parchanty složit. Udělal by to přesně tak, jako v Neřesti z Miami: nohy doširoka rozkročené, paže napnuté, obě ruce drží pistoli.

Před ním se vyloupila obrovská polokoule Hatch Shell. Trent se blížil k jevišti od vypouklé zadní strany. Pocítil náhlé zachvění, jak se mu tělem rozproudil adrenalin. Těšil se na seznámení s doktorem Jeffreyem Rhodesem. Sálh si pod bundu a sevřel ruku kolem pažby pětačtyřicítky. Prst mu sklouzl ke spoušti. Byl to senzační pocit. Rhodes bude po čertech koukat.

Trent se zastavil. Musí se rozhodnout. Má obejít Hatch Shell zprava nebo zleva? Snažil se vzpomenout si na postavení jeviště, uvažoval, je-li v tom nějaký rozdíl. Rozhodl se, že bude mít raději Storow Drive v zádech. Pokud bude muset utíkat, až se postará o Jeffreyho, bude utíkat k dálnici.

Jeffrey nervózně rázoval po jevišti, zůstával napravo od středu. Bruslaři, kteří obsadili malý kousek makadamu mezi jevištěm a travou, se zdržovali také napravo a Jeffrey chtěl být u nich tak blízko, jak jen bylo možné, aniž by měl Trent pocit, že je mohou vyslechnout.

Bruslaři nejdřív pozorovali Jeffreyho podezíravě. Po několika minutách ho však už nevímali.

Na tom naslouchacím přístroji Jeffreyho překvapilo, že dokázal ignorovat bruslařskou hudbu. Jeffrey usoudil, že to má něco společného se skutečností, že kazetový přehrávač je stranou a ne v akustickém stínu velkého kónkávního povrchu Hatch Shell. Soudil, že s hlukem provozu proudícího v těsné blízkosti na Storow Drive, je to stejné.

Světla teď rychle ubývalo. Obloha byla ještě světlá, stříbřitě modrá, ale začínaly se objevovat hvězdy a stíny pod stromy dostaly temně modrý

226

odstín. Jeffrey už Kelly neviděl. Většina hráčů s létajícím talířem a míčem už skončila hru a odešla. Na trávě však ještě zbývalo pár lidí. Byli tu také běžci na pěšince v dálce napravo, stejně jako příležitostní cyklisté.

Jeffrey se podíval na hodinky. Bylo půl desáté, čas, aby Harding dorazil.

Když začínalo být maličko po půl, začal Jeffrey uvažovat, co když se Trent neukáže. Z nějakého důvodu až do tohoto okamžiku Jeffrey s touto možností nepočítal.

Jeffrey si říkal, uklidni se. Trent přijde. Jak už musí být ten chlap cvok, bude umírat touhou dostat ty fotografie zpátky. Jeffrey přestal přecházet a zadíval se přes travnaté prostranství před jevištěm. Pokud by se Trent rozhodl jít na věc zobra, měl Jeffrey spoustu místa k útěku. Měl také Kellyin utahovák, pečlivě nacpaný v pravém rukávu. Mohl by se hodit, i kdyby ho použil jen jako hrozbu.

Jeffrey zamžoural do dálky. Jakkoliv se snažil, Kelly ve tmě pod stromy u kiosku neviděl. To znamená, že ji neuvidí ani Harding. Neexistoval způsob, jak by mohl Trent přijít, na to, že jejich rozhovor má svědka.

Vzdálená siréna Jeffreyho polekala. Vzpamatoval se a naslouchal. Blížilo se to. Může to být policie? Upozornil je Harding? Sirény nabíraly na hlasitosti, jak se blížily, ale Jeffrey uviděl jejich zdroj: po Storow Drive se řítila sanitka.

Jeffrey vzdychl. Napětí ho unavovalo. Začal zase přecházet sem a tam, pak se náhle zastavil. Trent Harding se na něj díval z jevištních schodů vlevo. Jednu ruku měl po boku, druhou za zády pod koženou bundou.

Jeffreyho opustila při pohledu na Trenta všechna frajeřina. Trent se okamžik nehýbal. Měl na sobě lehkou černou koženou bundu bez límce a doběla seprané džíny. V přítomní unikajícího dne se jeho vlasy zdály světlejší než dřív, skoro bílé. Nemrkající oči mu jiskřily.

Jeffrey stál tváří v tvář muži, kterého podezíral nejméně ze šesti vražd.

Znovu uvažoval o jeho motivech. Zdály se nevyzpytatelné. I s trubicou v rukávu a všemi potenciálními svědky náhle Jeffrey pocítil strach. Trent Harding byl jako divá zvěř. Nedalo se předvídat, jaká může být jeho reakce na vyděračský telefonát.

Trent zvolna vystoupil po schodech na jeviště. Před posledním krokem, který ho přivedl na stejnou úroveň jako Jeffreyho, se rozhlédl. Zdánlivě uspokojen upřel na Jeffreyho pohled. Blížil se naparovačným, sebejistým krokem, na tváři výraz znechucení.

"Vy jste Jeffrey Rhodes?" zeptal se, prolomiv konečně mlčení.

"Vy si mě nepamätujete z Memorialu?" řekl Jeffrey přeskakujícím hlasem. Odkášlal si.

"Pamätuju si vás ujistil ho Trent. "Teď chci vědět proč mě otravujete.

Jeffreyho bušilo srdce. "Myslete si, že jsem zvědavý. Jsem ten, co odnáší práci vašich rukou. Je to hotová věc. Jsem dvakrát odsouzený.

Jen bych rád trochu víc věděl o vašem motivu." Jeffrey si připadal jako pianová struna, napjatá k prasknutí. Svaly měl napnuté a byl připraven dát se každým okamžikem na útěk.

"Nevím, o čem mluvíte."

227

"A o těch fotkách zřejmě nevíte taky nic."

"Ty chci zpátky. Chci, abyste mi je dal. Hned."

"Všechno má svůj čas. Nic se nesmí uspěchat. Co kdybyste mi nejdřív pověděl o Patty Owenové nebo o Henrym Nobleovi." No tak, naléhal Jeffrey, prosím tě, pověz mi to. Mluv.

"Chci vědět, s kým jste se podělil o ty svoje cvoklé teorie."

"S nikým," přiznal Jeffrey. "Jsem psanec. Uprchlík před zákonem.

Člověk bez přátel. Komu bych to měl povídat?"

"A máte ty fotky s sebou?"

"Nejsme tady kvůli tomu?" zeptal se Jeffrey vyhýbavě.

"To jsem chtěl vědět," řekl Harding.

Plynule, ale náhle vytáhl ruku, kterou měl za zády, a předvedl pistoli. Se zbraní v obou rukou, přesně jako Crockett v Neřesti z Miami, zamířil hlavě Jeffreyho na čelo.

Jeffrey strnul. Srdce mu bušilo jako o závod. Pistoli nečekal. Hleděl s naprostou hrůzou do temné, černé díry na konci hlavně. Železná trubka byla v porovnání s takovou zbraní dobrý vtíp.

"Otočte se," zavelel Harding.

Jeffrey se nemohl pohnout.

Trent lovil injekční stříkačku, stále přitom mířil pistolí na Rhodese.

Potom pustil pravou ruku pistoli a vylovil stříkačku z kapsy. Jeffrey to pozoroval s hrůzou. Náhle ze tmy uslyšel zaječení. Byla to Kelly! Ach Bože, pomyslel si Jeffrey, když si ji představil, jak utíká přes trávník směrem k jevišti.

"Já myslel, že jste přišel sám," zavrčel Trent. Pokročil kupředu a pokrčil ruku s pistolí. Jeffrey viděl, jak se prst na spoušti začíná pohybovat.

Než stihl Jeffrey zareagovat, ozvala se rána z pistole, následovaná křikem bruslařů, klopýtajících všemi směry.

Jeffrey mu se podlomily nohy. Klíč mu se zarachocením vypadl z rukávu.

Bolest však necítil. Myslel si, že je postřelen, ale místo toho se díra objevila v Trentově čele. Muž se zapotácel. Pak se ozval druhý, tlumenější zvuk mnoha rychlých výstřelů. Jeffrey vnímal, že zvuk vychází pod jeho ramenem, zprava pod jevištěm.

Tyto další výstřely vrhly Trenta nazad, zasáhly ho přímo do hrudníku.

Jeffrey pohlédl dolů, oněmělý šokem, když Trentova pistole přelétla jeviště a s bouchnutím mu přistála u nohou.

Stříkačka bouchla o dřevěnou podlahu a zůstala ležet. Skoro se to nedalo všechno postřehnout. Jeffrey pohlédl na Trenta. Věděl, že je mrtev. Vzadu mu chyběl kus hlavy.

V tom okamžiku, kdy se ozval výstřel z pistole a blondák se zapotácel, jako by byl zasažen, padl Devlin na trávu. Ihned byl v půli cesty přes travnaté prostranství. V momentě, kdy uviděl, jak blondák vytahuje pistoli, vyrazil Devlin k jevišti. Dával si pozor, aby se držel země, napůl předkloněn ve snaze dvojici překvapit. Uslyšel Kellyin jekot, ale ignoroval jej. Pak se ozvaly ty další výstřely. Ze své zkušenosti z dob u policie, ale

228

hlavně ve Vietnamu, poznal výstřely z pušky podle sluchu, byl to zvláštní ostřelovačský automatický typ vysokého kalibru.

Devlin blondáka neznal. Usoudil, že je to nějaký přespolní talent, kterým vyhrožoval Mosconi. Devlin byl odhodlán nedat se ošidit o peníze z odměny. Bude si muset s Mosconim promluvit pěkně od plic, až ho příště uvidí. Ale nejdříve se musí vypořádat s danou situací, která teď obnášela pěkný karneval. Ta puška znamenala, že je na obzoru třetí lovec lidí.

Devlin už měl co dělat s pěkně tvrdou konkurencí, ale nikdy nezažil, že by i ten nejtvrdší lovec lidí sejmul konkurenta takhle beze slova.

Jak tak ležel natažený na trávě, zvedl Devlin hlavu a koukl na jeviště.

Z tohoto úhlu blondáka neviděl. Doktor tam jen stál jako blbec, s ústy dokořán otevřenými. Devlin musel potlačit nutkání zařvat na něj, ať padne na jeviště. Nechtěl na sebe ale upoutat pozornost, dokud se nedozví víc o původu výstřelů z pušky.

S dalším výkřikem a očividně bez pomýšlení na vlastní bezpečnost se Kelly vzpamatovala z přestřelky a vyrazila kolem Devlina k jevišti. Devlin obrátil oči v sloup. To je teda párek, tihle dva, pomyslel si. Uvažoval, kterému se podaří dát se zabít jako prvnímu.

Aspoň však zřejmě Kellyiny výkřiky vytrhly Rhodese z transu. Obrátil se k ní, zvedl ruce a ječel, aby se zastavila.

Zastavila se. Devlin se zvedl na trávě na všechny čtyři. Z této pozice viděl, že blondák leží schoulený uprostřed jeviště jako bezvládná hromádka.

Další, co si Devlin uvědomil, byli dva muži, kteří ležerně vystoupili ze stínu a vyšli po schodech na jeviště. Jeden z nich nesl ostřelovačskou pušku. Oba měli tmavé obleky s bílými košilemi a konzervativními vázankami. Jako by měli času habaděj, klidně přistoupili k doktorovi, který se k nim obrátil tvář. Devlin si pomyslel, že na lovce lidí mají neobvyklý styl, ale bylo to stejně účinné jako nemilosrdné. Bylo zřejmé, že jdou po Jeffrey Rhodesevi.

Vytáhl pistoli z pouzdra a sevřel ji oběma rukama. Pak Devlin vyběhl k jevišti. "Stát, ani hnout," zaječel autoritativně a zamířil pistolí na hrud' muže s puškou. "Rhodes patří mně! Beru ho já, rozumíte?"

Oba muži strnuli, zřejmě překvapeni Devlinovým zjevem. "Jsem přesně tak překvapený jako vy, hoši, že vás vidím," zašeptal Devlin napůl pro sebe, napůl k mužům v oblecích.

Muži byli jen šest metrů od něj. Měl je na mušce. Jeffrey byl vpravo od Devlina, na dohled jeho periferního vidění.

Náhle Devlin jednoho z mužů poznal. Nebyl to lovec lidí.

Jeffrey měl srdce v hrdle a v ústech tak vyschlo, že nedokázal polknout.

Tep mu bušil ve spáncích. Devlinovo náhlé objevení ho překvapilo stejně jako dva muže v oblecích.

Kdyby tak Kelly měla dost rozumu a držela se stranou od toho, co se tu děje, ať je to jakkoliv. Především ji do téhle špíny neměl nikdy zaplést.

Teď ale nebyl čas na to, aby se obviňoval. Muži v oblecích se zastavili ve

229

svém nelítostném postupu. Nyní byla jejich pozornost plně upřena na Devlina, který stál těsně pod jevištěm a držel pistoli oběma rukama. Devlin muže pozoroval s veškerou naléhavostí. Nikdo nepromluvil a nikdo se nepohnul.

"Frank?" vyrazil ze sebe nakonec Devlin. "Frank Feranno - co se sakra děje?"

"Myslím, že by ses do toho neměl plést, Devline," radil muž s puškou.

"Tohle se tě netýká. Chceme jen doktora."

"Doktor patří mně."

"Promiň," řekl Frank.

Oba muži se zvolna začali pohybovat, každý jiným směrem.

"Ani hnout" zaječel Devlin.

Muži ho však ignorovali. Vytrvale se po centimetrech vzdalovali jeden od druhého.

Jeffrey začal couvat. Nejdřív jen po krůčku. Jakmile však uviděl, že aspoň pro tuto chvíli jsou všichni tři muži zaujati něčím na způsob mazurky, rozhodl se toho využít. Momentálně nebyl cílem on. V ten okamžik, kdy dorazil ke schodům, se otočil na podpatku a utekl.

Přes rameno uslyšel Jeffrey Devlina, jak rozkazuje mužům zůstat stát, jinak střelí. Jeffrey se rozběhl přes trávník a dohnal Kelly tam, kde se zastavila, na místě, kde trávník přecházel v makadam. Popadl ji za ruku a spolu utíkali k mostu Arthura Fiedlera.

Když dorazili k lávce, vyběhli nahoru. Náhle je vylekal zvuk střelby směrem od jeviště, ale neohlédli se. Nejdřív to byl jen jediný výstřel, ale okamžitě jej následoval rychlý, tlumený zvuk automatické zbraně. Jeffrey a Kelly přeběhli po mostě přes Storow Drive a na druhé straně dolů.

Sotva dýchající dorazili ke Kellyině autu. Divoce hledala klíče, zatímco Jeffrey bušil do střechy auta dlaní.

"Máš je ty!" vykřikla Kelly, náhle se rozpomněla.

Jeffrey vytáhl klíče z vlastní kapsy. Hodil je přes auto. Kelly odemkla dveře a oba naskočili. Kelly nastartovala vůz a vyrazili kupředu, na Storow Drive. Rychle vyždímala z auta devadesátku. Když dorazili na konec Storow Drive - což bylo otázkou minut - ponořila se Kelly do spleti úzkých městských ulic.

"Co se to propánakrále děje?" otázala se Kelly, jakmile zase chytili dech.

"Kéž bych to věděl!" podařilo se Jeffreymu ze sebe dostat. "Nemám zdání. Myslím, že se prali o mě!"

"A já se nechala přemluvit k tomuhle plánu," dopálila se Kelly. "Zase jsem měla poslechnout svou intuici."

"Nemohli jsme čekat, co se stane. Plán to nebyl špatný. Děje se nějaká hrozná křivárna. Nic nedává smysl, jenom že jediná osoba, která mi mohla zachránit život, je teď mrtvá." Jeffrey se zachvěl, když si připomněl nepěknou podívanou na Trenta Hardinga s prostřeleným čelem.

"Teď bychom měli jít na policii," řekla Kelly.

"Nemůžeme."

"Ale viděli jsme, jak byl zabit člověk!"

230

"Já tam nemůžu, ale jestli tam musíš jít kvůli sobě, tak jdi," řekl Jeffrey.

"Protože pokud já vím, pravděpodobně mě obviní z vraždy Trenta Hardinga. To by byla už ta poslední ironie."

"Co budeš dělat?" zeptala se Kelly "Pravděpodobně to, co jsem chtěl udělat už dávno," odpověděl Jeffrey.

"Odjedu ze země. Pojedu do Jižní Ameriky. Když je Trent mrtvý, asi nemám moc na vybranou."

"Pojedeme zpátky ke mně a něco vymyslíme. V téhle chvíli není žádný z nás v stavu udělat tak velké rozhodnutí."

"Nejsem si jistý, jestli se tam můžeme vrátit," váhal Jeffrey. "Devlin nás musel sledovat od tvého domu. Musí vědět, že tam teď bydlím. Asi bys mě měla radši vysadit u nějakého hotelu."

"Jestli půjdeš do hotelu ty, tak já taky," rozhodla Kelly.

"Ty chceš se mnou vážně zůstat i potom, co se právě stalo?"

"Rozhodla jsem se dovést to až do konce."

Jeffrey byl dojat, ale věděl, že jí nemůže dovolit podstupovat další rizika. Současně ji chtěl mít u sebe. Byli spolu teprve pár dní, ale už nevěděl, co by si bez ní počal.

V jedné věci měla pravdu: není v stavu o něčem rozhodovat. Zavřel oči.

Připadal si jako po výbuchu granátu. Stalo se toho příliš mnoho. Byl emocionálně vyčerpaný.

"Co kdybychom vyjeli z města a zůstali v nějaké hospůdce?" navrhla Kelly, když Jeffrey s ničím nevyrukoval.

"Fajn." Už byl duchem nepřítomen, myšlenky ho mimovolně zanášely zpět do těch hrozných a napjatých okamžiků na jevišti. Vzpomněl si, že Devlin jednoho z těch mužů poznal. Říkal mu Frank Feranno. Jeffrey hádal, že jsou to všechno lovci lidí, co hamižně bojují o značnou odměnu, vypsanou na jeho hlavu. Proč ale zabili Hardinga? To nedávalo smysl, leda že by si samozřejmě mysleli, že je také lovec lidí. Ale stejně, copak se lovci lidí zabíjejí navzájem?

Jeffrey otevřel oči. Kelly si klestila cestu provozem pátečního večera.

"Je ti dobře, můžeš řídit?" zeptal se jí Jeffrey.

"Je mi fajn."

"Jestli je nějaký problém, můžu řídit já."

"Po tom, čím jsi právě prošel, by ses asi měl snažit odpočívat," řekla Kelly.

Jeffrey přikývl. Proti tomu neměl argumenty. Pak jí řekl svou představu, že ti muži v oblecích byli lovci lidí jako Devlin a že spolu o něj bojovali kvůli odměně.

"To nemyslím," namítla Kelly. "Když jsem ty muže poprvé viděla, myslela jsem, že jdou s Trentem. Přišli hned po něm."

Když jsem se pak ale dívala dál, uhodla jsem, že jdou po Trentu Hardingovi, ne s ním. Střelili po něm velmi pečlivě."

Nemuseli ho střílet. Chtěli. Tebe na mušce neměli."

"Ale proč zabili Trenta?" zeptal se Jeffrey. "To nedává smysl."

Vzdychl. "No, svým způsobem to smysl dává. Určitý prospěch tu existu-

231

je. Jsem přesvědčen, že vrahem byl Trent Harding, i když nemáme důkazy.

Na světě bude bez něj mnohem líp."

Jeffrey se náhle zasmál.

"Co ti tady připadá k smíchu?" zeptala se Kelly.

"Jen žasnu nad vlastní naivitou. Že jsem si vůbec mohl myslet, že přiměju Hardinga, aby se prozradil při schůzce se mnou. Když o tom tak přemýšlím, vsadil bych se, že v tom od začátku viděl jen příležitost, jak mě zabít. Neřekl jsem ti to, ale měl s sebou injekční stříkačku. Nejspíš neměl v plánu po mně vystřelit z pistole. Chtěl mi píchnout toxin."

Kelly náhle dupla na brzdy a zajela k okraji silnice.

"Co se děje?" zeptal se Jeffrey polekaně. Napůl čekal, kdy se z noci vyloupne Devlin. Ten člověk se pokaždé objevoval tak znenadání.

"Jen mě něco napadlo," řekla Kelly vzrušeně.

Jeffrey na ni v šeru užasle zíral. Auta je mījela, na krátkou chvíli každé z nich zalilo jejich vůz světlem svých reflektorů.

Kelly se k němu obrátila. "Třeba má Trentovo zabití skrytý užitek."

"O čem to mluvíš?"

"Možná nám jeho smrt poskytne stopu, kterou jsme neměli, dokud nebyl zabit."

"Není mi jasné, o čem mluvíš," řekl Jeffrey.

"Ti muži v oblecích přišli původně zastřelit Hardinga, ne tebe. Tím jsem si jistá. A nebylo to humanitární gesto. To nám něco napovídá." Kelly byla každým okamžikem vzrušenější. "To znamená, že někdo považoval Hardinga za hrozbu.

Možná nechtěli, aby s tebou mluvil. Já myslím, že ti muži ve fešáckých oblecích a se zbraněmi byli profesionální zabijáci." Nabrala dech. "Myslím, že to celé bude komplikovanější, než jsme si představovali."

"Chceš říct, že podle tebe nebyl Harding jen blázen, jednající na vlastní pěst?"

"Přesně to myslím," přikývla Kelly. "Co se stalo dneska večer, to podle mě znamená nějaké spiknutí. Možná to má něco společného s nemocnicemi. Čím víc o tom přemýšlím, tím víc věřím, že tu musí být ještě nějaká dimenze, kterou jsme úplně opomněli, když jsme se soustředili na myšlenku osamělého psychopata. Prostě myslím, že nebyl sám."

Jeffrey se v myšlenkách vrátil k dialogu mezi Frankem Ferannem a Devlinem. Frank řekl: "Tohle se tě netýká a my jen chceme doktora."

Chtěli Jeffreyho, ale chtěli ho živého. Rozhodně měli příležitost zastřelit ho spolu s Hardingem.

"A co pojišťovny?" zeptala se Kelly. Odjakživa měla pojišťovny v nelásce, zvláště po Chrisově sebevraždě.

"O čempak to mluvíš?" zeptal se Jeffrey. Po tom všem, co zakusil, měl mysl otupělou. Nedokázal udržet nit myšlenky.

"Někdo má z těch vražd prospěch," odpověděla Kelly. "Vzpomeň si, nemocnice byly obviněny stejně jako lékaři. V Chrisově případě zaplatila pojistka nemocnice stejně tolik jako Chrisova pojistka, jestli ne víc. Ale byla to stejná pojišťovací společnost."

232

Jeffrey okamžik přemýšlel. "To vypadá jako pěkně zbesílý nápad. Pojišťovací společnosti profitují, ale je to trochu moc složité. Z krátkodobého pohledu ztrácejí, a ztrácejí hodně. Teprve za dlouhou dobu se jim náklady takových výjimečných rozsudků vrátí, když zvedají doktorům pojistné."

"Ale určitě na tom vydělají. A jestli pojišťovny vydělají, myslím, že bychom měli uvažovat o tom, že jsou do toho všeho zapletené."

"Je to nápad," mínil Jeffrey nepřesvědčen. "Hrozně nerad schlažuju tvé nadšení, ale když je Trent z obrazu, je to všechno akademické. Chci říct, že ještě nemáme vůbec žádný důkaz na nic. Nejenže nemáme důkaz, že byl do toho Trent zapletený, ale nemáme ani důkaz o toxinu. A přes Seibertův zájem možná žádný ani mít nebudeme."

Jeffrey si vzpomněl na stříkačku, kterou ho Trent ohrožoval na jevišti.

Kdyby tak byl měl tu duchapřítomnost a zvedl ji. Pak by měl Seibert adekvátní množství k provedení testů. Jeffrey však věděl, že k sobě nesmí být přehnaně přísný. Koneckonců, bál se tenkrát o život.

Vtom si Jeffrey vzpomněl na Trentův byt. "Proč mě to nenapadlo dřív?" řekl vzrušeně. Poklepal si pěstí na čelo. "Ještě pořád máme jednu možnost, jak dokázat, že byl Trent zapletený do těch smrtí, a existenci toxinu. Trentův byt! Někde v tom bytě musí být usvědčující důkaz."

"Ach ne," Kelly zvolna zavrtěla hlavou. "Prosím tě, řekni mi, že se nehodláš vrátit do toho bytu."

"Je to naše jediná možnost. No tak - pojd'. Rozhodně se nemusíme bát, že bychom narazili na Trenta. Zítřka tam možná bude policie. Musíme jít dnes v noci. Čím dřív, tím líp."

Kelly nevěřicně zavrtěla hlavou, ale nastartovala auto a vyrazila od obrubníku.

Franku Ferannovi bylo strašně. Co se jeho týkalo, byla to nejhorší noc jeho života. A začalo to tak slibně. Měli s Tonym shrábnout deset táců za sejmnutí blond kluka jménem Trent Harding a zdrogování doktora, který se jmenoval Jeffrey Rhodes. Pak už stačilo dojet na Loganovo letiště a naložit doktora do čekajícího Learjetu. Mělo to jít úplně prostě, protože ten kluk a doktor měli schůzku v Hatch Shell na korze v půl desáté. Dvě mouchy jednou ranou. Mohly to být nejsnazší vydělané prachy.

Jenže to nevyšlo podle plánu. Rozhodně neplánovali, že se tam ukáže Devlin.

Frank vyšel z Phillipsova dragstoru na Charlesově okruhu, došel ke svému černému lincolnu a nastoupil. Sklopil si sluneční stínítko, aby se viděl v zrcátku na jeho zadní straně, když si čistil škrábanec na levém spánku alkoholem, který si právě koupil. Dost to páliło, kousal se do jazyka. Devlin ho skoro dostal. Pomyšlení na to, jak měl namále, mu zvedlo žaludek.

Odpečetil svůj další kup, lahvičku Maloxu, a hodil si do úst dvě tablety.

Pak zvedl sluchátko automobilového telefonu a zavolał svůj kontakt v St.

Louis.

Když se muž ozval, bylo slyšet trochu praskání statické elektřiny.

"Matte," řekl Frank. "To jsem já, Feranno."

"Moment," opáčil Matt.

Frank slyšel, jak Matt říká manželce, že si vezme hovor v druhém pokoji, aby zavěsila, až si tam telefon vezme. O minutu později slyšel Frank zvednutí paralelky. Pak slyšel Matta ječet na manželku, aby zavěsila. Poslechla, cvaklo to.

"Co se sakra děje?" zeptal se Matt. "Neměl jste volat na tohle číslo, pokud nebudou potíže. Nepovídejte mi, že jste to zkaňhali."

"Potíže byly," řekl Frank. "Velké potíže. Tony to koupil. Je mrtvý."

Zapomněl jste nám něco povědět, Matte. Na hlavu toho doktora musí být vypsána cena. Ukázal se tam jeden z nejzatvrzejších lovců lidí v branži, a ten by tam nebyl, kdyby nešlo o peníze."

"A co ten ošetřovatel?" zajímal se Matt.

"Má to za sebou. To bylo snadné. Dostat toho doktora, to bylo těžké."

O jaké peníze tam jde?"

"Kauce dělá půl miliónu."

Frank hvízdal. "Víte, Matte, to není bezvýznamný detail. Měl jste nás na to upozornit. Byli bychom tu situaci zvládli trochu jinak, kdybychom to věděli. Nevím, jak důležitý je ten doktor pro vás, ale řeknu vám, že moje cena právě stoupá. Musíte jít minimálně na výši odměny. A ztratil jsem jednoho ze svých nejlepších pistolníků. Musím říci, že jsem velmi zklamaný, Matte. Myslel jsem, že si rozumíme. Měl jste mi povědět o té kauci hned na začátku."

"Podřídíme se vám, Franku," slíbil Matt. "Ten doktor je pro nás důležitý. Není tak důležitý, jako bylo zbavit se Trenta Hardinga, nicméně důležitý je. Něco vám řeknu - jestli nám toho doktora přivedete, zvedneme vám honorář na pětasedmdesát tisíc. Co tomu říkáte?"

"Pětasedmdesát tisíc, to cinká hezky. Zní to, jako že ten váš doktor je hodně důležitý. Napadá vás, kde bych ho mohl najít?"

"Ne, ale proto platíme tolik. Řekl jste mi, jak jste dobrý - tady máte příležitost to dokázat. A co Hardingovo tělo?"

"Ještě že jste se zeptal," řekl Frank. "Naštěstí jsem zasáhl Devlina potom, co zastřelil Tonyho, ale nevím, jak zle jsem ho zasáhl. Neměl jsem moc času. Ale to tělo je čisté. Bez identifikace. A měl jste pravdu: byla tam stříkačka. Mám ji. Dám ji do letadla."

"Výborně, Franku. A co Hardingův byt?"

"Ten je teď na řadě."

"Nezapomeňte - chci, aby byl čistý jako sklo," připomněl Matt. "A nezapomeňte na ten úkryt ve skřínce vedle ledničky. Všechno odtamtud vyndejte a dejte to taky do letadla. A podívejte se, jestli nenajdete adresář toho kluka. Byl to takový natvrdlý blbec, že si do něj možná něco napsal. Jestli ho najdete, dejte ho do letadla s ostatními věcmi. Pak to tam rozházejte. Ať to vypadá na vloupání. Máte jeho klíče?"

"Jo, mám jeho klíče," potvrdil Frank. "Není problém se do bytu dostat."

"Perfektní," řekl Matt. "Škoda Tonyho."

"No, život je riziko," prohlásil Frank. Bylo mu líp, když pomyslel na těch pětasedmdesát táců. Frank zavěsil a vytočil další číslo.

"Nicky, tady je Frank. Potřebuju pomoc. Nic velkého, jen rozházet kvartýr. Co bys řekl na pár stovek? Vyzvednu tě na Hannover Street před kavárnou Via Veneto. Pro všechny případy si vem kvér."

Kelly odbočila doleva na Garden Street a měla nepříjemný pocit děja vu. Ještě pořád měla před očima Trenta Hardinga, jak se k nim blíží s kladivem v ruce. Zajela k pravé straně ulice a zaparkovala v druhé řadě. Vyklonila se z okénka a podívala se nahoru, k Trentovu bytu.

"Hrome," zaklela. "Svítil se tam."

"Trent pravděpodobně nechal rozsvíceno, myslel, že bude zpátky za nějaké půl hodiny."

"Víš to jistě?" zeptala se Kelly.

"Samozřejmě to nevím jistě," řekl Jeffrey, "ale připadá mi to jako rozumné vysvětlení. Neznervózňuj mě víc, než už jsem."

"Třeba už je tam policie."

"Neumím si představit, že by už dorazili na Hatch Shell, tím spíš sem."

Budu opatrný. Budu chvíli poslouchat, než vejdu dovnitř. Kdyby přišla policie, zatímco budu tam nahoře, opřít se o houkačku a pak objednat kolem bloku do Revere Street. Když na to přijde, přeběhnu po střeších a vyjdu z některého domu na druhé straně."

"Posledně jsem se taky pokoušela houkat," prohodila Kelly.

"Tentokrát budu poslouchat."

"Co uděláš, když najdeš něco usvědčujícího?"

"Nechám to tam a zavolám Randolphovi," řekl Jeffrey. "Pak třeba dokáže přesvědčit policii, aby tam přišla s povolením k prohlídce. V téhle chvíli bych předal vyšetřování odborníkům. Ať se právní systém hrabe svým pomalým tempem. A

já bych asi měl odjet ze země. Aspoň dokud nebudu osvobozen."

"Když to říkáš, zní to jednoduše," připustila Kelly.

"Bude to jednoduché, pokud najdu toxin nebo něco ekvivalentního" řekl Jeffrey. "A Kelly, pokud odjedu ze země, byl bych rád, kdybys přemýšlela o tom, že bys jela se mnou."

Kelly začala mluvit, ale Jeffrey ji zarazil. "Jen o tom přemýšlej," řekl.

"Hrozně ráda pojedu," prohlásila Kelly. "Na mou duši."

Jeffrey se usmál. "Ještě si o tom promluvíme. Zatím mi drž palce."

"Zlom vaz," zvolala Kelly. "A dělej!"

Jeffrey vystoupil z vozu a koukl se nahoru, do Trentova otevřeného okna.

Bylo vidět, že okenici ještě nikdo nedal na místo. To je dobře. Ušetří to čas. Přešel ulici a zamířil do předních dveří. Vnitřními dveřmi se protáhl bez obtíží. Bylo tu cítit smaženou cibuli a slyšet současně několik stereopřijímačů. Když šplhal po oprýskaném schodišti, narůstaly v něm obavy. Věděl ale, že nemá čas živit své strachy. S nově nalezeným odhodláním vyšel na na střechu a dolů po požárním schodišti.

235

Jeffrey strčil hlavu do obývacího pokoje a naslouchal. Neslyšel nic, než tlumenou stereo hudbu, kterou bylo slyšet už na chodbě. Uspokojen, že je byt prázdný, vlezl dovnitř.

Jeffrey si okamžitě všiml, že je v bytě větší nepořádek než předchozího večera. Kávový stolek neměl nohu a byl převrácený. Všechno, co bylo navrženo na něm, bylo teď rozházeno po podlaze. U telefonu byla v přepážce kulatá díra. U kuchyňských dveří byly rozsypané střepy skla. Jeffrey rozeznal mezi troskami rozbitou pivní láhev.

V rychlosti se přesvědčil, že tu nikdo není. Pak šel ke dveřím do chodby a zajistil je řetězem. Nehodlal se vystavit nebezpečí, že ho někdo překvapí. Když byl hotov, začal hledat. Nejprve měl v plánu podívat se po korespondenci.

Nebude ji číst tady, ale spíš si ji vezme s sebou a projde si ji v klidu.

Nejslibnější místo na korespondenci byl psací stůl. Než ale ke stolu přistoupil, zašel do kuchyně, podívat se, jestli by nenašel nějakou prázdnou tašku, do které by korespondenci mohl dát. V kuchyni našel další rozbité sklo.

Jeffrey se zadíval na sklo v kuchyni. Bylo na desce pultu vedle ledničky.

Vypadalo to jako hromada čistých sklenic, které někdo rozbil naschvál.

Přistoupil k pultu a otevřel skříňku hned nad ním. Na první policiče uvnitř byly další stejné sklenice. Na policiče nad ní byly talíře.

Uvažoval, co se dalo v bytě, než Trent odešel. Pak zahlédl nesrovnalost v hloubce skříňky. Oddělení se sklenicemi mělo poloviční hloubku než část, v níž byly talíře.

Sáhl do skříňky, odsunul sklenice z cesty a zaťukal kotníky prstů na zadní stěnu. Přitom pocítil, že se dřevo pohnulo. Pokusil se přitáhnout zadní stěnu skříňky kupředu, ale nepovolila. Změnil taktiku, pokusil se do dřeva zatlačit. Když zatlačil na zadní pravý roh, dřevěný panel se otočil.

Jeffrey popadl její volný okraj a přitáhl jej k sobě.

Halelujá!" vykřikl, když uviděl neotevřenou krabici třicetikubikových ampulek markainu, krabici od doutníků, zásobu stříkaček a lahvičku viskózní žluté kapaliny s gumovou zátkou. Jeffrey se rozhlédl po kuchyni, kde by našel utěrku.

Našel jednu viset na rukojeti ledničky a zvedl její pomocí fiólu. Zdálo se, že je to zahraniční výrobek. Rozpoznal v lahvičce typ, užívaný k úschově nějakého sterilního injekčního medikamentu.

Pomocí téže utěrky zvedl Jeffrey ze skrýše krabici od doutníků, položil ji na pult a zvedl víko. Uvnitř byl působivý svazek stodolarových bankovek. Odhadoval, že doutníková krabice obsahuje dvacet až třicet tisíc dolarů.

Jeffrey vrátil všechno zpátky tam, kde to našel. Otřel dokonce i dřevěnou zadní stěnu a sklenice, kterých se dotkl, aby po něm nezůstaly žádné otisky prstů. Cítil, jak je vzrušen a povzbuzen. Neměl pochyb o tom, že žlutá kapalina v lahvičce je ten záhadný toxin a že její analýza odhalí to, co by měl Seibert hledat v séru Patty Owenové. I ty peníze mu dodaly srdnatosti. Viděl v nich silný důkaz toho, že Kellyin nápad s jakousi konspirací je správný.

236

Zardělý úspěchem dychtil Jeffrey po dalším. Někde v bytě musí být důkaz o povaze toho spiknutí. Rychle prohledal zbytek kuchyňských skříněk a vyhrabal to, proč původně přišel: hnědou papírovou nákupní tašku.

Vrátil se do obývacího pokoje a rychle prošmejdil psací stůl. Našel plno dopisů a účtů. Všechny je dal do papírové tašky. Pak šel do ložnice a začal v prádelníku. V druhé zásuvce našel hromádku magazínů Playgirl. Nechal je být. Ve třetí zásuvce našel spoustu dopisů, víc než o kolik stál. Přitáhl si křeslo a zahájil hrubé třídění.

Kelly nervózně bubnovala prsty o volant a vrtěla se na sedadle. O dva domy dál se uvolnilo parkovací místo a ona strávila pár minut, než na ně zacouvala. Vzhledla k Trentovu otevřenému oknu a divila se, co tam Jeffreyho drží. Čím déle mu to trvalo, tím byla nervóznější. Co tam nahoře může dělat? Jak dlouho může trvat prohlídka dvoupokojového bytu Garden Street nebyla rušná ulice, ale zatímco Kelly čekala, zabočilo do ní půl tuctu aut z Revere Street a minulo ji. Řidiči zřejmě hledali místo k parkování. Kelly tedy nebyla nijak překvapena, když se z Revere Street náhle vynořil další pár reflektorů a ujížděl směrem k ní. Její pozornost upoutalo až to, že se vůz zastavil přímo před Trentovým domem a zaparkoval v druhé řadě. Reflektory auta zhasly a rozsvítila se parkovací světla.

Otočila se a spatřila muže v tmavém svetru, jak vystupuje z místa vedle řidiče a obchází auto k chodníku. Protáhl se, pak vystoupil řidič. Nesl pytel. Oba muži se něčemu smáli. Zřejmě nijak nespěchali. Mladší dokouřil cigaretu a odhodil

špačka do kanálu. Pak oba muži vstoupili do Trentova domu.

Kelly se podívala na auto. Byl to velký, nablýskaný černý lincoln Town Car, jemuž se vzadu ježily četné antény. Auto tu vypadalo poněkud nemístně a ona z něj měla špatný pocit. Uvažovala, nemá-li se opřít o houkačku, ale hrozně nerada by Jeffreyho zbytečně polekala. Udělala pohyb, jako by chtěla vystoupit z auta, pak se rozhodla zůstat uvnitř. Zadívala se zpět k Trentovu oknu, jako by jen její pohled dokázal dostat Jeffreyho do bezpečí.

"Jestli mi dokážeš, že se na tebe můžu spolehnout, mám s tebou velké plány, Nicky," prohodil Frank, když stoupali do schodů. "Když je Tony pryč, mám díru v organizaci. Víš co myslím."

"Mně stačí jen jednou říct a už je hotovo," odpověděl Nicky.

Frank uvažoval, jak sakra toho doktora najde. Bude potřebovat někoho, kdo to oběhá. Nicky byl dokonalý, i když trochu hloupý.

Dorazili do čtvrtého poschodí. Frank byl bez dechu. "Musím přibrzdit se špagetama," konstatoval, když vytahoval z kapsy Hardingovy klíče.

Podíval se na zámek a pokusil se uhádnout, který klíč je správný. Nedokázal se rozhodnout, strčil do zámku ten první a pokusil se jím otočit.

Nepovedlo se. Zkusil druhý a ten se otočil. Strčil do dveří, ale ihned ho zarazil řetěz. "Co sakra. . ?" zapochyboval Frank.

237

Jeffrey uslyšel, jak rachotí v zámku první klíč. Prudce se vsedě napřímil hrůzou. Jeho první myšlenka byla úplně iracionální: Trenta nezabili. Když Frank zkoušel druhý klíč, proběhl Jeffrey v panice kolem dveří. Jakmile Nicky vyrazil dveře a vklopýtal do místnosti, byl už Jeffrey u okna.

"To je doktor!" uslyšel Jeffrey někoho zaječet. Přeskočil podokenici jako při překážkovém běhu. Tentokrát se přes ni přemetl jediným pohybem. V několika vteřinách už se Jeffrey škrábal nahoru po požárním schodišti.

Když dorazil na střechu, vyrazil stejným směrem jako posledně, převálil se přes zídku na vedlejší střechu. Tentokrát však minul střešní nástavbu, kterou použil včera, ve strachu, že bude zajištěna tak, jak ji prve nechal.

Za sebou slyšel rachocení kroků pronásledovatelů. Jeffrey soudil, že cizinci jsou titíž muži, kteří byli v Hatch Shell, muži, kteří byli podle Kelly profesionálními zabijáky. Na ty při příchodu do Trentova bytu nepomyslel.

Divoce vyzkoušel několik střešních nástaveb, ale všechny dveře byly zajištěné. Teprve v rohové budově našel jedny otevřené. Jeffrey vrazil dovnitř, přibouchl dveře a hledal nějaký zámek, aby je za sebou zajistil.

Žádný tu však nebyl. Otočil se a vyrazil dolů se schodů. Muži za ním právě přelezli zídku. Když se blížil k přízemí, poznal, že nejsou daleko za ním.

Jakmile dorazil na ulici, Jeffrey se bleskurychle rozhodl. Věděl, že nestihne dorazit ke Kelly a dostat se do jejího auta, než ho muži dostihnou, takže se místo toho otočil a vyběhl po Revere Street. Nehodlal ohrožovat Kellyinu bezpečnost víc, než už se mu to podařilo. Pokusí se své pronásledovatele setřást, než se k ní vrátí.

Slyšel, jak muži dosáhli ulice a vyrazili za ním. Neměl velký náskok.

Jeffrey zabočil doleva na Cedar Street a přeběhl kolem prádelny a obchodu průmyslovým zbožím. Na chodníku byla hrstka lidí. Začal poznávat kroky rychlejšího ze svých pronásledovatelů. Jeden byl zřejmě v mnohem lepší formě než druhý a snižoval náskok.

Zabočil na Pinckney Street a rozběhl se z kopce. Nevyznal se na Beacon Hillu nijak dobře. Jen se modlil, aby neskončil ve slepé uličce. Pinckney Street však ústila na Louisburg Square.

Jeffrey si uvědomil, že si bude muset najít nějaký úkryt, chce-li se vyhnout svým pronásledovatelům. Nikdy jim nedokáže utéci. Uviděl železnou mříž kolem parku uprostřed Louisburg Square, rozběhl se přímo k ní a vyškrábal se nahoru, překonal její po prsa vysoké, špičaté hroty.

Seskočil do trávy za ní a boty se mu zabořily hluboko do trávníku. Vrhel se kupředu a vrazil střemhlav do řídkého křoví, kde přistál na vlhké zemi.

Pak zadržel dech a čekal.

Jeffrey slyšel muže přibíhat po Pinckney Street. Zvuky jejich kroků pleskaly o chodník, ozvěna je odrážela od fasád elegantních cihlových budov. Brzy se objevil jeden z nich, vběhl na náměstí. Muž ztratil svou kořist z dohledu a ihned zpomalil, pak se zastavil. O několik vteřin později se k němu přidal druhý. Krátce spolu mluvili, přitom popadali dech. Ve světle plynových lamp, obklopujících náměstí, zahlédl Jeffrey, jak se chlapíci rozdělili. Jeden šel napravo, druhý nalevo. Jeffrey poznal v jednom

238

z mužů toho, kterého viděl na pódiu Hatch Shell. Druhý muž mu byl neznámý a držel v ruce pistoli.

Chlapi metodicky prohledávali vchody a schodiště, nahlíželi také pod auta a postupovali kolem náměstí. Jeffrey se nezavrtěl, ani když ti dva zmizeli z dohledu. Báł se, že by jakýkoli pohyb mohl upoutat jejich pozornost.

Když usoudil, že jsou muži přibližně na opačném konci náměstí, krátce zauvažoval o tom, že by přelezl plot a rozběhl se zpátky ke Kelly. Rozhodl se ale, že to neudělá. Báł se, že by byl při slézání plotu příliš snadno viditelný.

Při zamňoukání kočky v bezprostřední blízkosti Jeffrey nadskočil. Půl metru od sebe spatřil šedého mouroka. Ocas měl kolmo vzpřímený do vzduchu. Kočka znovu zamňoukala a přiblížila se, aby se mohla otřít Jeffreyemu o hlavu. Začala

hlasitě přist. Jeffrey si vzpomněl, jak ho v Kellyině spízi vyděsila Dalila. Kočky si ho nikdy dříve moc nevšímaly - teď se zřejmě objeví pokaždé, když se pokouší někde skrýt.

Otočil hlavu a vykoul mezi křovím. Zahlédl oba chlapíky, jak se radí na konci náměstí u Mount Vernon. Po chodníku krácel osamělý chodec.

Jeffreyho napadlo, jestli by neměl křičet o pomoc, ale chodec vstoupil do jednoho z domů a rychle zmizel. Jeffrey pak uvažoval, nemá-li stejně volat o pomoc, ale rozhodl se, že to neudělá - usoudil, že by se zřejmě nanejvýš rozsvítilo pár světel v oknech. I kdyby někdo měl tu duchapřítomnost a zavolal 911, trvalo by deset, patnáct minut, než by policie dorazila, a to přinejlepším. Kromě toho si Jeffrey nebyl jistý, jestli o policii stojí.

Oba muži se zase rozdělili a vraceli se směrem k Pinckney Street. Při chůzi teď nakukovali do zatrávněného prostoru.

Jeffrey pocítil návrat paniky. Zvlášť když kočka dál vytrvale vyžadovala projevy pozornosti, uvědomil si Jeffrey, že tu nemůže zůstat. Musí pryč.

Přitáhl nohy pod tělo a pak sprintem vyrazil k plotu. Přelezl jej stejně rychle jako prve, ale když přistál na dlažbě na druhé straně, zkroutil se mu pravý kotník. Bodnutí bolesti projelo Jeffreyemu až do páteře.

Lhostejný ke svému kotníku se hnál po Pinckney Street. Za sebou slyšel, jak jeden z mužů ječí něco na druhého. Brzy se Pinckney Street rozezněla jejich kroky. Jeffrey minul West Cedar a hnál se na Charles Street. V zoufalé touze po pomoci vběhl rovnou do ulice a pokusil se zastavit nějakého kolemjdoucího motoristu, ale řidiči nezastavili.

Pronásledovatelé se rychle blížili Pinckney Street a Jeffrey přeběhl Charles Street a pokračoval po Brimmer Street, kde zabočil doleva.

Doběhl na konec bloku. Naneštěstí mu byl rychlejší z obou chlapů v patách.

Jeffrey zoufale zahrnul do kostela adventistů v naději, že se tam někde bude moci schovat. Dorazil k těžkým dveřím v gotickém portále, popadl těžkou kliku a trhl s ní. Dveře nepovolily. Byly zamčené. Jeffrey se obrátil zpět do ulice, právě když se objevil jeden z mužů - ten s pistolí. Za několik vteřin se objevil druhý maník, udýchanější než ten první. To byl ten, kterého už Jeffrey znal. Společně se k němu zvolna přibližovali.

239

Jeffrey se obrátil zpět ke dveřím kostela a zoufale na ně zabušil. Pak ucítil, jak se mu k hlavě přitiskla hlaveň pistole. Uslyšel, jak udýchanější chlapík mumlá: "Sbohem, doktore."

Kelly plácla dlaní do palubní desky. "Tomu nevěřím!" řekla nahlas. Co ho mohlo tak dlouho zdržet? Vzhledla k Trentovu oknu, připadalo jí, že už aspoň posté. Po Jeffreyem ještě pořád nebylo ani vidu, ani slechu.

Vystoupila z auta, opřela se o jeho střechu a přemýšlela, co si počne.

Mohla použít signál automobilové houkačky, ale nechťelo se jí ho rušit jen proto, že pocítovala úzkost a nedočkavost. Když mu to takhle dlouho trvá, musel něco najít. Napůl rozvažovala, nemá-li vyjít sama nahoru do bytu, ale bála se, že by její zaklepání na dveře Jeffreyho vyděsilo a že by utekl.

Kelly byla s rozumem v koncích, když se vrátil černý nablýskaný lincoln.

Ani ne před deseti minutami spatřila, jak se jeden z mužů pro auto vrátil.

Přišel ale zdola z ulice, ne z Trentova činzáku. Kelly pozorovala, jak auto zaparkovalo v druhé řadě, na stejném místě jako prve. Pak vystoupily z auta tytéž dvě osoby a vrátily se do Trentova domu.

S rozdmýchanou zvědavostí se Kelly napřímila, přestala se opírat o své auto a přešla k lincolnu, aby si jej lépe prohlédla. Když dorazila k autu, dala ruce do kapes v naději, že bude vypadat jako ležérní kolemjdoucí pro případ, že by se některý z mužů znenadání objevil. Když se dostala na úroveň lincolnu, rozhlédla se ulicí, jako by dělala něco špatného, když povolovala své zvědavosti. Sklonila se a podívala na palubní desku. V autě byl telefon, ale jinak vypadalo normálně. Udělala ještě dva kroky a nahlédla dozadu, uvažujíc, proč má to auto tolik antén.

Kelly se rychle napřímila. Někdo spal stočený na zadním sedadle.

Zvolna se předklonila a podívala se znovu. Jednu ruku měl ten člověk nepřírozeně zkroucenou za zády. Bože můj, pomyslela si Kelly, to je Jeffrey!

Rozčileně zkusila otevřít dveře. Byly zamčené. Oběhla vůz k druhým dveřím. Všechny byly zajištěny. Zoufale hledala něco těžkého, třeba kámen. Uvolnila z obrubníku cihlu. Rozběhla se zpátky k lincolnu a udeřila cihlou do okna zadních dveří. Musela do něj bouchnout několikrát, než se nakonec roztříštilo na milión kousíčků skla. Sáhla dovnitř a odemkla dveře.

Když se sklonila a pokusila se Jeffreyho probudit, uslyšela, jak seshora někdo ječí. Usoudila, že je to jeden z mužů, kteří vystoupili z auta. Museli slyšet rozbíjení okna.

Jeffrey, Jeffrey!" vykřikla. Musí ho dostat z auta. Když uslyšel své jméno, začal se vrtět. Pokusil se promluvit, ale hlas měl zdušený. Víčka se mu mírně pozvedla a s námahou sraštil čelo.

Kelly věděla, že má málo času. Popadla ho za zápěstí a táhla k sobě.

Bezvhládné nohy mu dopadly na zem. Jeho tělo, to byla mrtvá váha. Zdálo se, že je v bezvědomí. Pustila jeho zápěstí, popadla ho kolem hrudníku, objala ho a vyvlekla z auta.

240

"Snaž se postavit, Jeffrey!" prosila. Byl jako hadrová panna. Věděla, že jestli ho pustí, sesune se jí na chodník. Bylo to, jako by ho někdo zdrogoval.

"Jeffrey!" vykřikla. "Pojď! Zkus chodit!"

Vší silou vlekla Kelly Jeffreyho po chodníku. Snažil se jí pomoci, ale byl jako kvadriplegik. Zřejmě nedokázal přenést váhu na nohy, tím méně stát.

Když byli u jejího auta, dokázal se už Jeffrey do jisté míry udržet na nohou, ale stále ještě byl příliš omámený, než aby dokázal pochopit situaci.

Kelly ho opřela o auto a vzepřela vlastním tělem. Otevřela zadní dveře, pak se jí podařilo ho nacpat dovnitř. Kelly se ubezpečila, že je celý uvnitř, pak zabouchla dveře.

Otevřela dveře u volantu a naskočila. Slyšela, jak se dveře Trentova domu rozlétly a udeřily o zárazku. Kelly nastartovala motor, stočila volant ostře doleva a akcelerovala. Vrazila do auta před sebou tak silně, až to Jeffreyho shodilo na podlahu pod zadním sedadlem.

Kelly dala zpátečku a zacouvala, až narazila do auta za sebou. Jeden z mužů dostihl její vůz. Otevřel dvířka u jejího sedadla dřív, než stihla pomyslet na to, že by je zamkla. Hrubě ji popadl za levou paži. "Ne tak rychle, dámo," zavrčel jí do ucha.

Volnou rukou Kelly přeřadila rychlost a dupla na plyn. Svírala volant, i když cítila, jak ji surovec ve dveřích táhne ke straně. Auto vyrazilo kupředu, přičemž vůz před sebou minulo o pár centimetrů. Kelly strhla volant nalevo, odřela otevřenými dveřmi zaparkovaná auta na protější straně ulice. Muž, který ji před pár vteřinami držel za paži, řval bolestí, drcen mezi zaparkovaným automobilem a Kellyinými otevřenými dveřmi.

Kelly držela plyn sešlápnutý až k podlaze. Prosívala Garden Street s otevřenými dvířky. Dupla na brzdu právě včas, aby nevjela do pultuctu chodců přecházejících na rušné křižovatce Garden Street a Cambridge Street. Lidé se rozprchli, Kellyino auto se stočilo stranou se skřípěním pneumatik, několik z nich minulo jen o pár centimetrů.

Kelly zavřela oči v očekávání nejhoršího. Když je otevřela, stála na místě, ale auto bylo otočeno o stoosmdesát stupňů. Směřovala nesprávným směrem na Cambridge Street, čelem proti řadě rozzuřených motoristů. Kelly dala zpátečku a otočila se, aby mohla zajet zpět do správného směru. Tehdy uviděla černý lincoln, jak se žene dolů po Garden Street, přímo za ní. Auto měla v patách, pár centimetrů od zadního nárazníku.

Kelly usoudila, že její jediná naděje je setřást velký lincoln v úzkých uličkách Beacon Hillu, kde by se s její malou hondou dalo lépe manévrovat. Zahnula první ulicí z Cambridge Street. Při zatáčení nechtíc přejela přes obrubník a zavadila o popelnici. Dveře se jí doširoka rozlétly, pak se zabouchly. Kelly akcelerovala do kopce. Na vrcholku zabrzdila právě dost na to, aby zabočila doleva, do úzké Myrtle Street. Při pohledu do zpětného zrcátka poznala, že její finta už funguje. Lincoln se opozdil. Byl příliš velký, aby zvládl ostrou zatáčku v tak vysoké rychlosti.

Kelly bydlela na Beacon Hillu řadu let před sňatkem a dobře se vyzнала v labyrintu úzkých jednosměrných ulic. Zabočila doprava do protisměru

241

do jednosměrné Joy Street a hazardérsky se jí povedlo dostat na Mount Vernon. Na Mount Vernon zabočila znovu doprava a zamířila z kopce směrem k Charles Street. Kelly měla v plánu přehnat se přes Louisburg Square a pak zmizet v provozu na Pinckney Street. Když ale zabrzdila před náměstím, uviděla, že v obou směrech je ulice dočasně zablokována, z jedné strany taxíkem, z druhé autem, z nějž vystupovali cestující.

Kelly změnila rozhodnutí a pokračovala po Mount Vernon. Zastávka ji však něco stála. Ve zpětném zrcátku uviděla, že má lincolna opět v patách.

Před sebou Kelly viděla, že nestihne zelenou na Charles Street. Místo toho zabočila doleva na West Cedar.

Kelly zahnula doprava na Chestnut Street a zrychlila. Vpředu na Charles Street naskočilo žluté světlo, ale nezpomalila. Vjela prudce do křižovatky, uviděla, jak na ni zprava jede taxík. Řidič jel na červenou. Kelly zabrzdila a strhla volant doleva, až dostala další smyk. Místo přímé srážky došlo jen k letmému bouchnutí. Ani jí nezhasl motor.

Kelly nezastavila, i když taxikář vyskočil ze svého vozidla, vztekle mával pěstí a řval na ni. Pokračovala dál po Chestnut Street, dostala se na Brimmer Street a zahnula doleva. Při zatáčení zahlédla lincolna objíždějícího stojící taxík.

Kelly pocítila bodnutí paniky. Její finta nefungovala tak, jak doufala.

Lincoln se jí držel. Řidič zřejmě Beacon Hill znal.

Kelly si uvědomila, že musí vymyslet něco neobvyklého. Zahnula doleva na Byron Street, pak opět doleva, do parkovacích garáží v Brimmer Street. Přejela kolem zasklené budky zřízence, ostře zahnula doprava a vjela rovnou do výtahu pro auta.

Dva zřízenci, kteří stáli a tupě zírali na její příjezd, se rozběhli do výtahu. Než stihli promluvit, zaječela: "Pronásleduje mě chlap v černém lincolnu. Musíte mi pomoci! Chce mě zabít!"

Oba zřízenci se na sebe bezvýrazně podívali. Jeden zvedl obočí, druhý pokrčil rameny a vystoupil z výtahu. Ten, který zůstal, sáhl po šňůře a zatáhl za ni. Dveře výtahu se sevakly jako čelisti obrovské tlamy. Výtah se zastánáním začal stoupat.

Zřízenec se vrátil a sklonil ke Kellyinu okénku. "Jak vás může někdo chtít zabít?" zeptal se.

"Nevěřil byste mi, kdybych vám to vyprávěla," opáčila Kelly. "A co váš kamarád? Zbaví se toho muže, jestli vjede do garáže?"

"Řek bych, že jo," usoudil zřízenec. "Nezachraňujem dámu v tísní každou noc."

Kelly zavřela oči úlevou a opřela se čelem o volant.

"Copak je tomu chlápkuvi vzadu na podlaze?" zeptal se zřízenec.

Kelly neotevřela oči. "Ožralej," řekla prostě. "Trošku moc panáků."

Když Frank zavolal podruhé, musel počkat, než Matt absolvoval stejný obřad střídání telefonů. Frank seděl tou dobou

ve vlastním bytě a spojení bylo značně lepší, než když volal z telefonu v autě.

242

"Zase potíže?" zeptal se Matt. "Vy na mě tedy moc velký dojem neděláte, Franku."

"Nemohli jsme předpokládat to, co se stalo," hájil se Frank. "Když jsme s Nickym dorazili do Trentova bytu, byl tam ten doktor."

"A co věci ve skřínce?" otázal se Matt.

"Bez problémů," řekl Frank. "Bylo to tam, nepoškozené."

"Máte doktora?"

"To je ta potíž," vzdychl Frank. "Honili jsme ho po celém Beacon Hillu.

Ale dostali jsme ho."

"Senzace!" zajásal Matt.

"Ne tak docela. Zase jsme o něj přišli. Zdrogovali jsme ho tou věcí, co jste poslal letadlem, a fungovalo to jako kouzlo. Pak jsme ho naložili do mého auta, než se nahoře postaráme o byt a sebereme ty věci, co jste chtěl.

Říkali jsme si, nač jezdit dvakrát na Loganovo? Jenže holka toho chláпка přišla a vloupala se mi do auta. Rozbila to zatracené okno cihlou. Přirozeně jsme běželi dolů po schodech, abychom ji zastavili, ale ten kluk měl byt ve čtvrtém poschodí. Nicky, jeden z mých partnerů, vyběhl do ulice, aby ji zastavil, ale ujela dřív, než to stihl. Zlomila Nickymu ruku. Honil jsem ji autem, ale ztratil jsem ji."

"A co byt?"

"Tam je to bez problémů. Vrátil jsem se a rozházel to tam, a ty věci, co jste chtěl, jsem dal do letadla. Takže je všechno hotovo, až na to, že doktora nemám. Ale myslím, že ho dostanu, jestli použijete trochu svého vlivu. Mám číslo auta té holky. Myslíte, že byste mi mohl sehnat její jméno a adresu?"

"To by neměla být potíž," odpověděl Matt. "Zavolám vám to hned zítra."

243

Sobota

20. května 1989, 8:11

Jeffrey mu se vracelo vědomí postupně, vzpomínal si na podivné a divoké sny. Hrdlo měl tak vyprahlé, až ho bolelo dýchat a těžce se mu polykalo. Vlastní tělo mu připadalo těžké a ztuhlé. Otevřel oči a začal se rozhlížet, kde je. Byl v divné místnosti s modrými stěnami. Pak si všiml kapačky.

Polekaně se podíval na levou ruku. Ať se včera v noci stalo cokoliv, skončil na kapačce!

Jak se mu začaly tříbit myšlenky, Jeffrey se převálil. Přes žaluzie v okně proudilo ranní sluneční světlo. Vedle sebe měl noční stolek s džbánem a sklenicí. Jeffrey se hltavě napil.

Posadil se a prozkoumal místnost. Byl to nemocniční pokoj, kompletní, s obvyklým kovovým prádelníkem, záclonovou tyčí na stropě nad postelí a s nepohodlně vyhlížejícím, vinylem potaženým křeslem v koutě. V tom křesle byla Kelly. Byla stočená do klubíčka a tvrdě spala. Jedna paže jí visela z křesla. Pod rukou na podlaze měla noviny, které jí zřejmě vypadly.

Jeffrey přehodil nohy přes pelest postele, měl v plánu vstát a dojít ke Kelly, ale kapačka ho zadržela. Ohlédl se a všiml si, že je to sterilní voda a sotva kape.

Jeffrey sebou trhl, když si náhle vzpomněl na svůj útěk před muži na Beacon Hillu. Hrůza se mu vrátila v překvapivě jasné podobě. Vzpomněl si, jak ho tiskli ke dveřím kostela církve adventistů, na pistoli namířenou na jeho hlavu. Pak dostal injekci do zadní strany stehna. Na nic víc si nepamatoval. Od toho okamžiku měl mysl úplně vygumovanou.

"Kelly," zavolal Jeffrey tiše. Kelly něco zamumlala, ale neprobudila se.

"Kelly!" opakoval Jeffrey hlasitěji.

Kelly zamžikala a otevřela oči. Několikrát mrkla, pak vyskočila z křesla a hnala se k Jeffreymu. Popadla ho za obě ramena a zadívala se mu do tváře. "Ach Jeffrey, díkybohu, že jsi v pořádku. Jak je ti?"

"Fajn," odpověděl Jeffrey. "Je mi fajn."

"Včera v noci jsem umírala hrůzou. Neměla sem tušení, co ti to dali."

"Kde jsem?" zeptal se Jeffrey.

"U Sv. Pepíka. Nevěděla jsem, co dělat. Přivezla jsem tě sem na pohotovost. Bála jsem se, že se ti něco stane, třeba že nebudeš moci dýchat."

"A oni mě přijali bez vyptávání?"

"Improvizovala jsem. Řekla jsem, že jsi můj bratr z venkova. Nikdo o tom nezapochyboval. Známa na ambulanci každého, doktory i sestry.

Vyprázdnila jsem ti kapsy včetně náprsní tašky. Žádné problémy nebyly, leda když v laborce řekli, žeš vzal ketamin. Musela jsem ještě trochu improvizovat. Musela jsem jim říci, že jsi anesteziolog."

"Co se sakra stalo včera v noci?" zeptal se Jeffrey. "Jak jsem se k tobě dostal?"

"To bylo jen trošku štěstí," usmála se Kelly. Vsedě na kraji Jeffreyho postele mu pověděla všechno, co se stalo od okamžiku, kdy zmizel v Trentově domě, až do příjezdu na pohotovost u Sv. Pepíka.

244

Jeffrey se otřásl. "Ach Kelly, nikdy jsem tě do toho neměl zatáhnout.

Nevím, co mě to popadlo. . ." Hlas mu odumřel.

"Já se do toho zapletla sama," řekla Kelly. "Ale to není důležité.

Důležitá věc je, že jsme oba v pořádku. Jak jsi pochodil u Hardinga v bytě?"

"Fajn, než mě překvapili. Našel jsem, co jsem hledal. Zakopl jsem o tajnou zásobu markainu, stříkaček, velké hotovosti a toxinu. Bylo to všechno nacpané za falešnou zadní stěnou kuchyňské skřínky. Není pochyb, že naše podezření stran Trenta Hardinga bylo správné. To je ten důkaz, ve který jsme doufali."

"Hotovost?" zeptala se Kelly.

"Vím přesně, co si myslíš," řekl Jeffrey. "Jak jsem uviděl ty peníze vzpomněl jsem si na tvou teorii spiknutí. Harding musel pro někoho pracovat. Bože, kéž by nebyl mrtvý! V tuhle chvíli by se tím pravděpodobně všechno vyřešilo.

Kdyby tak ožil." Jeffrey potřásl hlavou. "Musíme pracovat jen s tím, co máme. Mohlo by to být lepší, ale už to bylo i horší."

"Co uděláme teď?"

"Pojedeme k Randolphu Binghamovi a celý příběh mu povíme. Musí dostat do Trentova bytu policii. Povíme mu o té možnosti se spiknutím."

Jeffrey se přehoupl ke druhé straně postele, kde visela kapačka, dal nohy na podlahu a postavil se. Na okamžik pocítil závrať a pachtil se aby si udržel na těle andělíčka. Nebyl vzadu svázaný. Když Kelly viděla, jak se s tím hrabe, obešla postel a podepřela ho.

Jakmile se Jeffreyemu vrátila rovnováha, podíval se na Kelly a řekl:

"Začínám si myslet, že tě potřebuju mít pořád u sebe."

"Myslím, že se potřebujeme navzájem," řekla Kelly.

Jeffrey se dokázal jen usmát a zavrtět hlavou. Podle jeho názoru ho Kelly potřebovala asi tolik, jako potřebovala, aby ji přešel nákladák.

Copak jí nepřinesl nic než nesnáze? Doufal jen, že jí to dokáže vynahradit.

Kde mám šaty?" zeptal se.

Kelly přistoupila ke skřini. Otevřela dveře. Jeffrey si odlepil intravenózní jehlu a šklubnutím ji odstranil. Pak přistoupil ke Kelly. Podala mu šaty.

"Můj sportovní pytel!" zvolal Jeffrey překvapeně. Visel na jednom háčku ve skřini.

"Zajela jsem dneska brzo ráno domů," řekla Kelly. "Vzala jsem si šaty, nakrmila kočky a vyzvedla tvůj sportovní pytel."

"Jít domů, to bylo riziko," mňnil Jeffrey. "A co Devlin? Hlídal někdo dům?"

"Na to jsem pomyslela. Ale když jsem si brzo ráno koupila noviny, měla jsem pocit, že to bude v pořádku." Došla zvednout Globe z podlahy vedle křesla. Přinesla ho a ukázala na první stránce malý článek.

Jeffrey od ní noviny vzal a přečetl si popis incidentu na Hatch Shell.

Stálo tam, že ošetřovatele donedávna zaměstnaného v nemocnici Sv. Josefa zastřelila známá figura z podsvětí, Tony Marcello. Dřívější bostonský

245

policista Devlin O'Shea vraha zastřelil, ale v následující přestřelce byl sám kriticky zraněn. Devlin byl přijat do nemocnice Boston Memorial a podle zpráv odtamtud se jeho stav stabilizoval. Dále tam stálo, že bostonská policie incident vyšetřuje a že jde zřejmě o drogy.

Jeffrey odložil noviny na postel, vzal Kelly do náručí a přitiskl ji k sobě.

"Opravdu mě mrzí, že jsem tě do toho všeho dostal," řekl. "Ale myslím, že už bude brzo konec."

Jeffrey uvolnil oběti, zaklonil se a rozhodl: "Pojedeme k Randolphovi.

Pak uvidíme, jestli bychom se nemohli dostat odtud. Autem do Kanady a pak na nějaké klidné místo, než proběhne skutečné vyšetřování."

"Nevím, jestli můžu odjet," prohlásila Kelly. "Když jsem byla doma, uvědomila jsem si, že Dalile se blíží termín."

Jeffrey na Kelly nevěřicně zíral. "Ty bys zůstala kvůli kočce?"

"No, přece ji nemůžu jen tak nechat ve špajzu," řekla Kelly. "Může to na ni přijít každým dnem."

Jeffrey si uvědomil, jak je připoutána ke svým kočkám. "Fajn, fajn," vzdal se rychle. "Něco vymyslíme. Teď se musíme dostat k Randolphovi.

Co musíme udělat, abych se odtud dostal? A možná bys mi měla říct, jak se jmenuju."

"Jsi Richard Widdicombe," upozornila ho Kelly. "Počkej tady. Dojdu do sesterny a vyřídím to tam."

Když Kelly odešla, Jeffrey se dooblékl. Až na tupou bolest v hlavě se cítil prima. Uvažoval, kolik ketaminu mu píchli. Při tak hlubokém spánku soudil, že v tom mohlo být namícháno něco jako innovar.

Jeffrey otevřel sportovní pytel, našel své toaletní potřeby, trochu čistého prádla, peníze, spoustu stránek rukopisných poznámek, které si udělal v knihovně, informační stránky, které si okopíroval z rejstříku v soudní budově, náprsní tašku a malou černou knížku.

Náprsní tašku si dal do kapsy a zvedl černou knížku. Otevřel ji a několik okamžiků si neuvědomoval, proč ji měl ve sportovním pytli. Byl to jasně adresář, ale nepatřil mu.

Kelly se vrátila se službu konajícím lékařem v patách. "Tohle je doktor Sean Apple," představila ho. "Musí tě prohlédnout, než tě propustí."

Jeffrey dovolil mladému doktorovi, aby ho poslechl na hrudi, změřil mu krevní tlak a provedl letmou neurologickou

prohlídku, která pozůstávala z toho, že Jeffrey přešel rovně napříč pokojem a dával jednu nohu přesně před druhou. Zatímco ho lékař vyšetřoval, zeptal se Jeffrey Kelly na tu černou knížku.

"Tu jsi měl v kapse," vysvětlovala Kelly.

Jeffrey mlčel, dokud doktor Apple neprohlásil, že může odejít a sám nevyšel z místnosti.

"Tahle knížka není moje," řekl Jeffrey a zvedl adresář do vzduchu. Pak si vzpomněl. Byl to adresář Trenta Hardinga. Při tom všem, co se stalo, mu to úplně vypadlo z mysli. Řekl to Kelly a spolu prohlédli několik stránek.

"Tohle by mohlo být důležité. Můžeme to dát Randolphovi." Jeffrey vsunul adresář do kapsy. "Můžeme jít?"

246

"Musíš se podepsat na sesterně," řekla Kelly. "Nezapomeň, že jsi Richard Widdicomb."

Odchod z nemocnice proběhl tak nekomplikovaně, jak jen mohl Jeffrey doufat. Sportovní pytel si nesl přes rameno. Kelly nesla také malou tašku se svými věcmi. Nastoupili do jejího auta. Jeffrey jí začal ukazovat směr, jakmile vyjela z parkoviště. Už byli v půli cesty k Randolphově kanceláři, když se k ní náhle otočil. Výraz na jeho tváři ji okamžitě polekal.

"Co se děje?" zeptala se.

"Říkalas, že se ti muži vrátili zpátky do Trentova bytu potom, co mě narvali do svého auta?"

"Nevím, jestli šli do jeho bytu, ale vrátili se do domu."

"Ach Bože!" vzdychl Jeffrey. "Dostali se dovnitř tak snadno, protože měli klíče. Zřejmě tam šli pro něco konkrétního." Pak se obrátil nazpátek ke Kelly. "Musíme jet nejdřív do Garden Street," rozhodl.

Nejedeme zpátky do Trentova bytu?" Kelly tomu nemohla uvěřit.

"Musíme. Musíme se přesvědčit, že tam toxin a markain ještě jsou. Jestli ne, jsme zase na začátku."

"Jeffrey, ne!" vykřikla Kelly. Nemohla uvěřit, že se tam chce vrátit potěti. Pokaždé, když tam šli, narazili na nové nebezpečí. Kelly se však naučila Jeffreyho znát až příliš dobře. Věděla, že mu další nelegální návštěvu nerozmluví. Bez dalšího slova protestu prostě zamířila na Garden Street.

"Je to jediná možnost," řekl Jeffrey ve snaze přesvědčit spíš sám sebe než Kelly.

Kelly zaparkovala pár domů od žluté cihlové stavby. Oba tam několik vteřin seděli a rovnali si myšlenky.

"Je to okno ještě otevřené?" zeptal se Jeffrey. Přejel pohledem okolí, jestli někdo nehlídá budovu nebo jestli tu vůbec není někdo, kdo by vypadal nemístně. Ted' se bál policie.

"Okno je ještě otevřené," odpověděla Kelly.

Jeffrey začal říkat, že se vrátí za dvě minuty, ale Kelly ho přerušila. "Já tady dole čekat nebudu," prohlásila tónem, který pravil, že o tom nehodlá diskutovat.

Jeffrey beze slova přikývl.

Prošli předními a pak vnitřními dveřmi. Budova byla podivně tichá, dokud nedorazili do druhého poschodí. Zavřenými dveřmi bylo stěží slyšet praskavé rachocení kreslených grotesek sobotního dopoledne.

Ve čtvrtém poschodí Jeffrey pokynul Kelly, aby byla co možná potichu.

Hardingovy dveře byly otevřené. Jeffrey se přitiskl vedle dveří a naslouchal. Neslyšel nic než zvuky města, přicházející otevřeným oknem.

Jeffrey otevřel dveře o trochu víc. Scéna, která mu padla do očí, nebyla nijak povzbudivá. V bytě to vypadalo hůř než kdy jindy, mnohem hůř. Byl na maděru. Všechno bylo bezohledně naházeno uprostřed pokoje.

Všechny zásuvky z psacího stolu byly venku.

247

"Hergot!" zašeptal Jeffrey. Vstoupil dovnitř a hnal se do kuchyně. Kelly zůstala ve dveřích a pozorovala trosky.

Jeffrey se vrátil ve vteřině. Kelly se nemusela ptát - ve tváři se mu zračilo, co našel. "Je to všechno pryč," řekl se slzami na krajíčku. "I ta falešná zadní stěna ze skřínky zmizela."

"Co budeme dělat?" zeptala se Kelly, kladouc mu konejšivě ruku na rameno.

Jeffrey si prohrábl prsty vlasy. Spolkl slzy. "Nevím," odpověděl. "Když je Harding mrtvý a byt vyčištěný. . ." Nemohl pokračovat.

"Ted' to nemůžeme vzdát," řekla Kelly. "A co Henry Noble, Chrisův pacient? Říkal jsi, že by ten toxin mohl být v jeho žlučníku."

"Ale to už jsou dva roky."

"Počkej moment! Když jsme o tom posledně mluvili, přesvědčovals mě."

Byl jsi plný naděje. Co to tvoje prohlášení, že musíme pracovat s tím, co máme?"

"Máš pravdu," souhlasil Jeffrey ve snaze ovládnout se. "Je tu jistá možnost. Musíme jít do úřadu soudního ohledače."

Asi je na čase, abychom to všechno řekli Warrenu Seibertovi."

Kelly je odvezla k městské márnici.

"Myslíš, že tu doktor Seibert bude v sobotu ráno?" zeptala se Kelly, když vystupovali z auta.

"Říkal, že když mají hodně práce, dělají dost často každý den," odpověděl Jeffrey a podržel jí otevřené dveře márnice.

Kelly si prohlédla egyptské motivy ve vstupní hale. "To mi připomíná Pohádky z krypty," utrousila.

Dveře hlavní kanceláře byly zavěšené a zamčené. Zdálo se, že tu nikdo není. Jeffrey zavedl Kelly ke schodům do prvního poschodí.

"Tady to divně smrdí," stěžovala si Kelly.

"Tohle ještě nic není," řekl Jeffrey. "Počkej nahoře."

Když dorazili do prvního poschodí, pořád ještě nepotkali ani živou duši.

Dveře do pitevny byly otevřené, ale lidé v ní nebyli, živí ani zesnulí. Pach byl skoro stejně silný, jako při Jeffreyho první návštěvě. Vrátili se na chodbu a přešli kolem uprášené knihovny. Nakoukli do kanceláře doktora Seiberta a našli ho shrbeného nad psacím stolem, vedle sebe velký hrnek kávy, před sebou stoh pitevních zpráv.

Jeffrey zaklepal na otevřené dveře. Seibert vyskočil, ale když uviděl, kdo to je, rozlil se mu po tváři úsměv. "Doktor Webber - vy jste mě vylekal."

Jeffrey se omluvil. "Měli jsme zavolat."

"To nevadí," řekl Seibert. "Ale z Kalifornie se mi ještě neozvali. Pochybuju, že to bude dřív než v pondělí."

Nepřišli jsme jen kvůli tomu," přiznal Jeffrey. Představil Seibertovi Kelly. Seibert vstal a potřásl ji rukou.

"Co kdybychom šli do knihovny?" řekl Seibert. "Do téhle kanceláře se tři židle nevejdou."

Jakmile se uvelebili, Seibert je povzbudil slovy: "Copak pro vás můžu udělat, lidičky?" ,

248

Jeffrey se zhluboka nadechl. "Za prvé," řekl, "jmenuju se Jeffrey Rhodes."

A pak vylíčil Seibertovi celý neuvěřitelný příběh. Kelly mu v určitých bodech pomáhala. Jeffreymu to trvalo skoro půl hodiny. "Takže teď chápete naši situaci. Nemáme důkaz a já jsem na útěku. Nemáme moc času. Naše poslední naděje je zřejmě Henry Noble. Musíme ten toxin nejdřív najít a pak teprve se dá dokazovat ta existence u jednotlivých případů."

"Můj ty smutku!" vykřikl Seibert. Byla to první slova, která pronesl od chvíle, kdy Jeffrey spustil. "Mně se ten případ zdál od začátku zajímavý."

V životě jsem neslyšel nic zajímavějšího. Tak vyhrabeme starého Henryho a podíváme se, co by se s tím dalo dělat."

"Jak dlouho to může trvat?" zeptal se Jeffrey.

"Budeme muset dostat povolení k exhumaci a povolení k převozu těla od ministerstva zdravotnictví," řekl Seibert.

"Jakožto soudní ohledač nebudu mít problémy se získáním žádného z těch povolení. Ze slušnosti bychom měli uvědomit nejbližší pozůstalé. Představuju si, že by se to dalo zvládnout za týden nebo za dva."

"To je moc dlouho," namítl Jeffrey. "Musíme to udělat hned teď."

"Nejspíš bychom mohli dostat soudní příkaz," uvažoval Seibert, "ale i to potrvá tři nebo čtyři dny."

"I to je moc dlouho," vzdychl Jeffrey.

"Ale kratší dobu si nedovedu představit," řekl Seibert.

"Zjistíme, kde byl pohřben," Jeffrey přešel na jiné téma. "Říkal jste, že tu informaci máte tady."

"Máme jeho pitevní zprávu a měli bychom mít fotokopii jeho úmrtního listu," řekl Seibert. "Ta informace by tam měla být." Odstrčil židli. "Dojdu pro to."

Seibert odešel z místnosti. Kelly pohlédla na Jeffreyho. "Poznám, že máš něco za lubem," podotkla.

"Je to krásně jednoduché," řekl Jeffrey. "Myslím, že bychom tam mohli prostě zajet a toho chlapa vykopat. Za daných okolností nemám moc trpělivosti se všemi těmi byrokratickými serepetičkami."

Seibert se vrátil s kopií úmrtního listu Henryho Noblea. Položil ji na stůl před Jeffreyho a stoupl si za jeho pravé rameno.

"Tady je to," ukázal doprostřed formuláře. "Aspoň že ho nezpopeľnili."

"To mě nikdy nenapadlo," přiznal Jeffrey.

"Edgartown, Massachusetts," četl Seibert. "Nejsem tu dost dlouho abych se ve státě vyznal. Kde je ten Edgartown?"

"Na Martha's Vineyard," řekl Jeffrey. "Až na špičce ostrova."

"Tady je pohřební ústav," poznamenal Seibert. "Boscowaneyho pohřební ústav, Vineyard Haven. Majitel se jmenuje Chester Boscowaney."

To je důležité vědět, protože do toho bude muset být zapojen."

"Jak to?" zeptal se Jeffrey. Chtěl mít všechno co nejjednodušší. Když mu nic jiného nezbude, pomýšlel Jeffrey na to, že vyrazí vprostřed noci s lopatou a krumpáčem.

249

"Bude muset potvrdit, že je to správná rakev a správné tělo," řekl Seibert. "Jak si umíte představit, jako u všeho jiného i tady se může leccos zvorat, zvlášť při pohřbech v uzavřené rakvi."

"Věci, o kterých se neví," uvažovala Kelly.

"Jak vypadají ta povolení k exhumaci?" zeptal se Jeffrey.

"Nejsou nijak komplikovaná," řekl Seibert. "Náhodou mám zrovna jedno na psacím stole k případu, kde má rodina starost, že jejich dítěti odebrali orgány. Chcete je vidět?"

Jeffrey přikývl. Než je Seibert přinesl, naklonil se Jeffrey ke Kelly a zašeptal: "Neškodilo by trochu mořského vzduchu, co říkáš?"

Seibert se vrátil a položil papír před Jeffreyho. Byl napsaný strojem, jako právnícký dokument. "Nevypadá to jako nic zvláštního," řekl Jeffrey.

"O čem to mluvíte?" zeptal se Seibert.

"Co kdybych sem přišel s jedním takovým formulářem a požádal vás abyste mi exhumoval mrtvolu a zjistil z ní něco, oč mám zájem?" nadhodil Jeffrey. "Co byste tomu říkal?"

"Tu a tam si každý uděláme nějaký ten melouch," podotkl Seibert.

"Nejspíš bych řekl, že vás to bude něco stát."

"Kolik?" vyhrkl se Jeffrey.

Seibert pokrčil rameny. "Na to není žádná sazba. Kdyby to bylo jednoduché, možná dva tisíce."

Jeffrey hrábl do sportovního pytle a vytáhl jeden balíček peněz. Odpočítal dvacet stodolarových bankovek. Položil je na stůl před Seiberta. Pak řekl: "Kdybych si mohl půjčit psací stroj, měl bych to povolení k exhumaci asi za hodinu."

"To nemůžete. Je to nezákonné."

"Jo, ale riziko беру na sebe já, ne vy. Vsadím se, že si nikdy neověřujete, jestli jsou ta povolení bona fide. Pokud se týče vás, tak bude. Zákon poruším já, ne vy."

Seibert si okamžik žvýkal ret. "Tohle je ojedinělá situace," řekl. Pak zvedl peníze. "Udělám to, ale ne pro prachy," prohlásil. "Udělám to, protože věřím tomu, co jste mi povídal. Jestli je pravda to, co říkáte pak je rozhodně ve veřejném zájmu dostat se tomu na kloub." Hodil peníze Jeffreyemu do klína. "Pojďte. Otevřu dole kancelář a můžete nám vyrobit povolení k exhumaci. Když už budete v tom, mohl byste taky napsat povolení k převozu těla. Zavolám radši pana Boscowanemu, aby začal svolávat lidi a postaral se, aby hrobník nejel na ryby."

"Jak dlouho to všechno potrvá?" zeptala se Kelly.

"Nějakou dobu to zabere," minil Seibert. Podíval se na hodinky. "Při troše štěstí tam můžeme být v půli odpoledne.

Jestli seženeme toho funebráka, dalo by se to udělat ještě dneska večer. Ale možná už bude pozdě."

"Pak bychom tam měli zůstat přes noc," navrhla Kelly. "Za Edgartownem je hospoda, Charlotte Inn. Co kdybych tam rezervovala pokoje?"

Jeffrey řekl, že je to podle něj dobrý nápad.

Seibert zavedl Kelly do kolegovy kanceláře, aby si mohla zatelefonovat.

Pak odvedl Jeffreyho dolů do kanceláře, kde ho nechal u psacího stroje.

250

Kelly zavolala do Charlotte Inn a nechala si rezervovat dva pokoje.

Pomyslela si, že je to slibný začátek celé výpravy. Hrozně nerada si to připouštěla, ale jediné, co jí dělalo stran chystaného dobrodružství starosti, byla Dalila. Co když porodí? Když měla Dalila naposled koťata, dostala se do kalciového šoku. Musela ji honem odvézt k veterináři.

Zvedla znovu sluchátko a zavolala Kay Buchananové, která bydlela v sousedním domě. Kay měla tři kočky. Při mnoha příležitostech si navzájem hlídaly kočky.

"Kay, budeš tady o víkendu?" zeptala se Kelly.

"Jo," řekla Kay. "Harold má práci. Budeme tady. Potřebuješ nakrmit příšery?"

"Bohužel je toho víc," přiznávala Kelly. "Musím odjet a Dalila už by měla porodit. Obávám se, že bude mít koťata každým dnem."

"Posledně skoro umřela," řekla Kay s obavou.

"Já vím. Chtěla jsem ji nechat vykastrovat, ale předběhla mě. Neodjela bych, ale nemám jinou možnost."

"Můžu tě někde sehnat, kdyby se něco dělo."

"Jistě," řekla Kelly "Budu na Martha s Vine ard, v hotelu Charlotte Inn." Kelly jí dala číslo.

"Budu to mít u tebe. Je tam dost žrádla pro kočky?" "

"Rozhodně," řekla Kelly. "Budeš muset pustit Samsona dovnitř. Je venku." .

"To vím," řekla Kay. "Právě se pohádal s mým siamákem. Užij si to.

O pevnost se postarám."

"Vážně jsem ti moc vděčná." Kelly zavěsila, vděčná za to, že má takovou přítelkyni.

"Haló?" ohlásil se Frank do telefonu, ale neslyšel vůbec nic. Jeho děti měly puštěné sobotní dopolední grotesky naplno, div se z toho nezbláznil.

"Moment," řekl a odložil sluchátko. Přistoupil k prahu obývacího pokoje.

"Hele, Donno, ztiš ta děcka, nebo tu bednu vyhodím z okna."

Frank zatáhl posuvné dveře. Hlasitost se snížila na polovinu. Frank se odšoural k telefonu. Měl na sobě modrý sametový župan a velurové trepy.

"Kdo je to?" řekl do sluchátka, když je zvedl z pultu.

"Tady Matt. Mám tu informaci, kterou jste potřeboval. Trvalo mi to trochu déle, než jsem čekal. Zapomněl jsem, že je dneska sobota."

Frank si vyndal ze zásuvky tužku. "Dobře, diktujte."

"Auto té značky, kterou jste mi řekl, je registrováno na nějakou Kelly C. Eversonovou. Adresa je Willard Street 418, Brookline. Je to od vás daleko?"

"Hned za rohem," řekl Frank. "To je velká pomoc."

"Letadlo ještě čeká," připomněl Matt. "Chci toho doktora."

"Dostanete ho," slíbil Frank.

251

"Mně to chvíli trvá, než se dožeru," burácel Devlin Mosconimu. "Ale dovolte, abych vás upozornil, že teď jsem

dožraněj. Na případu tohohle doktora Jeffreyho Rhodese je něco, co jste mi neřekl. Něco, co bych měl vědět."

"Řekl jsem vám všechno," tvrdil Michael. "Pověděl jsem vám o tom případu víc, než o kterémkoli z těch ostatních, na kterých jste dělal. Proč bych si něco nechával pro sebe? To mi řekněte. Já jsem ten, co přijde o kšeft." -

"Tak jak to, že se na Hatch Shell ukázal Frank Feranno a jeden z jeho pistolníků?" zeptal se Devlin. Zakroutil sebou, když měnil pozici v nemocniční posteli. Z konstrukce nad postelí mu visela hrazdička, s jejíž pomocí se nadzvedával.

"Pokud vím, nikdy nehonil uprchlíky."

"Jak to mám sakra vědět?" bránil se Mosconi. "Poslyšte, nepřišel jsem, abyste mi nadával. Přišel jsem se podívat, jestli jste na tom tak zle, jak psali v novinách."

"Prdlajs," odsekl Devlin. "Přišel jste se podívat, jak jsem daleko s tím doktorem, co jsem vám ho slíbil přivést."

"Jak jste na tom?" zeptal se Mosconi s pohledem na ránu nad Devlinovým pravým uchem. Museli mu oholit na té straně většinu vlasů, aby mohli ránu zašít. Bylo to ošklivé zranění.

"Ne tak zle jak na tom budete vy, jestli mi lžete," slíbil Devlin.

"Vážně jste schytl tři kulky?" řekl Mosconi. Pohlédl na složitý obvaz skrývající Devlinovo levé rameno.

"Ta, co mě škrábla do hlavy netrefila," řekl Devlin. "Díky Bohu. Jinak se mnou byl ámen. Ale musela mě omráčit. Dostal jsem zásah do hrudi, ale kulku zastavila neprůstřelná vesta. Z toho mám jen bolavá žebra. Ta, co jsem dostal do ramene, čistě prošla skrz. Frank měl nějakou zatracenou ostřelovačskou flintu. Aspoň že neměl střely dum-dum."

"Je to trochu ironie, že vás můžu poslat za masovým vrahem a vy se vrátíte bez škrábnutí, ale když vás pošlu za doktorem, kterého zavřeli za nějaký problém při provádění narkózy, dáte se skoro zabít."

"Proto si taky myslím, že za touhle záležitostí je ještě něco jiného. Něco, do čeho je zapletený ten kluk, kterého sejmul Tony Marcello. Když jsem Franka první viděl, napadlo mě, že jste s ním třeba mluvil vy."

"Nikdy. Ten chlap je zločinec."

Devlin se podíval na Mosconiho pohledem, který pravil "kdopak nám to tady kecá". "Nechám to být," prohlásil. "Ale jestli v tom jede Frank, děje se něco velkého. Frank Feranno se nikdy neplete do věcí, kde nejde o velké prachy nebo velké hráče. Zpravidla obojí."

Se zaprašněním, které Mosconiho překvapilo, se postranice postele zhroutila. Devlin se jí pustil a trhaně se pomocí zdravé paže zvedl do sedu. Pak přehodil nohy přes pelest postele. Ke hřbetu levé ruky měl upevněnou kapačku, ale jen popadl hadičku a vytáhl ji. Jehla vyšla i s náplastí a začala škrtat o podlahu.

Mosconi se vyděsil. "Co to sakra děláte?" zeptal se a ucouvl.

252

"Co byste sakra řekl, že dělám?" Devlin vstal. "Vyndejte mi ze skříně šaty."

"Nemůžete odejít."

"Jen si mě hlídejte," řekl Devlin. "Proč bych tu měl zůstat? Injekci proti tetanu mi dali. A jak jsem řekl, jsem naštvanej. Taky jsem vám slíbil toho doktora do čtyřiaadvaceti hodin. Ještě mám trošku času."

O půl hodiny později podepsal Devlin navzdory lékařským doporučením propouštěcí papíry. "Přebíráte plnou odpovědnost," varovala ho přísná ošetřovatelka.

"Jen mi dejte antibiotika a pilulky proti bolestem, a tu přednášku si můžete ušetřit."

Michael ho odvezl na Beacon Hill, aby si mohl Devlin vyzvednout své auto. Ještě pořád parkovalo na zákazu zastavení až na úpatí kopce.

"Připravte si tu ruku, co s ní vypisujete šeky," doporučil Devlin Michaelovi, když vystupoval z jeho vozu. "Ozvu se vám."

"Ještě pořád nemyslíte, že bych měl říct někomu jinému?"

"To by byla ztráta času," upozornil ho Devlin. "Taky bych se mohl kromě Franka Feranna naštvat ještě na vás."

Devlin nastoupil do svého auta. Nejdřív ze všeho zamířil na policejní velitelství v Berkeley Street. Chtěl svou pistoli a věděl, že bude tam.

Když to vyřídil, zavolal detektivovi, kterého najal na hlídání Carol Rhodesové, kdysi, když si ještě myslel, že ho zavede k Jeffreymu. Tentokrát mu požádal, aby odjel do Brookline sledovat dům Kelly Eversonové. "Chci vědět všechno, co se tam semele, rozumíte" řekl mu Devlin.

"Nedostanu se tam dřív než odpoledne," namítl muž.

"Koukejte to stihnout co nejdřív," opáčil Devlin.

Když se postaral o tohle, odjel Devlin do North Endu. Zaparkoval v druhé řadě na Hanover Street a vstoupil do kavárny Via Veneto.

Jakmile Devlin vstoupil, ozvalo se vzadu v kavárně šoupaní nohou hned pod freskou zobrazující část římského Fora.

Židle s vyplétaným opěradlem spadla na podlahu. Devlin uslyšel, jak o sebe cinkají šňůry korálového závěsu.

Devlin nemarnil čas a sprintem vyrazil z kavárny na ulici. Proklestil si cestu mezi chodci na Bennet Street a zabočil doleva. Zahnul do úzké uličky a narazil do malého, plešatějšího chlapíka s kulatým obličejem.

Člověk se pokusil Devlinovi vyhnout, ale Devlin ho popadl za sako dřív, než stihl udělat krok. Muž se ještě kroutil ve snaze vyklouznout ze saka, ale Devlin ho přimáčkl ke zdi.

"Nijak šťastně nevypadáš, že mě vidíš, co, Dominiku?" vyštěkl Devlin.

Dominik byl částíčkou Devlinovy sítě informátorů. Devlin měl teď zvlášť potřebu si s ním popovídat vzhledem k jeho dávnému spojení s Frankem Ferannem.

"Já s tím nemám nic společného, že po tobě Frank střílel," tvrdil Dominik, viditelně vyjukaný. S Devlinem už taky ušel pěkný kus cesty.

253

"Kdybych si myslel, že máš, tak bych se s tebou nebavil," ujistil ho Devlin s úsměvem, který Dominik okamžitě pochopil. "Ale zajímá mě, k čemu se Frank v tyhle dny chystá. Představoval jsem si, že mi to povíš ty."

"Nemůžu ti o Frankovi nic říct," opáčil Dominik. "Vynech mě z toho."

Víš, co by se mi stalo."

"Jenom kdybych to někomu řekl," mínil Devlin. "Prásknul jsem snad někdy o tobě někomu něco, dokonce policii?" Dominik nereagoval.

"Kromě toho," pokračoval Devlin, "jde v téhle chvíli o Franka jen teoreticky. Zrovna v tuhle minutu se bojíš mě. A musím ti říct, Dominiku, nemám nijak dobrou náladu." Devlin sáhl do bundy a vytáhl pistoli.

Věděl, že s ní vzbudí zamýšlený dojem.

"Moc toho nevím," ohradil se Dominik nervózně.

Devlin zasunul pistoli zpátky do pouzdra. "Co se tobě nezdá moc, může pro mě znamenat hodně. Pro koho pracuje Frank? Kdo ho najal, aby sejmul toho kluka včera večer na korze?"

"Nevím."

Devlin sáhl podruhé po pistoli.

"Matt," zavrčel Dominik. "Víc nevím. Tony mi to řekl než jeli na korzo. Pracuje pro nějakýho chlapa, co se jmenuje Matt. Ze St. Louis."

"O co tam šlo? O drogy, nebo tak něco?"

"Nevím. Nemyslím, že to byly drogy. Měli toho kluka zabít a doktora poslat do St. Louis."

"Netaháš mě za nohu, že ne, Dominiku?" zeptal se Devlin zlověstně.

Tohle bylo na hony vzdáleno od scénáře, který si vymyslel.

"Říkám ti, jak to je," hájil se Dominik. "Proč bych měl lhát?"

"Poslal Frank toho doktora do St. Louis?" zeptal se Devlin.

"Ne, ztratili ho. Frank si vzal Nickyho, když je Tony zastřelenej. Tentokrát ho doktorova holka přimáčkla autem. Zlomila mu ruku."

To na Devlina zapůsobilo. Aspoň že nebyl jediný, kdo měl s doktorem nesnáze. "Takže Frank v tom pořád jede?" zeptal se Devlin.

"Jo, pokud vím," kývl Dominik. "Prý mluvil s Vinniem DAgostinem."

Mělo by jít o velký peníze."

"Chci vědět, co je zač ten chlap ze St. Louis," hřímá Devlin. "A chci vědět, k čemu se chystají Frank a Vinnie. Na obvyklá telefonní čísla."

A Dominiku, jestli nezavoláš, tak mě urazíš. Asi víš, jaký jsem, když jsem uražený. Snad ti to nemusím popisovat v barvách."

Devlin Dominika pustil. Obrátil se a odcházel uličkou, aniž by se ohlédl.

Ten chlap by to měl zjistit. Devlin neměl náladu na nějaké očmuhávání a byl odhodlán přijít na to, k čemu se chystá Frank Feranno.

Frankova euforie vyprchala, když zahlédl Kellyin dům. Vypadal opuštěně, všechny záclony zatažené. Frank vzdychl. Těch pětasedmdesát táců bylo dál, než si myslel.

Asi půl hodiny jen seděl a dům pozoroval. Nikdo nepřišel ani nevyšel.

254

Nebyly tu žádné známky života až na siamskou kočku, povalující se uprostřed trávníku, jako by jí tu všechno patřilo. Nakonec Frank vystoupil z auta. Nejdřív obešel dům ze strany podívat se, nejsou-li v garáži nějaká okna. Byla. Zaclonil si oči rukama a nakoukl dovnitř. Červená honda Accord, kterou honili včera v noci po Beacon Hillu, nikde. Vrátil se před dům a rozhodl se, že zazvoní a uvidí, co bude. Pro jistotu nahmatal pistoli. Pak zazvonil.

Když se nic nestalo, přiložil ucho ke dveřím a znovu stiskl knoflík zvonku. Slyšel uvnitř zvonkohru, takže aspoň zvonek fungoval. Znovu si zastínil oči ze stran rukama a podíval se oknem vedle dveří. Moc toho neviděl, protože z druhé strany byla krajková záclona.

Krucinál, pomyslel si a obrátil se tvář do ulice. Siamka byla ještě pořád stočená do klubička uprostřed trávníku.

Frank vkročil na trávu, sklonil se a velkou kočku pohládl. Samson ho podezíravě pozoroval, ale neutekl.

"Líbí se ti to, hm, číco" uchechtl se Frank. V té chvíli vyšla ze sousedního domu žena a zamířila k němu.

"Udělal sis kamaráda, Samsone?" zeptala se.

"Vaše kotě, milostpaní?" zeptal se Frank svým nejpodmanivějším hlasem.

"Kdepak," zasmála se žena. "Je to smrtelný nepřítel mého barmance."

Ale jako sousedé se musíme naučit spolu vycházet."

"Pěkně velká kočka," Frank vstal. Už se chtěl zeptat ženy na Kelly Eversonovou, když zamířila ke Kellyiným předním dveřím.

"Tak pojd', Samsone," zavolala na siamského kocoura. "Zkontrolujeme Dalilu."

"Jdete do Kellyina domu?" zeptal se Frank.

"Ano, jdu."

"Báječné," řekl Frank. Přistoupil k ní. "Já jsem Frank Carter Kellyin bratranec. Zkoušel jsem, jestli ji nenajdu doma."
"Já sem Kay Buchananová," podala mu ruku. "Jsem Kellyina sousedka a někdy jí hlídám kočky. Bohužel budete muset počkat. Kelly odjela na víkend."
"Krucí," Frank luskl prsty. "Maminka mi dala její adresu, abych ji mohl pozdravit. Nejsem zdejší. Jsem tu jen na pár dní za obchodem. Kdy se Kelly vrátí?"
Neřekla přesně," řekla Kay. "To je ale škoda."
"Zvlášť když nemám dneska nic na práci," litoval Frank. "Nemáte představu, kam jela?"
"Jenom na Marthas Vineyard. Do Edgartownu, myslím," řekla Kay.
"Tvrdila, že musí jet. Mám plíživé podezření, že je v tom nějaká romantika. Ale nestěžuju si. Abych řekla pravdu, jsem ráda už kvůli ní. Potřebuje se trochu povyrazit. Držela už smutek dost dlouho, nemyslíte?"
"No přesně tak," přisvědčil Frank v naději, že už nebudou zabíhat dál.
"No, těšilo mě," řekla Kay. "Musím se podívat po těch kočkách. To s tou druhou je velká starost. Jestli se vám zdá Samson velký, to byste měl teprve

255

vidět Dalilu. To byste teprve viděl, co je to "tlustá čiča". Slehne každým dnem. Co kdybyste se tu stavil v pondělí, jestli ještě budete ve městě?
Podle mě už bude Kelly zpátky. Měla by být. Nebudu si tady hrát na porodní bábu celého vrhu!"
"Možná bych jí mohl zavolat," navrhl Frank. Líbila se mu představa, že jde o romantický výlet. To by pravděpodobně znamenalo, že s ní jel taky doktor. "Nemáte tušení, kde bydlí?"
"Říkala mi, že v Charlotte Inn," odpověděla Kay. "Tak pojď, Samsone, jdeme."
Frank zazářil na Kay svým nejsrdečnějším úsměvem, když vystupovala na přední verandu a lovila z lucerny klíče. Frank se vrátil do auta.
Jakmile nastartoval, obrátil rychle do protisměru. Jedno z rozhodnutí, která udělal stran těch pětasedmdesáti táců, bylo, že o nich neřekne Donně. Někam je schová. Možná si udělá výlet dolů ke kajmanům.
Představa malého výletu na Martha's Vineyard se mu také zamlouvala.
A měl výborný nápad. Když musí nasadit doktora do Mattova letadla, co kdyby letěl na ostrov letadlem? Tomu se říká využít příležitosti, řekl si.
Cestou zpátky do města začal Frank uvažovat o tom, koho si vezme s sebou, jestli nenajde Vinnieho D'Agostina. Nebylo pochyb, že Tonyho pustí. Byla to hanba, co se stalo. Frank také uvažoval o Devlinovi, jestli by ho neměl navštívit v nemocnici a říci mu, že proti němu nic nemá. Ale rozhodl se, že to neudělá. Nemá čas.
Frank zajel na Hanover Street, zastavil a zaparkoval v třetí řadě před kavárnou Via Veneto. Zahoukal. Zanedlouho někdo vyběhl z kavárny a odjel se svým vozem, takže mohl Frank zajet k chodníku. Provoz, který se na Hanover Street zastavil, se sunul dál. Několik aut na něj zahoukalo, protože je zdržel. "Hele, trhni si!" zavolal Frank z okénka. Je to překvapující, jak jsou někteří lidé bezohlední, pomyslel si.
Frank vstoupil do kavárny a potřásl si rukou s majitelem, který ho přispěchal pozdravit z pokladny. Frank si sedl ke stolku vpředu, na kterém byla cedulka s rezervací. Objednal si dvojité espresso a zapálil si cigaretu.
Když si jeho oči přivykly na šero v kavárně, Frank se otočil a přejel pohledem místnost. Vinnieho neuviděl, ale uviděl Dominika. Frank pokynul majiteli. Řekl mu, aby požádal Dominika, ať si s ním přijde popovídat.
Nervózní Dominik se dostavil k Frankovu stolu.
"Co je to s tebou?" zeptal se Frank s pohledem na Dominika.
"Nic," řekl Dominik. "Asi piju moc kafe."
"Víš, kde je Vinnie?" zeptal se Frank.
"Je doma," řekl Dominik. "Byl tady před půl hodinou."
"Jdi ho požádat, ať sem přijde. Řekni mu, že je to důležité," řekl Frank.
Dominik přikývl a vyšel hlavním vchodem.
"A co takhle sendvič?" nadhodil Frank majiteli. Zatímco jedl, snažil se rozpomenout, kde je v Edgartownu Charlotte Inn. Byl tam teprve párkrát.
Pokud si vzpomínal, velké město to nebylo. Vlastně největší tam byl hřbitov.

256

Vinnie vstoupil s Dominikem. Vinnie byl mladý, svalnatý chlapík který si myslel, že po něm jdou všechny ženské. Frank se ho vždycky trochu bál přibírat, protože se mu zdál trochu neposlušný, jako by se pořád snažil něco si dokazovat. Když byl ale Tony pryč a Nicky nepřipadal v úvahu, dostával se Frank ke dnu sudu. Věděl, že Dominik je nepoužitelný. Dominik je srágora. Vždycky byl moc nervózní. Složil by se, zvlášť kdyby se něco nepovedlo. Frank ho považoval za nepřijatelného.
"Sedni si, Vinnie," vyzval ho Frank. "Co bys říkal pozvání na výlet do Charlotte Inn v Edgartownu?"
Vinnie si vzal židli a sedl si na ni obráceně, přitom se nahnul nad opěradlem, až se mu vybouřily svaly. Frank si pomyslel, že mu toho musí hodně povědět.
"Dominiku," navrhl Frank, "co kdyby ses šel přepudrovat?"
Dominik vyklouzl z kavárny zadem a přeběhl do cukrárny na Salem Street. Vzadu v krámě byl telefonní automat. Vyndal Devlinova čísla a vytočil ze dvou to první. Když se Devlin ozval, zakryl sluchátko dlaní, než začal mluvit. Nechtěl, aby

to někdo slyšel.

257

Sobota

20. května 1989, 19:52

"Dobře, že jsme nezkoušeli letět," svěřila se Kelly Jeffreyemu, když v dálce zaburácel tryskáč. "Ještě bychom tu nebyli. Vypadá to, že se teprve teď zvedá mlha."

"Aspoň že přestalo pršet," řekl Jeffrey. Pozoroval hrobníka z pohřebního ústavu, jak kope v měkké hlíně.

Přijeli na ostrov parníčkem Paroplavební společnosti z Woods Hole.

Udělali dobře, že si vzali Seibertovu úřední ohledačskou dodávku s úředním znakem na dveřích. Nikdy by se jim nepodařilo dostat se na loď s vozidlem, nebýt Seibertova naléhání, že cestují v úřední záležitosti. To, že měli jeho nákladáček a ne Kellyinu hondu, jim pomohlo dosáhnout svého. Stejně však se to neobešlo bez brumlání. Jejich vozidlo bylo poslední, které se na palubu dostalo.

Cesta proběhla hladce. Mlhu a lehké mrholení přestáli v podpalubí, kde si našli k sezení nekuřácký koutek. Jeffrey a Kelly strávili většinu času probíráním Trentova adresáře, ale neobjevili žádné stopy.

Jediný záznam, který upoutal Jeffreyho pozornost, byl Matt, zapsaný pod D. Jeffrey uvažoval, byl-li to tentýž Matt, který nechal vzkaz na Trentově záznamníku, když tam byl Jeffrey poprvé. Volací číslo bylo 314.

"Kde je 314?" zeptal se Jeffrey Kelly.

Kelly nevěděla. Jeffrey se zeptal Seiberta, který listoval jedním z odborných časopisů, které si vzal na cestu s sebou.

"Missouri," řekl Seibert. "Mám tetu v St. Louis."

Jakmile dorazili do Vineyard Haven, největšího města na Martha's Vineyard, rozjeli se rovnou do Boscowaneyho pohřebního ústavu. Díky Seibertovu dopolednímu telefonátu je Chester Boscowaney očekával.

Chesterovi bylo k šedesátce, byl otlý, s tvářemi tak zardělými, že vypadaly jako nalíčené. Měl na sobě tmavý oblek s vestou včetně kapesních hodinek s řetězem. Choval se uctivě, skoro servilně. Chňapl několik set dolarů, které mu Jeffrey nabídl na Seibertovu radu, s dychtivostí hladového psa.

"Všechno je zařízeno," oznámil šeptem, jako by probíhal pohřeb.

Počkám na vás na místě."

Kelly, Jeffrey a Warren odjeli do Edgartownu a zapsali se v Charlotte Inn. Kelly a Jeffrey se zaregistrovali jako manželé Eversonovi.

Jediným úskalím teď byl řidič rypadla Harvey Tabor. Byl v Chappaquiddicku, kde kopal septik na něčí chatě, a do Edgartownu se měl vrátit až po čtvrté. A ani pak nebude moci jít na hřbitov. Vysvětloval, že manželka pořádá slavnostní večeři u příležitosti dceřiných narozenin a on může přijít na hřbitov teprve potom.

Celá záležitost se rozběhla chvíli po sedmé: První, co Jeffrey Seibertovi zdůraznil, bylo, že nikdo nežádal, aby mu ukázali povolení. Boscowaney se ani nezeptal, jestli nějaká mají. Seibert řekl, že je stejně dobré mít je v ruce.

"Ještě není po všem," dodal.

Správce hřbitova se jmenoval Martin Cabot. Tvář měl svaštělou, po-

258

stavu štíhlou. Vypadal spíš jako ošlehaný námořník než hřbitovní zřízenec.

Pozoroval Seiberta celou minutu, než řekl: "Vy ste na koronera kapku mladej."

Warren mu řekl, že se mu podařilo přeskočit třetí ročník, čímž si zkrátí studia. Také mu pověděl, že je lékař a soudní ohledač a ne koroner. Jeffrey hádal, že na tohle je Warren citlivý.

Bagrista a správce hřbitova spolu zřejmě moc dobře nevycházeli. Martin neustále Harveyho poučoval, kde má být a co má dělat. Harvey upozorňoval Martina, že už kope hroby dost dlouho a nepotřebuje, aby mu přitom někdo radil.

Lžice rypadla se poprvé zabořila těsně po půl osmé, za žulovým náhrobkem Henryho Noblea. Bylo to příjemné místo pod velkým javorem.

"To je povzbudivé," řekl Seibert. "V tomhle stínu by mohl být méně zetlelý a rozložený."

Kelly pocítila, jak se jí zvedá žaludek.

Ze země se ozvalo ostré zaskřípění.

"Zpomal," zařval Martin. "Prorazíš víko." V čerstvé zemi se objevil pruh skvrnitého betonu.

"Drž hubu, Martine," vyštěkl Harvey a spustil lžici rypadla do jámy.

Narazil zlehka na beton. Harvey přitáhl lžici k sobě a nahoru. Ukázala se velká část víka hrobky.

"Nezlom držadla," křičel Martin..

Kelly, Jeffrey a Seibert stáli na jedné straně hrobu, Chester a Martin na druhé. Slunce ještě stálo na obloze, ačkoliv už bylo nízko, zakryté tmavými dešťovými mraky. Cáry mlhy se svíjely nad hřbitovní zemí, poháněny mořským vánkem. Martin ovinul prodlužovačku kolem jedné z větví javoru. Při pohledu na to musel Jeffrey myslet na oběsence, i když jediné, co se na šňůře houpalo, byla osamělá žárovka se slabým světlem. Svítila přímo dolů do jámy, kde hrabal malý bagr.

Kelly se zachvěla spíš nad tou podívanou než zimou, ačkoliv se výrazně ochladilo. Útulný pokoj s viktoriánskými tapetami v Charlotte Inn se zdál na hony vzdálený. Sáhla po Jeffreyho ruce a stiskla ji.

Trvalo ještě patnáct minut, než byl očištěn zbytek hlíny, pokrývací betonovou deskou. Když byla dost čistá, Harvey a

Martin sestoupili na její povrch, aby vyházeli zbytek hlíny z hrobu. Pak Harvey znovu vylezl za volant rypadla a nastavil drapák přesně nad víko. Vlezli s Martinem do díry a zavedli ocelová lana od rukojetí betonové desky do zubů drapáku. "Fajn, Martine, můžeš," řekl Harvey, celý blažený, že pro jednou rozkazuje on Martinovi. Vylezl zpátky na svůj stroj. Pak pohlédl na Jeffreyho, Kelly a Seiberta a nařídil: "Vy budete muset uhnout, lidi. Zhoupnu víko vašim směrem." Všichni tři poslechli. Jakmile byli z cesty, dal se Harvey znovu do práce. Motor rypadla vrčel a zabíral. Potom se s pukavým zvukem víko hrobky pohnulo. Jeffrey viděl, že je zapečetěno térovitou hmotou. Bagr zhoupnul víko ke straně a složil je na zem.

259

Všichni se nahnuli k okraji jámy. V kobce spočívala stříbrná rakev. "Není to krása?" žasl Chester Boscowaney. "To je jedna z těch špičkových. Není nad truhlu Millbronne." "V kryptě není voda," upozornil Seibert. "To je taky dobré znamení." Jeffrey přešel pohledem hřbitov. Byl to zvláštní pohled. Rychle přicházela noc. Náhrobky vrhaly po hřbitově úzké, tmavomodré stíny. "Tak co po nás chcete, doktore?" zeptal se Martin Seiberta. "Máme vyzvednout rakev, nebo chcete hupnout tam dolů a otevřít ji na místě?" Jeffrey poznal, že Seibert váhá. "Nikdy se mi nelíbilo sestupovat do hrobky," odpověděl, "ale zvedat rakev by jen stálo další čas. Čím dřív to budeme mít za sebou, tím líp, řekl bych. Těším se na dobrou večeři." Kelly se opět zvedl žaludek. "Můžu nějak pomoci?" zeptal se Jeffrey. Seibert se na Jeffreyho podíval. "Dělal jste už někdy něco takového? Může to být trochu odporné a nemůžu vám zaručit, jak to bude cítit, zvlášť jestli je vevnitř nějaká voda." "Já to zvládnu," slíbil Jeffrey navzdory svým obavám. "To je truhla Millbronne," pronesl Chester Boscowaney s pýchou. "Je celá podložená gumou. Žádná voda v ní nebude." "Už jsem o tom slyšel," zašeptal Seibert. "Tak dobře, jdeme na to." Jeffrey a Seibert sestoupili na betonový okraj krypty a sklonili se na obou koncích truhly. Seibert byl u nohou rakve, Jeffrey v hlavách. "Dejte mi páku," přikázal Seibert. Chester mu ji podal dolů. Seibert objel rukou zadní hranu rakve, až našel správné místo. Pak zasunul páku do otvoru a pokusil se jí otočit. Musel se do ní opřít celou vahou, než povolila. Nakonec se otočila se strašidelným zaskřipěním. Kelly sebou škubla. Pečeť rakve praskla se syčivým zvukem. "Slyšíte ten vzduch?" zeptal se Chester Boscowaney. "Žádná voda tam nebude, pamatujte na má slova." "Dejte prsty pod okraj," radil Seibert Jeffreymu, "a zvedejte." S vrzavým zvukem se víko rakve otevřelo. Všichni se podívali dovnitř. Tvář a ruce Henryho Noblea byly pokryty jemnou pavučinou bílého chmýří. Pod ním byla pokožka tmavě šedá. Měl na sobě modrý oblek, bílou košili a kašmírovou kravatu. Střevíce měl nablýskané a nové. Na bílém saténu vnitřku rakve byla vrstva zelené plísně. Jeffrey se snažil dýchat ústy, aby se vyhnul zápachu, ale k jeho překvapení to tak zlé nebylo. Pach byl spíš zatuchlý než ostrý, jako ze sklepa, který nebyl dlouho otvírán. "Vypadá velmi dobře," poznamenal Seibert. "Všechna čest řediteli pohřebního ústavu. Vůbec žádná voda." "Děkuji," řekl Chester Boscowaney. "A mohu vás ujistit, že se díváte na tělo Henryho Noblea." "Co je to bílé chmýří?" zeptal se Jeffrey.

260

"Nějaký druh houby," odpověděl Seibert. Požádal Kelly, aby mu podala dolů nástroje. Kelly mu předala černý kufřík. Seibert se přesunul podél okraje rakve. Měl tu sotva dost místa na nohy, ale podařilo se mu to. Položil si kufřík na stehna Henryho Noblea, otevřel jej a vyndal pár tlustých gumových rukavic. Když si je navlékl, začal muži rozepínat košili. "Co můžu dělat?" zeptal se Jeffrey. "Teď zrovna nic," mínil Seibert. Odhalil zašitý řez po pitvě. Vyndal z kufříku nůžky a rozstříhl stehy, pak rozchlípl stěny rány. Tkáň byla suchá. Jeffrey se napřímil. Pach teď byl nepříjemnější, ale Seibert byl k tomu zřejmě lhostejný. Seibert rozevřel ránu, pak sáhl do tělní dutiny a vytáhl těžký čirý plastický pytlík. Obsah byl ztemnělý. Sáček obsahoval dost tekutiny. Seibert podržel pytel proti světlu a zvolna jím zahoupal, zkoumaje jeho obsah. "Heuréka!" zajásal Seibert. "Tady jsou játra." Kvůli Jeffreymu je ukázal. Jeffrey si nebyl jist, jestli je chce vidět, ale chtěl Seiberta potěšit. "Hádám, že žlučník bude ještě u nich."

Seibert položil pytel na trup Henryho Noblea a rozdělal uzávěr. Vlhký noční vzduch promíslil velmi nepříjemný zápach. Seibert sáhl dovnitř a vytáhl játra. Převrátil je a ukázal Jeffreyemu žlučník. "Perfektní," řekl. "Dokonce je ještě vlhký. Myslel jsem, že třeba vyschne." Ohmatal malý orgán. "Taky je v něm tekutina." Položil játra a žlučník na plastický pytel, vrátil se ke svému kufríku a vytáhl z něj injekční stříkačku a několik zkumavek. Nabodl žlučník a vytáhl z něj tolik žluči, kolik jen šlo. Do každé z nádobek na vzorky stříkl trochu. Všichni pozorovali Seibertovo úsilí tak soustředěně, že nevnímali, co se děje kolem. Nevšimli si modrého nájemného chevroletu Celebrity, který zajel na hřbitov s rozsvícenými světly. Neslyšeli, jak se dveře otvírají, ani krok dvou přicházejících mužů.

Pro Franka nebyl průběh odpoledne nijak hladký. To, o čem se domníval, že bude snadná operace, se zase jednou změnilo ve velkou starost. Těšil se na cestu soukromým tryškáčem, což ještě nikdy nezažil. Když ale nastoupil do letadla a připoutal se k sedadlu, dostal záchvat klaustrofobie. Nikdy si neuvědomoval, jak malá tahle soukromá letadla jsou. A aby to bylo ještě horší, nemohli hned vzlétnout kvůli provozu letadel, přistávajících na Loganově letišti. Pak se změnilo počasí. Nejdřív na Mys a ostrovy padla vrstva mlhy, pak se od západu přihnala silná bouře, která zahrnula město kroupami velikosti kuliček na cvrnkání. Frank vystoupil z letadla, aby přečkal bouři v hlavním terminálu. Než dostali povolení k odletu s tím, že je na Vineyardu přiměřená viditelnost, bylo skoro šest hodin. Aby to bylo ještě horší, byla cesta učiněný zlý sen. Při všech těch

261

turbulencích se letadlo zmítalo jako korková zátka v bublajícím potoce. Frankovi se udělalo špatně a musel blinkat do papírového pytlíku. Celou tu dobu mlel Vinnie o tom, jak je to letadlo ohromné. Nepřetržitě loupal burské oříšky a bramborové lupínky. Když dorazili na Marthás Vineyard, byl Frank celý zesláblý. Poslal Vinnieho najmout auto a sám zůstal na pánech. Teprve když snědl několik sušenek a vypil colu, začal si zase připadat ve své kůži. Jeli rovnou do Charlotte Inn. V recepci se zeptali na Kelly Eversonovou. Frank použil stejnou fintu s příbuzným, teď ale celou historku rozkošatil tím, že chce svou sestřenicí překvapit. Vyměnili si při tom žertiku s Vinniem mrknutí. Překvapení rozhodně zamýšleli. Oba byli ozbrojeni pistolemi, diskrétně ukrytými v podpažních pouzdrech, a Frank měl v kapse další dávku uspávacího prostředku. Ukázalo se však, že překvapen bude Frank. Žena v recepci Charlotte Inn jim napověděla, že podle ní jsou Eversonovi na edgartownském hřbitově. Pan Everson prý strávil nějakou dobu u telefonu vedle recepcy ve snaze domluvit si schůzku s Harvey Táborem, co jezdí s rypadlem. Když byli zpátky v autě, řekl Frank Vinniemu: "Hřbitov? To se mi nelíbí." Nejdřív hřbitov objeli kolem dokola. Byl velký, ale skupinu uprostřed bylo snadno vidět. Na stromě viselo světlo, které ozařovalo čtyři lidi, stojící před rypadlem. "Co mám dělat?" zeptal se Vinnie. Řídil. "Co sakra myslíš, že tam dělají?" opáčil Frank. "Vypadá to, že někoho vykopávají," odpověděl Vinnie s makabrozním smíchem. "Jako v hororu." "Mně se to nelíbí," přiznal Frank. "Nejdřív se na korze vynoří Devlin, teď je ten doktor v noci na hřbitově a vykopává mrtvé lidi. To zní divně. Navíc mi z toho naskakuje husí kůže." Frank nechal Vinnieho objet hřbitov podruhé a sám přemýšlel, co podniknout. Musí se rozhodnout dobře. Z protější strany bylo vidět, že jsou tam ještě další dva lidé, dole v otevřeném hrobě. Nakonec Frank rozhodl: "Vjedem tam. Zhasni světla a dojeď na půl cesty. Pak půjdeme pěšky."

Devlin neměl o mnoho víc štěstí než Frank. Letěl linkou a většinu času strávil vsedě na rozjezdové dráze v Bostonu. I když už vyrazili, udělalo letadlo zastávku v Hyannis, která trvala čtyřicet minut. Devlin se dostal na Vineyard až po sedmé. Tam pak musel počkat na svou zbraň, kterou mu letištní bezpečnostní služba zakázala vzít do letadla. Než se dostal do Charlotte Inn, bylo skoro devět. "Promiňte," řekl ženě v recepci. Četla při světle starožitné mosazné lampy. Devlin věděl, že s velkou zašitou ránou vypadá ještě hůř než obvykle. Když mu ostříhali tolik vlasů, nemohl si česat svůj obvyklý ohon. Místo

262

toho se pokusil sčesat si vlasy z druhé strany hlavy přes zašité místo. musel si přiznat, že výsledek je přinejmenším neobvyklý. Žena vzhledla a podívala se ještě jednou, aby se přesvědčila, že je Devlin skutečný. Ještě ke všemu Devlina napadlo, že moc hostů v Charlotte Inn asi nenosí v uchu maltézský kříž. "Rád bych se vás zeptal na několik vašich hostů," začal Devlin. "Naneštěstí možná užívají cizí jména. Jedním z nich je ale mladá žena jménem Kelly Eversonová." Devlin ji popsal. "Další je muž asi čtyřicetiletý. Jmenuje se Jeffrey Rhodes.

Je to doktor."

"Promiňte, ale my nedáváme informace o svých hostech," odvětila žena stroze. Vstala ze židle a ustoupila dozadu, jako by očekávala, že po ní Devlin hrábne a informace z ní vytřepe.

"To je směla," zalitoval Devlin. "Ale třeba byste mi mohla říci, jestli se tady na ten párek neptal velký, dost obézní muž s tmavými vlasy a opuchlými, hluboko zapadlými očima. Jmenuje se Frank Feranno, ale není nijak vybíravý co do jména, když je v práci."

"Možná byste si měl promluvit s ředitelem," navrhla žena.

"Tak fajn," souhlasil Devlin. "Nebojte se. Byl tady ten pán? Je asi takhle vysoký." Devlin natáhl ruku, aby ukázal stodvašedesát centimetrů.

Žena byla jasně v rozpacích a zaváhala v naději, že třeba Devlin odejde.

"Byl tu nějaký Frank Everson, bratranec paní Eversonové," řekla. "Ale žádný Frank Feranno. Aspoň ne za tu dobu, co já jsem v recepci."

"A co jste řekla tomu povedenému bratránkovi?" zajímal se Devlin.

"To mi přece ne povídáte nic o hostech, že ne?" Řekla jsem mu, že Eversonovi jsou s největší pravděpodobností na hřbitově."

Devlin zamrkal. Okamžik zkoumal ženinu tvář, jestli si z něj neutahuje, ale snesla jeho pohled. Hřbitov? Devlin si nemyslel, že by ta žena lhala. Je to zase další bizarní zákruta už tak dost podivného případu?

"Jaká je nejkratší cesta na hřbitov?" otázal se Devlin. Ať se děje cokoliv, měl pocit, že nemá mnoho času.

"Jděte touhle ulicí a pak první doprava," poradila mu žena. "Nemůžete to minout."

Devlin ženě poděkoval a vyběhl k svému autu tak rychle, jak mu ovázaná paže dovolovala.

Jeffrey sledoval, jak Seibert balancuje v levé ruce játra Henryho Noblea. Držel je na délku paže, aby mu balzamovací tekutina nekapala na šaty, pak otevřel plastický pytel, obsahující zbytek rozkládajících se vnitřností Henryho Noblea. Jeffrey sebou škubl, když Seibert bez ceremonie upustil játra zpátky do pytle a uzavřel sáček nahoře, aby žádná tekutina neunikla.

Seibert už chtěl vrátit pytel na své místo do těla Henryho Noblea, když se nějaký hlas ozval: "Co se to tu sakra děje?"

263

Spolu se všemi ostatními Jeffrey vzhledl směrem, odkud hlas přicházel.

Do kruhu světla vstoupil nějaký muž. Měl na sobě tmavé volné kalhoty, bílou košili, svetr a tmavou větrovku. V ruce měl pistoli.

"Bože můj!" vykřikl Frank zděšeně. Ustrnul při nepěkném pohledu do otevřeného hrobu. Nausea, kterou prve trpěl, se mu mstivě vrátila.

Jeffrey okamžitě poznal muže z korza a od dveří kostela církve adventistů. Jak je vystopoval? A co chce?

Jeffreyho mrzelo, že nemá zbraň, vůbec žádné prostředky, jak se bránit.

Posledně zašli hodně daleko, když ho zdrogovali.

Frank uhnul před děsivou podívanou a vtíravým pachem. Přitiskl si volnou ruku k ústům a obrátil se ke Kelly, Chesterovi a Martinovi. Mávnutím zbraně nařídil Jeffreymu a Seibertovi opustit hrob.

Seibert se vyškřábal na kryptu a uvažoval, je-li tenhle vetřelec nějaký příbuzný Henryho Noblea. "Jsem soudní ohledač," řekl v naději, že to zazní úředně a jemu se tak podaří zvládnout situaci. Seibert už měl co dělat s nepříčetnými rodinnými příslušníky. Stoupl si mezi Franka a ostatní.

Jeffrey si všiml Frankovy reakce při pohledu na Henryho Noblea a uviděl, jak odvrátil hlavu. Sáhl před sebe a popadl plastický pytel s Nobleovými orgány. Vážil šestnáct až dvacet kilo. Vylezl z krypty na trávu, pytel držel vedle sebe a trochu za zády.

"Vy mě nezajímáte," řekl Frank Warrenovi a hrubě ho odstrčil ke straně. "Jdu si támhle pro doktora Rhodese."

Frank si přendal pistoli do druhé ruky, pak doloval v kapse, až vylovil stříkačku. "Otočte se!" nařídil Jeffreymu.

"Vinnie, kryj -"

Jeffrey zhoupl plastický pytel oběma rukama, zvedl ho nad hlavu a nechal ho dopadnout na Frankovu hlavu vší silou, které byl schopen.

Pytel praskl a srazil Franka na všechny čtyři. Stříkačka zapadla do hromady hlíny. Pistole sklouzla do hrobu, s bříknutím spadla do krypty a přistála v rakvi.

Nejdřív byl Frank zmaten a nebyl si jist, co ho to zasáhlo. Pak se s hrůzou podíval, co to po něm stéká a co je všude kolem něj na zemi.

Poznal mozek a zčernalé závitě střev a začal divoce zvracet. Mezi křečemi vrhnutí se snažil smést si vnitřnosti z hlavy a z ramen.

Jeffrey ještě držel prázdný plastický pytel, když se vrhl Vinnie kupředu do kruhu světla ze setmělého okolí. "Nikdo ani hnout!" zařval. "Kdo se hne, je mrtvej!" Otáčel pistolí trhanými oblouky od jednoho k druhému.

Jeffrey Frankova komplice neviděl. Jinak by pravděpodobně nebyl riskoval útok na Franka.

S pistolí zaměřenou na skupinu přistoupil Vinnie k Frankovi, který se roztřeseně zvedal na nohy. Stál s roztaženými pažemi a stířal si tekutinu z rukou.

"Jsi v pořádku, Franku?" zeptal se Vinnie.

"Kde je sakra moje pistole?" bylo všechno, na co se vznamohl Frank namísto odpovědi.

"Spadla do hrobu," řekl Vinnie.

"Přines ji!" nařídil Frank. Rozepnul si zip bundy a pečlivě ji stáhl, pak odhodil na zem.

Vinnie přistoupil ke hrobu a nervózně koukl dolů ve snaze najít pistoli.

Byla jasně vidět mezi koleny mrtvol. Zdálo se, že se na něj Henry Noble dívá.

"Ještě jsem nikdy nebyl v hrobě," prohodil Vinnie.

"Přines tu pistoli!" zařval Frank. Zamračil se na Jeffreya: "Ty parchante. Ty si myslíš, že tě nechám utéct kvůli takovému malému triku?"

"Nikdo ani hnout!" rozkázal Vinnie. Sestoupil k okraji hrobu. Na okamžik odvrátil pohled a skočil dolů. Okamžitě se ohlédl. Hlavu měl ještě nad úrovní země. Vinnieho zbraň mířila přímo na Chestera, který stál s podlomenými koleny mezi Kelly a Martinem. Harvey byl vlevo od Martina. Jeffrey stál blíže Franka a Seibert byl mezi Frankem a ostatními.

Když se Vinnie sehnul, aby sebral pistoli, zariskoval Jeffrey ve dvou věcech: jednak, že dokáže zmizet ve tmě dost rychle na to, aby se ztratil Vinniemu, a za druhé, protože on byl ten, po kom vlastně šli, že oba vyrazí za ním a nechají ostatní na pokoji. Pravdu měl jen v prvním bodě.

Když Jeffrey běžel po hřbitovní cestě do tmy, uslyšel Franka ječet:

"Hod' mi tu pistoli, ty sráči!"

Jeffrey opustil kruh světla a okamžitě zmizel ve tmě. Trvalo mu několik okamžiků, než si oči zvykly. Potom si uvědomil, že není tak docela tma, jak byl přesvědčen. Odrazy světla okolního města se odrážely od vlhké trávy.

Siluety náhrobků sloužily jako podivná upomínka, že toto je domov smrti.

Před Jeffreyem se náhle vynořilo zaparkované tmavé auto. Zastavil se právě na tak dlouho, aby zjistil, že klíčky v zapalování nejsou. Ohlédl se ke zdroji světla nad hrobem Henryho Noble a rozeznal Frankovu bachratou postavu, směřující za ním. Vinnie tam zůstal, hlídal ostatní.

Jeffrey sprintem minul auto a zamířil do noci. Vzpomněl si, že Frankovo břicho bylo klamné, že byl překvapivě vytrvalý a rychlý. Jeffrey nevěřil, že by dokázal Franka uhnat. Musí něco vymyslet. Nějaký plán. Stihne to do centra města? V sobotu večer se přece bude v Edgartownu něco dít, i když ještě není turistická sezóna.

Za sebou uslyšel Jeffrey smrtonosné zapraskání výstřelu z pistole.

Frank po něm pátil. Jeffrey uslyšel, jak mu kolem hlavy zasyčela kulka.

Vrhl se jiným směrem, doleva, odbočil z hřbitovní cesty.

Skrčil se k zemi a začal kličkovat mezi náhrobky. Nechtěl být snadným cílem. Měl odporný pocit, že Frankovi už tolik nezáleží na tom, aby ho dostal živého. Když teď sešel z cesty, nebylo podnoží tak pevné. Kameny a ploché obrubníky hrobů zpomalovaly Jeffreymu tempo. V jednom místě klopýtl a zapotácel se. Udržel se na nohou jen tím, že objal žulový obelisk.

Obelisk se zakymácel, hrozil, že spadne. Tehdy Frank vypálil podruhé.

Kulka zasáhla obelisk ze strany hned pod Jeffreya paží. Jeffrey o krok ucouvl. Při pohledu směrem, odkud se zablýsklo z hlavně, dokázal rozeznat Franka, blížícího se k němu. Dohání ho!

Jeffrey se hnál dál, panika v něm narůstala. Těžce dýchal a cítil bodání

v boku. Byl ztracen mezi hroby. Nevěděl, kterým směrem se dát. Nebyl si jist, jestli ještě míří k městu.

Koutkem oka uviděl Jeffrey siluetu shluku přízemních budov a usoudil, že jsou to mauzolea. Rozhodl se zamířit tam.

Odbočil jejich směrem a vklopýtl na další z několika šterkových hřbitovních cestiček. Jakmile dorazil k řadě mauzoleí, přikrčil se Jeffrey mezi první dvě. Za nimi pak postupoval podél řady, až se vrátil na cestu. Výkoukl za rohem a hledal Franka.

Muž byl ani ne patnáct metrů od něj. Zastavil před prvním mauzoleem.

Na okamžik zaváhal, pak vykročil Jeffreya směrem. Jeffrey už chtěl obrátit, když Frank náhle vkročil mezi dvě hrobky a zmizel Jeffreyemu z dohledu.

Jeffrey se snažil vymyslet, co má dělat. Jeden špatný pohyb a bude vydán Frankovi na milost a nemilost. Když si vzpomněl na Frankův výraz poté, co ho praštil pytlíkem rozkládajících se orgánů, neměl Jeffrey pocit, že by se ve Frankovi našlo mnoho milosrdenství.

Přímo proti Jeffreyemu bylo mramorové mauzoleum, které se zdálo starší než ostatní. I potmě Jeffrey poznal, že jeho železné dveře jsou pootevřené.

Jeffrey se znovu rozhlédl, neuvídí-li někde stopy po Frankovi, a pak vrazil do otevřených dveří. Pootevřel je právě tolik, aby mohl proklouznout do chladného vnitřku hrobky. Snažil se za sebou zavřít, ale když do nich strčil, dveře zaskřípaly o zem. Jeffrey okamžitě přestal. Nebude riskovat žádný další hluk. Dveře byly ještě asi na sedm centimetrů pootevřené, o něco méně, než když je Jeffrey poprvé zahlédl.

Jeffrey prozkoumal vnitřek své úzké cely a uviděl, že jediné světlo sem proniká malým eliptickým okénkem vysoko v zadní stěně mauzolea.

Jeffrey se došátral k šerému přísvisu okénka, posouval pravou nohu po centimetrech kupředu a levou nohu při každém kroku přisouval. Nahmatal hranaté výklenky ve zdi a poznal, že jsou na rakve.

Když dorazil k zadní stěně, dřep si do kouta. Jak si jeho oči zvykaly na hlubší tmu, dokázal rozeznat tenký proužek vertikálního světla, pronikajícího dovnitř otevřenými dveřmi.

Čekal. Nic se neozývalo. Po nějakých pěti minutách -jak aspoň hádalzačal uvažovat, jak dlouho bude čekat, než se

odváží zase ven.

S mučivým zaskřípěním kovu škrábajícího o kámen se pak prastaré dveře mauzolea otevřely. Břínky o kamennou zed'. Jeffrey vyskočil.

Vzplanul zapalovač a osvětlil Frankovu masitou tvář. Držel světlo v napjaté paži. Jeffrey uviděl, jak Frank mžourá a pak se usmál. "Ale ale," zachechtal se Frank. "Není to příhodné? Už jste v hrobce." Košili měl potřísněnou a vlasy spleené balzamovací tekutinou. Frankův sardonický úsměv se změnil v nenávistný škleb. Vstoupil do mauzolea, pistoli v jedné ruce, zapalovač v druhé.

Když byl ani ne dva metry od něj, Frank se zastavil. Zamířil pistolí Jeffreyemu na obličej. Ve světle plamínku byly Frankovy rysy groteskní.

Jeho hluboké oční důlky se zdály prázdné. Zuby vypadaly žlutě.

266

"Měl jsem vás poslat do St. Louis živého," zavrčel Frank, "ale když jste mě praštil tím smradlavým svinstvem, všechno se změnilo. Do St. Louis pojedete, to jo, ale v borové truhle, kamaráde."

Podruhé v životě byl během několika málo dní Jeffrey nucen bezmocně sledovat, jak se konec pistole pohybuje kupředu a zlehka se otřásá při tlaku, vyvíjeném na kohoutek zbraně.

"Franku," zavolal drsný hlas. Jméno se v komůrce odrazilo ozvěnou.

Frank se otočil od Jeffreyho i s pistolí. Maličkou místností otřásl výbuch. Pak se mauzoleem rozlehl ještě druhý výstřel. Nastalo zvonivé ticho a naprostá čern.

Jeffrey zůstal úplně zticha s hlavou zakrytou rukama a tváří přitisknutou ke studené kamenné podlaze. Pak uslyšel zvuk křesajících kamínků.

Jeffrey zvolna zvedl hlavu, zděšen tím, co snad uvidí. Frank byl hned před ním, roztažený na zemi, tváří dolů. Jeho pistole ležela před ním na podlaze, na dosah od Jeffreyho. Za Frankem stál pár nohou. Když zvedl hlavu dál, pohlédl Jeffrey do tváře Devlina O'Shea.

"To je ale překvapení," řekl Devlin. "Že je to můj oblíbený doktor?"

Držel v jedné ruce zapálený zapalovač a v druhé pistoli, přesně jako prve Frank.

Jeffrey se s námahou zvedl. Devlin šel k Frankovi a převalil ho. V dřepu mu nahmatl tep na krkavici. "Krucí," zaklel.

"Mířil jsem moc dobře.

Vážně jsem ho nechtěl zabít. Aspoň myslím, že jsem ho nechtěl zabít."

Devlin se napřímil a přistoupil k Jeffreyemu. "Dneska žádný otrávený šípy," varoval ho.

Jeffrey ucouvl až ke zdi. Devlin vypadal ještě hůř než Frank.

"Co říkáte mýmu novému účesu?" zeptal se Devlin, vědom si Jeffreyho reakce. "Za to může ten na zemi." Devlin gestem ukázal na Franka.

"Poslyšte, doktore," řekl, "mám pro vás jednu dobrou zprávu a jednu špatnou zprávu. Kterou chcete slyšet dřív?"

Jeffrey pokrčil rameny. Věděl, že je se vším konec. Jen ho mrzelo, že musel Devlin přijít teď, když byli tak blízko tolik potřebnému důkazu.

"No tak," upozornil ho Devlin. "Nemáme čas do rána. Je tam ještě ten mladý chuligán, co drží vaše kamarády na mušce. Tak chcete slyšet tu dobrou zprávu nebo tu špatnou?"

"Tu špatnou zprávu," rezignoval Jeffrey. Uvažoval, jestli Devlin zareaguje tím, že ho zastřelí. Ta dobrá zpráva, které se nedožije, nejspíš zní, že ho zabije rychle.

"A já bych byl vsadil hodně peněz, že budete chtít nejdřív tu dobrou zprávu. Když uvážím, co máte za sebou, řekl bych, že nějakou potřebujete.

Nicméně ta špatná zpráva je, že vás odvezu do vězení. Chci si od Mosconiho vybrat odměnu. Ale poslechněte si ještě tu dobrou zprávu. Odhalil jsem informaci, která vás pravděpodobně zbaví obvinění."

"O čem to mluvíte?" zeptal se Jeffrey, omámen tímto zvratem událostí.

"Nemyslím, že je tady čas a místo na přátelské povídání," řekl Devlin.

"Ten srágora Vinnie D'Agostino je ještě támhle s pistolí. Teď se spolu na něčem dohodneme. Chci, abyste se mnou spolupracoval. To znamená

267

neutíkat, nepíchat mě jehličkami a nebouchat aktovkami. Postarám se o Vinnieho, aby nikdo nepřišel k úrazu, jestli budete tak hodnej a uděláte trochu rozruch. Až seberu Vinniemu pistoli, připnu ho železky k tomu víku hrobky, co tam leží na zemi. Pak zavoláme edgartownskou policii. To bude napínavější než sbírat špěcky na pláži Chappaquiddick Islandu. Potom půjdeme všichni na večeři. Co vy na to?"

Jeffrey byl stěží schopen odpovědět, tak byl otupělý a zmatený.

"Dělejte, doktore!" naléhal Devlin. "Nemáme čas až do rána. Dohodli jsme se nebo ne?"

"Ano," souhlasil Jeffrey. "Platí."

V Charlotte Inn měli půvabnou restauraci s vyhlídkou na malý uzavřený dvorek s fontánou. Stoly byly pokryty bílými ubrusy a židle byly pohodlné. Mužstvo pozorných číšníků a číšnic reagovalo na každou potřebu večeřejících.

Kdyby Jeffreyemu tuhle scénu někdo popsal dřív, zasmál by se jí jako holé nemožnosti. U stolu seděli čtyři lidé. Po

pravici měl Jeffrey Kelly.

Zřejmě stále ještě zakoušela úzkost, ale vypadala nádherně. Vlevo od Jeffreyho seděl Seibert. Taky nebyl zvlášť klidný, dělal si starosti s padělanými exhumními dokumenty a skutečností, že se epizoda na hřbitově bude vyšetřovat. Naproti Jeffreymu byl Devlin, který jako jediný u stolu vypadal zcela uvolněně. Místo vína pil pivo a už byl u čtvrtého. "Doktore!" řekl Devlin Jeffreymu. "Vy jste trpělivý člověk. Ještě pořád jste se mě nezeptal na tu informaci, co vás dostane z basy, jak jsem se vám o ní zmínil v mauzoleu."

"Bojím se zeptat," odpověděl Jeffrey upřímně. "Bojím se porušit to kouzlo, pod kterým jsem od chvíle, co jsme odtamtud odešli."

Všechno proběhlo tak, jak Devlin vymyslel. Jeffrey udělal zmatek, jako by se s Frankem prali u najatého auta. Když se Vinnie přiblížil, aby zjistil, nemůže-li šéfovi nějak pomoci, přišel k němu Devlin zezadu a v okamžení ho odzbrojil. Pak mu nasadil železka.

Jediné odchytky od původního plánu se Devlin dopustil, když nepřipoutal Vinnieho k víku krypty. Místo toho ho připoutal rovnou k jednomu z držadel rakve. "Budete si s Henrym dělat společnost," řekl zděšenému klukovi. Ostatní se pak vrátili do Charlotte Inn, odkud, věren svému slovu, zavolal Devlin edgartovskou policii. Ačkoliv byli pozváni na večeři, Chester, Martin a Harvey zdvořile odmítli, dávající přednost závětrí svých úctyhodných domovů po utrpení na hřbitově.

"Tak já vám to řeknu, ať se zeptáte nebo ne," rozhodl Devlin. "Ale nejdřív mi dovolte pár poznámek. Za prvé bych se rád omluvil, že jsem po vás střílel v tom zblešeném hotelu. Byl jsem tenkrát nasranej a myslel jsem, že jste doopravdy zločinec. Takový, jaké jsem se naučil nenávidět."

Ale postupem času jsem se o vašem případě dozvěděl víc, kousek po kousku. Mosconi vůbec nebyl ochotný mi něco povědět, takže to nebylo

268

nijak snadné. Stejně jsem věděl, že se něco chystá, od chvíle, co jste se přestal chovat jako běžný uprchlík, co nechává propadnout kauci. Když pak přišel do obrazu Frank, věděl jsem už doopravdy, že se děje něco divného, zvlášť když jsem se doslechl, že má dostat pětasedmdesát táců, když vás pošle do St. Louis. To vůbec nedávalo žádný smysl, dokud jsem nezjistil, že ti lidé, co Franka najali, vás chtějí vyslechnout stran něčeho, co jste se dozvěděl.

V tu chvíli jsem se rozhodl zjistit, kdo jsou ti velcí přespolní pracháči.

Představoval jsem si, že když jde o takové prachy, bude to mít nejspíš něco společného s drogami. Pak jsem ale zjistil, že ne. A tady vás to asi bude zajímat. Co byste si pomyslel, kdybych vám řekl, že chlap, co si najal Franka Feranna, je chlap jménem Matt Davidson? Matt Davidson ze St. Louis?"

Jeffrey upustil lžici na stůl. Podíval se na Kelly. "Ten Matt v Hardingově adresáři," zareagovala.

"Víc než to," řekl Jeffrey. Sáhł pod stůl po svém sportovním pytlí.

Zalovil v něm po jakýchkoli papírech a vyndal dvě kopie ze soudního rejstříku, které si pořídil v soudní budově. Položil je na stůl, aby na ně všichni viděli.

Jeffrey ukázal na jméno Matthewa Davidsona, který vystupoval jako zástupce žalující strany v případě zanedbání povinné péče v Suffolkské všeobecné nemocnici. "Matthew Davidson byl také zástupcem žalující strany v mém případě," dodal Jeffrey.

Kelly popadla druhý papír, obsahující informaci o procesu s Commonwealthem. "Zástupce žalujícího v tomhle případě, Sheldon Faber, je stejný jako u případu mého manžela," řekla. "Když teď o tom přemýšlím, tak byl ze St. Louis."

"Počkejte, něco si zjistím," vstal Jeffrey od stolu. K Devlinovi dodal:

"Zůstaňte sedět, hned jsem zpátky." Devlin se zvedal za ním. Jeffrey odešel od skupiny k telefonnímu automatu.

Zavolal si informace do St. Louis a požádal o úřední telefonní čísla obou advokátů. Čísla byla totožná!

Jeffrey se vrátil ke stolu. "Davidson a Faber jsou partneři. Trent Harding pro ně pracoval. Kelly, mělas pravdu. Bylo to spiknutí. Celé tohle svinstvo řídili advokáti, vymýšleli si vlastní požadavky a případy!" "Tak nějak jsem si to představoval," řekl Devlin. Zasmál se. "Slyšel jsem o lovecích z ambulance, ale tihle chlapi si vyráběli vlastní úrazy."

Nemusím dodávat, že podle mého to bude mít pozitivní účinky na naše odvolání."

"Tím přechází to břímě na mě," řekl Seibert. "Na mě a můj plynový chromatograf. Ti advokáti určitě najali Trenta Hardinga, aby kontaminoval ampule markainu a dával je do skladů operačních sálů. Jenom doufám, že Henry Noble už to má jednou provždy za sebou. Musím izolovat ten toxin."

"Jestlipak se tihle právníci zapletli i v jiných městech?" zeptala se Kelly.

"Jak rozsáhlé jsou jejich operace?"

"Jen hádám," podotkl Jeffrey, "ale řekl bych, že to všechno závisí na

269

tom, kolik psychopatů jako Trent Harding dokázali sehnat." Potřásl hlavou.

"Já nikdy neměl rád právníky," podotkl Devlin.

"Kelly," řekl Jeffrey, náhle překonán citem. "Víš, co to znamená?"

Kelly se usmála. "Žádná Jižní Amerika."

Jeffrey si ji přitáhl do náručí. Nemohl tomu uvěřit. Přece jen se mu vrací život. A právě včas, aby se o něj mohl podílet se ženou, kterou miluje.

"Hej!" zavolal Devlin na jednoho z číšníků. "Přineste mi ještě jedno, a co takhle láhev šampaňského pro milence?"

270

EPILOG

Pondělí

29.května 1989, 11:30

Randolph si nasadil brýle, aby mohl číst. Odkášlal si. Jeffrey seděl u prostého dubového stolu přímo proti němu a bubnoval prsty na jeho poškrábanou desku. Randolphova kožená aktovka ležela na stole vpravo od Jeffreyho. Byla otevřená. Jeffrey jen viděl, že kromě právnických papírů a formulářů obsahuje také pár tenisek na squash. Jeffrey měl na sobě bleděmodrou denimovou košili a tmavomodré bavlněné kalhoty. Jak Devlin slíbil, zavezl Jeffreyho zpátky do Bostonu, kde ho předal policii.

Jeffrey se ve věznici nijak nebavil, ale snažil se to brát co nejlépe.

Zvedal si náladu opakovaným připomínáním, že jeho pobyt zde je jen dočasný. Měl dokonce čas začít zase hrát basketbal, něco, co dělal naposled za dob studia na lékařské fakultě.

Jeffrey se spojil s Randolphem z Charlotte Inn hned po slavnostní večeři s Devlinem. Randolph se do věci neprodleně pustil, nebo to aspoň tvrdil. To bylo víc než před týdnem. Ted' Jeffrey začal ztrácet trpělivost.

"Vím, že si myslíte, že se to všechno dá stihnout přes noc," poznamenal Randolph, "ale skutečnost je taková, že se kola spravedlnosti otáčejí pomalu."

"Řekněte mi to hlavní," žádal Jeffrey.

"Hlavní je, že jsme formálně podali tři návrhy," řekl Randolph. "První a nejdůležitější je návrh, který jsem podal u soudkyně Janice Maloneyové."

V tomto návrhu požadujeme, aby zrušila rozsudek na základě procesních chyb. . ."

"Komu záleží na procesních chybách?" vykřikl Jeffrey rozčileně. "Není důležitější, že celou tu aféru způsobil párek advokátů, co si cpali kapsy penězi?"

Randolph si sundal brýle. "Jeffrey, dovolil byste mi dokončit? Vím, že jste netrpělivý, a máte k tomu dobré důvody."

"Už mlčím," řekl Jeffrey s veškerou trpělivostí, kterou byl schopen vyprodukovat.

Randolph si opět nasadil brýle a vrátil se pohledem ke svým poznámkám. Znovu si odkášlal.

"Jak jsem říkal," pokračoval, "podal jsem návrh na obnovu řízení z důvodů procesních nedostatků a na základě nově zjištěných skutečností."

"Bože můj!" zaúpěl Jeffrey. "Proč to nemůžete říct srozumitelnou angličtinou? Proč tohle prodíráni křovinami?"

"Jeffrey, prosím," naléhal Randolph. "Existují procedury, které je nutné v takovéhle situaci dodržet. Nemůžete požadovat nové řízení jen tak kvůli nějakému novému důkazu. Musím objasnit, že tento nový důkaz, který máme, není nic, co jsme se mohli dozvědět už dříve. Kvůli tomu, že advokát zanedbal povinnou péči, se obnova řízení nepovoluje. Mohu pokračovat?" otázel se.

271

Jeffrey přikývl.

"Druhý návrh, který jsem podal, je odvolání ve věci trestního rozsudku kvůli zanedbání povinné péče," řekl Randolph.

"Také vzhledem k nově objeveným skutečnostem."

Jeffrey obrátil oči v sloup.

"Třetí návrh, který jsem podal, je nová žádost o kauci. Promluvil jsem se soudkyní Maloneyovou, abych jí vysvětlil, že z vaší strany nešlo o úmyslně spáchaný trestný čin a že jste nenechal propadnout kauci, ale prostě jste prováděl pochopitelné a nakonec úspěšné vyšetřování, vedoucí k odhalení nových důkazů."

"Asi bych to dokázal vyjádřit kapku jednodušeji," odporoval Jeffrey.

"Tak co řekla?"

"Řekla, že to uváží."

"Báječné," ušklíbil se Jeffrey. "Zatímco já tu hniju ve vězení, ona bude uvažovat nad vaším podáním. To je báječné."

Kdyby se všichni právníci stali lékaři, uměli by jim všichni pacienti dřív, než by se vypořádali se svým papírováním!"

"Musíte být trpělivý," doporučil Randolph, zvyklý na Jeffreyho sarkasmus. "Zítřka se nejspíš dozvím, jak to dopadne s kaucí. Měl byste být venku asi tak pozítří. Ty další věci potrvají trochu déle. Právníci, stejně jako doktoři nemají dávat záruky, ale já věřím, že budete zcela osvobozen."

"Děkuju vám," řekl Jeffrey. "A co Davidson a spol.?"

"To je bohužel něco jiného," vzdychal Randolph. "Budeme samozřejmě spolupracovat se státním zástupcem v St. Louis, který mě ujistil, že zahájí vyšetřování. Obávám se ale, že si uvědomuje, jak chabá je pravděpodobnost skutečného odsouzení. Kromě svědectví z doslechu prostě neexistuje důkaz obchodního spojení mezi Davidsonem a Trentem Hardingem. Jediným důkazem spojení je záznam v adresáři pana Hardinga, což nijak neosvětluje ani nedokazuje povahu toho spojení. Stejně tak neexistuje důkaz o přímém spojení Trenta Hardinga s batrachotoxinem, který našel doktor Warren Seibert u všech případů poté, co jej izoloval ze žlučníku pana Henryho Noblea. Když je pan Frank Feranno mrtev a všechna údajná spojení mezi ním a Davidsonem se také zakládají na svědectví z doslechu, jsou podklady pro případ Davidson a Faber dost slabé."

"Tomu ani nechci věřit, zvolal Jeffrey. "Takže Davidson a jeho kolegové se brzo vrátí do kšeftu jako obvykle, ačkoliv pravděpodobně už ne v Bostonu."

"No, o tom nic nevím," vysvětloval Randolph. "Jak jsem se zmínil, bude se to vyšetřovat. Pokud se ale neobjeví nové usvědčující důkazy, mohl by to nejspíš Davidson zkusit znovu. Jeho firma má rozhodně v oblasti procesů o zanedbání povinné péče značnou vážnost. A je to vysoce lukrativní oblast. Ale příště třeba udělají chybu. Kdo ví?"

"A co můj rozvod?" zeptal se Jeffrey. "Musíte mít přece taky nějaké dobré zprávy."

"S tím by bohužel také mohly být potíže," opáčil Randolph ukládal si papíry do aktovky.

272

"Proč?" zeptal se Jeffrey. "Carol a já jsme se ve všem shodli. Je to přátelský rozvod po vzájemné dohodě."

"Možná býval," připustil Randolph. "To ale bylo předtím, než si najala vaše žena jako právního zástupce Hyrama Clarka."

"Co je na tom za rozdíl, koho si na to vezme?"

"Hyrám Clark je upír," řekl Randolph. "Zanese vám do společného majetku i stříbro ze zubních plomb. Budeme se muset připravit a mít v záloze něco stejně agresivního."

Jeffrey nahlas zasténal. "Třeba bychom se my dva měli vzít, Randolphe."

Jak vás tak poslouchám, připadá mi, že se hned tak nerozloučíme."

Randolph se zasmál svým zdrženlivým způsobem bostonského brahmána. "Promluvme si o tom z té lepší stránky," navrhl. "Jaké máte celkové plány?" Randolph vstal.

Jeffrey se rozzářil. "Hned, jak se odtud dostanu, pojedeme s Kelly na dovolenou. Někam na sluníčko. Pravděpodobně ke Karibskému moři."

Jeffrey také vstal.

"A co medicína?" zeptal se Randolph.

"Už jsem mluvil se šéfem anesteziologie v Memorialu," odpověděl Jeffrey. "Pracuji rychleji než kola spravedlnosti. Brzo dostanu zpátky svoje místo."

"Takže se tam vrátíte?"

"Pochybuju. Kelly a já jsme se rozhodli přestěhovat do nějakého jiného státu."

"Ó?" podivil se Randolph. "To zní jako vážná známost."

"To tedy rozhodně je," zdůraznil Jeffrey. "Tak vážná, jak jen to jde."

"Tak dobře," reagoval Randolph. "Třeba bych mohl načrtnout předběžnou svatební smlouvu."

Jeffrey na Randolpha nevěřičně zíral, vtom si však všiml, že se koutky Randolphových rtů zvlínil v úsměvu.

"To je vtip," zasmál se Randolph. "Kde zůstal váš smysl pro humor?"